BIBLIOTEKA ISLAMSKA — SUNNA.PL

Księga Monoteizmu

Kitab at-Tauhid

Muhammad ibn Abd al-Wahhab
Objaśnienie: Szejch Salih ibn Abd al-Aziz Ali asz-Szejch

بسم الله الرحمن الرحيم

Z imieniem Allaha Miłosiernego, Litościwego!

Spis treści

ROZDZIAŁ	STRONA
Wstęp. Słowa o dążeniu do wiedzy	7
Stan duszy żądającego wiedzy podczas lekcji	13
Przedmowa autora objaśnienia	16
ROZDZIAŁ 1. Księga jedyności Boga i słowa Wszechwyższego Allaha: „Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili"	19
ROZDZIAŁ 2. O ZALECIE TAUHIDU, I O TYM, ŻE ON POKRYWA GRZECHY	44
ROZDZIAŁ 3. TEN, KTO WCIELI W SOBIE TAUHID, WEJDZIE DO RAJU BEZ RACHUNKU	61
ROZDZIAŁ 4. O KONIECZNOŚCI OBAWIANIA SIĘ SZIRKU	73
ROZDZIAŁ 5. WEZWANIE DO ŚWIADECTWA „NIE MA BÓSTWA GODNEGO CZCI, OPRÓCZ ALLAHA"	87
ROZDZIAŁ 6. SENS TAUHIDU I ŚWIADECTWA „NIE MA BÓSTWA GODNEGO CZCI, OPRÓCZ ALLAHA"	95
ROZDZIAŁ 7. NOSZENIE PIERŚCIENIA, SZNURKA LUB DROBIAZGU DLA UWOLNIENIA SIĘ OD NIESZCZĘŚCIA LUB JEGO ODWRÓCENIA JEST SZIRKIEM	108
ROZDZIAŁ 8. O ZAKLĘCIACH (RUKJA) I AMULETACH (TAMIMA)	123
ROZDZIAŁ 9. O TYM, KTO POSZUKUJE (LUB SZUKA) BARAKATU U DRZEW, KAMIENI I TEMU PODOBNYCH RZECZY	135
ROZDZIAŁ 10. O SKŁADANIU OFIARY (ZABH) NIE ALLAHOWI	147
ROZDZIAŁ 11. ZAKAZANE JEST SKŁADANIE OFIARY ALLAHOWI W TYM MIEJSCU (LUB OBOK TEGO MIEJSCA), GDZIE SKŁADA SIĘ OFIARĘ NIE ALLAHOWI	159

ROZDZIAŁ	STRONA
ROZDZIAŁ 12. POŚWIĘCENIE ŚLUBU (NAZR) NIE ALLAHOWI JEST SZIRKIEM	165
ROZDZIAŁ 13. UCIEKANIE SIĘ (ISTI'AZA) DO KOGOKOLWIEK, OPRÓCZ ALLAHA JEST SZIRKIEM	173
ROZDZIAŁ 14. PROŚBA O POMOC W CIĘŻKIEJ SYTUACJI (ISTIGHASA) LUB TEŻ DU'A DO KOGOKOLWIEK OPRÓCZ ALLAHA JEST SZIRKIEM	183
ROZDZIAŁ 15. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „CZYŻ DODAJĄ W CHARAKTERZE WSPÓŁTOWARZYSZY ALLAHOWI TYCH, KTÓRZY NIC NIE TWORZĄ, PODCZAS GDY SAMI ZOSTALI STWORZENI, KTÓRZY NIE SĄ ZDOLNI OKAZAĆ IM WSPARCIA I NIE SĄ ZDOLNI POMÓC NAWET SAMYM SOBIE?"	195
ROZDZIAŁ 16. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „GDY ZAŚ STRACH OPUŚCI ICH SERCA, POWIEDZĄ: «CO POWIEDZIAŁ WASZ PAN?» ODPOWIEDZĄ: «PRAWDĘ, PRZECIEŻ ON - WZNIOSŁY, WIELKI»"	209
ROZDZIAŁ 17. O WSTAWIENNICTWIE	214
ROZDZIAŁ 18. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „ZAPRAWDĘ NIE ZDOŁASZ POPROWADZIĆ PROSTĄ DROGĄ TYCH, KTÓRYCH POKOCHAŁEŚ. TYLKO ALLAH PROWADZI PROSTĄ DROGĄ TYCH, KOGO ZECHCE"	228
ROZDZIAŁ 19. PRZYCZYNĄ NIEWIARY LUDZI I PORZUCENIA RELIGII JEST NADMIERNE WYWYŻSZANIE PRAWYCH	237
ROZDZIAŁ 20. O NIEDOPUSZCZALNOŚCI CZCZENIA ALLAHA PRZY GROBIE PRAWEGO CZŁOWIEKA, NIE MÓWIĄC JUŻ O CZCI WOBEC SAMEGO PRAWEGO	250
ROZDZIAŁ 21. NADMIERNE CZCZENIE GROBÓW PRAWYCH CZYNI Z NICH BOŻKI, KTÓRE SĄ CZCZONE OBOK ALLAHA	263
ROZDZIAŁ 22. WYBRANY PROROK (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM) CHRONIŁ NIENARUSZALNOŚĆ TAUHIDU I ZAMYKAŁ KAŻDĄ DROGĘ, PROWADZĄCĄ DO SZIRKU	269

ROZDZIAŁ	STRONA
ROZDZIAŁ 23. O TYM, ŻE CZĘŚĆ TEJ SPOŁECZNOŚCI BĘDZIE CZCIĆ BOŻKI	274
ROZDZIAŁ 24. O CZARNOKSIĘSTWIE (SIHR)	288
ROZDZIAŁ 25. OBJAŚNIENIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW CZARNOKSIĘSTWA	300
ROZDZIAŁ 26. O WRÓŻBITACH I IM PODOBNYCH	308
ROZDZIAŁ 27. O ZDEJMOWANIU CZARÓW (NUSZRA)	314
ROZDZIAŁ 28. O PRZESĄDZIE	316
ROZDZIAŁ 29. O ASTROLOGII (TANDŻIM)	322
ROZDZIAŁ 30. O WIĄZANIU OPADÓW DESZCZU Z POŁOŻENIEM GWIAZD	329
ROZDZIAŁ 31. „I WŚRÓD LUDZI SĄ TACY, KTÓRZY DODAJĄ ALLAHOWI RÓWNYCH, I KOCHAJĄ ICH TAK, JAK KOCHAJĄ ALLAHA"	334
ROZDZIAŁ 32. „TO WSZYSTKO SZATAN STRASZY WAS SWOIMI POMOCNIKAMI. NIE BÓJCIE SIĘ ICH, A BÓJCIE SIĘ MNIE, JEŚLI JESTEŚCIE WIERZĄCY"	341
ROZDZIAŁ 33. „POLEGAJCIE NA ALLAHU, JEŚLI JESTEŚCIE WIERZĄCY"	346
ROZDZIAŁ 34. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „CZYŻ NIE OBAWIALI SIĘ PODSTĘPU ALLAHA? PODSTĘPU ALLAHA NIE OBAWIAJĄ SIĘ TYLKO LUDZIE, PONOSZĄCY STRATĘ!", A TAKŻE: „KTO ZAŚ TRACI NADZIEJĘ NA MIŁOSIERDZIE SWOJEGO PANA, OPRÓCZ BŁĄDZĄCYCH?!"	352
ROZDZIAŁ 35. CIERPLIWOŚĆ WOBEC PRZEZNACZENIA ALLAHA JEST CZĘŚCIĄ WIARY W NIEGO	358
ROZDZIAŁ 36. O POKAZYWANIU SIĘ (RIJA)	365
ROZDZIAŁ 37. DĄŻENIE CZŁOWIEKA DO DOKONANIA PRAWEGO CZYNU DLA ZDOBYCIA DÓBR DOCZESNYCH JEST PRZEJAWEM WIELOBÓSTWA	369
ROZDZIAŁ 38. PODPORZĄDKOWUJĄCY SIĘ UCZONYM I WŁADCOM, GDY TI ZAKAZUJĄ DOZWOLONEGO PRZEZ ALLAHA LUB DOZWALAJĄ ZAKAZANEGO PRZEZ NIEGO, CZYNIĄ Z NICH PANÓW	375

ROZDZIAŁ	STRONA
ROZDZIAŁ 39. O 60-62 AJATACH Z SURY «AN-NISA»	385
ROZDZIAŁ 40. O TYCH, KTÓRZY ZAPRZECZAJĄ NIEKTÓRYM IMIONOM I ATRYBUTOM ALLAHA	395
ROZDZIAŁ 41. „POZNAJĄ ŁASKĘ ALLAHA, A NASTĘPNIE JĄ ZAPRZECZAJĄ, GDYŻ WIĘKSZOŚĆ Z NICH - NIEWIERZĄCY"	406
ROZDZIAŁ 42. „POSIEGO NIE RÓWNAJCIE Z ALLAHEM ŚWIADOMIE"	412
ROZDZIAŁ 43. O TYM, KOGO NIE ZADOWALA PRZYSIĘGA NA ALLAHA	418
ROZDZIAŁ 44. O WYRAŻENIU „JEŚLI ZAPRAGNIE ALLAH I TY"	420
ROZDZIAŁ 45. GANIĄCY CZAS OBRAŻA ALLAHA	424
ROZDZIAŁ 46. O TYTUŁACH TAKICH JAK „SĘDZIA WSZYSTKICH SĘDZIÓW" I IM PODOBNYCH	428
ROZDZIAŁ 47. O KONIECZNOŚCI SZACUNKU WOBEC IMION WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA I ZMIANIE IMIENIA Z TEGO POWODU	431
ROZDZIAŁ 48. O ŻARTOWANIU Z TEGO, W CZYM JEST WSPOMNIENIE IMIENIA ALLAHA, Z KORANU LUB Z POSŁAŃCA ALLAHA	434
ROZDZIAŁ 49. O 50. AJACIE Z SURY «FUSSILAT»	439
ROZDZIAŁ 50. O 190. AJACIE SURY «AL-A'RAF»	446
ROZDZIAŁ 51. O 180. AJACIE SURY «AL-A'RAF»	454
ROZDZIAŁ 52. O NIEDOPUSZCZALNOŚCI WYRAŻENIA „POKÓJ (AS-SALAM) ALLAHOWI"	459
ROZDZIAŁ 53. O WYRAŻENIU „O ALLAHU, PRZEBACZ MI, JEŚLI TO JEST TOBIE MIŁE!"	462
ROZDZIAŁ 54. O NIEDOZWOLONOŚCI WYRAŻEŃ „MÓJ SŁUGA" LUB „MOJA SŁUŻĄCA"	464
ROZDZIAŁ 55. O TYM, ŻE NIE WOLNO ODMAWIAĆ PROSZĄCEMU W IMIĘ ALLAHA	467

ROZDZIAŁ	STRONA
ROZDZIAŁ 56. OBLICZEM ALLAHA MOŻNA PROSIĆ TYLKO O RAJ	471
ROZDZIAŁ 57. O WYRAŻENIU „GDYBY..."	473
ROZDZIAŁ 58. O ZAKAZIE GANIENIA WIATRU	477
ROZDZIAŁ 59. O 154. AJACIE SURY «ALI 'IMRAN» I 6. AJACIE SURY «AL-FATH»	481
ROZDZIAŁ 60. O TYCH, KTÓRZY ZAPRZECZAJĄ PRZEZNACZENIU	489
ROZDZIAŁ 61. O TWORZĄCYCH WIZERUNKI	495
ROZDZIAŁ 62. O LICZNYCH PRZYSIĘGACH	500
ROZDZIAŁ 63. O OCHRONIE ALLAHA I OCHRONIE JEGO PROROKA (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM)	504
ROZDZIAŁ 64. O PRZYSIĘDZE W IMIENIU ALLAHA	510
ROZDZIAŁ 65. NIE WOLNO PROSIĆ ALLAHA O WSTAWIENNICTWO PRZED JEGO STWORZENIAMI	513
ROZDZIAŁ 66. O OCHRONIE PRZEZ PROROKA (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM) NIENARUSZALNOŚCI JEDYNOŚCI BOGA I ZAMYKANIU PRZEZ NIEGO DRÓG DO WIELOBÓSTWA	516
ROZDZIAŁ 67. ZAKOŃCZENIE	521

Wstęp. Słowa o dążeniu do wiedzy

كلمات في طلب العلم

Zaprawdę poświęcanie należytej uwagi wiedzy, pragnienie jej zdobycia, oszczędne obchodzenie się z nią, dążenie do niej - to oznaki zdrowego serca. Jeśli serce jest zdrowe i rozumie, na czym polega jego pożytek, będzie chronić wiedzę i dążyć do niej. Ponieważ Wszechwyższy Allah pochwalił posiadających wiedzę i wywyższył ich stopień. Powiedział:

يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ

> *Allah wywyższa stopniami tych z was, którzy uwierzyli, i tych, którym dano wiedzę*
>
> **sura al-Mudżadila, ajat 11**

A także:

أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاء اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

> *Czyż ten, kto z pokorą spędza godziny nocy, padając na twarz i stojąc, obawiając się życia ostatecznego i mając nadzieję na miłosierdzie swojego Pana, jest równy niewierzącemu? Powiedz: „Czyż równi są ci, którzy wiedzą, i ci, którzy nie wiedzą?". Zaprawdę wspominają napomnienie tylko posiadający rozum*
>
> **sura az-Zumar, ajat 9**

A to, że nie są równi wiedzący i ignorant, rozumieją to tylko posiadający rozum. Przecież powiedział Wszechwyższy:

إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

> *Zaprawdę wspominają napomnienie tylko posiadający rozum*
>
> **sura az-Zumar, ajat 9**

Co się zaś tyczy ignoranta, nie wie on o swojej ignorancji, zadowala się takim położeniem. Nie wie, czym jest wiedza i jakie jest jej znaczenie. A przecież wiedza - to najbardziej szanowna rzecz na tym świecie. Jak powiedzieli uczeni: „Oznaką ważności wiedzy jest to, że Wszechwyższy Allah nie nakazał prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) prosić o zwiększenie czegokolwiek, oprócz wiedzy". Wszechwyższy Allah powiedział prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim):

وَقُل رَّبِّ زِدْنِي عِلْمًا

> *Powiedz: „Panie mój! Zwiększ moją wiedzę"*
>
> **„Ta Ha" 20:114**

I to wystarczy, by wskazać na szacunek wiedzy.

Wiedzą zajmuje się wielka liczba ludzi, jednak nie są w tym równi. Mają różne poziomy:

Wśród nich są „al-mut'adżil" - pospieszni. Myśli on, że wiedzę zdobywa się w ciągu kilku tygodni, miesięcy lub lat. Taki człowiek jest daleki od właściwego rozumienia. Wiedza nie kończy się aż do samej śmierci człowieka, i nawet po śmierci pozostaje wiele tego, czego nie wie. Zaprawdę wiedza jest bardzo

szeroka. Wszechwyższy Allah posiada doskonałą wiedzę. A Wszechwyższy Allah obdarzył ludzi jedynie małą częścią Swojej wiedzy. Jeden z ludzi traci pewną część wiedzy, a inny traci inną część. Jednak jeśli zebrać wiedzę wszystkich ludzi, w żaden sposób nie zrówna się ona z wiedzą Wszechwyższego Allaha. Podobnie jak igła, którą zanurzono w morzu, w żaden sposób nie wpływa na ilość wody. A skoro tak jest, wiedzy nie zdobywa się w jednej chwili. Tę drogę przechodzi się stopniowo. To droga proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), droga towarzyszy, droga uczonych po nich. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie przekazał swojej wiedzy towarzyszom za jednym razem, lecz nauczał ich przez długie lata. W Mekce nauczył ich podstawy wszystkich podstaw. Ta podstawa czyni serce i rozum zdrowymi. Jest to wiedza o jedyności Wszechwyższego Allaha i wyrzeczeniu się wszystkiego oprócz Niego. Następnie prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przekazał im pozostałą wiedzę, i każdy wziął to, co było mu przeznaczone. I w ten sam sposób posiadający wiedzę po towarzyszach nie wzięli wiedzy za jednym razem. Wśród uczonych byli tacy, którzy wyróżnili się w języku arabskim, a inni wyróżnili się w nauce usul, a trzeci - w nauce tafsir itd. Powiedział Ibn Szihab az-Zuhri piękne słowa, które konieczne jest wyuczyć się wszystkim:

من رام العلم جملة ذهب عنه جملة إنما يطلب العلم على مر الأيام والليالي

„Ten, kto weźmie wiedzę za jednym razem, odejdzie ona od niego za jednym razem. Zaprawdę wiedzę bierze się w ciągu dni i nocy".

Dlatego ten, kto się spieszy, nie zdobędzie wiedzy. W tej sprawie potrzebna jest stopniowość.

Druga grupa ludzi to „al-mutazawwikun". Żądają wiedzy w ciągu krótkiego czasu, a następnie zaczynają uważać się za wyższych od uczonych i zaczynają ich ganić. Potem porzuca tę wiedzę i przechodzi do innej, i zaczyna ganić innych uczonych. To wskazuje na jego niedostatek w rozumie. Nikomu nie wolno oceniać wiedzy, oprócz tych, którzy ogarnęli tę wiedzę ze wszystkich stron. Przebywa jakiś krótki czas u uczonego, a następnie uważa, że wszystko zrozumiał, zaczynając ganić swojego szejcha. A w końcu ta grupa ludzi traci nadzieję i nie zdobywa żadnej

wiedzy. Przyczyną tego jest pospieszność. Często przechodzą od jednej nauki do drugiej, nie przyswoiwszy do końca pierwszej. Tacy ludzie nie mogą stać się uczonymi. Nikomu nie wolno podążać tą drogą. Ten, kto chce prawdziwej wiedzy i właściwej drogi, nie powinien być taki.

Każdy człowiek powinien ustanowić dla siebie podstawy, stopniowo zdobywać wiedzę, gdyż podstawy są rzeczą bardzo rzadką. Trzeba, byś żądał wiedzy, posiadając podstawy, i by twoje studiowanie religii było podobne do studiowania pierwszych pokoleń. Spójrz na te książki, gdzie opowiada się o biografiach wczesnych uczonych. Znajdziesz w ich biografii, że taki to a taki uczony przeczytał taką to a taką małą książeczkę. Po co się o tym mówi? Chcą przez to pokazać zasługi tych uczonych. Ponieważ nauczenie się na pamięć i czytanie tych małych książek jest właściwą drogą w żądaniu wiedzy. To droga uczonych. Dlatego musisz mieć stopniowość i nie-pospieszność na drodze zdobywania wiedzy. Musisz starać się rozumieć to, co słyszysz i czytasz.

Bardzo ważne jest, by na drodze żądania wiedzy mieć jej właściwe rozumienie. Nie staraj się od razu nagromadzić wielu wiadomości. Staraj się umieścić w swoim rozumie tylko właściwe rozumienie wiedzy. Staraj się przyjmować wiedzę jedynie na podstawie dowodów, a także zapamiętuj te pożytki, które wyciąga się z tej wiedzy. Jeśli zaś od razu postarasz się ogarnąć wielką liczbę kwestii, a następnie zaczniesz z kimś to omawiać, od razu zrozumiesz, że twoje rozumienie jest dalekie od prawdy. I to nie jest wiedzą. Wiedza powinna być uporządkowana w twoim rozumie. A ma to cztery stopnie:

1. „suratul-masala" - pełne zrozumienie danej kwestii.

2. „hukmul-masala" - orzeczenie danej kwestii.

3. „dalil" - dowód tego orzeczenia. Jaki jest dowód tego, kto mówi ci coś?

4. „wadżhul-istidlal" - istota dowodu, tzn. jego główna część. Człowiek przytoczył dowód.

Jeśli przyzwyczaisz się podchodzić do każdej kwestii za pomocą tych czterech rzeczy, pójdziesz właściwą drogą w rozumieniu wiedzy. Bardzo ważne jest też

studiowanie języka arabskiego, a także właściwe rozumienie słów uczonych. Ten, kto nie zna terminologii tych uczonych i ich języka, nigdy nie zrozumie tego, o czym mówią.

Proszę Allaha dla siebie i dla was o pożyteczną wiedzę, prawe uczynki, i by Wszechwyższy wykorzystał nas w tym, co On kocha i z czego jest zadowolony. By uczynił tę wiedzę, którą zdobywamy, dowodem za nami, a nie dowodem przeciwko nam! Bardzo ważnym zadaniem na drodze żądania wiedzy jest to, by żądający wiedzy zapamiętywał wybrane wiadomości. Jest to to, że człowiek zapisuje (lub wypisuje) jakieś rzeczy z książek lub zapisuje to, co słyszy od uczonego lub od jakiegoś żądającego wiedzy. Ponieważ nauczanie wiedzy obowiązkowo zawiera w sobie jakieś pożyteczne rzeczy, których żądający wiedzy nie znajdzie w wielu książkach, i dlatego powinien je zapisywać, i ten zapis powinien być w osobnym zeszycie. I wielu z żądających wiedzy na początku żądania wiedzy mieli przy sobie osobny zeszyt, w którym zapisywali jakieś wybrane rzeczy, ważne kwestie z tego, co czyta, lub z tego, co słyszy od swoich szejchów. Ponieważ mogą być te rzeczy, które zapisałeś dzisiaj lub jutro, czytasz je i być może nie zwracasz na nie uwagi, jednak zobaczysz, że zaczniesz ich potrzebować w przyszłości. Czasami znajdujesz ważne rzeczy, często słyszysz jakieś rzeczy od uczonych lub od nauczycieli, i jest to opis (czegoś) - tego nie trzeba zapisywać. Tzn. to, co uczony opisuje, przytacza przykłady itd. - to można łatwo przypomnieć sobie lub wrócić do tej czy innej książki i sprawdzić. Jednak co się tyczy zasad, lub tabel, lub opisu tej czy innej kwestii, lub mowy o różnicach zdań w tej czy innej kwestii, lub mowy o tym, co jest właściwe, lub dowodu, lub istoty dowodu - wszystko to trzeba starać się zapisywać. I dlatego obowiązkowe jest dla ciebie, byś zdobył osobny zeszyt, w którym będziesz zapisywał wyciągany pożytek, i ten pożytek może być bądź czymś (już) przeczytanym, bądź czymś usłyszanym. A to, czego chcę od ciebie z tych wybranych wiadomości, byś zapisywał w swoich zeszytach ta'arif i dawabit, tzn. zasady i to, co jest „granicą" w tej czy innej kwestii, gdyż połowa wiedzy zawiera się w zasadach. Dokładnie tak samo, obowiązkowo staraj się zapisywać, gdy rozpatruje się jakąś kwestię, warunki i ograniczenia tej czy innej kwestii. I jeśli usłyszysz w jakiejś kwestii jakieś ograniczenie i warunek, to ważność tego ograniczenia, tego warunku jest taka sama jak ważność samej kwestii, ponieważ jeśli nie zrozumiesz warunków

lub ograniczeń w tej czy innej kwestii, nie zrozumiesz właściwie tej czy innej kwestii i możesz zrozumieć ją zupełnie niewłaściwie, i wykorzystać ją nie w odpowiednim miejscu. Ważne jest też zapisywanie w swoim zeszycie tabel. Możesz spotkać w niektórych książkach posiadaczy wiedzy, że ta czy inna kwestia dzieli się na trzy rodzaje, lub że ta kwestia ma trzy stany, lub że ma pięć stanów, lub że ma dwa stany, i każdy z tych stanów dzieli się na trzy stany. Ibn al-Kajjim powiedział: „Poznanie wiedzy jest w rozumieniu tabel". Dlatego staraj się przyzwyczajać swój rozum do zapamiętywania zasad, zapamiętywania warunków (lub ograniczeń), poprzez tabele i podziały. Jeśli widzisz, że niektórzy uczeni mówią, że ta czy inna kwestia dzieli się na tyle to a tyle to podziałów, jest bardzo ważne, byś to zapisał, przestudiował i zapamiętał, ponieważ poprzez te podziały lub poprzez te tabele rozumiesz tę czy inną kwestię, i staje się ona dla ciebie jasna. A jeśli nie znasz tych podziałów, gubisz się w rozumieniu tej kwestii, jedna kwestia wchodzi u ciebie w drugą. A jeśli podzielisz tę czy inną kwestię, tzn. narysujesz tabelę, wtedy stanie się dla ciebie jasna ta czy inna kwestia, ponieważ każda będzie na swoim miejscu. Bardzo ważnym zadaniem w żądaniu wiedzy jest też to, byś czasami sprawdzał lub patrzył na to, co zapisujesz. Czasami możesz czytać tę książeczkę, którą zapisałeś podczas żądania wiedzy, i zobaczywszy niektóre kwestie, zdziwisz się: „Po co to napisałem?", ponieważ za pierwszym razem, gdy to zapisywałeś, było to dla ciebie nową kwestią. I zapisujesz, by się nauczyć, i po tym, jak się nauczysz, będziesz powtarzać to, co zapisałeś w tym zeszycie, i staje się to dla ciebie jasne, jak twoje własne imię. I za każdym razem, gdy dodajesz swoją wiedzę poprzez zapamiętywanie, wtedy to, czego nauczyłeś się wcześniej, staje się dla ciebie jaśniejsze, i nie potrzebujesz się zastanawiać nad tą czy inną kwestią, ponieważ już się jej nauczyłeś i rozumiesz tę kwestię zgodnie z warunkami i granicami. I to dotyczy wszystkich wiadomości, czy to wiadomości, które są celem, tzn. takich jak akida, tafsir, hadis itd., czy to, co jest środkiem do tych celów, a to usul al-fikh itp.

Zacznij od dzisiejszego dnia i nie odkładaj. Potem po pewnym czasie zobaczysz, że stanie się to dla ciebie łatwe, i przejdziesz do innej kwestii, i w ten sposób zbierze się wiedza z czasem, jeśli Allah zechce. Proszę Wszechwyższego Allaha, by uczynił nas spośród tych, którym ułatwia wiedzę i uczynki zgodne z tą wiedzą!

Stan duszy żądającego wiedzy podczas lekcji

نفسيّة طالب العلم حين يتلقى الدرس

Stan duszy żądającego wiedzy podczas żądania wiedzy.

Żądający wiedzy bywają różni. Po pierwsze różnią się w odniesieniu do tego, na ile każdy z nich ma pragnienie poznania tego, co słyszy. Także różnią się od strony przygotowania, mają różne pragnienia i różne przygotowanie. Pragnienia bywają różne:

1. Ktoś jest obecny i słucha wiedzy w celu jej zdobycia, i takich jest większość, chwała Allahowi.

2. Ktoś żąda wiedzy w celu oceny nauczyciela i poznania, na ile orientuje się w tej czy innej nauce, lub poznania, jak jest przygotowany do tej czy innej wiedzy.

3. I wśród nich są tacy, którzy przychodzą na zajęcia raz i opuszczają zajęcia dziesięć razy.

Widzimy, że u ludzi bywają różne intencje, i interesuje nas ten, kto przychodzi dla wiedzy, pragnąc (zdobyć) tę wiedzę. I gdy żądający wiedzy przychodzi, by uzyskać pożytek, jego stan duszy powinien być określonym sposobem przygotowany, i także przygotowany powinien być stan jego rozumu.

Musisz studiować tę wiedzę, by pozbyć się ignorancji, i jest to szczera intencja w wiedzy. Przecież żądanie wiedzy jest czcią, a szczerość w niej jest obowiązkowa. Szczerość w wiedzy (oznacza) zdobywanie jej z intencją pozbycia się ignorancji. Pewnego razu zapytano imama Ahmada: „Jaka powinna być intencja w żądaniu wiedzy?" Odpowiedział: „Człowiek powinien mieć intencję pozbycia się ignorancji". I jeśli oprócz tej intencji będzie miał pragnienie przekazania tej wiedzy komuś innemu, lub wzywania innych do tej wiedzy, lub pisania książek i czegoś podobnego, to wszystko to jest prawą intencją, a szczerość w tym opiera

się na dwóch rzeczach: Pierwsze: powinna być intencja pozbycia się ignorancji. Drugie: intencja pozbycia innych ludzi z ignorancji. Jeśli zaś nie ma takich intencji, to nie jest to właściwe. I dlatego, jeśli ktoś chce żądać wiedzy, powinien mieć intencję pozbycia się ignorancji. I gdy czyni taką intencję, konieczne jest przypomnieć sobie, że Wszechwyższy Allah go stworzył, On nakazuje mu i zakazuje na podstawie podstaw, i powiedział, że Jedyność Boga - to Jego prawo. Także powinien wiedzieć, że Wszechwyższy Allah nakazuje i zakazuje to, co jest dozwolone i zakazane, odpowiednio. Powinien wiedzieć to, że człowiek może dokonać czegoś zakazanego w kwestiach przekonania lub w kwestiach obyczajów z powodu ignorancji. Najgłówniejszą przyczyną błędów jest ignorancja, a dopiero potem następują inne przyczyny. I dlatego, jeśli człowiek pozna i pozbędzie się ignorancji, i pozna, czego chce od niego Wszechwyższy Allah, a po tym prosi o pomoc u Wszechwyższego Allaha, by Allah pomógł mu wykonywać to, czego wymaga od niego szariat, to jest to bardzo dobry stan duszy. Także bardzo ważna jest druga kwestia, związana ze stanem duszy. Jego stan duszy powinien być taki, by ufał temu, kto go naucza. Powinien mieć taki nastrój duszy, by opierał się na tym, że ten, kto go naucza - naucza właściwej wiedzy. Jeśli zaś człowiek wchodzi na zajęcia i ma takie przekonanie, że nauczyciel naucza go niewłaściwej wiedzy, lub że wiedza jego nauczyciela jest zarówno dobra, jak i zła, i tak dalej, i inne przyczyny, które osłabiają jego wiedzę, wtedy nie weźmie pożytku od tego nauczyciela. Przecież gdy przyjdzie na zajęcia słuchać nauczyciela, będzie słuchał nie jak biorący pożytek, a jak poszukujący błędu. I dlatego, gdy nauczyciel będzie mówił o tym czy innym zdaniu, zacznie myśleć, czy nauczyciel się pomylił, czy nie? To pozbawia człowieka wiedzy. I jeśli student słyszy coś niezrozumiałego lub słyszał wcześniej to, co jest sprzeczne z tym, co mówi nauczyciel, powinien to zapisać na kartce lub w zeszycie, który ma, i nie myśleć o tym, i uważnie słuchać wiedzy (o której opowiada nauczyciel). A następnie po tym, jak zakończy się lekcja, wraca w tym dniu i sam poszukuje tej kwestii lub zapyta o to nauczyciela. Nie jest obowiązkowe, by nauczyciel był specjalistą w tej czy innej kwestii. A także nie jest warunkiem, by to, co mówi nauczyciel, było zawsze właściwe, ponieważ może mieć swoje podejście do tej czy innej kwestii, lub może trzymać się tego zdania, które jest sprzeczne z powszechnie znanym zdaniem (z powodu tego, że ma dowód). Lub podszedł do tej kwestii nie w taki sposób, jak trzeba było podejść, i pomylił się w niej. Jednak bardzo ważne jest, by zostało poświadczone

o tym, kto cię naucza, że jest godzien tego dzieła. I jeśli zna to, o czym mówi, i zna to, co mówią ludzie w tej kwestii, i naucza tej wiedzy, to nie wyklucza to tego, że może podejść niedbale do tej czy innej kwestii lub pomylić się w tej czy innej kwestii. Może się pomylić raz lub może pomylić się we właściwym rozumieniu tej czy innej kwestii. To nie jest zdumiewające, ponieważ nauczyciel jest jedynie człowiekiem, a ludzie się mylą. I dlatego bardzo ważne jest, byś brał wiedzę u tego, komu ufasz, i by twój stan duszy nie był mu sprzeczny. Przecież niewłaściwy stan duszy pozbawia człowieka wielu wiadomości, gdyż gdy bierze wiedzę, stale powstają u niego jakieś pytania i niezrozumienia. I dlatego, gdy ktoś często zadaje pytania podczas nauczania lekcji, ten człowiek niewłaściwie żąda wiedzy. Pewnego razu byłem obecny u znanego uczonego szejcha 'Abdur-Razzaka al-'Afifiego, niech Allah się nad nim zmiłuje, i ktoś zapytał go na zajęciach o hadżdż. Szejch odpowiedział, i ktoś (jeszcze) zapytał: „A jeśli będzie tak a tak?" Chce brać wiedzę tym, że zadaje jakieś inne pytania, które nie są związane z tymi, o które zapytano szejcha. Szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, odpowiedział mu: „Wiedzy w ten sposób się nie bierze, a zdobywa się poprzez studiowanie". I to jest właściwe, ponieważ gdy żądający wiedzy jest obecny u uczonych i ich słucha, to jeśli coś przychodzi mu do głowy, nie należy za każdym razem zadawać pytania, jak to bywało, gdy było z nami obecnych wielu braci, i często przytaczali pytania, problemy, niezrozumienia. I to z powodu niedostatku ich wiedzy. Jednak gdyby to znieśli cierpliwie, byłoby to dla nich lepsze. Taki stan duszy źle działa na rozum, na jego czystość i na właściwe rozumienie wiedzy podczas lekcji. Dlatego, gdy przychodzimy żądać wiedzy, powinniśmy przychodzić z takim stanem duszy, jakbyśmy nic nie wiedzieli. Słuchaj, słuchaj, słuchaj, i jeśli podczas lekcji ktoś usłyszy to, co mu się nie spodoba, lub to, czego nie zrozumie, powinien to zapisać, a potem będzie sam poszukiwał lub zapyta o to nauczyciela. I to odnosi się do tego, czyjej wiedzy ufamy, dlatego jeśli mu zaufaliśmy, przychodzimy do niego i bierzemy u niego wiedzę na podstawie tego, że mu ufamy.

Przedmowa autora objaśnienia

مقدِّمـــة الشارح

Chwała Allahowi, który posłał Swoje sługi-posłańców z Jedynością Boga, i oni przekazali dowód sługom. Oni (posłańcy) od pierwszego do ostatniego byli jednomyślni w tym, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha. Byli jednomyślni w tym, że cześć wobec kogoś innego jest nieważna. I że cześć wobec kogoś innego oprócz Allaha jest przejawem bezprawia, zła i wrogości. I świadczę, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, nie ma Mu współtowarzysza, i jest to potwierdzenie po potwierdzeniu dla przekazania znaczenia Jedyności Boga. I świadczę, że Muhammad - sługa Allaha i Jego posłaniec, niech Allah go błogosławi, jego rodzinę, jego towarzyszy i obdarzy pokojem aż do Dnia Sądu, a dalej:

Ta książka - „Księga Jedyności Boga" szejcha Muhammada ibn 'Abdul-Uahhaba, i nie potrzebuje przedstawienia. Wystarczy tego, że Wszechwyższy Allah pobłogosławił jego wezwanie na Wschodzie Ziemi i na jej Zachodzie, na Północy i na Południu. Ponieważ Jedyność Boga jest wezwaniem Muhammada ibn 'Abdullaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). „Księga Jedyności Boga", którą chcemy objaśnić, jest wielką księgą. Uczeni Jedyności Boga byli jednomyślni w tym, że nie napisano nic podobnego na ten temat. To jedyna podobna książka w tym dziale, ponieważ on (autor), niech Allah się nad nim zmiłuje, rozpatrzył w tej książce kwestie związane z „Tauhid al-'ibada", tzn. kwestie Jedyności Boga w czci. Rozpatrzył też to, co jest sprzeczne z tą Jedynością Boga. Nie ma ani jednej książki, która byłaby napisana w taki sam sposób. I dlatego żądający wiedzy nie powinien odmawiać studiowania tej książki. Powinien ją studiować, rozumiejąc to, co niesie w sobie ta książka, gdyż zawiera w sobie ajaty Koranu i hadisy proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Niektórzy uczeni opisali tę książkę tym, że jest częścią zbioru „Sahih al-Buchari", i jest to wyraźnie widoczne, ponieważ Szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab, niech Allah się nad nim zmiłuje, napisał tę książkę podobnie do książki imama al-Buchariego. Od strony tego, że

nazwy rozdziałów w tej książce reprezentują sobą ajaty lub hadisy, lub też hadis wskazuje na nazwę tego działu, lub też ajat wskazuje na nazwę tego działu. Także jest podobna do „Sahihu" imama al-Buchariego tym, że przytoczył w niej słowa uczonych, towarzyszy, ich naśladowców, imamów w islamie, podobnie jak zrobił to Abu 'Abdullah al-Buchari, niech Allah się nad nim zmiłuje. Zaprawdę on (al-Buchari) przytacza w swoim zbiorze słowa, opinie, by objaśnić sens tego rozdziału, który przytoczył. Szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab zaczął pisać tę książkę w Basrze. I skłoniło go do napisania tej książki to, że zobaczył rozpowszechnienie wielobóstwa i to, że u muzułmanów brakowało pełni Jedyności Boga. Zobaczył przejaw wielkiego szirku, małego szirku, ukrytego szirku, i zaczął pisać tę książkę. Zaczął zbierać tę książkę, zaczął zapisywać kwestie, o których mówi się w tej książce. Opowiedział o tym jego wnuk i uczeń szejch 'Abdur-Rahman ibn Hasan, niech Allah się nad nim zmiłuje, w niektórych swoich książkach. Następnie Szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, kontynuował pisanie tej książki, gdy wrócił do Nadżdu. Ta książka stała się książką wezwania i reprezentuje sobą wezwanie do Jedyności Boga, ponieważ Szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, wyjaśnił w niej podstawy Jedyności Boga, wskazał na sens Jedyności Boga, na jej zaletę, na to, co jest jej sprzeczne, wskazał na to, czego ludzie powinni się obawiać. Powinni obawiać się tego, co jest sprzeczne z Jedynością Boga. Opowiedział osobno o różnych rodzajach czci, ogólnie opowiedział o Jedyności Boga imion i atrybutów Wszechwyższego Allaha. Opowiedział o wielkim szirku i przytoczył przykłady wielkiego szirku. Także opowiedział o małym szirku i przytoczył jego (małego szirku) przykłady, i opowiedział o tym, co prowadzi do tego szirku. Opowiedział o tym, jaka powinna być ochrona Jedyności Boga. Także opowiedział trochę o jedności Allaha w Panowaniu. Ta książka - księga Jedyności Boga jest wielką księgą. I dlatego wielkie jest to, byś starał się nauczyć tej książki, przestudiować ją, zastanowić się nad nią, ponieważ gdziekolwiek byś nie był, będziesz jej potrzebował, czy to w domu, czy w meczecie; w pracy, czy gdzieś w innym miejscu. Ten, kto zrozumie tę książkę - zrozumie większość kwestii Jedyności Boga w czci, zrozumie prawie wszystko, co dotyka się w kwestiach Jedyności Boga.

Zastanawiałem się nad tym, w jaki sposób objaśniać tę książkę. Książka, jak wiecie, jest długa, (i dlatego) niemożliwe jest objaśnić ją w skrócie, (w ciągu) 18

lekcji. Uczeni, którzy objaśniali tę książkę, a jest ich wielu, pisali albo długi szarh, albo średni, a ktoś pisał krótki. Przyjrzałem się ich objaśnieniom i zdecydowałem, że nasze objaśnienie będzie wyglądać następująco:

Będziemy mówić o pożytku tej książki, i o tych rzeczach, w których gubi się wielu żądających wiedzy. Będziemy objaśniać zgodność ajatów i hadisów z nazwą tego czy innego rozdziału. Także będziemy wskazywać na „istotę dowodu" z ajatu lub hadisu. Także będziemy przytaczać niektóre dowody tym, którzy mają wątpliwości w tych kwestiach, i być może będziemy mówić o tych rzeczach, których nie znajdziecie w objaśnieniach tych, którzy wcześniej objaśnili tę książkę. To droga, którą wytyczymy - droga krótka, i zaczniemy rozpatrywać tę książkę, jeśli taka będzie wola Wszechwyższego Allaha. Prosimy Wszechwyższego Allaha o pomoc w tym. I rozpatrzymy tę książkę w pełni, za pozwoleniem Allaha, niczego nie pomijając w objaśnieniu i w wyjaśnieniu sensu tej książki.

Szejch Salih ibn 'Abdul-'Aziz Ali asz-Szejch (niech Allah go strzeże)

ROZDZIAŁ 1. Księga jedyności Boga i słowa Wszechwyższego Allaha: „Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili"

كتاب التوحيد وقول الله تعالى ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

Wszechwyższy Allah powiedział:

> *Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili*
>
> **sura az-Zarijat, ajat 56**

A także:

> *Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca z nakazem: «Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!»*
>
> **sura an-Nahl, ajat 36**

A także:

> *Twój Pan nakazał wam, byście czcili tylko Jego, i byście czynili dobro rodzicom*
>
> **sura al-Isra, ajat 23**

A także:

> *Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy*
>
> **sura an-Nisa, ajat 36**

A także:

> *Powiedz: «Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan». Nie dodawajcie Mu współtowarzyszy i czyńcie dobro rodzicom*
>
> **sura al-An'am, ajat 151**

Ibn Mas'ud powiedział: «Ten, kto chce spojrzeć na testament Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), na którym jest jego pieczęć, niech przeczyta słowa Wszechwyższego: „Powiedz: «Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan». Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy", aż do słów: „Taka jest Moja prosta droga"». At-Tirmidhi [3072]. Mu'adh ibn Dżabal opowiadał: «Pewnego razu siedziałem za Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) konno na ośle, i zapytał mnie: O Mu'adhu, czy wiesz, na czym polega obowiązek sług wobec Allaha, i na czym - obowiązek Allaha wobec sług? Odpowiedziałem: „Allah i Jego Posłaniec wiedzą o tym lepiej". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Obowiązek sług wobec Allaha polega na tym, by Go czcili i nie dodawali Mu niczego w charakterze współtowarzyszy, a obowiązek Allaha wobec sług polega na tym, że nie będzie karał tego, kto nie dodaje Mu niczego. Zapytałem: „O Posłańcu Allaha, czy nie przekazać tej radosnej wieści ludziom?" Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: Nie, nie przekazuj, by się nie uspokoili». Ten hadis przytoczony jest w «Sahihach» al-Buchariego 13/300 i Muslima (30).

> Zazwyczaj ci, którzy piszą książki, po tym jak wspomną imię Allaha Wszechwyższego i Go wychwalą, piszą chutbę, w której opowiadają o tym, o czym będzie mowa w tej książce. Tutaj chcemy zadać znane pytanie, a

mianowicie to, że szejch nie postąpił tak, jak postępują inni pisarze, i nie przytoczył w książce chutby, w której opowiadałby o tym, w jaki sposób napisał tę książkę. Przeciwnie, przytoczył słowa Wszechwyższego Allaha:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili

sura az-Zarijat, ajat 56

Szejch nie przytoczył chutby. Przyczyną tego jest, jak mi się wydaje, to, że ta Jedyność Boga, o której będzie opowiadał szejch w tej książce - to Jedyność Wszechwyższego Allaha. I dlatego jest zasadą z etykiety w tym miejscu, gdzie mówi się o Jedyności Boga, by nie stawiać niczego między prawdą a tym, kto na nią wskazuje, ani między słowami, które mówią o tej prawdzie. Prawda, która należy do Wszechwyższego Allaha - to Jedyność Boga. A ten, kto wskazał na tę prawdę - to Wszechwyższy Allah, a dowodem tego są Jego słowa i słowa Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). I tutaj szejch nie przytoczył chutby dlatego, że nie chciał dzielić między prawdą, a tym, kto na nią wskazał. Jest to subtelny odcisk Jedyności Boga na jego sercu. W podobny sposób postąpił w swoim zbiorze imam al-Buchari, który nie przytoczył chutby dla swojego zbioru. Jednak zaczął swój zbiór od hadisu, gdyż jego książka była książką Sunny. Powszechnie wiadomo, że z zasad dobrego zachowania jest to, by nie stawać przed Allahem i Jego posłańcem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), i dlatego nie postawił swoich słów przed słowami posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Imam al-Buchari zaczął swój zbiór słowami posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): „Zaprawdę czyny (są oceniane) tylko według intencji, i zaprawdę każdemu człowiekowi (przypadnie) tylko to, co zamierzał (osiągnąć), i dlatego (człowiek, który dokonał) przesiedlenia

do Allaha i Jego posłańca, przesiedlił się do Allaha i Jego posłańca, a przesiedlający się dla czegoś doczesnego lub dla kobiety, którą chciał poślubić, przesiedlił się (jedynie) do tego, do czego się przesiedlił"». Zob. al-Buchari, 1; Ten hadis przekazali też Muslim 1907, Abu Dawud 2201, at-Tirmidhi 1647, an-Nasa'i 1/59-60, Ibn Madżah 4227, Ahmad 1/43.

Jego książka jest książką Sunny, i dlatego zaczął swój zbiór - zbiór Sunny - od słów tego, kto opowiedział o tej Sunnie, a jest to Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jest to subtelny sens, na który zwracają uwagę ci, którym Allah oświetlił serca dla poznania prawdy i poznania praw Jego Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Słowo „at-tauhid" jest odczasownikowym imieniem od arabskiego „wahhada", tzn. czynienia czegoś jednym. Słowo „Tauhid" w kontekstach Koranu i Sunny przyszło niewiele, lecz przyszło w Sunnie wezwanie do „Tauhidu" Allaha. Jak przekazuje się, że Ibn 'Abbas, niech Allah będzie z nich obu zadowolony, powiedział: «Gdy Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) posyłał Mu'adha, niech Allah będzie z niego zadowolony, do Jemenu, powiedział mu: „Zaprawdę przybędziesz do ludzi spośród posiadaczy Pisma, więc niech Jedyność Boga będzie pierwszym, do czego ich wezwiesz, i jeśli uznają Allaha, poinformuj (tych ludzi), że Allah wmienił im w obowiązek (dokonywanie) pięciu modlitw dziennie. Jeśli będą to wykonywać, poinformuj ich o tym, że Allah zobowiązał ich do wypłacania zakatu z majątku, który należy oddawać biednym spośród nich, a jeśli podporządkują się i temu, wtedy bierz od nich (zakat), jednak wystrzegaj się zabierania z majątku ludzi tego, co jest (najbardziej) drogie dla nich!"» Zob. al-Buchari, 1458; Muslim, 19.

„at-Tauhid" - tzn. czynienie czegoś jednym. Na przykład mówisz: „wahhadtu al-mutakallim" - „Uczyniłem jednym mówiącego", i temu podobne. Jedyność Boga, która jest od nas wymagana, zawiera w sobie to,

co nakazał Wszechwyższy Allah w Swojej Księdze, i dzieli się na trzy rodzaje:

1 - „tauhid ar-rububijja" - Jedyność Allaha w Jego Panowaniu.
Uwolnienie Allaha w Jego czynach. Czynów Allaha jest wiele, wśród nich: stworzenie, zapewnienie pożywienia lub środków do życia, ożywianie, uśmiercanie, zarządzanie istotą, pożytek, szkoda, leczenie, ochrona. On daje ochronę, i od Niego nikt nie chroni. On odpowiada na wezwanie potrzebującego. On odpowiada na zew wzywającego itd. Jedyny pełnowartościowy w tych czynach - to Wszechwyższy Allah, tzn. nikt oprócz Niego nie dokonuje podobnych czynów. Dlatego „Tauhid ar-rububijja" - to jedność Allaha w Jego czynach.

2 - „tauhid al-uluhijja" - Jedyność Allaha w czci wobec Niego.
Co się zaś tyczy Tauhidu „al-uluhijja", jest on wzięty z rdzenia „aliha" - tzn. czczenia kogoś z miłością i wywyższaniem. Jest różnica między „al-'ibada" a „al-uluhijja". „Al-uluhijja" - to cześć z miłością i wywyższaniem, z nadzieją i strachem. O tym sensie poinformował nas jeden z arabskich poetów, który powiedział:

لله دَرُّ الغانيات المُـدَّهِ سبَّحْن واسترجعن من تأَلُّهي

Zdumiewające jest dzieło chwalących kobiet,
Gdy zobaczyły tego człowieka, który był zajęty czcią, były tym zdumione.

Ten poeta opisuje pewne rozpustne kobiety, które swoją rozpustą uwodziły mężczyzn, jednak te kobiety pewnego razu zobaczyły człowieka,

który był tak zajęty czcią, że nawet nie zwracał na nie uwagi, i wtedy bardzo się zdziwiły.

„Tauhid al-ilahijja" lub „Tauhid al-uluhijja" - to jedyność Allaha w czci wobec Niego. Oznacza to, że poświęcasz swoją cześć tylko Jemu Jedynemu.

Cześć bywa różnych rodzajów. Cześć dokonuje sługa. A Wszechwyższy Allah - Ten, który jest godny czci sługi. On jest posiadaczem prawa do czci wobec Niego, i On jest Tym, kto posiada prawo, by czciły Go wszystkie Jego stworzenia. „Tauhid al-uluhijja" - to to, by słudzy poświęcali swoje czyny tylko jednemu Allahowi. Twoje czyny, które dokonujesz, zbliżając się do Allaha, bywają różne. I jeśli te czyny, które dokonujesz, zbliżając się do Wszechwyższego Allaha, poświęcasz tylko Jemu Jedynemu, wtedy stajesz się monoteistą. Jeśli zaś sługa poświęca swoje czyny Allahowi i jeszcze komuś innemu obok Niego, wtedy staje się wielobożcą w tej czci.

I nawet sami Arabowie-wielobożcy wiedzieli, że „La ilaha illa-Llah" wymaga od nich czci tylko Jednego Allaha, i dlatego nie przyjmowali islamu. Imam Ibn Chuzajma przekazał hadis o tym, że gdy Abu Sufjan spotkał się z rzymskim cesarzem, ten pytając go o proroka Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), powiedział: «A co on wam nakazuje?». Ten odpowiedział: «Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu nikogo w charakterze współtowarzyszy i porzućcie to, co mówią wasi ojcowie...».

3 - „tauhid al-asma wa-s-sifat" - Jedyność Allaha w Jego Imionach i Atrybutach.
Sługa Allaha powinien być przekonany, że Wszechwyższy Allah jest Jeden w Swoich imionach i atrybutach. Jednak niektóre stworzenia mają atrybuty, które mają podobieństwa do atrybutów Allaha. Jednak nie odpowiadają one pełni sensu, którym opisane są atrybuty Allaha. Pełnia

należy tylko do Wszechwyższego Allaha i nikogo więcej. Wszechwyższy Allah powiedział:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ البَصِيرُ

Nie ma nic Jemu podobnego, a On - Wszechsłyszący, Wszechwidzący

sura asz-Szura, ajat 11

Taszbih (podobieństwo) bywa u nas dwóch rodzajów:
1 - Muttaka' taszbih - nieabsolutne podobieństwo.
2 - Taszbih mutlak - absolutne podobieństwo.

Jeśli człowiek powie: „Moja ręka jest podobna do Ręki Allaha" - będzie to nazywane taszbih mutlak i jest niewiarą. A jeśli człowiek powie: „Mam rękę i Allah ma Rękę" - jest to muttaka' taszbih. I to nie znaczy, że są takie same. On ma Rękę, jak przystoi Jego wielkości. A ja mam rękę, jak przystoi mojej słabości.

Także Wszechwyższy Allah opowiedział o tych trzech rodzajach Jedyności Boga, mówiąc:

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا

Pan niebios, ziemi i tego, co między nimi! Czcij więc Go i bądź wytrwały w czci wobec Niego. Czy znasz innego o takim imieniu?

sura Marjam, ajat 65

„Pan niebios, ziemi i tego, co między nimi!" - to tauhid ar-rububijja.
„Czcij więc Go i bądź wytrwały w czci wobec Niego" - to tauhid al-uluhijja.
„Czy znasz innego o takim imieniu?" - to tauhid al-asma wa-s-sifat.

Szejch wspomniał o trzech rodzajach tauhidu w swojej książce. Jednak z powodu tego, że wcześniej uczeni, którzy mówili o Sunnie i Akidzie, szczegółowo opowiadali o pierwszym i trzecim rodzaju Jedyności Boga, a to - „Tauhid ar-rububijja" i „Tauhid al-asma wa-s-sifat", szejch szczegółowo ich nie rozpatrywał. Jednak szejch opowiedział o tym, czego potrzebowali ludzie. Ludzie nie znajdowali literatury, w której szczegółowo mówiono by o tym rodzaju Jedyności Boga, a to - „Tauhid al-uluhijja", i dlatego szejch postanowił napisać tę książkę. Różne książki szejcha, które pisał, zostały napisane tylko z powodu potrzeby ludzi w nich, a nie po to, by w islamskiej bibliotece przybyła jeszcze jedna książka, i nie po to, by pokazać kunszt pisania książek o tej czy innej nauce, jednak pisał z powodu tego, że ludzie tego potrzebowali. Nie napisał po to, by po prostu napisać, a napisał po to, by wzywać ludzi, i jest różnica między tym, by po prostu napisać, a tym, kto napisał po to, by wzywać. I dlatego szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, wyjaśnił w tej książce jedność Allaha w czci wobec Niego i objaśnił jednostki tego, takie jak:

TERMIN ARABSKI	TRANSLITERACJA	ZNACZENIE
التوكل	at-tauakkul	poleganie na Allahu
الخوف	al-hauf	strach przed Allahem
المحبة	al-mahabba	miłość do Allaha
الرجاء	ar-radża	nadzieja na Allaha
الرّغبة	ar-raghba	także jeden z rodzajów nadziei, i temu podobne
الاستعانة	al-isti'ana	proszenie o pomoc u Allaha
الاستغاثة	al-istighasa	uciekanie się do Allaha w ciężkich przypadkach i trudnościach
الذبح	az-zabh	składanie ofiary

TERMIN ARABSKI	TRANSLITERACJA	ZNACZENIE
النذر	an-nazr	ślub

Wszystkie te rodzaje czci trzeba poświęcać tylko Wszechwyższemu Allahowi, a nie nikomu więcej oprócz Niego. Opowiedziawszy o tym, szejch pozostawił to, co jest temu sprzeczne - a to „الشرك" - /szirk/ - wielobóstwo.

Ta książka - księga Jedyności Boga, w której opowiada się o jedności Allaha w czci, o jedności Allaha w Jego Panowaniu, o jedności Allaha w Jego imionach i atrybutach. Także opowiada się w niej o wyjaśnieniu tego, co jest temu sprzeczne, a to wielobóstwo.

Co oznacza słowo szirk (wielobóstwo)? Szirk - to branie współtowarzysza, tzn. czynienie jednego współtowarzyszem dla drugiego. Szirk w języku uczonych, objaśniających to, dzieli się z jednej strony na dwa rodzaje:
1 - „شرك أكبر" - Wielki szirk.
2 - „شرك أصغر" - Mały szirk.

Szirk - to dodawanie kogokolwiek jako współtowarzysza Allahowi w Jego Panowaniu lub w czci wobec Niego, lub w Jego imionach i atrybutach. Wielki szirk wyprowadza człowieka z islamu. Mały szirk - to to, co w szariacie nazwane jest szirkiem, jednak nie ma w nim pełnego upodobnienia, które wchodziłoby w wielki szirk. Także wielki szirk bywa jawny i ukryty. Jawnym przejawem wielkiego szirku jest szirk tych, którzy czczą bożki, groby, zmarłych i nieobecnych. Ukrytym rodzajem wielkiego szirku jest szirk tych, którzy polegają na swoich szejchach, na różnych bóstwach, lub szirk i kufr hipokrytów. Jednak ich szirk jest ukryty, lecz jest wielkim szirkiem.

W taki sam sposób można podzielić mały szirk. Bywa jawny i ukryty. Do jawnego przejawu małego szirku należy noszenie jakiegoś pierścienia, nici, amuletu, lub przysięganie kimś innym oprócz Allaha, i temu podobne

czyny i wypowiedzi. Ukryty mały szirk - to na przykład pokazywanie się i temu podobne rzeczy.

Wychodząc z tego, co powiedziano, „الرياء" - /ar-rija/ - pokazywanie się można podzielić na dwa rodzaje:
1 - Duże pokazywanie się, jak na przykład pokazywanie się hipokrytów. Jak powiedział Wszechwyższy Allah o hipokrytach:

يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

Pokazując się przed ludźmi i wspominając Allaha zaledwie odrobinę

sura an-Nisa, ajat 142

2 - Pokazywanie się muzułmanów, które bywa u niektórych wierzących, którzy zajmują się pokazywaniem się w swojej modlitwie lub pragną sławy poprzez swoją zewnętrzną pobożność.

Jeśli usłyszysz, że ktoś mówi, iż szirk dzieli się na duży i mały, to jest to właściwe. Także jeśli usłyszysz, że szirk jest duży, mały i ukryty, to jest to również właściwe. Szirk nazywany jest też słowem „التنديد" - /at-tandid/. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا

Posiego nie równajcie z Allahem

sura al-Bakara, ajat 22

A także przekazuje się, że 'Abdullah ibn Mas'ud, niech Allah będzie z niego zadowolony, powiedział: «(Pewnego razu) zapytałem proroka (pokój i

błogosławieństwo Allaha z nim): „Co jest największym grzechem przed Allahem?" Odpowiedział: „Zrównanie kogokolwiek z Allahem, który cię stworzył". Powiedziałem: „To rzeczywiście jest wielki grzech", i zapytałem: „A potem?" (Prorok, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim,) powiedział: „Zabicie własnego syna ze strachu przed tym, że będzie jadł razem z tobą" (innymi słowy, ze strachu przed tym, że nie zdołasz wykarmić syna, mimo że troskę o jego udział obiecał wziąć na Siebie Allah). Zapytałem: „A potem?" (Prorok, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim,) powiedział: „Dokonanie cudzołóstwa z żoną twojego sąsiada"» Zob. al-Buchari, 4477; Muslim, 86.

Upodobnienie kogokolwiek do Allaha bywa duże, i bywa takie upodobnienie, w którym nie ma czci wobec kogokolwiek oprócz Allaha. Jeśli ktoś upodabnia kogokolwiek do Allaha w czci, wtedy staje się to pełnym upodobnieniem i wielkim szirkiem. A jeśli ktoś upodabnia kogokolwiek do Wszechwyższego Allaha w czynie, i jego upodobnienie nie osiąga wielkiego szirku, wtedy jest to małe upodobnienie, i to w szariacie nazywa się małym szirkiem. Te zasady są bardzo ważne. Imam tego wezwania (Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab) powiedział: «كتاب التوحيد، وقول الله تعالى» - Księga Jedyności Boga i słowa Wszechwyższego Allaha. Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili

sura az-Zarijat, ajat 56

Tzn. czcili tylko Jego Jedynego. I dowodem tego jest to, że wszyscy posłańcy zostali posłani tylko z powodu Jedyności Boga - Jedyności Boga w czci. Jego słowa: «Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to...» - jest w tym ograniczenie. Wiadomo, że partykuła «مَا» - /ma/ - partykuła wyłączenia,

która wskazuje na ograniczenie. Stąd rozumiemy, że Wszechwyższy Allah mówi, iż stworzył dżinny i ludzi tylko z jednym celem, a to cześć tylko wobec Niego jedynego i nikogo więcej oprócz Niego, tzn. ograniczył przyczynę stworzenia czcią. A partykuła «إِلَّا» - /illa/ - partykuła wyłączenia. Tzn. dla stworzenia dżinnów i ludzi nie było żadnych przyczyn, oprócz jednej, a to cześć.

Pod czcią rozumie się pokorę i uniżenie. Jeśli do tej pokory i uniżenia dodać jeszcze miłość i podążanie, to przekształca się to w szariacką cześć. Jeden z arabskich poetów powiedział:

تُبارِي عِتاقاً ناجِياتٍ وأَتْبَعَتْ وَظيفًا وَظيفًا فَوْقَ مَوْرٍ مُعَبَّدِ

Tutaj mówi się o wielbłądach, o tym, że rywalizują, wyprzedzając się nawzajem, po tej drodze, która jest już wytyczona. A także w innym wierszu:

إلى أنْ تحامَتْني العَشيرةُ كُلُّها وأُفرِدْتُ إِفْرادَ البَعيرِ المُعَبَّدِ

„Aż moja rodzina cała mnie wygnała od siebie,
I zostałem sam, podobnie jak uniżony wielbłąd".

Tzn. stał się uniżony, ponieważ ten wielbłąd, którego oddalono od stada, jest chory, i stał się uniżony z powodu tego, że nie przebywa z innymi. W szariacie cześć - to wykonywanie nakazów i zakazów, a także oddalenie się od czegoś, z miłością, nadzieją i strachem. Niektórzy uczeni mówią, że cześć - to to, co nakazane człowiekowi, niezależnie od tego, czy odpowiada to jego rozumowi, czy nie. Szejchul-Islam Ibn Tajmijja, wyjaśniając czym jest cześć, powiedział na początku swojej książki „al-'Ubudijja": «Cześć - to to, co obejmuje wszystko, co kocha Allah i z czego jest zadowolony, czy to mowy, czy to czyny, czy są one jawne, czy ukryte». Stąd wynika, że w tym ajacie jest wskazanie na to, że każda jednostka czci powinna być poświęcona tylko jednemu Wszechwyższemu Allahowi, gdyż

On stworzył ich tylko po to, by Go czcili. I jeśli ktokolwiek z nich będzie czcił kogoś oprócz Allaha, podczas gdy On stworzył ich po to, by czcili (tylko) Jego, będzie to wrogością i niesprawiedliwością. Allah Wszechwyższy powiedział:

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ

Czyż Ten, który tworzy, jest podobny do tego, kto nie tworzy?

sura an-Nahl, ajat 17

Cześć bywa u nas trzech rodzajów:
1 - Cześć serca.
2 - Cześć języka.
3 - Cześć narządów. I tutaj bywają różne hukmy. Na przykład «uadżib», jak modlitwa. Lub «mustahab», jak na przykład podnoszenie rąk podczas modlitwy. Albo «mubah», na przykład picie lub jedzenie. Albo «makruh», jak na przykład zbędne ruchy w modlitwie. Albo «haram», jak na przykład zabicie muzułmanina.

Następnie szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca z nakazem: «Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!»

sura an-Nahl, ajat 36

> Ten ajat jest tafsirem tego ajatu, który był przed nim. Posłańcy zostali wysłani z tymi słowami: «Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!»

Słowo «umma» w Koranie używane jest w czterech sensach.

1 - Społeczność.
Jak na przykład Wszechwyższy Allah mówi:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

> *Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca z nakazem: «Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!»*
>
> **sura an-Nahl, ajat 36**

2 - Imam.
Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

> *Zaprawdę Ibrahim był imamem, posłusznym Allahowi i hanifem. Nie był jednym z wielobożców*
>
> **sura an-Nahl, ajat 120**

3 - Czas.
Wszechwyższy Allah powiedział:

وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ

> *Lecz ten z dwóch ludzi, który się uratował, wtem sobie przypomniał go po długim czasie i powiedział: «Powiadomię was o jego znaczeniu, tylko poślijcie mnie»*
>
> **sura Jusuf, ajat 45**

4 - Religia.
Wszechwyższy Allah powiedział:

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءنَا عَلَى أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَى آثَارِهِم مُّهْتَدُونَ

> *O nie! Powiedzieli: «Zaprawdę zastaliśmy naszych ojców na tej religii, i podążamy właściwie w ich ślady»*
>
> **sura az-Zuchruf, ajat 22**

Chciałoby się też porozmawiać o tym, po co byli posyłani posłańcy.

1 - Ustanowienie dowodu.
Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

رُّسُلاً مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلاَّ يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

> *Wysłaliśmy posłańców, którzy nieśli dobrą nowinę i ostrzegali, by po przyjściu posłańców u ludzi nie było żadnego dowodu przeciwko Allahowi. Allah - Wszechmocny, Mądry*
>
> **sura an-Nisa, ajat 165**

2 - Miłosierdzie dla światów.
Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

Wysłaliśmy cię tylko jako miłosierdzie dla światów

sura al-Anbija, ajat 107

3 - Nauczanie ludzi czci.

W ajacie, który poprzedzał ten, wyjaśniano czym jest cześć. Cześć - to cel, dla którego Wszechwyższy Allah stworzył stworzenia. Z tym posłani zostali posłańcy. W słowach: «Czcijcie Allaha» jest potwierdzenie, a w słowach: «unikajcie tagutu» - zaprzeczenie. To właśnie jest sens jedyności Boga. To, że zawiera w sobie potwierdzenie i zaprzeczenie. «لا إله» - nie ma nikogo godnego czci - zaprzeczenie, «إلا الله» - oprócz Allaha - potwierdzenie. «الطاغوت» - /Tagut/ - to każdy obiekt czci, który nie jest godny tej czci, i cześć wobec niego jest złem i wrogością. Dalej szejch przytoczył ajat:

وَقَضَى رَبُّكَ أَلاَّ تَعْبُدُواْ إِلاَّ إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِندَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلاَهُمَا فَلاَ تَقُل لَّهُمَآ أُفٍّ وَلاَ تَنْهَرْهُمَا وَقُل لَّهُمَا قَوْلاً كَرِيمًا

Twój Pan nakazał wam, byście czcili tylko Jego, i byście czynili dobro rodzicom. Jeśli jedno z rodziców lub oboje osiągną u ciebie starość, nie mów im: «Fe!». - nie krzycz na nich, i zwracaj się do nich z szacunkiem

sura al-Isra, ajat 23

Sens słowa: «nakazał», jak wyjaśnili to niektórzy towarzysze, «przykazał» lub «zaordynował». W tym ajacie wyraźnie widoczne jest wskazanie na Jedyność Boga, i to, że pod Jedynością Boga rozumie się jedność Allaha w czci lub wcielenie słów «La ilaha illa-Llah». To jest to, na co wskazuje ten ajat. Dalej szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah powiedział:

وَاعْبُدُواْ اللّهَ وَلاَ تُشْرِكُواْ بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَى وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللّهَ لاَ يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالاً فَخُورًا

Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy. Czyńcie dobro rodzicom, krewnym, sierotom, biednym, sąsiadom spośród waszych krewnych i sąsiadom, którzy nie są waszymi krewnymi, znajdującym się blisko towarzyszom, podróżnym i niewolnikom, którymi zawładnęły wasze prawice. Zaprawdę Allah nie kocha zarozumialców i chełpliwych

sura an-Nisa, ajat 36

W tym ajacie jest też potwierdzenie i zaprzeczenie, nakaz i zakaz. Co się tyczy nakazu, zawiera się on w słowach: «Czcijcie Allaha», a zaprzeczenie zawiera się w słowach: «i nie dodawajcie Mu niczego». Rozpatrywaliśmy już to, na co wskazują słowa: «Czcijcie Allaha», a to Jedyność Allaha.

Zwróć uwagę, że w Jego słowach: «nie dodawajcie Mu współtowarzyszy», przyszła «لَا» zaprzeczająca. Jest powszechnie znane w nauce «usul al-fikh», że jeśli słowo w stanie nieokreślonym przychodzi po zaprzeczeniu, wskazuje to na wszechogólność. Dlatego Jego słowa: «nie dodawajcie Mu współtowarzyszy», oznaczają: «nie dokonujcie wielobóstwa».

Po pierwsze: w ajacie jest wskazanie na to, że Wszechwyższy Allah zakazuje wszystkich rodzajów wielobóstwa, gdyż zakaz przyszedł przed

czasownikiem, w czasowniku ukryte jest imię czasownikowe, a «masdar» zawsze jest «nakira». Po drugie: czasownik «tuszriku» i słowo «szajan» przyszły w kontekście zaprzeczenia, a to wskazuje na wszechogólność rzeczy. Tzn. nie wolno dokonywać ani małego, ani wielkiego, ani ukrytego szirku. Ponieważ Wszechwyższy powiedział: «Nie dodawajcie Mu niczego», oznacza to, że nie wolno dodawać Allahowi w charakterze współtowarzysza ani anioła, ani proroka, ani prawego, ani uczonego, ani nieprawego, ani bliskiego, ani dalekiego, gdyż wskazuje na to słowo «niczego». Tutaj wyraźnie widoczny jest dowód na Jedyność Boga, gdyż zawiera się w tym zaprzeczenie i potwierdzenie. Dalej szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

قُلْ تَعَالَوْا۟ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا۟ بِهِۦ شَيْـًٔا وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا

Powiedz: «Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan». Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy i czyńcie dobro rodzicom

sura al-An'am, ajat 151

Allah Wszechwyższy powiedział prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Powiedz: Przyjdźcie..», i jest to zwrócenie się Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) do tych wielobożców, którzy zakazali niektórych rodzajów bydła i tym samym uczynili kłamstwo wobec Wszechwyższego Allaha. Słowa Wszechwyższego: «Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy», wskazują na Jedyność Boga. Dalej Szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, przytoczył hadis. Ibn Mas'ud powiedział: «Ten, kto chce spojrzeć na testament Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), na którym jest jego pieczęć, niech przeczyta słowa Wszechwyższego: „Powiedz: «Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan». Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy", aż do słów: „Taka jest Moja prosta droga"». Przekazali At-Tirmidhi, 3072; Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze, 8056; Tabarani w

«Mu'dżam al-Kabir», 10060; w «al-Ausat», 1186; Ibn al-Munzir, Abu asz-Szejch, imam al-Bajhaki «Szu'ab al-Iman», 7918. Isnad dobry, a Tirmidhi powiedział: «Hasan gharib». Jaki jest sens słów: «na którym jest jego pieczęć»? Tzn. jest to ostatni testament proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). A jeśli Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zostawił testament i postawił na nim pieczęć, i byłby on otwarty po jego śmierci, to byłby to ten ajat, w którym zaordynował dziesięć rzeczy. W tym hadisie jest wskazanie na wielkość tego ajatu, który zaczyna się od zakazu szirku. I Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) także zaczął swoje wezwanie od nakazu czczenia jednego Allaha i zakazu szirku. I także zakończył swoje wezwanie, nakazując trzymać się jedyności Boga i zakazując szirku. To wskazuje na to, że jest to najpierwsze i najważniejsze z wymagań. Dalej szejch przytoczył hadis, gdzie Mu'adh ibn Dżabal opowiadał: «Pewnego razu siedziałem za Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) konno na ośle, i zapytał mnie: O Mu'adhu, czy wiesz, na czym polega obowiązek sług wobec Allaha, i na czym - obowiązek Allaha wobec sług? Odpowiedziałem: „Allah i Jego Posłaniec wiedzą o tym lepiej". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Obowiązek sług wobec Allaha polega na tym, by Go czcili i nie dodawali Mu niczego w charakterze współtowarzyszy, a obowiązek Allaha wobec sług polega na tym, że nie będzie karał tego, kto nie dodaje Mu niczego. Zapytałem: „O Posłańcu Allaha, czy nie przekazać tej radosnej wieści ludziom?" Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: Nie, nie przekazuj, by się nie uspokoili». Ten hadis przytoczony jest w «Sahihach» al-Buchariego 13/300 i Muslima (30).

«Obowiązek sług wobec Allaha» - czy jest to obowiązkowy obowiązek, czy nie? Mówimy: tak, jest to obowiązkowy obowiązek, jednak ten obowiązek staje się (obowiązkowy) z tego powodu, że Wszechwyższy Allah Sam Siebie zobowiązał tym. Wszechwyższy Allah zakazuje Sobie tego, co chce, zgodnie ze Swoją mądrością, i zobowiązuje Siebie czymś także zgodnie ze Swoją mądrością, jak On Sam powiedział: «Zakazałem niesprawiedliwości

> sobie samemu i uczyniłem ją zakazaną między wami, więc nie czyńcie sobie nawzajem zła». Muslim, 2577.
>
> Niektórzy uczeni obawiali się powiedzieć, że Allah jest zobowiązany, i powiedzieli, że lepiej powiedzieć, że prawo (lub obowiązek) - to miłosierdzie, które okazał Allah, prawo miłosierdzia, a nie prawo obowiązku. I to jest niewłaściwe, ponieważ to prawo jest obowiązkowe i Allah Sam zobowiązał tym Siebie. Słudzy niczym nie zobowiązują Wszechwyższego Allaha, lecz Wszechwyższy Allah zobowiązał tym Siebie Sam, i tym samym okazał im miłosierdzie, a jeśli Wszechwyższy Allah coś obiecuje, nie łamie obietnicy.

Rozpatrywane kwestie

1. Mądrość stworzenia dżinnów i ludzi. Mądrość - to cześć wobec Allaha, jak powiedział Wszechwyższy:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

> *Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili*
>
> **sura az-Zarijat, ajat 56**

Ludzie nie zostali stworzeni po to, by cieszyć się jedzeniem, piciem i żeniaczką.

2. Cześć reprezentuje sobą tauhid. Właśnie to było przyczyną wrogości narodów wobec swoich proroków. Każda cześć zbudowana jest na tauhidzie, a ta cześć, w której nie ma tauhidu, nie jest szariacką czcią. Każda cześć, która nie jest oparta na tauhidzie, jest nieważna. Wrogość między prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) a Kurajszytami wynikała z jego wezwania do Tauhidu. Kurajszyci czcili Allaha, jednak nie czynili tego zgodnie z szariatem, i

dodawali Mu współtowarzyszy. Nie byli monoteistami. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا مَنَعَهُمْ أَن تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلاَّ أَنَّهُمْ كَفَرُواْ بِاللّهِ وَبِرَسُولِهِ وَلاَ يَأْتُونَ الصَّلاَةَ إِلاَّ وَهُمْ كُسَالَى وَلاَ يُنفِقُونَ إِلاَّ وَهُمْ كَارِهُونَ

> *Ich datkom przeszkadza tylko to, że nie wierzą w Allaha i Jego Posłańca, leniwie odprawiają modlitwę i niechętnie wydają*
>
> **sura at-Tauba, ajat 54**

3. Kto nie przestrzega tauhidu, ten nie czci Allaha. Na tym polega sens słów, które Wszechwyższy nakazał powiedzieć Swojemu prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «I wy nie czcicie tego, co ja czczę» (al-Kafirun, 5). Ponieważ cześć wielobożców zbudowana jest na szirku, i nie jest czcią Allaha.

4. Mądrość skierowania do ludzi posłańców. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

> *Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca z nakazem: «Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!»*
>
> **sura an-Nahl, ajat 36**

5. Ich misja objęła wszystkie narody. Przecież Wszechwyższy Allah powiedział: «Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca».

6. Religia wszystkich proroków jest jedna. Religia wszystkich proroków - to tauhid. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

> *Nie posyłaliśmy przed tobą żadnego posłańca, któremu by nie zostało objawione: «Nie ma bóstwa godnego czci oprócz Mnie. Czcijcie więc Mnie!»*
>
> **sura al-Anbija, ajat 25**

7. Ważna kwestia zawiera się w tym, że cześć wobec Allaha jest nie do pomyślenia bez wyrzeczenia się tagutu. Właśnie na tym polega sens wypowiedzi Wszechwyższego: «Kto wyrzeka się tagutu i wierzy w Allaha, ten uchwycił się niezawodnej rękojmi...» (al-Bakara, 256). Ten, kto czci Allaha, lecz nie okazuje niewiary w taguta, nie jest monoteistą. I dlatego szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, nazwał tę kwestię ważną. Niektórzy z muzułmanów w naszych czasach nie rozumieją wagi tej kwestii. Wiedz, że oskarżanie kogoś o niewiarę, wielobóstwo, lub przeklinanie kogoś, jest zakazane. Gdyż ten hukm ma przyczyny i zakazy. Zakazem, na przykład, jest ignorancja lub jakaś wątpliwość. Być może dowód nie dotarł do tego człowieka z powodu niedbałego stosunku uczonych.

8. Tagutem jest wszystko to, co jest czczone, lub ten, kto jest czczony obok Allaha. Powiedział Ibn al-Kajjim: «Tagutem nazywa się każdy, wobec którego sługa przekracza granicę dozwolonego w czci, posłuszeństwie i podporządkowaniu».

9. Ogromne znaczenie trzech jasnych (nieodwołanych) ajatów z sury «al-An'am» u salafów, w których poruszane są dziesiąte kwestie, których główną jest zakaz szirku. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ تَعَالَوْاْ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلاَّ تُشْرِكُواْ بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلاَ تَقْتُلُواْ أَوْلاَدَكُم مِّنْ إِمْلاَقٍ نَّحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلاَ تَقْرَبُواْ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلاَ تَقْتُلُواْ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللّهُ إِلاَّ بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ وَلاَ تَقْرَبُواْ مَالَ الْيَتِيمِ إِلاَّ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُواْ الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لاَ

نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلاَّ وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُواْ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى وَبِعَهْدِ اللهِ أَوْفُواْ ذَلِكُمْ وَصَّاكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلاَ تَتَّبِعُواْ السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

> *Powiedz: «Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan». Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy i czyńcie dobro rodzicom. I nie zabijajcie waszych dzieci, obawiając się biedy, przecież My zapewniamy pożywienie wam wraz z nimi. I nie zbliżajcie się do rzeczy ohydnych, jawnych lub ukrytych. Nie zabijajcie duszy, którą Allah zakazał zabijać, chyba że macie do tego prawo. To zaordynował wam Allah, - być może zrozumiecie. Nie zbliżajcie się do majątku sieroty, chyba że dla jego dobra, dopóki nie osiągnie dojrzałego wieku. Napełniajcie miarę i wagi sprawiedliwie. Nie nakładamy na człowieka ponad jego możliwości. Gdy wypowiadacie słowo, bądźcie sprawiedliwi, nawet jeśli dotyczy to krewnego. Bądźcie wierni umowie z Allahem. To zaordynował wam Allah, - być może wspomnicie napomnienie. Taka jest Moja prosta droga. Podążajcie nią i nie podążajcie innymi drogami, ponieważ zbiją was one z Jego drogi. On zaordynował wam to, - być może się ulękniecie*
>
> **sura al-An'am, ajaty 151-153**

10. Ajaty z sury «al-Isra», zawierające wskazania po osiemnastu kwestiach i zaczynające się od następujących słów Allaha: «Nie stawiaj obok Allaha innego bóstwa, by nie okazać się ganionym, opuszczonym!» (al-Isra, 22). Kończą się zaś one wypowiedzią Allaha: «...Nie stawiaj obok Allaha innego bóstwa, bo inaczej zostaniesz wtrącony do Gehenny, osądzony, wzgardzony!» (al-Isra, 39).

11. Ajat z sury «an-Nisa», nazywany «ajatem dziesięciu praw», który Allah zaczyna następującą wypowiedzią: «I czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu niczego» (an-Nisa, 36). Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَاعْبُدُواْ اللّهَ وَلاَ تُشْرِكُواْ بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَى وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللّهَ لاَ يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالاً فَخُورًا

> *Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy. Czyńcie dobro rodzicom, krewnym, sierotom, biednym, sąsiadom spośród waszych krewnych i sąsiadom, którzy nie są waszymi krewnymi, znajdującym się blisko towarzyszom, podróżnym i niewolnikom, którymi zawładnęły wasze prawice. Zaprawdę Allah nie kocha zarozumialców i chełpliwych*
>
> **sura an-Nisa, ajat 36**

12. Wskazanie na testament posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przed śmiercią.

13. Poznanie naszego obowiązku wobec Allaha. Obowiązek sług wobec Allaha polega na tym, by Go czcili i nie dodawali Mu niczego w charakterze współtowarzyszy.

14. Poznanie obowiązku Allaha wobec sług, jeśli oni wykonują swój obowiązek. Obowiązek Allaha wobec sług polega na tym, że nie będzie karał tego, kto nie dodaje Mu niczego.

15. Nie było to znane większości towarzyszy. Mu'adh zapytał: „O Posłańcu Allaha, czy nie przekazać tej radosnej wieści ludziom?" Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: «Nie, nie przekazuj, by się nie uspokoili».

16. Dopuszczalność ukrywania wiedzy, jeśli jest w tym pożytek. W podstawie ukrywanie wiedzy jest zakazane, jednak czasami ukrywanie części wiedzy przed określonymi ludźmi jest dozwolone, jeśli jest w tym pożytek.

17. Chwalebność przekazania muzułmaninowi dobrej wieści, która go ucieszy. Mu'adh zapytał: „O Posłańcu Allaha, czy nie przekazać tej radosnej wieści ludziom?"

18. Obawa przed samozadowoleniem z rozległości miłosierdzia Allaha.

19. Obowiązek człowieka, który zdaje sobie sprawę, że nie zna odpowiedzi na pytanie - powiedzieć: «Allah wie o tym lepiej».

20. Dopuszczalność przekazania wiedzy tylko części ludzi i ukrywania jej przed innymi.

21. Skromność Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który jechał na ośle i pozwolił swojemu towarzyszowi siedzieć za nim.

22. Dopuszczalność sadzania za sobą jeźdźca na wierzchowym zwierzęciu.

23. Wyższość Mu'adha ibn Dżabala.

24. Ogromne znaczenie kwestii tauhidu.

ROZDZIAŁ 2. O ZALECIE TAUHIDU, I O TYM, ŻE ON POKRYWA GRZECHY

باب فضل التوحيد وما يكفِّر من الذنوب

Wszechwyższy Allah powiedział:

> *Ci, którzy uwierzyli i nie oblekli swojej wiary w niesprawiedliwość, przebywają w bezpieczeństwie, i oni podążają prostą drogą*
>
> **sura al-An'am, ajat 82**

'Ubada ibn as-Samit opowiadał, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto zaświadczył, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha, Jedynego, który nie ma współtowarzysza, i że Muhammad - Jego sługa i Jego posłaniec, że Isa - sługa Allaha i Jego posłaniec, a także słowo Jego, przekazane Marjam, i Duch od Niego, i że Raj - prawda, i że Ogień - prawda, tego wprowadzi Allah do Raju zgodnie z jego czynami». Al-Buchari i Muslim.

W hadisie Itbana powiedziano: «...Gdyż, zaprawdę, Allah wyzwala od Ognia tego, kto powiedział: «Nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha», dążąc tym samym do Oblicza Allaha». Al-Buchari i Muslim.

Abu Sa'id al-Chudri przytacza opowieść posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który powiedział: «Musa powiedział: „O mój Panie, naucz mnie tego, czym będę stale Cię wspominał i wzywał Cię z prośbą!" Pan powiedział: „Mów więc, o Muso: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha!»" Musa zawołał: „Lecz przecież wszyscy Twoi słudzy to mówią!" Pan powiedział: „O Muso, jeśli wszystkie siedem niebios wraz z tymi, którzy je ożywiają, oprócz Mnie, a także wszystkie siedem ziem znajdą się na jednej szali wagi, a słowa «nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha» - na drugiej, wtedy

przeważy szala z tymi słowami». Hadis przytoczony jest przez Ibn Hibbana (2324) i al-Hakima (1/528).

Imam at-Tirmidhi przekazał i nazwał dobrym hadis, przytoczony przez Anasa: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Wszechwyższy Allah rzekł: „O synu Adama, jeśli przyjdziesz do Mnie z grzechami wielkości Ziemi i staniesz przede Mną, nie dodając Mi niczego, dam ci tyle samo przebaczenia"». At-Tirmidhi (3534) od Anasa; ad-Darimi 2/322 i Ahmad 5/172 od Abu Zarra; at-Tabarani od Ibn 'Abbasa; hadis silny.

> Rozdział o zalecie jedyności Boga i o tym, że ona pokrywa grzechy. Jedyność Boga ma wielką zaletę. Jednak najwyższą zaletą jedyności Boga jest to, że służy przyczyną przebaczenia grzechów. Właśnie dlatego szejch nazwał tak ten rozdział. W słowach: «ما يكفّر» przyszła partykuła «ما» - /mausula/. Tzn. jedyność Boga pokrywa wszystkie grzechy. Niewłaściwie jest mówić, że jedyność Boga pokrywa jedne grzechy, a inne pozostawia. Zaprawdę jedyność Boga jest wielkim miłosierdziem. Nie może się przed nim ostać grzech, ponieważ światło jedyności Boga spala ślady grzechów. Tylko pełna jedyność Boga staje się przyczyną przebaczenia grzechów, jak o tym będzie mowa w następnym rozdziale «Ten, kto wcieli w sobie tauhid, wejdzie do Raju bez rachunku».

Prawdziwa jedyność Boga zawiera w sobie porzucenie grzechów, a najwyższym grzechem jest wielobóstwo. Także od monoteisty wymagane jest porzucenie innowacji. Człowiek, który wnosi innowacje do islamu, chce zbliżyć się do Allaha tym, z czego Wszechwyższy Allah nie jest zadowolony. Wszechwyższy Allah powiedział:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الإِسْلاَمَ دِين

> *Dziś dopełniłem dla was waszą religię, wypełniłem do końca Moją łaskę dla was, i zadowoliłem się dla was islamem jako religią*
>
> **sura al-Ma'ida, ajat 3**

Także On powiedział:

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

> *Powiedz: «Jeśli kochacie Allaha, podążajcie za mną, a wtedy Allah was pokocha i wybaczy wam wasze grzechy, przecież Allah - Wybaczający, Miłosierny»*
>
> **sura Ali 'Imran, ajat 31**

I wielu braci i sióstr myśli, że innowacje bywają tylko u sufistów i im podobnych. To niewłaściwe! Myślą, że jeśli są dalecy od sufizmu, to znaczy że jest u nich wszystko w porządku. Ponieważ widzą u sufistów tak jawne straszne innowacje, i wszystko to dochodzi już do jawnego wielobóstwa. Lecz religia Allaha - to wszystko, co kocha Allah i z czego jest zadowolony. W sercu powinien być filtr, który ma trzy warstwy. Ten filtr nigdzie się nie sprzedaje, jednak jest w książkach uczonych. Pierwsza warstwa - to słowa Wszechwyższego Allaha, druga - sunna naszego wielkiego proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), trzecia - rozumienie towarzyszy. I gdy ustanowisz w swoim sercu ten filtr, zaczniesz każdy swój krok przepuszczać przez ten filtr. Masz jakieś przekonania, przepuść je przez ten filtr. I tak wszystkie czyny.

Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ

Ci, którzy uwierzyli i nie oblekli swojej wiary w niesprawiedliwość, przebywają w bezpieczeństwie, i są prowadzeni prostą drogą

sura al-An'am, ajat 82

«Niesprawiedliwość» w tym ajacie - to wielobóstwo. Przekazuje się, że 'Abdullah ibn Mas'ud, niech Allah będzie z niego zadowolony, powiedział: «Gdy zesłano (ajat, w którym powiedziano): „Ci, którzy uwierzyli i nie oblekli swojej wiary w niesprawiedliwość", towarzysze posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zaczęli mówić: „Kto zaś z nas nie postępował niesprawiedliwie?" I wtedy Allah Wszechwyższy zesłał (inny ajat, w którym powiedziano): „...przecież wielobóstwo - to wielka niesprawiedliwość!"». Al-Buchari, 32.

Zaletą tego, kto uwierzył i wyznawał jedyność Boga, nie oblekając swojej wiary w szirk, jest to, że będzie mu dane pełne bezpieczeństwo i jest prowadzony prostą drogą.

Pod «bezpieczeństwem» rozumie się pełne bezpieczeństwo na tym świecie: bezpieczeństwo serca, brak smutku z powodu spraw doczesnych. Taki człowiek będzie prowadzony na tym i na tamtym świecie. Jednak za każdym razem, gdy jedyność Boga człowieka będzie się zmniejszać, od razu zacznie się zmniejszać bezpieczeństwo. Im mniej dokonujesz niesprawiedliwości, tym więcej dla ciebie bezpieczeństwa, jak o tym powiedział szejchul-Islam Ibn Tajmijja.

Na każdą sytuację, jak mówiliśmy o tym wcześniej, będziemy patrzeć przez filtr jedyności Boga. Niektórzy muzułmanie w naszych czasach żyją w strachu, nie wiedzą, czy dożyją następnego dnia, ponieważ trwa wojna. Niewierni mogą przyjść, zabić lub torturować. Jak zdobyć bezpieczeństwo? W tym ajacie odpowiedź na nasze dzisiejsze położenie. Wszechwyższy Allah powiedział:

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ

> *Ci, którzy uwierzyli i nie oblekli swojej wiary w niesprawiedliwość, przebywają w bezpieczeństwie, i są prowadzeni prostą drogą*
>
> **sura al-An'am, ajat 82**

Przyczyną braku bezpieczeństwa jest to, że ludzie oblekli swoją wiarę w niesprawiedliwość. Wszechwyższy Allah obiecał monoteistom spokój i zwycięstwo nad wrogami. Gdy Wszechwyższy Allah coś obiecuje, obowiązkowo tak czyni. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَعْدَ اللَّهِ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

> *Taka jest obietnica Allaha, i Allah nie łamie Swojej obietnicy, jednak większość ludzi tego nie wie*
>
> **sura ar-Rum, ajat 6**

Wszechwyższy Allah obiecał:

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

> *Allah obiecał tym z was, którzy uwierzyli i dokonywali prawych czynów, że obowiązkowo uczyni ich namiestnikami na ziemi, podobnie jak uczynił namiestnikami tych, którzy byli przed nimi. Obowiązkowo obdarzy ich możliwością wyznawania ich religii, którą dla nich zaakceptował, i zamieni ich strach na bezpieczeństwo. Czczą Mnie i nie dodają Mi współtowarzyszy. Ci zaś, którzy po tym odmówią uwierzenia, są niegodziwcami*
>
> **sura an-Nur, ajat 55**

Nieszczęścia, które dotykają ludzi, bywają z powodu grzechów. Wszechwyższy Allah powiedział:

أَوَلَمَّا أَصَابَتْكُم مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُم مِّثْلَيْهَا قُلْتُمْ أَنَّىٰ هَٰذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِندِ أَنفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

> *Gdy dotknęło was nieszczęście, po tym jak wyrządziliście dwukrotnie większe nieszczęście, powiedzieliście: «Skąd to wszystko?». Powiedz: «Od was samych». Zaprawdę Allah jest zdolny do wszelkiej rzeczy*
>
> **sura Ali 'Imran, ajat 165**

Także Wszechwyższy Allah mówi:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

> *Zło pojawia się na lądzie i na morzu z powodu tego, co czynią ludzkie ręce, by dali im posmakować część tego, co uczynili, i by wrócili na prostą drogę*
>
> **sura ar-Rum, ajat 41**

> Dalej szejch przytoczył hadis od 'Ubady, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Tego, kto zaświadczy, że nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz jednego tylko Allaha, który nie ma współtowarzysza, że Muhammad - Jego sługa i Jego posłaniec, że 'Isa - sługa Allaha, i Jego posłaniec, i Jego słowo, którym zwrócił się do Marjam, i duch od Niego, że raj - prawda i piekło - prawda, Allah wprowadzi do raju zgodnie z jego czynami». Zob. al-Buchari, 3435; Muslim, 28.

> Istota dowodu w tym hadisie, słowa: «Allah wprowadzi do raju zgodnie z jego czynami». Tzn. ma się na myśli, że wejdzie do Raju, nawet jeśli miał mało czynów, nawet jeśli miał grzechy. Jest to wielka zaleta jedyności Boga, świadectwa o Jedności Wszechwyższego Allaha, świadectwa o tym, że ci dwaj prorocy są posłańcami. Jest to wielka zaleta zaprzeczenia szirkowi, potwierdzenia ukrytego. Ta zaleta stanie się przyczyną tego, że Wszechwyższy Allah wprowadzi sługę do Raju, nawet jeśli sługa dokonał mało czynów. I jest to wielka zaleta jedyności Boga dla tych, którzy się jej trzymają.

Koniec tego hadisu można przetłumaczyć na dwa sposoby: 1 - «Allah wprowadzi do raju niezależnie od jego czynów». 2 - «Allah wprowadzi do raju zgodnie z jego czynami». Tzn. taki człowiek wejdzie do Raju, i jego stopień w Raju będzie zgodny z jego czynami. I jak wcześniej wskazywaliśmy, świadectwo ma warunki.

W długim hadisie Itbana powiedziano: «Zaprawdę Allah uczyni zakazanym dla ognia tego, kto powie: „Nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha", dążąc do Oblicza Allaha!» Al-Buchari, 425; Muslim, 33.

Pod słowami: «Kto powie: „Nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha"», ma się na myśli słowa, odpowiadające warunkom. Jest to podobne do słów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Hadżdż - to Arafa». Sahih an-Nasa'i, 3016. Z nich nie rozumie się, że hadżdż to tylko Arafa, gdyż hadżdż ma i inne warunki. Dokładnie tak samo człowiek, który powie: „Nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha", zachowując wszystkie warunki i «dążąc do Oblicza Allaha», wtedy «Allah uczyni go zakazanym dla ognia». Jak rozumieć słowa: «Allah uczyni zakazanym dla ognia»? Taki zakaz w tekstach Koranu i Sunny dzieli się na dwa rodzaje: 1 - Stały zakaz. Wszechwyższy Allah nigdy nie wprowadzi takiego człowieka do Ognia, wybaczy mu grzechy, i wprowadzi do Raju bez rachunku i kary. 2 - Zakaz przez jakiś czas. Tzn. zakaz wiecznego przebywania w Ogniu. I w naszym hadisie może być rozumiane zarówno pierwsze znaczenie, jak i drugie. Ten człowiek, który jest monoteistą i nie dokonuje szirku, jednak dokonywał jakichś innych grzechów, a potem zmarł, nie okazawszy skruchy, podpada pod pragnienie Wszechwyższego Allaha. Jeśli Wszechwyższy Allah zechce, może go ukarać, a potem uczyni zakazanym dla niego Ogień. A jeśli zechce, może wybaczyć i uczynić go zakazanym dla Ognia od razu. Zakazanie Ognia - to wielkie miłosierdzie. I dalej szczegółowo przyjdzie sens tego świadectwa. Szejch dalej przytoczył hadis, gdzie posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Musa powiedział: „O mój Panie, naucz mnie tego, czym będę stale Cię wspominał i wzywał Cię z prośbą!" Pan powiedział: „Mów więc, o Muso: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha!»" Musa zawołał: „Lecz przecież wszyscy Twoi słudzy to mówią!" Pan powiedział: „O Muso, jeśli wszystkie siedem niebios wraz z tymi, którzy je ożywiają, oprócz Mnie, a także wszystkie siedem ziem znajdą się na jednej szali wagi, a słowa «nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha» - na drugiej, wtedy przeważy

szala z tymi słowami». Przekazali an-Nasa'i w «Sunan al-Kubra», 10670, 10980; Abu Ja'la w swoim musnadzie, 1393; Abu Nu'ajm w «Hilja», 8/328; Ibn Hibban w «Sahih», 2324; al-Hakim w «al-Mustadrak», 1/528; Bajhaki w «al-Asma wa-s-sifat», 185; al-Baghawi w «Szarh as-Sunna», 1273.

W jego przekazicielach jest Darradż Abu as-Samh, jest to człowiek, który dokonywał niestosownych czynów. Mimo słabości ad-Darradża, autentyczność tego hadisu potwierdził hafiz Ibn Hadżar w „Fathul-Bari" 11/208, mówiąc, że isnad tego hadisu jest autentyczny. I dokładnie takie same słowa z autentycznym isnadem przekazywane są od Ka'ba, co przytacza Ibn Abu Szajba 10/304. A także jest inny autentyczny hadis o niemal takiej samej treści: Od 'Abdullaha ibn 'Amra przekazuje się, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opowiadał: «Zaprawdę gdy do proroka Allaha Nuha (pokój z nim) zbliżyła się śmierć, powiedział swojemu synowi: „Nakazuję ci powtarzać słowa: «la ilaha illa-Llah», gdyż jeśli siedem niebios i siedem ziem położyć na jedną szalę wagi, a słowa «la ilaha illa-Llah» - na drugą, wtedy przeważy szala z tymi słowami. A gdyby siedem niebios i siedem ziem stanowiły pierścień, te słowa rozerwałyby go». Ahmad 2/169, al-Hakim 1/148. Hafiz Ibn Kasir, szejch Ahmad Szakir, szejch al-Albani i szejch Mukbil potwierdzili autentyczność hadisu. Zob. „as-Silsila as-sahiha" nr 134, „as-Sahih al-Musnad" nr 809.

W tym hadisie wskazanie na to, że wiedzący ludzie czasami też potrzebują, by ktoś im przypominał o kwestiach tauhidu. Musa (pokój z nim) - jeden z pięciu najlepszych proroków. Także z nim rozmawiał Wszechwyższy Allah bez pośredników. Poprosił u Wszechwyższego Allaha o coś szczególnego, odmiennego od tego, co u innych ludzi. Lecz zobaczyliśmy z tego hadisu, że najwyższym słowem, które wypowiadają ludzie, jest «La ilaha illa-Llah». Musa chciał czegoś lepszego, lecz dowiedział się, że nie ma nic lepszego niż te słowa. Słowo «La ilaha illa-Llah» - to słowo jedyności Boga, i będzie ciężkie na wagach u tego, kto je wypowiada, i będzie wielką zaletą dla tego, kto jest w to przekonany i w to,

na jaki sens ono wskazuje, i dlatego w hadisie przyszło: «...to przeważy szala z tymi słowami». Tak samo na ten sens wskazuje hadis o karteczce, gdzie mówi się o tym, że w Dniu Sądu jednemu grzesznikowi przyniosą dziewięćdziesiąt dziewięć ksiąg z zapisami jego złych czynów, i zapytają go: „Czy masz jakiś dobry czyn?". Odpowie: „Nie". Lecz powiedzą mu: „Nie, masz", i dostaną małą kartkę, na której będzie napisane słowo «La ilaha illa-Llah», i postawią ją na drugiej szali wagi. I księgi ze złymi czynami nie po prostu przeważą, lecz wyleją się z powodu ciężaru kartki z formułą jedyności Boga. I jest to wielka zaleta słów jedyności Boga. Jednak dostępuje jej tylko ten, w którego sercach się one utwierdziły. Jest to dlatego, że w sercach niektórych ludzi te słowa będą mocne, ponieważ byli szczerzy w ich wypowiadaniu, wierząc w ich sensy i nie wątpiąc, będąc przekonani o tym, kochając to, na co wskazują one, i tym samym światło tych słów i ich ślady utwierdzą się w sercach takich ludzi i będą spalać wszystkie grzechy. A jeśli szczerość w jego świadectwie nie będzie pełnowartościowa, to nie zdoła to świadectwo przeważyć księgi z grzechami. I wychodząc z tych hadisów, rozumiemy, że przed słowami «La ilaha illa-Llah» nie zdoła się ostać żaden grzech. Jednak jest to w odniesieniu do tego, kto udoskonalił to świadectwo, i wcielił je w życie w taki sposób, że nie było w jego sercu żadnych wątpliwości i wahań co do jego sensu. I sens tego świadectwa obejmuje w sobie tauhid ar-rububijja treścią, i tauhid al-asma wa-s-sifat wymaganiem, i tauhid al-ilahijja bezpośrednim wskazaniem. Dlatego ten, kto w pełni wciela w życie to świadectwo, temu będą wybaczone wszystkie jego grzechy, nawet jeśli ich waga osiągnie ciężar niebios i ziemi, i tego, co między nimi. I jest to w odniesieniu do tego, kto udoskonalił to, na co wskazuje tauhid.

I ostatni hadis, który przytoczył szejch w tym rozdziale, przytoczony przez Anasa: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Wszechwyższy Allah rzekł: „O synu Adama, jeśli przyjdziesz do Mnie z grzechami wielkości Ziemi i staniesz przede Mną, nie dodając Mi niczego, dam ci tyle samo przebaczenia"». At-Tirmidhi (3534) od Anasa; ad-Darimi 2/322 i Ahmad 5/172 od Abu Zarra; at-

> Tabarani od Ibn 'Abbasa; hadis silny. Także al-Buchari w «Tarich al-Kabir», 3/496; Abu Nu'ajm w «Hiljat ul-Aulja», 2/231.
>
> I jest to spośród zalet tauhidu i tego, że pokrywa on grzechy. Zgodność tego hadisu z tym rozdziałem jest oczywista. Jeśli grzechy sługi Allaha osiągną wielkość Ziemi, jednak stanął on przed Allahem, nie dodając Mu niczego, Allah obowiązkowo spotka go z miłosierdziem i przebaczeniem, równym wielkości jego grzechów. I jest to z powodu wielkiej zalety tauhidu i bezgranicznego miłosierdzia Wszechwyższego Allaha wobec Swoich sług, których prowadzi prostą drogą, a następnie daje im za to nagrodę.
>
> I jest to to, co zostało nam ułatwione, i proszę Wszechwyższego Allaha, dla siebie i dla was, by dał nam sukces, prostą drogę i zdrowy rozsądek. Pokój i błogosławieństwo Allaha naszemu prorokowi Muhammadowi.

Rozpatrywane kwestie

1. Rozległość miłosierdzia Allaha. Jest to wzięte ze słów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...tego wprowadzi Allah do Raju zgodnie z jego czynami (lub mimo jego czynów)».

2. Niemierzalność nagrody Allaha za tauhid. Rozumie się to ze słów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...to przeważy szala ze słowami «La ilaha illa-Llah».

3. Tauhid jest przyczyną przebaczenia grzechów. Rozumie się to ze słów Wszechwyższego Allaha: «to dam ci tyle samo przebaczenia». Czasami ludzkie namiętności zwyciężają go, i dokonuje grzechów. Jednak jest szczery wobec Allaha w czci wobec Niego i w podporządkowaniu Mu. I tauhid pokrywa jego grzechy, jeśli stanął przed Allahem, będąc monoteistą.

4. Sens ajatu z sury «al-An'am». Wszechwyższy Allah powiedział:

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ

> *Ci, którzy uwierzyli i nie oblekli swojej wiary w niesprawiedliwość, przebywają w bezpieczeństwie, i są prowadzeni prostą drogą*
>
> **sura al-An'am, ajat 82**

«Niesprawiedliwość» w tym ajacie - to szirk, gdyż Wszechwyższy Allah powiedział: „...przecież wielobóstwo - wielka niesprawiedliwość!".

5. Rozpatrzenie pięciu pojęć, przytoczonych w hadisie 'Ubady. 1-2. Dwa świadectwa. 3. Isa - sługa Allaha i Jego posłaniec, a także Słowo Jego, przekazane Marjam, i duch od Niego. 4. Raj - prawda, 5. Ogień - prawda.

6. Połączywszy ten hadis z hadisem Itbana i kolejnymi, zrozumiesz znaczenie wypowiedzi «nie ma bóstwa godnego (czci) oprócz Allaha». Przy tym stanie się dla ciebie jasny błąd zwiedzionych. Przecież sługa powinien dążyć tym samym do Oblicza Wszechwyższego Allaha. A jeśli rzeczywiście dąży do Oblicza Wszechwyższego Allaha, powinien wykonywać dobre czyny.

7. Przypomnienie o warunku, zawartym w hadisie Itbana. A jest to to, by wypowiadający je pragnął tym samym Oblicza Wszechwyższego Allaha. Nie wystarczy po prostu powiedzieć, gdyż hipokryci wypowiadali te słowa, lecz to im nie pomogło.

8. Nawet prorocy potrzebują przypomnienia o zaletach wypowiedzi «nie ma bóstwa godnego (czci), oprócz Allaha».

9. Wskazanie na to, że szala z formułą tauhidu przeważa wszystkie stworzenia Allaha, choć szale wielu z tych, którzy wypowiadają tę formułę, pozostają lekkie. Przyczyna lekkości formuły tauhidu wraca do jej nosiciela, a nie do samej

formuły. Gdyż może być tak, że nie przestrzegał w pełni koniecznych warunków. I znalazła się jakaś przeszkoda, która przeszkodziła temu słowu przeważyć jego grzechy. I będą jego słowa lekkie zgodnie z jego czynami. A co się tyczy samego słowa, to jest ono cięższe niż wszystkie stworzenia.

10. Potwierdzenie istnienia siedmiu ziem obok siedmiu niebios. W świętym Koranie nie przyszło bezpośrednie wskazanie na to. Lecz co się tyczy siedmiu niebios, jest jasne wskazanie na to w Koranie, w słowach Wszechwyższego Allaha:

قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

> *Powiedz: «Kto jest Panem siedmiu niebios i Panem wielkiego Tronu?»*
>
> **sura al-Mu'minun, ajat 86**

A co się tyczy siedmiu ziem, jest tylko jeden ajat, pośrednio wskazujący na to. Wszechwyższy Allah powiedział:

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ

> *Allah - Ten, który stworzył siedem niebios i tyle samo ziem*
>
> **sura at-Talak, ajat 12**

Nie można porównać obrazu niebios, ich wzniosłości i piękna z ziemią. I pozostaje nam jedynie podobieństwo w liczbie. A co się tyczy Sunny, są w niej jasne wskazania na to, że liczba ziem to siedem. Jak na przykład w słowach posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Ten, kto (niesprawiedliwie) zabierze choćby piędź ziemi, tej ziemi zawiśnie mu na szyi w Dniu Sądu, i pójdzie pod siedem ziem (z tą skradzioną ziemią)». Wśród uczonych jest różnica zdań w rozumieniu słów «siedem ziem». Co znaczy «siedem ziem»? I mówiono opinie o tym, że są to siedem kontynentów, jednak jest to absolutnie

niewłaściwe, gdyż jest to sprzeczne ze słowami: «i pójdzie pod siedem ziem». Inni zaś powiedzieli, że ma się na myśli system słoneczny. Jednak z kontekstów oczywisty jest fakt, że siedem ziem - to warstwy, podobnie jak niebiosa. I nie powinniśmy mówić o nich więcej, niż to przyszło w Koranie i w Sunnie.

11. Na niebiosach są ci, którzy je ożywiają.

12. Potwierdzenie atrybutów Allaha w odróżnieniu od aszarytów (mu'attila). To obejmuje zarówno aszarytów, jak i mu'tazylitów, i dżahmitów, i im podobnych. W tym hadisie wskazanie na to, że «Uadżh» (tzn. Oblicze) jest atrybutem Wszechwyższego Allaha. Dowodem tego są słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...dążąc tym samym do Oblicza Allaha». Także jest wskazanie na to, że «Kalam» (tzn. mowa) spośród atrybutów Wszechwyższego Allaha w słowach proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...a także Słowo Jego, przekazane Marjam». Także spośród atrybutów Wszechwyższego Allaha - «Kaul» (tzn. słowo). Wskazanie na to przyszło w hadisie: «Mów więc, Muso: «Nie ma bóstwa, godnego czci, oprócz Allaha!»

13. Jeśli zapoznasz się z hadisem Anasa, zrozumiesz, że to, co powiedziano w hadisie Itbana - «...Gdyż, zaprawdę, Allah wyzwala od Ognia tego, kto powiedział «nie ma bóstwa godnego (czci) oprócz Allaha», dążąc tym samym do Oblicza Allaha» - wskazuje na odrzucenie szirku nie tylko w formie słownej. Tzn. porzucając szirk, a nie po prostu wymawiając słowami. Ponieważ ten człowiek, który pragnie Oblicza Wszechwyższego Allaha poprzez te słowa, nigdy nie będzie dokonywał szirku.

14. Zastanów się nad tym, że Isa i Muhammad (pokój z nimi i błogosławieństwo Allaha) są sługami Allaha i Jego posłańcami. Po pierwsze, są podobni w tym, że obaj są sługami Allaha i Jego posłańcami. Po drugie, podobieństwo w ich istocie, i że Isa jest podobny do Muhammada (pokój z nimi i błogosławieństwo Allaha), i to, że obaj są sługami Allaha i posłańcami, a nie panami czy dziećmi Pana, wolny jest Allah od tego. Dlatego szejch powiedział: «Zastanów się...»!, ponieważ wymaga to zastanowienia się nad tym.

15. Poznanie specyfiki Isy, jako słowa od Allaha. Natura stworzenia Isy różni się od natury stworzenia Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), ponieważ został stworzony słowem od Wszechwyższego Allaha, a Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) został stworzony z kropli swojego ojca.

16. Isa jest też duchem od Allaha. Duch, który przyszedł od Allaha, a nie jako część Allaha, i jest jedną ze stworzonych dusz.

17. Poznanie zalety wiary w Raj i w Piekło. Wskazuje na to hadis 'Ubady: «...i że Raj - prawda, i że Piekło - prawda...». I zaleta wiary w Raj i w Piekło zawiera się w tym, że staje się to przyczyną wejścia do Raju.

18. Znaczenie wyrażenia «...zgodnie z jego czynami (mimo jego czynów)». Zgodnie z jego prawymi czynami, nawet jeśli jest ich mało, lub też mimo jego złych czynów, nawet jeśli jest ich wiele. Lecz z warunkiem, by nie dokonywał takich czynów, które są sprzeczne z tauhidem, i zobowiązują do wiecznego przebywania w Piekle. Lecz obowiązkowo powinny być czyny. I nie wymaga się od człowieka, by wszystkie jego czyny były prawe, jak o tym oświadczyli mu'tazylici i charydżyci. Także w tym hadisie nie wymieniono filarów islamu. Gdyż spośród nich jest to, czego porzucenie wyprowadza z islamu, i spośród nich jest to, czego porzucenie nie wyprowadza z Islamu. I bardziej właściwe w tej kwestii jest to, że ich porzucenie nie wyprowadza człowieka z łona Islamu, oprócz porzucenia słowa świadectwa i modlitwy. I to mimo zdania imama Ahmada, który uważał, że porzucenie choćby jednego filaru wyprowadza człowieka z Islamu. Jednak prawda nie zgadza się z tym.

19. Poznanie tego, że wagi mają dwie szale.

20. Znaczenie wyrażenia «oblicze Allaha». «Uadżh» (tzn. Oblicze) Wszechwyższego Allaha jest Jego atrybutem, który wskazuje na Jego istotę. I jest to spośród takich atrybutów, który w odniesieniu do ludzi nazywany jest «częścią ciała». Lecz w odniesieniu do Wszechwyższego Allaha nie wolno tak oświadczać, gdyż nie ma nic Jemu podobnego.

I na koniec lekcji zadano szejchowi pytanie: «W hadisie powiedziano: «...z tymi, którzy je ożywiają, oprócz Mnie, a także...». Niektórzy zwolennicy innowacji, przytaczając ten hadis, oświadczają, że istota Allaha jest wszędzie. Proszę o wyjaśnienie, barakallahu fika».

W słowach Wszechwyższego Allaha w hadisie kudsi: «O Muso! Jeśli wszystkie siedem niebios z tymi, którzy je ożywiają, oprócz Mnie...», «siedem niebios» znane są, są to warstwy niebios jedna nad drugą. «Kto je ożywia...» - to ożywienie znaczeniowe. Kto ożywił niebiosa, czcząc Wszechwyższego Allaha, wspominając i wychwalając Go, jak przyszło to w autentycznym hadisie: «Zaskrzypiały niebiosa, i mają prawo skrzypieć. Nie ma na niebiosach miejsca na cztery palce, chyba że na tym miejscu stoi Anioł, lub wykonuje pokłon ziemski, lub stoi w pokłonie w pasie». Zob. Sahih al-Dżami', 2449; Sahih at-Targhib, 3380. I na niebiosach jest bardzo wielu tych, którzy je ożywiają swoją czcią. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ

On - Allah na niebiosach i na ziemi. On wie o tym, co ukrywacie i czynicie jawnie, i wie o tym, co zyskujecie

sura al-An'am, ajat 3

I dlatego Wszechwyższy Allah jest Tym, którego czczą na niebiosach, i On jest Tym, którego czczą na ziemi.

Słowa Wszechwyższego Allaha: «Jeśli wszystkie siedem niebios z tymi, którzy je ożywiają, oprócz Mnie...», tzn. ożywiają niebiosa, wspominając Allaha i czcząc Go. I Wszechwyższy Allah wyłączył Siebie spośród nich, mówiąc: «oprócz Mnie...». I to wyłączenie może odnosić się do Jego Istoty,

a także może odnosić się do Jego atrybutów. Także istnieje wiele dowodów na to, że Wszechwyższy Allah jest wzniesiony nad Swoim tronem, i oddzielony od Swoich stworzeń.

I w ten sposób staje się jasny sens słów: «kto je ożywia, oprócz Mnie...». Oznaczają one ożywienie niebios atrybutami Wszechwyższego Allaha, i tym, czego jest godny z czci, i tym, co jest w nich z wiedzy Allaha i Jego miłosierdzia, i Jego mocy, i Jego rządów, i temu podobne sensy.

ROZDZIAŁ 3. TEN, KTO WCIELI W SOBIE TAUHID, WEJDZIE DO RAJU BEZ RACHUNKU

باب من حقَّق التوحيد؛ دخل الجنة بغير حساب

Wszechwyższy Allah powiedział: «Zaprawdę Ibrahim był imamem, gorliwym przed Allahem (w czci), hanifem, i nie był spośród wielobożców» (an-Nahl, 129). Wszechwyższy powiedział też: «...którzy nie dodają współtowarzyszy swojemu Panu, i którzy dają jałmużnę z tego, co dają, podczas gdy ich serca drżą z powodu tego, że do swojego Pana powrócą, - oni dążą do dóbr i wyprzedzą innych na drodze do nich» (Wierzący, 59-61).

Husajn ibn 'Abdur-Rahman opowiadał: «Byłem pewnego razu u Sa'ida ibn Dżubajra, i zapytał: „Kto z was widział gwiazdę, która spadła wczoraj?" Odpowiedziałem: „Widziałem". Następnie powiedziałem: „Lecz nie byłem na modlitwie, zostałem użądlony". Zapytał: „I co uczyniłeś?" Odpowiedziałem: „Czytałem rukję (zaklęcie)". Zapytał: „A co cię do tego skłoniło?" Odpowiedziałem: „To, co opowiedział nam asz-Sza'bi". Zapytał: „A co on wam opowiedział?" Odpowiedziałem: „Opowiedział nam, że Burajda ibn al-Husajb powiedział: „Najlepszym leczeniem od uroku lub ukąszenia (węża lub skorpiona) jest rukja (zaklęcie)"". Powiedział: „Dobry jest ten, kto przyswoił usłyszane". Jednak Ibn 'Abbas opowiedział nam, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Ukazano mi społeczności. Zobaczyłem proroka z grupą ludzi, i proroka, z którym była jedna lub dwie osoby, i proroka, z którym nikogo nie było. Wtem przede mną znalazło się mnóstwo ludzi, i pomyślałem, że jest to - moja społeczność. Lecz powiedziano mi: „To - Musa i jego lud. Jednak spójrz na horyzont!". I wtedy zobaczyłem jeszcze jedno mnóstwo ludzi, i powiedziano mi: „To jest twoja społeczność. Siedemdziesiąt tysięcy z nich wejdzie do Raju bez rozliczenia i kary". Następnie podniósł się i wszedł do siebie do domu. Ludzie zaczęli rozważać o tych mieszkańcach Raju, i niektórzy z nich powiedzieli: „Zapewne byli towarzyszami posłańca Allaha". Inni zaś powiedzieli: „Raczej to ci, którzy urodzili się w islamie i nie dodawali nikogo do Allaha". Wypowiadano też

inne opinie. Gdy zaś wyszedł do nich posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), poinformowali go o tym, powiedział: „To ci, którzy nie proszą, by przeczytano im rukję (zaklęcia), nie dokonują wypalań i nie proszą o to, nie są przesądni i którzy polegają na swoim Panu". Wtedy podniósł się 'Ukkasza ibn Mihsan i powiedział: „O posłańcu Allaha, poproś Allaha, bym stał się jednym z nich". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Będziesz wśród nich". Po tym podniósł się jeszcze ktoś i też powiedział: „Poproś Allaha, bym i ja stał się jednym z nich". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: „W tym 'Ukkasza cię już wyprzedził"»." (Al-Buchari 10/130, 131, Muslim (220), at-Tirmidhi (2448).

> Ten rozdział zajmuje wyższy stopień w porównaniu z poprzednim rozdziałem o pożytku jedyności Boga, ponieważ jedyność Boga przynosi pożytek wszystkim jej zwolennikom, podczas gdy tylko wybranym przedstawicielom tej społeczności udaje się wyznawać ją należycie. Wcielenie tauhidu - to to, o czym mówi się w tym rozdziale. Wcielenie tauhidu - to wcielenie dwóch świadectw: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha, i Muhammad - posłaniec Allaha». Wcielenie tauhidu - to oczyszczenie religii z brudu szirku, innowacji i grzechów. Wraca to do trzech rzeczy:

1. Porzucenie szirku, czy jest on wielki, mały czy ukryty.

2. Porzucenie wszystkich rodzajów innowacji.

3. Porzucenie grzechów.

> Wcielenie tauhidu bywa dwóch stopni:
> 1 - Obowiązkowy stopień.
> 2 - Pożądany stopień.
>
> Znaczy to, że ludzie, którzy wcielają tauhid, dzielą się na dwa stopnie.
> 1 - «الدرجة الواجبة» - Tzn. każdy człowiek jest zobowiązany porzucić te trzy

rzeczy, o których mówiliśmy wcześniej.
2 - «الدرجة المستحبة» - Pożądany stopień tauhidu - tzn. by w twoim sercu nie było najmniejszej więzi z kimkolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha. Serce powinno być stale związane z Wszechwyższym Allahem. Wszystkie twoje słowa, wszystkie twoje czyny dla Niego. Niektórzy uczeni powiedzieli o tym stopniu: «Porzucenie tego, w czym nie ma grzechu, by nie wpaść w grzech». Ci ludzie, którzy wcielili w sobie ten pożądany stopień tauhidu, wejdą do Raju bez rachunku i bez kary. Wcielenie tauhidu w dwóch świadectwach. W słowach: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha» wcielenie tauhidu i oddalenie się od szirku. A w słowach: «Muhammad - posłaniec Allaha», oddalenie się od grzechów i innowacji. Drugie świadectwo wymaga od ciebie podporządkowania się posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w tym, co ci nakazał. Konieczne jest wierzyć w to, co ci przekazał. Konieczne jest wystrzegać się tego, co ci zakazał. I konieczne jest czcić Allaha tylko tak, jak ci to zaordynował.

Pewnego razu dwaj bracia pytali mnie o to, jak czarownicy czasem mówią prawdę. Opowiedziałem im o tym, że czarownicy biorą wieści od dżinnów, jak o tym opowiedział posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Dżinny wykradają wiadomości z niebios i przekazują je czarownikom. I gdy to opowiadałem, obok siedział człowiek, który uważa się za muzułmanina, i powiedział: «Przecież to bajki dla uczniów». Niech Allah ustrzeże! Oto przykład tego, jak człowiek nie wykonuje warunków drugiego świadectwa.

I dlatego ten, kto dokonuje jakichkolwiek grzechów lub innowacji, i nie okazuje skruchy, nie wykonuje obowiązkowego stopnia wcielenia tauhidu.

Jeśli człowiek sam nie dokonuje innowacji, jednak ich nie gani, to także nie wcielił w sobie jedyności Boga. Pierwszy ajat, który przytoczył szejch:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

Zaprawdę Ibrahim był imamem, posłusznym Allahowi i hanifem. Nie był jednym z wielobożców

sura an-Nahl, ajat 120

W tym ajacie wskazanie na to, że Ibrahim (pokój z nim) był spośród tych, którzy wcielili w sobie tauhid. Wszechwyższy Allah opisał Ibrahima (pokój z nim) określonymi cechami.

1 - «أُمَّة» - Imam, przywódca. On ten, kto zebrał w sobie najlepsze ludzkie cechy. Nie było w nim niedostatków w żadnej z dobrych cech. To właśnie jest sens wcielenia jedyności Boga. Słowo «أُمَّة» przychodzi w Koranie z różnymi sensami. I jednym z sensów słowa «أُمَّة» jest imam, za którym podąża się w dobru.

2 - «قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا» - Posłuszny Allahowi, hanif. Te dwa atrybuty są ze sobą związane. Posłuszeństwo Allahowi - to stałe podporządkowanie Mu. Hanif - to ten, kto zwrócił się twarzą do jedyności Boga i odszedł od drogi wielobożców.

3 - «وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ» - Nie był jednym z wielobożców. Słowo «يَكُ» - to słowo «يكن». Gdy przychodzi zaprzeczenie, litera «nun» może opadać. «الْمُشْرِكِينَ» - liczba mnoga od słowa «wielobożca». «Wielobożca» - to ten, kto dokonuje

szirku. Jeśli przedimek «al» przychodzi przed «fa'ilem» lub «maf'ulem», jest to «mausula». Jak o tym powiedział Ibn Malik:

وَصِفَةٌ صَرِيحَةٌ صِلَةُ أَلْ وَكَوْنُهَا بِمُعْرَبِ الأَفْعَالِ قَلْ

«Mausula» w nauce usul al-fikh wskazuje na wszechogólność. Tzn. Ibrahim (pokój z nim) nie dokonywał żadnego szirku: ani wielkiego, ani małego, ani ukrytego. Te słowa wskazują na to, że oddalił się od wielobożców, jak wskazuje na to partykuła «مِن». Ten ajat wskazuje na wcielenie tauhidu. Ten, kto zebrał w sobie te cechy, wcielił w sobie tauhid. A ten, kto wcielił w sobie tauhid, wejdzie do Raju bez rachunku. Szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab powiedział w swojej innej książce o tym ajacie: «Ibrahim (pokój z nim) był imamem. I ten, kto podąża jego drogą, nie powinien czuć się obco. Był stały w podporządkowaniu Allahowi. Nie podporządkowywał się władcom i kupcom. Był hanifem i nie zbaczał z tej drogi ani na prawo, ani na lewo. Nie był jednym z wielobożców, w odróżnieniu od tych, którzy znajdują się wśród nich i wyobrazili sobie siebie muzułmanami». Jest to błyskotliwe objaśnienie tego ajatu, które wskazuje na wiele subtelności. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ

Lecz nie będzie to dane nikomu, oprócz tych, którzy okazują cierpliwość, i nie będzie to dane nikomu, oprócz tych, którzy posiadają wielki udział

sura Fussilat, ajat 35

Następnie szejch przytoczył kolejny ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ

Którzy nie dodają swojemu Panu współtowarzyszy

sura al-Mu'minun, ajat 59

Ten ajat jest pochwałą najlepszych spośród wierzących. W słowach «لَا يُشْرِكُونَ» zaprzeczenie szirku. I jeśli zaprzeczenie przychodzi przed czasownikiem czasu teraźniejszego, wskazuje to na wszechogólność. Tzn. nie dodają Wszechwyższemu Allahowi współtowarzyszy i nie dokonują wielkiego, małego i ukrytego szirku. Ten, kto nie dodaje Wszechwyższemu Allahowi współtowarzyszy, jest monoteistą. Brak szirku w tauhidzie ar-rububijja prowadzi do braku go i w czci, i w podporządkowaniu. I jest to opis tych, którzy wcielili w sobie Jedyność Boga. Brak szirku wymaga od człowieka odmówienia podążania za swoimi namiętnościami. A jeśli człowiek stawia swoje namiętności wyżej niż nakazy Wszechwyższego Allaha, doprowadzi go to do innowacji i grzechów. Co się tyczy hadisu, hadis jest bardzo długi. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «I wtedy zobaczyłem jeszcze jedno mnóstwo ludzi, i powiedziano mi: „To jest twoja społeczność. Siedemdziesiąt tysięcy z nich wejdzie do Raju bez rozliczenia i kary". Następnie podniósł się i wszedł do siebie do domu. Ludzie zaczęli rozważać o tych mieszkańcach Raju, i niektórzy z nich powiedzieli: „Zapewne byli towarzyszami posłańca Allaha". Inni zaś powiedzieli: „Raczej to ci, którzy urodzili się w islamie i nie dodawali nikogo do Allaha". Wypowiadano też inne opinie. Gdy zaś wyszedł do nich posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), poinformowali go o tym, powiedział: „To ci, którzy nie proszą, by przeczytano im rukję (zaklęcia), nie dokonują wypalań i nie proszą o to, nie

są przesądni i którzy polegają na swoim Panu"». Al-Buchari 10/130, 131, Muslim (220), at-Tirmidhi (2448).

Słowo «towarzysz» przychodzi w trzech znaczeniach:
1 - Znaczenie szariackie. «Towarzysz» - to ten, kto spotkał się z prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), uwierzył w niego i zmarł na tym. Dowodem tego jest hadis, przekazany przez Abu Hurajrę, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyszedł na cmentarz i powiedział: «Tak chcę, byśmy się spotkali z naszymi braćmi». (Ludzie) zapytali: „A czyż my nie jesteśmy twoimi braćmi, Posłańcu Allaha?" Odpowiedział: «Wy jesteście moimi towarzyszami...», i tak dalej do końca hadisu. Muslim, 249.
2 - Znaczenie językowe. «Towarzysz» - Towarzysz podróży, kolega. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ

> *Wasz towarzysz (Muhammad) nie jest opętany*
>
> **sura at-Takwir, ajat 22**

3 - Znaczenie zwyczajowe. Wśród towarzyszy proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyjęte było uważać za towarzyszy tych, którzy przyjęli islam na samym początku prorokowania.

Kto wcielił w sobie tauhid? Są to ci, którzy nie proszą, by przeczytano im rukję (zaklęcia), nie dokonują wypalań i nie proszą o to, nie są przesądni i

polegają na swoim Panu. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wymienił cztery cechy:

1 - «لاَ يَسْتَرْقُونَ» - tzn. «nie proszą, by przeczytano im rukję». To, że człowiek, który prosi kogokolwiek by przeczytał mu rukję, jakby wiąże swoje serce z tym człowiekiem. Ponieważ ludzie wiązali swoje serce z zaklęciem nawet bardziej niż z medycyną. I jest to sprzeczne z pełną jedynością Boga.

2 - «وَلاَ يَكْتَوُونَ» - tzn. «nie dokonują wypalań». Wypalanie w swojej podstawie jest naganne, gdyż zawiera w sobie cierpienie od ognia. Wypalanie jest dozwolone w szariacie, jednak jest niepożądane. Arabowie uważali, że wypalanie obowiązkowo pomaga przy chorobie, dlatego wiązali swoje serce z tym. Lecz wiemy, że wypalanie przynosi pożytek tylko za pozwoleniem Wszechwyższego Allaha.

3 - «وَلاَ يَتَطَيَّرُونَ» - tzn. «nie są przesądni». I wiara w przesądy jest charakterystyczna dla tych, których poleganie na Wszechwyższym Allahu jest bardzo słabe.

4 - «وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ» - tzn. «polegają na swoim Panu». Ten opis obejmuje wszystkie wyżej wymienione cechy. Z tej cechy nie należy rozumieć, że poleganie na Wszechwyższym Allahu, jest pełnym porzuceniem przyczyn. Jest to niewłaściwe. Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) czytano rukję. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyjmował lekarstwa i nakazywał ludziom się leczyć. Czasami prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nakazywał towarzyszom dokonywać wypalania. Lecz problem będzie, jeśli człowiek zacznie polegać na przyczynie, a nie na Wszechwyższym Allahu. Co się tyczy lekarstw, są dozwolone w religii. Wśród uczonych jest różnica zdań, czy leczenie jest obowiązkowe, czy jest pożądane, czy po prostu dozwolone. Jak powiedział prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Leczcie się, o słudzy Allaha, lecz nie leczcie się zakazanym». Stąd rozumiemy, że

leczenie nie jest sprzeczne z pełnią Jedyności Boga, oprócz tego leczenia, o którym opowiedział prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w tym hadisie, który rozpatrywaliśmy wyżej. Dalej w hadisie przyszło, że podniósł się 'Ukkasza ibn Mihsan i powiedział: „O posłańcu Allaha, poproś Allaha, bym stał się jednym z nich". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Będziesz wśród nich". Po tym podniósł się jeszcze ktoś i też powiedział: „Poproś Allaha, bym i ja stał się jednym z nich". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: „W tym 'Ukkasza cię już wyprzedził"». Tutaj wskazanie na to, że tych ludzi, którzy wcielili w sobie jedyność Boga, jest bardzo mało. Jak powiedziano w tym hadisie, jest ich w sumie siedemdziesiąt tysięcy. Lecz przyszło też w wersji imama Ahmada, że Wszechwyższy Allah dał z każdym z tych siedemdziesięciu tysięcy jeszcze siedemdziesiąt tysięcy. Zob. Silsila as-Sahiha, 1486. Tzn. będzie ich około pięciu milionów.

Rozpatrywane kwestie

1. Poznanie rang ludzi zależnie od stopnia ich przekonania w tauhidzie.

2. Co znaczy wcielenie tauhidu.

3. Pochwała Wszechwyższego dla Ibrahima, pokój z nim, za to, że nie był spośród wielobożców. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

Zaprawdę Ibrahim był imamem, posłusznym Allahowi i hanifem. Nie był jednym z wielobożców

sura an-Nahl, ajat 120

Ten ajat został przytoczony, by pochwalić Ibrahima (pokój z nim). Przyczyną pochwały było to, że Ibrahim (pokój z nim) nie dokonywał szirku. Stąd rozumiemy, że ten, kto nie dokonuje szirku, jest godny pochwały od Wszechwyższego Allaha.
4. Pochwała Wszechwyższego dla wybranych ludzi za to, że ustrzegli się od szirku. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ الَّذِينَ هُم مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ وَالَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ

> *Zaprawdę ci, którzy drżą ze strachu przed swoim Panem, którzy wierzą w znaki swojego Pana, którzy nie dodają swojemu Panu współtowarzyszy*
>
> **sura al-Mu'minun, ajaty 57-59**

A następnie:

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوا وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ أُولَٰئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ

> *Którzy rozdają jałmużnę, podczas gdy ich serca lękają się tego, że są przeznaczeni do powrotu do swojego Pana, - oni wszyscy spieszą dokonywać dobrych czynów i wyprzedzają w tym innych*
>
> **sura al-Mu'minun, ajaty 59-61**

Jest to opis wybranych ludzi.
5. Jednym z warunków wcielenia tauhidu jest odmowa od rukji (od zaklęć) i wypalania.
6. Podsumowaniem tych cech jest poleganie na Allahu.
7. Głębokie poznanie towarzyszy tego faktu, że osiągną to tylko trudem.

8. Dążenie towarzyszy do dobra.
9. Wyższość tej społeczności zarówno w liczbie, jak i w jakości.
10. Wyższość towarzyszy Musy, pokój z nim.
11. Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) ukazano różne społeczności. Było to uspokojeniem dla proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Gdyż martwił się, że niektórzy ludzie nie podążają za nim, lecz potem zobaczył, że są też tacy prorocy, za którymi nikt nie podążył. Także jest w tym zaleta proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), gdyż zobaczył, że w jego społeczności jest najwięcej ludzi.
12. W Dniu Zmartwychwstania każda społeczność zmartwychwstanie ze swoim prorokiem.
13. Nieliczność ludzi, którzy odpowiedzieli na wezwanie proroków.
14. Ten prorok, któremu nikt nie odpowiedział, przyjdzie w Dniu Sądu w samotności.
15. Pożytek tej wiedzy w tym, że nie należy dawać się zwieść liczebnością, tak samo jak nie należy się obawiać nieliczności.
16. Zezwolenie na korzystanie z rukji od uroku i ukąszenia (węża lub skorpiona).
17. Głębokie wiedze salafów, gdyż powiedziano: „Dobry jest ten, kto uchwycił usłyszane. Jednak...". Poznanie tego, że pierwszy hadis nie stoi w sprzeczności z drugim.
18. Salafowie byli dalecy od tego, by wychwalać człowieka.
19. Słowa: „Będziesz wśród nich" są jednym z prorockich wieszczeń.
20. Wyższość 'Ukkaszy.
21. Wykorzystywanie unikania w mowie.
22. Piękna etyka posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

Na koniec lekcji zadano szejchowi pytanie: «Człowiek nie prosi bezpośrednio o wykonanie rukji, a mówi komuś: „Idź do tego, i poproś, by mi przeczytał rukję". Co powiecie o tym?»

> Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opisał tych, którzy wejdą do raju bez rachunku, tym, że nie proszą o przeczytanie zaklęcia. By

odpowiedzieć na wasze pytanie, trzeba zrozumieć przyczynę. Ci siedemdziesiąt tysięcy nie proszą o przeczytanie zaklęcia, gdyż wiedzą, że wystarczy im Wszechwyższy Allah. Nie potrzebowali stworzeń. Główną przyczyną zakazu jest więź serca. Dlatego nie ma różnicy, czy człowiek poprosi bezpośrednio, czy też poprosi innego, by ten poprosił. W każdym razie człowiek będzie wiązał serce z tym, kto czyta zaklęcie.

ROZDZIAŁ 4. O KONIECZNOŚCI OBAWIANIA SIĘ SZIRKU

باب الخوف من الشرك

Allah, Wszechmocny i Wielki, powiedział: «Zaprawdę Allah nie wybacza dodawania Mu współtowarzyszy, lecz wybacza wszystko, co jest mniejsze od tego, komu zechce...» (an-Nisa, 48 i 116). I powiedział prorok Ibrahim, pokój z nim: «...I oddal mnie i moje dzieci od czczenia bożków!» (Ibrahim, 35). W jednym z hadisów Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najbardziej boję się dla was małego szirku». Gdy zapytano go: «Co to jest?», odpowiedział: «Pokazywanie się». (Autentyczny hadis przekazał Ahmad 5/428 i 429 od Mahmuda ibn Labida, «Szarh as-Sunna» al-Baghawiego, «al-Kabir» at-Tabaraniego).

Ibn Mas'ud opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto zmarł, wzywając kogokolwiek (lub czcząc kogokolwiek) obok Allaha, znajdzie się w Piekle». (Ten hadis przekazał al-Buchari, 8/132, 11/493, i Ahmad 1/462 i 463).

Muslim przytacza hadis Dżabira o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto stanął przed Allahem, nie dodając Mu niczego, znajdzie się w Raju; a kto stanął przed Nim, dodając Mu cokolwiek, znajdzie się w Ogniu». (Muslim, 93).

> Ten, kto wcielił w sobie tauhid, powinien obawiać się szirku. I dlatego pan monoteistów - Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) bardzo dużo prosił u Wszechwyższego Allaha o ochronę od szirku. Także Ibrahim (pokój z nim) prosił u Wszechwyższego Allaha o ochronę od szirku i od czczenia bożków. Strach przed szirkiem - to nieodłączna część wcielenia tauhidu. I mało kto z ludzi obawia się o swój tauhid. Jeśli człowiek nie

obawia się szirku, wtedy jego jedyność Boga nie jest pełna. «الخوف» - Strach - to obawa przed jakąś rzeczą i dążenie do ucieczki od niej jak najszybciej. Zaprawdę ten, kto obawia się szirku, będzie dążył do oddalenia się od niego. Obawa przed szirkiem ma owoce:

1. Człowiek będzie studiował wszystkie rodzaje szirku, by nie w niego wpaść.

2. Człowiek będzie studiował wszystkie rodzaje tauhidu, i jego strach przed szirkiem będzie się zwiększał, a następnie stanie się wielki.

3. Serce człowieka będzie w stałym podporządkowaniu Wszechwyższemu Allahowi. Będzie dążył do znalezienia się pod zadowoleniem Wszechwyższego Allaha. Jeśli zaś dokona grzechu lub okaże niedbałość, wtedy od razu zacznie prosić o przebaczenie, gdyż będzie świadomy swojej potrzeby tego, by Wszechwyższy Allah mu wybaczył. Szejch przytoczył ten rozdział, by oczyścić nasze serca. Jakby szejch mówi: «Jeśli rzeczywiście boisz się szirku w taki sam sposób, jak bał się Ibrahim (pokój z nim), choć był spośród wielkich proroków, wtedy przestudiuj wszystko, co przyszło w tej książce».

Ta książka napisana jest po to, by ludzie wcielili w sobie tauhid i obawiali się szirku. I w następnych rozdziałach będą bardziej szczegółowo rozpatrywane tauhid i szirk. Szirk - to dodawanie kogokolwiek jako współtowarzysza Allahowi w Jego Panowaniu lub w czci wobec Niego, lub w Jego imionach i atrybutach. Bywa wielki, mały i ukryty. Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ

Zaprawdę Allah nie wybacza, gdy dodaje się Mu współtowarzyszy, lecz wybacza mniej ciężkie grzechy, komu zechce

sura an-Nisa, ajat 48

/al-Maghfira/ - to ukrycie tego, czego ślady wywołują obawę. I dlatego hełm w języku arabskim nazywany jest /mighfara/, gdyż ukrywa głowę. Szirk lub grzechy pozostawiają swoje ślady bądź na tym, bądź na tamtym świecie. Najwyższym miłosierdziem dla sługi jest przebaczenie jego grzechów. I po przebaczeniu nie pozostanie żadnych śladów grzechu. Gdyby nie przebaczenie grzechów, ludzie by zginęli. Pod słowami: «Zaprawdę Allah nie wybacza», ma się na myśli, że nigdy nie wybacza. Stąd rozumiemy, że Wszechwyższy Allah nie wybaczy temu, kto dodaje Mu kogoś w charakterze współtowarzysza. Uczeni powiedzieli: «W tym ajacie wskazanie na to, że Wszechwyższy Allah nie wybacza temu, kto dokonał wielkiego szirku, nie wybacza temu, kto dokonał małego szirku, i taki człowiek nie wchodzi pod przebaczenie Wszechwyższego Allaha, chyba że okazał skruchę. Wszechwyższy Allah wybacza wszystko, co jest mniejsze od tego, komu zechce». Partykuła /an/ - to /mausula/. I /masdar/ od czasownika będzie /nakira/, i przychodzi w kontekście zaprzeczenia, tzn. wskazuje na wszechogólność. Wskazuje to na to, że mowa w ajacie idzie o wszystkie rodzaje szirku. Gdyż szirk - to wielki grzech. Wszechwyższy Allah nas stworzył, daje nam środki do życia, okazuje nam Swoje miłosierdzie. Jak więc po tym wszystkim serce może opuścić Go i zwrócić się do innego? Nie ma wątpliwości co do tego, że jest to niesprawiedliwość. Jest to niesprawiedliwość wobec praw Wszechwyższego Allaha. Było to zdaniem szejchul-Islama Ibn Tajmijji i wielu innych uczonych.

Inni zaś uczeni powiedzieli, że nie wybacza się tylko wielkiego szirku. Co się zaś tyczy małego szirku, Wszechwyższy Allah może go wybaczyć.

Dlaczego? Ponieważ słowa: «dodają współtowarzyszy» w większości przypadków oznaczają wielki szirk. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ

Mesjasz powiedział: „O synowie Israela! Czcijcie Allaha, mojego Pana i waszego Pana". Zaprawdę kto dodaje Allahowi współtowarzyszy, temu On zakazał Raju. Jego schronieniem będzie Gehenna, i niesprawiedliwi nie będą mieć pomocników

sura al-Ma'ida, ajat 72

W tym ajacie pod słowami: «dodaje Allahowi współtowarzyszy», ma się na myśli wielki szirk.

Także w innym ajacie Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ

A kto dodaje Allahowi współtowarzyszy, ten jakby spadał z nieba, i ptaki go pochwycą, lub wiatr zaniesie go w daleko miejsce

sura al-Hadżdż, 31

Szejchul-Islam Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab wybrał zdanie szejchul-Islama Ibn Tajmijji i imama Ibn al-Kajjima o tym, że w przytoczonym ajacie mają się na myśli wszystkie rodzaje szirku, tzn. wybrał zdanie pierwszej

grupy uczonych. I dlatego ten ajat odpowiada tej rozdziałowi. Jeśli człowiek dowie się, że szirk się nie wybacza, wtedy powinien się go obawiać. Człowiek będzie się mocno obawiał małego szirku, nie mówiąc już o wielkim. Szirku powinni się obawiać ci, którzy odeszli od tauhidu, ci, którzy czczą kogoś oprócz Allaha, i dokonują innych rodzajów szirku. Oni tym bardziej powinni się tego obawiać, gdyż popadli w to, co nie jest wybaczane przez Wszechwyższego Allaha. Także powinien być wielki strach muzułmanów, którzy dokonują małego lub ukrytego szirku, nie czując tego. W jaki sposób osiągnąć przebaczenie szirku? Tylko po skrusze. Jeśli zaś nie okaże skruchy, a potem zmarł, wtedy zastanówcie się o tym, jaki będzie ciężar tego grzechu na Wagach? Kto zostanie zbawiony od tego? I nie ma wątpliwości co do tego, że to skłoni człowieka do wielkiego strachu. Przecież człowiek będzie w niebezpiecznym stanie w czasie, gdy jego prawe czyny i grzechy będą ważone. Powszechnie wiadomo, że wszystkie rodzaje szirku są znacznie gorsze niż wielkie grzechy. Zrozumieliśmy ze słów Wszechwyższego Allaha: «Zaprawdę Allah nie wybacza, gdy dodaje się Mu współtowarzyszy» - że ma się tutaj na myśli wszystkie rodzaje szirku. To skłoni człowieka do strachu przed szirkiem. Dlatego sługa powinien studiować wszystkie rodzaje szirku, by w niego nie wpaść. Także sługa powinien napominać innych. Najlepszym z ludzi jest ten, kto nakazuje im dobre. Wszechwyższy Allah powiedział:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

Jesteście najlepszą ze społeczności, która pojawiła się dla dobra ludzkości

sura Ali 'Imran, ajat 110

Ci ludzie, którzy uczą innych jedyności Boga, tym samym wskazują tym ludziom na to, co ich ocali. Jeśli chcesz, by ludzie byli ocaleni, powinieneś ich napominać. I najważniejsze wezwanie - to wezwanie do Tauhidu, gdyż jest to najwyższe, do czego można wzywać. I dlatego w czasach szejcha

Muhammada ibn 'Abdul-Uahhaba ludzie, którzy nie zrozumieli wezwania, zaczęli pisać do niego listy, ganić go. Mówili: «Zaprawdę to, z czym przyszedłeś, jest niewłaściwe, masz taki to a taki zamiar». I to po tym, jak szejch objaśnił im tauhid, skłonił ludzi do jego studiowania i przestrzegł przed szirkiem. Odpowiedział im: «Gdybyście zrozumieli prawdziwą istotę tego, do czego was wzywam, byłbym dla was bardziej ukochany, niż wasi ojcowie, wasze matki i wasze dzieci, jednak jesteście ludem, który nie rozumie». I to jest właściwe! Zrozumie to tylko ten, kto zna prawa Wszechwyższego Allaha. Dalej szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَن نَّعْبُدَ الأَصْنَامَ

Oto Ibrahim powiedział: „Panie mój! Uczyń to miasto bezpiecznym i oddal mnie i moich synów od czczenia bożków"

„Ibrahim" 14:35

Taką du'a wykonał Ibrahim (pokój z nim). I jak wiemy, był spośród tych, którzy wcielili w sobie tauhid. Był imamem, gorliwym przed Allahem w czci, hanifem. Nie był spośród wielobożców. I mimo takiego położenia,

wciąż się obawiał szirku. Obawiał się szirku, obawiał się czczenia bożków. Dlatego zwrócił się do Wszechwyższego Allaha, mówiąc:

رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَن نَّعْبُدَ الأَصْنَامَ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ

Panie mój! Uczyń to miasto bezpiecznym i oddal mnie i moich synów od czczenia bożków. Panie mój! Zaprawdę wprowadziły w błąd wielu ludzi

„Ibrahim" 14:35-36

Powiedział Ibrahim at-Tejmi (niech Allah się nad nim zmiłuje): «A kto może się nie obawiać tego, po tym jak obawiał się Ibrahim?»

I jeśli Ibrahim (pokój z nim) - ten, kto wcielił w sobie tauhid, ten, kto był opisany pięknymi cechami - obawiał się szirku, to kto po nim może się go nie obawiać? I jeśli po tym wszystkim człowiek nie obawia się szirku, wtedy, zaprawdę, jest zwiedziony. Przecież Ibrahim (pokój z nim) był panem monoteistów w swoim czasie, jednak nie miał gwarancji, że w niego nie wpadnie. «الْأَصْنَامَ» - liczba mnoga od słowa «صنم». /Sanam/ - to przedmiot lub wizerunek, który jest czczony obok Wszechwyższego Allaha. Na przykład jakieś zwierzę, lub planeta, lub gwiazda, lub słońce, lub księżyc i temu podobne. A także rysunek, który namalowali ludzie, by go czcić. Także mamy termin «الوثن». /al-Uasan/ - to to, co czczą ludzie obok Wszechwyższego Allaha, i nie ma fizycznej formy, jak na przykład duch

zmarłego. Lecz słowo /al-Uasan/ może przyjść w Koranie, niosąc w sobie sens /sanam/, jak na przykład w słowach Wszechwyższego Allaha:

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا

Czcicie zamiast Allaha bożki i wymyślacie kłamstwo

sura al-'Ankabut, ajat 17

Dokładnie tak samo w słowach proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «اللّهُمّ لاَ تَجْعَلْ قَبْرِي وَثَناً يُعْبَدُ» «O Allahu, nie uczyń mojego grobu bożkiem, który będzie czczony».

Dalej szejch przytoczył hadis, gdzie prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najbardziej boję się dla was małego szirku». Gdy zapytano go: «Co to jest?», odpowiedział: «Pokazywanie się». Ahmad 5/428 i 429; imam al-Bajhaki w «Szu'abil iman», 5/333; al-Baghawi w «Szarh as-Sunna», 14/323-324; al-Munziri w «at-Targhib wat-tarhib», 1/52. Powiedzieli Bajhaki i Baghawi: «Dobry». Powiedział szejch al-Albani: «Isnad dżejjid». Zob. Silsila as-Sahiha, 951.

Pokazywanie się bywa dwóch rodzajów:
1 - Pokazywanie się muzułmanów. Na przykład muzułmanin czyni swoją modlitwę piękną z powodu tego, że ludzie na niego patrzą. Lub czyta pięknie Koran, by ludzie go pochwalili, i temu podobne. I to wszystko jest małym szirkiem.
2 - Pokazywanie się hipokrytów. Jest to pokazywanie się w podstawach

religii. Człowiek zewnętrznie pokazuje siebie jako muzułmanina, jednak w duszy ma niewiarę. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

Pokazują się przed ludźmi i wspominają Allaha zaledwie odrobinę

sura an-Nisa, ajat 142

Chciałoby się zwrócić waszą uwagę na ważny moment. Pokazywanie się nie jest czcią wobec tego, przed kim się pokazujesz. «Pokazywanie się» (ar-Ria) - to cześć wobec Wszechwyższego Allaha wśród ludzi z pragnieniem, by ludzie cię pochwalili za tę cześć. Na czym tu polega szirk? Na tym, że człowiek oczekuje nie tylko nagrody od Wszechwyższego Allaha, lecz także pochwały ludzi.

Pokazywanie się może czynić nieważnym cały czyn, a może czynić nieważną tylko część czynu.
1 - Jeśli człowiek od razu uczynił intencję czczenia Wszechwyższego Allaha, by ludzie go zobaczyli i pochwalili. Człowiek nie miał pragnienia dokonywania modlitwy, jednak zobaczył, że ludzie na niego patrzą, i stanął do modlitwy. Taka modlitwa będzie nieważna i nie będzie za nią nagrody.
2 - Jeśli pokazywanie się przychodzi w czasie, gdy człowiek już zaczął dokonywać tej czci, wtedy jego dodatek do tej czci, który dodał dla ludzi, staje się nieważny. Wszechwyższy Allah powiedział: «Zupełnie nie potrzebuję tego, by Mi dodawano współtowarzyszy, (a ten,) kto uczyni cokolwiek nie tylko dla Mnie, lecz i dla kogoś innego, Ja odrzucę i jego, i jego wielobóstwo!» Muslim 2985.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się tego grzechu wśród monoteistów. Gdyż monoteiści nie dokonują wielkiego szirku, jednak dla nich jest zagrożenie małego szirku. Mały szirk może być w

intencjach, może być w słowach, a czasami może być i w czynach. I w tej książce rozpatrzymy wszystkie te rodzaje szirku. Pokazywanie się - jeden z najstraszniejszych grzechów dla tej społeczności. Dlaczego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się tego grzechu? Ponieważ mały szirk się nie wybacza. Ludzie są często niedbali w tej kwestii, a szatan usilnie stara się wprowadzić monoteistów w mały szirk. Dalej szejch przytoczył hadis od Ibn Mas'uda, który opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto zmarł, wzywając kogokolwiek (lub czcząc kogokolwiek) obok Allaha, znajdzie się w Piekle». Al-Buchari, 4497.

Du'a wobec kogokolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha jest wielkim szirkiem. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Du'a - to cześć». Abu Dawud, 1479; Tirmidhi, 2969, 3247, 3372; al-Baghawi w «Szarh as-Sunna», 3/158; an-Nawawi w «al-Azkar», 478; Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym. Zob. Sahih abi Dawud, 1479.

«Znajdzie się w Piekle» - tzn. znajdzie się tam na wieczność, podobnie jak niewierni. Gdyż wielki szirk czyni nieważnymi wszystkie czyny, nawet jeśli tego szirku dokonał najprawszy z muzułmanów. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنْ الْخَاسِرِينَ (65) بَلِ اللَّهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ

Zaprawdę tobie i twoim poprzednikom zostało już objawione: «Jeśli będziesz dodawał współtowarzyszy, twoje czyny staną się nieważne i będziesz spośród tych, którzy ponieśli stratę». Czcij więc jednego Allaha i bądź spośród wdzięcznych

sura az-Zumar, ajaty 65-66

Nawet gdyby sam prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) dokonał szirku (jednak on tego nie uczyni), wszystkie jego czyny stałyby się nieważne. Czyż to nie zobowiązuje nas do obawiania się szirku? Jednak w naszych czasach wielu się tego nie obawia i nawet wzywa do tego szirku innych. Zmuszają ludzi do nienawiści wobec tych, którzy wzywają do tauhidu. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ

Gdy wspomina się jednego tylko Allaha, drżą z obrzydzenia serca tych, którzy nie wierzą w Życie Ostateczne. A gdy wspomina się tych, którzy są niżej od Niego, radują się

sura az-Zumar, ajat 45

Kto zmarł, wzywając kogokolwiek (lub czcząc kogokolwiek) obok Allaha, znajdzie się w Piekle. To zmusza nas do obawiania się szirku. Gdyż celem rozsądnego człowieka jest zbawienie od Ognia i wejście do Raju. Słowa «من دون الله» przychodzą w Koranie i Sunnie wiele razy. Z tych słów rozumie się dwa sensy:
1 - «Obok Allaha». Każdy, kogo się czci obok Allaha, jest słaby, a Wszechwyższy Allah jest większy od niego. Wskazuje to na ohydę takiego szirku.
2 - «Zamiast Allaha». Tzn. człowiek nie czcił Wszechwyższego Allaha, a czcił kogoś innego.

Następny hadis od Dżabira o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto stanął przed Allahem, nie

dodając Mu niczego, znajdzie się w Raju; a kto stanął przed Nim, dodając Mu cokolwiek, znajdzie się w Ogniu». Muslim, 93.

W słowach: «nie dodając Mu niczego» dwa rodzaje wszechogólności.
1 - Te słowa obejmują wszystkie rodzaje szirku.
2 - A także obejmują zakaz czczenia jakiegokolwiek bóstwa, oprócz Wszechwyższego Allaha. Tzn. zakazane jest czczenie nawet aniołów, proroków i prawych, nie mówiąc już o pozostałych.

Wszechwyższy Allah obiecał temu, kto nie dokona szirku, wejście do Raju ze Swojej łaski, a obietnica Wszechwyższego Allaha obowiązkowo się spełni. A kto stanął przed Nim, dodając Mu cokolwiek, znajdzie się w Ogniu. Dlatego każdemu wielobożcy obiecany jest Ogień. W słowach: «وَمَنْ لَقِيَهُ يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا» - wszechogólność. Gdyż /man/ w kontekście warunkowym, a /juszriku/ - /nakira/, tzn. obejmuje wszystkie rodzaje szirku. Wejdzie na wieczność do Ognia czy tymczasowo? Zależy to od jego szirku.
1 - Jeśli człowiek dokonywał wielkiego szirku i zmarł na tym, nie okazawszy skruchy, wejdzie do Ognia na wieczność.
2 - Jeśli człowiek dokonywał małego lub ukrytego szirku, wtedy dla niego zagrożenie Ognia i wejdzie tam tymczasowo, a potem będzie wyprowadzony.

Mały szirk będzie zważony na Wagach Dnia Sądu. Jeśli czyny człowieka przeważą ten szirk, nie będzie za niego ukarany. Lecz może być tak, że człowiek obowiązkowo wejdzie do Ognia za jakiś grzech, nawet jeśli dobrych czynów będzie wiele. Jest to dowód na to, że konieczne jest obawiać się szirku. Człowiek powinien unikać tego na tyle, na ile to możliwe. Człowiek powinien prosić u Wszechwyższego Allaha o ochronę od szirku. Człowiek powinien mówić: «O Allahu, zaprawdę uciekam się do Twojej ochrony przed tym, bym czcił kogokolwiek jeszcze oprócz Ciebie świadomie, i proszę u Ciebie o przebaczenie za to, o czym sam nie wiem». /Allahumma inni a'uzubika an uszrika bika ua ana a'ljam, ua astaghfiruka lima la a'ljam/ Jest to modlitwa, której nauczył nas prorok (pokój i

błogosławieństwo Allaha z nim). Ahmad 4/403. Autentyczność hadisu potwierdził szejch al-Albani. Zob. „Sahih at-Targhib" 1/19.

Ten, kto dokonuje szirku, wiedząc o tym, jego położenie jest bardzo straszne. A czasami człowiek może dokonać szirku, nawet nie wiedząc o tym. Stąd rozumiemy, że szirk - to bardzo niebezpieczna rzecz. Nikt nie powinien odnosić się do tego niedbale. Ten, kto niedbale odnosi się do tauhidu i szirku, ten niedbale odnosi się do podstaw Islamu. Człowiek powinien obawiać się wszystkich rodzajów szirku i powinien je studiować. Powinien studiować rodzaje szirku i rodzaje tauhidu. Jeśli zaś człowiek dotknie tych kwestii jedynie powierzchownie, wtedy może wpaść w szirk, gdyż nie zna jego rodzajów.

نسأل الله جل وعلا العفو والعافية

Rozpatrywane kwestie

1. Konieczność obawiania się szirku.

2. Pokazywanie się jest odmianą szirku.

3. Pokazywanie się należy do małego szirku.

4. W tym zawiera się najstraszniejsze niebezpieczeństwo dla prawych. Ponieważ ten rodzaj szirku wchodzi w serce człowieka tak, że nawet tego nie czuje. I jeśli posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się małego szirku dla towarzyszy, mimo ich wiedzy i siły ich wiary, to jak nie obawiać się temu, kto jest od nich mniejszy?

5. Bliskość zarówno Raju, jak i Ognia.

6. Połączenie wskazania na ich bliskość w jednym hadisie.

7. Ten, kto stanął przed Allahem, nie dodając Mu niczego i nikogo, wchodzi do Raju, a ten, kto stanął, dodając Mu cokolwiek lub kogokolwiek, znajdzie się w

Ogniu, nawet jeśli czcił Allaha bardziej niż inni ludzie.

8. Ogromne znaczenie ma prośba Ibrahima, pokój z nim, o oddalenie jego i jego dzieci od czczenia bożków.

9. Wniosek, który wyciągnął Ibrahim z położenia większości ludzi, co widać z jego słów: «Panie mój! Przecież oni wprowadzili w błąd wielu ludzi...» (Ibrahim, 36).

10. Objaśnienie w tym rozdziale słów: «nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha», jak o tym wspomniał al-Buchari.

11. Wyższość tego, kto ustrzegł się od szirku.

ROZDZIAŁ 5. WEZWANIE DO ŚWIADECTWA „NIE MA BÓSTWA GODNEGO CZCI, OPRÓCZ ALLAHA"

باب الدعاء إلى شهادة أن لا إله إلا الله

Wszechwyższy Allah powiedział: Powiedz: «Taka jest moja droga. Ja i moi zwolennicy wzywamy do Allaha zgodnie z wiedzą. Wolny jest Allah, i nie jestem jednym z wielobożców» (Jusuf, 108). Ibn 'Abbas opowiadał: «Posyłając Mu'adha do Jemenu, posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mu: „Przyjdziesz do ludu, który jest posiadaczem Pisma. Niech pierwszym, do czego ich wezwiesz, będzie świadectwo tego, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, (w innej riwaji powiedziano: «Wezwij ich do tauhidu Allaha»). Jeśli podporządkują się tobie w tym, wtedy daj im znać, że Allah zobowiązał ich do wykonywania codziennie pięciu modlitw. Jeśli podporządkują się tobie i w tym, wtedy daj im znać, że Allah zobowiązał ich bogatych do czynienia datków na rzecz ich biednych. Jeśli podporządkują się tobie i w tym, wtedy nie waż się zamachiwać na ich wybrany majątek i obawiaj się modlitwy uciśnionego, gdyż między nią a Allahem nie ma przeszkody"»." (Al-Buchari 3/225, 3/282-285, Muslim (19), at-Tirmidhi (625), Abu Dawud (1584), an-Nasa'i i 5/55).

Sahl ibn Sa'd opowiadał: «W dniu Chajbaru posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Jutro wręczę sztandar człowiekowi, który kocha Allaha i Jego posłańca, i którego kocha Allah i Jego posłaniec. Allah ześle poprzez niego zwycięstwo". Ludzie spierali się całą noc, próbując odgadnąć, komu z nich będzie wręczony sztandar. Rano, udawszy się do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), każdy był pełen pragnienia otrzymania sztandaru. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytał: „Gdzie jest 'Ali ibn Abu Talib?" Odpowiedziano mu: „Skarży się na zapalenie oczu". Posłano po niego, a gdy 'Ali przybył, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) splunął mu w oczy, a następnie zwrócił się z modlitwą do Allaha za niego. 'Ali od razu wyzdrowiał, jakby wcale nie był chory. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wręczył mu sztandar i powiedział: «Idź w spokoju, dopóki nie

osiągniesz ich terytorium. Następnie wezwij ich do islamu i poinformuj o tym, co są zobowiązani w odniesieniu do praw Wszechwyższego Allaha. Przysięgam na Allaha, jeśli Allah poprowadzi poprzez ciebie choćby jednego człowieka na prostą drogę, będzie to dla ciebie lepsze, niż czerwone wielbłądy»»." (Al-Buchari 7/58, Muslim (2406), Ahmad 5/333).

Tutaj mamy bardzo silny dowód przeciwko sekcie «Hizb ut-Tahrir». Mówią oni, że chabar al-ahad nie jest przyjmowany w kwestiach wyznania. Lecz posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) posłał jednego Mu'adha do Jemenu, by wzywał do szahady i do tauhidu. Czyż szahada i tauhid to nie akida?

> Do tej pory opowiedzieliśmy o ważności strachu przed szirkiem. Także mówiliśmy o zalecie jedyności Boga i o tym, że ona pokrywa grzechy. Także mówiliśmy o tym, że człowiek, który wcielił w sobie tauhid, wejdzie do raju bez rachunku. Ten, kto wcieli w sobie tauhid, nie powinien się na tym ograniczać. Obowiązkowo powinien zacząć wzywać innych ludzi do prawa Wszechwyższego Allaha. Szejch przytoczył ten rozdział, by wskazać na to, że z pełni Jedyności Boga - wezwanie do tej Jedyności Boga. Nie będzie w twoim sercu doskonałego tauhidu, dopóki nie zaczniesz wzywać do niego. To właśnie jest prawdziwy sens świadectwa o tym, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha. Człowiek mówi: «Świadczę, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha». Po pierwsze, jest w to przekonany. Po drugie, wypowiada je. Po trzecie, wzywa innego do tego świadectwa. Dlatego prawdziwe świadectwo będzie tylko wtedy, gdy monoteista zacznie wzywać do tej jedyności Boga. Po tym rozdziale następuje objaśnienie tauhidu i jego rodzajów, a także wyjaśnienie szirku i jego rodzajów. Wezwanie do tego wszystkiego jest bardzo ważnym zadaniem. Wielu, przypisujących się do wiedzy, zgadza się, że trzeba wzywać do tauhidu, jednak gdy zaczynasz rozpatrywać kwestie tauhidu i szirku bardziej szczegółowo, zaczynają ci sprzeciwiać. Dlatego szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab (niech Allah się nad nim zmiłuje) wyróżnił się tym, że wzywał do tauhidu szczegółowym wezwaniem. Wielu ludzi

wzywa ogólnie, a nie szczegółowo. Mówią ogólnie o tym, że trzeba trzymać się tauhidu i unikać szirku, jednak nie rozpatrują szczegółowo tych kwestii. Gdy szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab (niech Allah się nad nim zmiłuje) posyłał listy z wezwaniem do ludzi, pisał: «Ludzie zgodzili się ze mną ogólnie, jednak nie zgodzili się w dwóch kwestiach: kwestiach takfiru i kwestiach walki». Te dwie kwestie odnoszą się do wezwania do tauhidu i dlatego ludzie nie zgadzali się z nim w tym. Wezwanie do świadectwa «La ilaha illa-Llah» - to wezwanie do trzymania się tauhidu i unikania szirku. Wezwanie do tauhidu powinno być szczegółowe, a nie ogólne. Dlatego szejch w tej książce szczegółowo rozpatrzył rodzaje tauhidu i rodzaje szirku. I przyjdzie objaśnienie świadectwa «La ilaha illa-Llah» w następnym rozdziale. Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi: ﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنْ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنْ الْمُشْرِكِينَ﴾ Powiedz:

Taka jest moja droga. Ja i moi zwolennicy wzywamy do Allaha zgodnie z wiedzą. Wolny jest Allah, i nie jestem jednym z wielobożców

sura Jusuf, ajat 108

Ten ajat przyszedł na końcu sury «Jusuf». Ta sura, jak wiemy, od samego początku do końca poświęcona jest wezwaniu do Wszechwyższego Allaha. I dlatego na końcu tej sury przyszły ważne zasady, dotyczące wezwania. «Taka jest moja droga» - tzn. moja droga polega na tym, że wzywam do Wszechwyższego Allaha. I było to obowiązkiem proroków. «Ja i moi zwolennicy wzywamy do Allaha zgodnie z wiedzą» - tzn. jak wiemy, najlepsze mowy - to mowy tych, którzy wzywają do Allaha. Najlepsze

czyny - to czyny tych, którzy wzywają do Allaha. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

Czyja mowa jest piękniejsza, niż mowa tego, kto wzywa do Allaha, dokonuje prawych czynów i mówi: «Zaprawdę jestem jednym z muzułmanów»?

sura Fussilat, ajat 33

Powiedział Hasan al-Basri w odniesieniu do tego ajatu: «Jest to ulubieniec Allaha. Jest to bliski Allaha. Jest to wybraniec Allaha. Jest to ten, kto odpowiedział Wszechwyższemu Allahowi i zaczął wzywać ludzi. I wzywający do Allaha jest najlepszym z tych, którzy do czegoś wzywają».

Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wzywał do Allaha i nie wzywał do niczego innego. Jest w tym dwa pożytki:
1 - Wezwanie do Allaha - to wezwanie do tauhidu. Przyszło to w hadisach, które szejch przytoczył w tym rozdziale.
2 - W słowach «wzywamy do Allaha» wezwanie do szczerości. Szczerości potrzebuje ten, kto wzywa do szahady «La ilaha illa-Llah» i wzywa do Islamu. Gdyż wielu wzywających wzywa do siebie, a nie do Allaha.

«Zgodnie z wiedzą» - Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wzywał na podstawie wiedzy i głębokiego przekonania. Znał to, do czego wzywa, i nie wzywał do Allaha na podstawie ignorancji.

«Ja i moi zwolennicy» - tzn. posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wzywa do Allaha, i tym samym zajmują się ci, którzy za nim podążyli. Stąd wynika, że ten, kto podąża za prorokami, obowiązkowo powinien wzywać do Wszechwyższego Allaha. Jest to cecha proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i tych, którzy za nim podążyli. Nie

tylko trzymali się tauhidu i unikali szirku, jednak wzywali też do tego wszystkiego. Wezwanie jest obowiązkowe. Ponieważ po tym, jak zrozumiesz wielkie prawa Allaha wobec Jego sług, pokochasz swojego Pana i będziesz nienawidził tego, że dodaje się Mu kogoś w charakterze współtowarzysza. Dlatego człowiek powinien wzywać do tej podstawy, wobec której byli jednomyślni wszyscy prorocy i posłańcy, a jest to jedyność Wszechwyższego Allaha w czci, w Panowaniu, i w Imionach i Atrybutach. Następnie imam przytoczył hadis, gdzie Ibn 'Abbas opowiadał: «Posyłając Mu'adha do Jemenu, posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mu: „Przyjdziesz do ludu, który jest posiadaczem Pisma. Niech pierwszym, do czego ich wezwiesz, będzie świadectwo tego, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, (w innej riwaji powiedziano: «Wezwij ich do tauhidu Allaha»). Jeśli podporządkują się tobie w tym, wtedy daj im znać, że Allah zobowiązał ich do wykonywania codziennie pięciu modlitw. Jeśli podporządkują się tobie i w tym, wtedy daj im znać, że Allah zobowiązał ich bogatych do czynienia datków na rzecz ich biednych. Jeśli podporządkują się tobie i w tym, wtedy nie waż się zamachiwać na ich wybrany majątek i obawiaj się modlitwy uciśnionego, gdyż między nią a Allahem nie ma przeszkody"». Al-Buchari, 4347; Muslim, 19; W tym hadisie dowód tego rozdziału, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nakazał zacząć wezwanie od Jedyności Boga. Mu'adh powinien był wzywać ludzi Pisma, tzn. tych, którym zesłano Torę i Ewangelię. W Jemenie mieszkali żydzi i chrześcijanie, a także niewielka liczba wielobożców. W słowach: «Przyjdziesz do ludu, który jest posiadaczem Pisma» - przygotowanie Mu'adha do rozmowy z tymi ludźmi. Mu'adh ibn Dżabal spośród uczonych islamu, spośród uczonych-towarzyszy. Niech Allah będzie z niego zadowolony! Zaczynanie od świadectwa jest wielkim dziełem i jest to naszym celem. Sahl ibn Sa'd opowiadał: «W dniu Chajbaru posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Jutro wręczę sztandar człowiekowi, który kocha Allaha i Jego posłańca, i którego kocha Allah i Jego posłaniec. Allah ześle poprzez niego zwycięstwo". Ludzie spierali się całą noc, próbując odgadnąć, komu z nich będzie wręczony sztandar. Rano, udawszy się do

posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), każdy był pełen pragnienia otrzymania sztandaru. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytał: „Gdzie jest 'Ali ibn Abu Talib?" Odpowiedziano mu: „Skarży się na zapalenie oczu". Posłano po niego, a gdy 'Ali przybył, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) splunął mu w oczy, a następnie zwrócił się z modlitwą do Allaha za niego. 'Ali od razu wyzdrowiał, jakby wcale nie był chory. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wręczył mu sztandar i powiedział: «Idź w spokoju, dopóki nie osiągniesz ich terytorium. Następnie wezwij ich do islamu i poinformuj o tym, co są zobowiązani w odniesieniu do praw Wszechwyższego Allaha. Przysięgam na Allaha, jeśli Allah poprowadzi poprzez ciebie choćby jednego człowieka na prostą drogę, będzie to dla ciebie lepsze, niż czerwone wielbłądy»»." Al-Buchari, 3701; Muslim, 2406.

Wezwanie do Islamu - to wezwanie do tauhidu. Gdyż najwyższym filarem Islamu jest świadectwo o tym, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha, i o tym, że Muhammad - posłaniec Allaha. Najpierw konieczne jest wzywać do tauhidu, a dopiero potem do innych kwestii religii, gdyż podstawa podstaw stawiana jest na pierwsze miejsce. Te dwa hadisy są objaśnieniem ajatu, który rozpatrzyliśmy wyżej.

Rozpatrywane kwestie

1. Wezwanie do Allaha - to droga tych, którzy podążyli za posłańcem Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

2. Zwraca się uwagę na szczerość, gdyż wielu ludzi, wzywając do prawdy, czyni to dla własnych interesów. Jest bardzo ważnym momentem to, że człowiek, który prowadzi wezwanie, nie powinien radować się z tego, że ludzie przyjęli jego słowa dlatego, że są to jego słowa. Jednak powinien radować się tylko z tego, że ludzie przyjęli prawdę. A także nie powinien smucić się z tego, że ludzie odrzucają jego słowa dlatego, że są to jego słowa. Ponieważ wskazuje to na to, że

taki człowiek wzywa nie do Allaha, a do siebie. Wzywającego powinno smucić tylko to, że ludzie odrzucają prawdę i nie przyjmują jej. To właśnie jest wcielenie w sobie szczerości. Szczerość osiąga się bardzo ciężkimi wysiłkami. Jednak jeśli człowiek wzywa szczerze, Wszechwyższy Allah mu pomoże.

3. Wiedza jest jednym z obowiązkowych wymogów w wezwaniu.

4. Świadectwem piękna tauhidu jest oddalenie wszystkiego złego od Wszechwyższego Allaha.

5. Jedną z ohydnych cech szirku jest to, że reprezentuje sobą zniewagę Allaha.

6. Jedną z najważniejszych kwestii jest konieczność oddzielenia muzułmanina od wielobożców, by nie zaraził się szirkiem, nawet jeśli nie dodaje Allahowi niczego i nikogo.

7. Tauhid jest pierwszym obowiązkiem ludzi.

8. Religia zaczyna się w pierwszej kolejności od wezwania do tauhidu, nawet przed modlitwą.

9. Sens słów «Wezwij ich do tauhidu Allaha» zawiera się w świadectwie «nie ma bóstwa, oprócz Allaha».

10. Człowiek może należeć do posiadaczy Pisma, lecz nie znać tego świadectwa, lub znać, lecz nie postępować zgodnie z nim.

11. Wskazanie na konieczność stopniowego informowania ludzi.

12. Konieczność zaczynania od najważniejszego.

13. Zasada wydatkowania środków zakatu.

14. Uczony powinien rozwiać wątpliwości uczącego się.

15. Zakaz brania zakatu z wybranego majątku.

16. Nakaz obawiania się modlitwy uciśnionego.

17. Zwiastowanie tego, że między modlitwą uciśnionego a Allahem nie ma przeszkody.

18. Jedną z prawidłowości tauhidu są te trudności, głód i masowe nieszczęścia, które dotykały pana wszystkich posłańców (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i ulubieńców Allaha.

19. Słowa «...wręczę sztandar...» reprezentują sobą jeden z dowodów prorokowania.

20. Splunięcie w oczy 'Alego - także jeden z dowodów prorokowania.

21. Wyższość 'Alego.

22. Bezsenna noc towarzyszy i omawianie przez nich dobrej wieści o zwycięstwie świadczy o ich prawości.

23. Wiara w przeznaczenie: sztandar otrzymał ten, kto do niego nie dążył, a temu, kto dążył do jego otrzymania, nie dostał się.

24. To, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nauczał zasad zachowania podczas dżihadu, w jego słowach: Idź w spokoju...

25. Wezwanie do Islamu przed rozpoczęciem działań bojowych.

26. Konieczność tego nawet dla tych, których wcześniej już wzywano i z którymi walczono.

27. Mądrość prowadzenia wezwania, gdyż Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «...poinformuj ich o tym, co są zobowiązani czynić...».

28. Poznanie praw Allaha w Islamie.

29. Nagroda temu, kto poprowadził na prostą drogę choćby jednego człowieka.

30. Dopuszczalność przysięgi przy wydawaniu fetwy.

ROZDZIAŁ 6. SENS TAUHIDU I ŚWIADECTWA „NIE MA BÓSTWA GODNEGO CZCI, OPRÓCZ ALLAHA"

باب تفسير التوحيد وشهادة أن لا إله إلا الله

Wszechwyższy Allah powiedział: «Ci, do których zwracają się z prośbą, sami szukają bliskości do swojego Pana, próbując wyprzedzić innych. Mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się mąk od Niego. Zaprawdę mąk od twojego Pana należy się wystrzegać» (al-Isra, 57). Wszechwyższy powiedział też: «I oto powiedział Ibrahim ojcu swojemu i ludowi: „Nie jestem związany z tym, co czcicie, oprócz Tego, który mnie stworzył. Zaprawdę On poprowadzi mnie prostą drogą!"» (az-Zuchruf, 26-28). Wszechwyższy Allah powiedział też: «Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych w piśmie i mnichów...» (at-Tauba, 31). Wszechwyższy powiedział: «Są wśród ludzi i tacy, którzy dodają Allahowi równych; kochają ich tak, jak kochają Allaha. Lecz ci, którzy uwierzyli, mocniej kochają Allaha» (al-Bakara, 165). W «Sahihu» Muslima przytoczony jest następujący hadis Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): Będzie nienaruszalny majątek i życie tego, kto powiedział: «Nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha», - i wyrzekł się czci wobec wszystkiego oprócz Allaha. Będzie zdawał rachunek przed Allahem, Wszechmocny On i Wielki. (Muslim, 23). Kolejne rozdziały są objaśnieniem dla tego rozdziału.

> Jak rozpatrywaliśmy wyżej, tauhid - to świadectwo «La ilaha illa-Llah». Jednak nie są to pełnowartościowe synonimy. Jest pewne podobieństwo między nimi, jednak to podobieństwo jest niepełne.
>
> Tauhid - to przekonanie o jedności Wszechwyższego Allaha w Jego Panowaniu /rububijja/. Także przekonanie o tym, że On Jedyny, który jest

godny czci /uluhijja/. Także On Jeden w Swoich Imionach i Atrybutach i nie ma nic Jemu podobnego. Wszechwyższy Allah powiedział:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Nie ma nic Jemu podobnego, a On - Wszechsłyszący, Wszechwidzący

sura asz-Szura, ajat 11

Tauhid - to przekonanie o tym, że Wszechwyższy Allah jest Jeden w tych trzech rzeczach. Świadectwo o tym, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha - to najważniejsze słowa, które może wypowiadać dorosły, i nie ma słów wznioślejszych niż te. Z powodu sensu tych słów istnieją niebiosa i ziemia. Ten, kto czci, czci tylko z powodu wcielenia tych słów w życie. Czasami człowiek świadczy o tym, co widział, a czasami człowiek świadczy o wiedzy. I dlatego jeśli człowiek powie: «Świadczę», znaczy albo widział to, o czym świadczy, albo wie o tym. Co się tyczy świadectwa o tym, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha, jest to świadectwo wiedzy. Słowo «szahada» przyszło w Koranie. Wszechwyższy Allah mówi:

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

Allah zaświadczył, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Niego, a także zaświadczyli aniołowie i posiadający wiedzę. On utrzymuje sprawiedliwość. Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Niego, Wszechmocnego, Mądrego

sura Ali 'Imran, ajat 18

Także Allah powiedział:

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَن شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

Ci, do których zwracacie się z prośbą obok Niego, nie władają wstawiennictwem. Wstawiać się będą tylko za tych, lub tylko ci, którzy świadomie zaświadczyli prawdę

sura az-Zuchruf, ajat 86

Świadectwo zawiera w sobie pewne rzeczy:
1 - Człowiek powinien być przekonany o tym, co wypowiada. Tzn. człowiek jest przekonany w sercu co do sensu swojego świadectwa. Świadectwo zawiera w sobie wiedzę i głębokie przekonanie /jakin/.
2 - Człowiek powinien wypowiedzieć swoje świadectwo.
3 - Człowiek powinien poinformować o swoim świadectwie innych ludzi.

Sens słów: «Świadczę o tym, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha» - «Jestem przekonany, wypowiedziałem, wiem i ogłosiłem innym to, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha». Także mówimy o wierze /iman/ - to przekonanie sercem, słowa językiem i czyny narządami. Świadectwo «La ilaha illa-Llah» od strony języka arabskiego zawiera w sobie cztery słowa. Co się tyczy partykuły /la/, zaprzecza rodzaj. Tzn. zaprzecza dowolne bóstwo, oprócz Wszechwyższego Allaha. /Ilah/ - zbudowane na szablonie /fi'al/. W języku arabskim /fi'al/ przychodzi albo jako /fa'il/, albo jako /maf'ul/. Słowo /aliha/ ma sens «czcić». Niektórzy językoznawcy powiedzieli, że /aliha/ mówi się, gdy człowiek się gubi z powodu zachwytu. Dlatego /ilah/ nazwane jest tak z tego powodu, że rozum, zastanawiając się nad istotą atrybutów Wszechwyższego Allaha, gubi się z zachwytu. I nie są to do końca właściwe słowa. Jednak bardziej właściwe jest, że słowo /ilah/ na szablonie /fi'al/ przychodzi w sensie /maf'ul/, tzn. ten, kogo się czci.

Wskazuje na to kiraat, który przyszedł od Ibn 'Abbasa. Wszechwyższy Allah opowiedział o tym, że dostojni ludzie z ludu Faraona powiedzieli:

أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَإِلَهَتَكَ

Czyż pozwolisz Musie i jego ludowi szerzyć na ziemi zepsucie i wyrzec się ciebie i czci wobec ciebie?

sura al-A'raf, ajat 127

Gdyż Faraon nikogo nie czcił, jednak jego czczono. Lecz bardziej właściwy kiraat: «wyrzec się ciebie i twoich bogów». Przytoczyliśmy kiraat Ibn 'Abbasa jedynie po to, by wskazać na rozumienie słowa /ilah/. Zrozumiał on słowo /aliha/, jako «czcić». Także i w wierszu arabskiego poety:

لله درّ الغانيات المُـدّهِ سبّحن واسترجعن من تألهي

Zdumiewające jest dzieło chwalących kobiet,
Gdy zobaczyły tego człowieka, który był zajęty czcią, były tym zdumione.

Stąd wynika, że /ilah/ - to ten, kogo się czci. Partykuła /la/, zaprzeczająca rodzaj, potrzebuje /ism/ i /chabar/, gdyż partykuła /la/ jest podobna do /inna/. Jak powiedział Ibn Malik:

عَمَلَ إِنَّ اجْعَلْ لِلا فِي نَكِرَه

«Tę funkcję, którą wykonuje /inna/, wykonuje też i /la/».

Filozofowie spośród aszarytów, mu'tazylitów i tych, którzy odziedziczyli grecką filozofię, mówią: «/Ilah/ - to /fa'il/ i sens jego "mocny"». Tzn. ten, kto może tworzyć. Dlatego w aszaryckiej książce «Umm al-Barahin»

powiedziano: «/Ilah/ - to ten, kto niczego nie potrzebuje, a wszyscy pozostali go potrzebują. I dlatego sens świadectwa w tym, że nie ma nikogo, kto niczego by nie potrzebował i kogo wszyscy potrzebują, oprócz Allaha». I dlatego pod /uluhijja/ rozumieją /rububijja/. A /ilah/ u nich - to ten, kto może tworzyć. Wszyscy go potrzebują, a on nikogo nie potrzebuje. Tzn. /la ilaha illa-Llah/ znaczy «nie ma stwórcy, oprócz Allaha». Te słowa stały się przyczyną otwarcia szirku wśród muzułmanów, gdyż ci filozofowie ograniczyli tauhid tylko do kwestii /rububijja/. Powiedzieli, że ten człowiek, który jest przekonany o tym, że nie ma stwórcy, oprócz Allaha, jest monoteistą. Jest to największe kłamstwo, gdyż Wszechwyższy Allah powiedział o wielobożcach-Kurajszytach:

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ

Jeśli zapytasz ich: "Kto stworzył niebiosa i ziemię i podporządkował słońce i księżyc?". - koniecznie powiedzą: "Allah"

sura al-'Ankabut, ajat 61

W innym ajacie:

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

Jeśli zapytasz ich: "Kto stworzył niebiosa i ziemię?", - koniecznie powiedzą: "Stworzył je Wszechmocny, Wszechwiedzący"

sura az-Zuchruf, ajat 9

Podobnych ajatów jest ogromna liczba. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ (31) فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ

Powiedz: "Kto obdarza was udziałem z nieba i ziemi? Kto włada słuchem i wzrokiem? Kto martwe zamienia w żywe, a żywe zamienia w martwe? Kto zarządza sprawami?". Powiedzą: "Allah". Powiedz: "Czyż się nie ulękniecie?". Taki jest Allah, wasz Prawdziwy Pan! Co może być poza prawdą, oprócz błądzenia?

sura Junus, ajaty 31-32

I dlatego powszechnie wiadomo, że wielobożcy Kurajszyci nie sprzeczali się w kwestiach /rububijja/. Stąd staje się jasne, że ci filozofowie się pomylili, i /ilah/ - to ten, kogo się czci. I przekład świadectwa, jako «nie ma bóstwa, oprócz Allaha», jest fałszywy, gdyż widzimy bardzo wiele bóstw, które są czczone. Jak powiedział Wszechwyższy Allah, informując nas o słowach niewierzących, którzy powiedzieli:

أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا

Czyż on obrócił bóstwa w Jedynego Boga?

„Sad" 38:5

Dlatego obiektów czci jest wiele i istnieją. Powszechnie wiadomo w języku arabskim, że /chabar/ po partykule /la/, zaprzeczającej rodzaj, opada,

jak to widać w Koranie i Sunnie. /Chabar/ partykuły /la/ opada w tym przypadku, gdy sens pozostaje znany. Powiedział Ibn Malik:

وَشَاعَ فِي ذَا الْبَابِ إِسْقَاطُ الخَبَرِ إِذَا الْمُرَادُ مَعْ سُقُوطِهِ ظَهَـرِ

«Jest rozpowszechnione usuwanie /chabaru/, jeśli sens pozostaje znany».

I dlatego można usuwać /chabar/ w takim przypadku, gdyż elokwencja wymaga od ciebie, by twoje mowy były krótsze. Jak powiedział posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «لاَ عَدْوَى، ولاَ طِيَرَةَ، وَلاَ هَامَةَ، وَلاَ هَامَةَ، وَلاَ صَفَرَ، وَلاَ نَوْءَ، وَلاَ غُول» «Infekcja - sama z siebie nie wpływa, złe przeczucia - kłamstwo, sowa - nie wpływa, i pechowość miesiąca safar - nie wpływa...». Al-Buchari 10/182, Muslim (2220). Gdzie w tych słowach jest /chabar/? /Chabaru/ nie ma, gdyż jest wszystkim znany. I dlatego /chabarem/ w świadectwie «La ilaha illa-Llah» jest /hakkun/, tzn. «Nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha». Są to słowa tauhidu. I ten, kto czci kogokolwiek, oprócz Allaha, jego cześć jest fałszywa. I jest to to, co rozumie Arab, znający swój język, ze słów «La ilaha illa-Llah». Szejch Muhammad Ibn 'Abdul-Uahhab powiedział o wielobożcach swojego czasu: «Jest to najgorszy lud, jeśli Abu Dżahl rozumiał "La ilaha illa-Llah" lepiej od nich. Rozumiał to słowo, lecz nie chciał go wypowiedzieć. Gdyby

świadectwo niosło w sobie ten sens, który rozumieją współcześni filozofowie, wtedy Abu Dżahl by je wypowiedział».

W świadectwie «La ilaha illa-Llah» jest zaprzeczenie i potwierdzenie. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ (26) إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ

Oto Ibrahim powiedział swojemu ojcu i ludowi: "Zaprawdę nie jestem związany z tym, co czcicie, oprócz Tego, który mnie stworzył. Zaprawdę On poprowadzi mnie prostą drogą"

sura az-Zuchruf ajaty 26-27

Dalej szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ

Ci, do których zwracają się z prośbą (du'a), sami szukają bliskości do swojego Pana, próbując wyprzedzić innych. Mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się mąk od Niego

sura al-Isra, ajat 57

W tym ajacie objaśnienie tauhidu. Tauhid - to uwolnienie Wszechwyższego Allaha w czci, i jest to tauhid /uluhijja/. Wszechwyższy Allah powiedział: «Ci, do których zwracają się z prośbą (du'a)». /Du'a/ - to

cześć. Ma dwa rodzaje: 1 - Du'a masala. 2 - Du'a 'ibada. W tym ajacie ma się na myśli cześć. Także w ajacie przyszło słowo /uasila/. W innym ajacie Wszechwyższy Allah powiedział:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

O wy, którzy uwierzyliście! Bójcie się Allaha, szukajcie bliskości do Niego (uasila) i walczcie na Jego drodze, - być może odniesiecie sukces

sura al-Ma'ida, ajat 35

/Uasila/ - to potrzeba. Jak powiedział poeta kobiecie:

إِنَّ الرجال لهم إليك وسيلة أن يأخذوك تكحلي وتخضبي

«Zaprawdę mężczyźni cię potrzebują, potrzebują cię zabrać, więc popraw swoje oczy i włosy».

Tzn. pod słowami: «sami szukają bliskości do swojego Pana» rozumie się, że sami potrzebują swojego Pana. Dlatego ze swoimi potrzebami można zwracać się tylko do Wszechwyższego Allaha. W tym ajacie Wszechwyższy Allah użył słowa «Pan» /robb/. Gdyż odpowiedź na du'a odnosi się do kwestii /rububijja/. Z Panowania Wszechwyższego Allaha rozumie się to, że odpowiada na modlitwy i obdarza potrzebujących. Dlatego w słowach: «sami szukają bliskości do swojego Pana» - objaśnienie tauhidu, ponieważ z potrzebą należy zwracać się tylko do Allaha. Wszechwyższy Allah powiedział: «Mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się mąk od Niego». Takie jest położenie najlepszych sług Allaha. Zebrali w sobie cześć, strach i nadzieję. Zwracają się z potrzebami tylko do Niego Jedynego.

Dlatego strach, miłość, du'a, nadzieję, wszystko to poświęcają tylko Allahowi. To właśnie jest sens tauhidu.

Dalej idzie ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ (26) إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ

Oto Ibrahim powiedział swojemu ojcu i ludowi: "Zaprawdę nie jestem związany z tym, co czcicie, oprócz Tego, który mnie stworzył. Zaprawdę On poprowadzi mnie prostą drogą"

sura az-Zuchruf, ajaty 26-27

Ten człowiek, który prawdziwym sposobem okazuje swoje uwolnienie się, czuje uduszenie, nienawiść, wrogość i niewiarę wobec czci wielobożców. W tym ajacie zaprzeczenie i potwierdzenie. I ten ajat jest podobny do słów jedyności Boga. Zawiera w sobie objaśnienie świadectwa «La ilaha illa-Llah». Dlatego w następnym ajacie Allah powiedział:

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ

Uczynił to (świadectwo o tym, że nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha) słowem, pozostającym w jego potomstwie

sura az-Zuchruf, ajat 28

Objaśnienie słów «La ilaha» w słowach: «Zaprawdę nie jestem związany z tym, co czcicie». A objaśnienie słów «illa-Llah» w słowach: «oprócz Tego, który mnie stworzył». Ibrahim (pokój z nim) objaśnił nam sens słów

świadectwa. /Al-bara/ (uwolnienie) - to niewiara, nienawiść i wrogość. Musi to obowiązkowo być obecne w odniesieniu do tych, którzy dokonują wielobóstwa. I nie będzie islam człowieka ważny, dopóki nie będzie nienawidził wszystkich fałszywych bóstw. Ten człowiek, który nie ma tego w sercu, nie jest uważany za monoteistę. Także od ciebie wymagane jest uwolnienie się od wielobożców. Dlaczego Ibrahim (pokój z nim) powiedział: «oprócz Tego, który mnie stworzył». Chciał przypomnieć swojemu ludowi to, że czci godny jest tylko Ten, który stworzył. A ten, kto nic nie może stworzyć, jest niegodny czci.

Dalej szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych w piśmie i mnichów

sura at-Tauba, ajat 31

/Arbab/ liczba mnoga od słowa /robb/ - Pan. Pod /rububijja/ tutaj ma się na myśli cześć. Czcili ich. Na czym zawierała się ta cześć? Na tym, że podążali za nimi, gdy ci dozwalali zakazane i zakazywali dozwolone. Podporządkowanie - spośród kwestii tauhidu. I przyjdzie o tym osobny rozdział, jeśli Allah zechce. Dalej Wszechwyższy Allah mówi:

وَمِنْ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

Są wśród ludzi i tacy, którzy dodają Allahowi równych i kochają ich tak, jak kochają Allaha

sura al-Bakara, ajat 165

Wszechwyższy Allah opowiedział o ludziach, którzy dodają Allahowi współtowarzyszy. Wśród tłumaczy Koranu były dwa zdania w odniesieniu do słów /ka-hubbi-Llah/: 1 - W tym ajacie powiedziano tylko o wielobożcach. Tzn. wielobożcy kochają tych, których dodali Allahowi jako współtowarzyszy, kochają ich tak samo, jak kochają Allaha. 2 - Wielobożcy kochają swoich bożków tak samo, jak wierzący kochają Allaha. Partykuła /kaf/ przyszła podobnie jak w słowach Wszechwyższego Allaha:

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً

Po tym wasze serca stwardniały i stały się, jak kamienie, lub jeszcze twardsze

sura al-Bakara, ajat 74

«Kochają ich tak, jak kochają Allaha» - tzn. ich miłość do tych bóstw była podobna do miłości do Allaha. Kochali Wszechwyższego Allaha wielką miłością, lecz kochali też swoje bóstwa. Jest to wielobóstwo. Stało się to przyczyną ich trafienia do Ognia. Jak powiedział Wszechwyższy Allah o tym, że wielobożcy powiedzą:

تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ(97)إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

Przysięgamy na Allaha, byliśmy w oczywistym błądzeniu, gdy równaliśmy was z Panem światów

sura asz-Szu'ara, ajaty 97-98

Powszechnie wiadomo, że ci wielobożcy nie równali bożków z Allahem w kwestiach /rububijja/, jednak porównali ich z Allahem w kwestiach

miłości i czci. Zgodność tego ajatu z tym rozdziałem jest oczywista. Kochać kogokolwiek tą miłością, której godny jest tylko Wszechwyższy Allah, jest wielobóstwem. Jest to sprzeczne z podstawami tauhidu. Miłość jest rodzajem czci.

W «Sahihu» Muslima przytoczony jest następujący hadis Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Będzie nienaruszalny majątek i życie tego, kto powiedział: "Nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha", - i wyrzekł się czci wobec wszystkiego oprócz Allaha. Będzie zdawał rachunek przed Allahem, Wszechmocny On i Wielki». Muslim, 23. W tym hadisie objaśnienie tauhidu i świadectwa «La ilaha illa-Llah». Gdyż jest różnica między tauhidem a świadectwem. Jest coś więcej, niż po prostu słowa «La ilaha illa-Llah». Przecież prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) dodał: «...i wyrzekł się czci wobec wszystkiego oprócz Allaha». W tym wskazanie na to, że konieczne jest okazywać uwolnienie /al-bara/. Taki człowiek będzie muzułmaninem. Krew muzułmanina jest zakazana, oprócz trzech przypadków, i jego majątek jest też zakazany. W tych ajatach i hadisach objaśnienie tauhidu i szahady «La ilaha illa-Llah». Ten rozdział wymaga od ciebie dużej uwagi. Nie spiesz się przy przechodzeniu tego rozdziału! Zastanów się nad nim, by zrozumieć te kwestie.

Szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab powiedział: «Kolejne rozdziały są objaśnieniem dla tego rozdziału». Cała książka jest objaśnieniem tauhidu i objaśnieniem słów «La ilaha illa-Llah». Także w tej książce mówi się o tym, co jest sprzeczne z podstawami Jedyności Boga i jej pełnią. W tej książce mówi się o wielkim i ukrytym szirku, a także o szirku w słowach. Mówi się o tym, czego wymaga od ciebie tauhid. Tauhid /uluhijja/ wymaga od ciebie także potwierdzenia imion i atrybutów Wszechwyższego Allaha. W tej książce szczegółowo objaśniony jest tauhid /uluhijja/.

ROZDZIAŁ 7. NOSZENIE PIERŚCIENIA, SZNURKA LUB DROBIAZGU DLA UWOLNIENIA SIĘ OD NIESZCZĘŚCIA LUB JEGO ODWRÓCENIA JEST SZIRKIEM

باب من الشرك لبس الحلقة والخيط ونحوهما لرفع البلاء أو دفعه

Wszechwyższy Allah powiedział: «Powiedz: "Powiedzcie mi więc o tych, do których zwracacie się zamiast Allaha. Jeśli Allah zechce wyrządzić mi szkodę, czy odwrócą Jego szkodę? Lub jeśli zechce mi miłosierdzie, czy zatrzymają Jego miłosierdzie?" Powiedz: "Wystarczy mi Allah, na Niego polegają polegający!"» (az-Zumar, 38).

'Imran ibn Husajn opowiadał: Pewnego razu Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zobaczył pewnego człowieka z żółtym pierścieniem na ręce i zapytał go: „Co to jest?" Człowiek odpowiedział: „Noszę go, by nie dotknęła mnie słabość". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Natychmiast go zdejmij, gdyż tylko zwiększa twoją słabość. Jeśli umrzesz z tym pierścieniem na ręce, nigdy nie osiągniesz szczęścia". Ten hadis przekazał Ahmad z niezłym isnadem. (Ahmad 4/445, Ibn Madżah (3531), Ibn Hibban (1410), (1411), al-Hakim; hadis autentyczny).

Przekazuje się od 'Ukby ibn 'Amira, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Ten, kto powiesił na sobie amulet (lub związał z nim swoje serce), niech Allah nie da mu dobrego końca, a temu, kto powiesił na sobie muszlę (lub związał z nią swoje serce), niech Allah nie da spokoju". (Ahmad 4/154, Ibn Hibban (1443), al-Hakim 4/417 nazwał go autentycznym, z czym zgodził się i az-Zahabi).

W innej riwaji powiedziano: „Kto powiesił na sobie amulet (lub związał z nim swoje serce), dokonał szirku". (Ahmad 4/156, al-Hakim 4/417; hadis autentyczny).

Ibn Abu Hatim przekazał, że Chuzajfa zobaczył na ręce pewnego człowieka sznurek. Ten założył go, by wyleczyć się z gorączki. Chuzajfa zerwał ten sznurek i przeczytał ajat: «Nie wierzy większość z nich w Allaha bez tego, by dodawać Mu współtowarzyszy!» (Jusuf, 106).

Zaczynając od tego rozdziału, szejch zaczął szczegółowo rozpatrywać to, o czym mówił wyżej. Szejch powiedział, że noszenie pierścienia, sznurka lub czegoś podobnego dla uwolnienia się od nieszczęścia lub jego odwrócenia jest szirkiem. Szejch zaczął objaśniać tauhid i mówić o tym, co jest mu sprzeczne. Powszechnie wiadomo, że rzeczy poznaje się dwiema drogami: 1 - Studiując samą tę rzecz. 2 - Porównując ją z przeciwstawnymi rzeczami. Tauhid można poznać poprzez studiowanie go samego, a także poprzez poznanie tego, co jest mu sprzeczne. Jak powiedział poeta:

و بضدها تتميز الأشـياءُ

«Poprzez przeciwieństwo poznaje się rzeczy».

I jest to właściwe. Urok tauhidu poznaje się wtedy, gdy człowiek dowiaduje się o ohydzie szirku. I dlatego szejch zaczął opowiadać o tym, co jest sprzeczne z tauhidem. I bywa dwóch rodzajów: 1 - To, co jest sprzeczne z podstawą jedyności Boga. A jest to wielki szirk, dokonując którego dorosły człowiek czyni swój tauhid nieważnym. Taki człowiek staje się wielobożcą i wychodzi z islamu. Dlatego o jego czynie mówi się, że jest sprzeczny z tauhidem. 2 - To, co jest sprzeczne z pełnią jedyności Boga. Na przykład mały szirk. Jeśli człowiek go dokona, jest sprzeczny z pełnią jedyności Boga. Pełnia jedyności Boga będzie tylko wtedy, gdy człowiek uwolni się od wszystkich rodzajów szirku, takich jak pokazywanie się i tak dalej.

W dziale «Szirk» są cztery terminy: 1 - /Szirk al-Akbar/ - wielki szirk. 2 - /Szirk al-Asghar/ - mały szirk. 3 - /Szirk al-chafi/ - ukryty szirk. 4 -

/Nau' szirk/ - podobnie jak przyszło w słowach Wszechwyższego Allaha:

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا

Poznają łaskę Allaha, a potem ją zaprzeczają

sura an-Nahl, ajat 83

A także:

أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

Czyż dodają współtowarzyszy Allahowi tych, którzy nic nie tworzą, podczas gdy sami zostali stworzeni?

sura al-A'raf, ajat 191

Szejch zaczął od objaśnienia małego szirku, gdyż w niego najczęściej wpadają ludzie. Postanowił zacząć od małego, a następnie przejść do wielkiego, gdyż wątpliwości w małym szirku są słabe w odróżnieniu od wątpliwości w wielkim szirku. Ten, kto związał siebie z amuletem, jego wątpliwości nie są tak silne. I po tym, jak je objaśnisz, będziesz mógł przejść do wielkiego szirku, gdyż jest jeszcze bardziej straszny. Gdy rozmowa pójdzie o wielkim szirku, na przykład więź serca z prawymi, modlitwy do nich, składanie ofiar dżinnom, wtedy wątpliwość tutaj jest wielka. Ponieważ ludzie uważają, że ci prawi mają szacunek u Wszechwyższego Allaha. I ci ludzie, dokonujący wielkiego szirku, który wyprowadza ich z islamu, mówią: «Zwracamy się do tych ludzi tylko dlatego, że mają określone miejsce u Wszechwyższego Allaha». Podobnie

do wielobożców w czasach proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), o których powiedział Wszechwyższy Allah:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

A ci, którzy wzięli sobie zamiast Niego innych opiekunów i pomocników, mówią: "Czcimy ich tylko po to, by przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej"

sura az-Zumar, ajat 3

Dlatego szejch zaczął od małego szirku, by następnie przejść od małego do wielkiego. To, o czym będziemy mówić w tym rozdziale, jest jednym z przejawów szirku. I jeśli człowiek nosi sznurek lub sznureczek z takim celem, wtedy wpada w jeden z rodzajów szirku, a mianowicie w mały szirk. I podobnie do tego także noszenie koralików, amuletów i żelazek i tak dalej. Także to, co wieszają w domach, w samochodach lub to, co ubierają na małe dzieci. Wszystko to wchodzi w ten rozdział.

/al-Halka/ - pierścień, bransoletka - może być miedziana, żelazna i tak dalej. /al-Chajt/ - sznur, sznurek - wszyscy wiedzą, co to jest. Arabowie mieli przekonania odnośnie tych dwóch rzeczy. Byli przekonani o tym, że jeśli ktoś powiesi coś podobnego na sobie, wtedy bierze pożytek. Uważali, że może to uwolnić od nieszczęścia lub je odwrócić. Ktoś wiesza te rzeczy po to, by odwrócić nieszczęście. Tzn. ubiera sznur, sznurek, bransoletkę lub pierścień po to, by odwrócić nieszczęście. Jest to znacznie gorsze, gdyż człowiek myśli, że te nędzne rzeczy jakoś odwracają przeznaczenie Wszechwyższego Allaha. Także ludzie ubierają coś podobnego, by uwolnić się od nieszczęścia po tym, jak ono już nastąpiło. Na przykład człowiek zachorował i ubiera ten sznur, by wyleczyć się z tej choroby. Noszenie pierścienia lub sznura z podobnym przekonaniem - to szirk. Dlaczego? Mówimy, że jest to mały szirk. Gdyż człowiek wiąże swoje serce z tą

> rzeczą i uczynił z niej przyczynę odwrócenia nieszczęścia lub uwolnienia się od niego. Zakazane jest uważać coś za przyczynę, chyba że przy dwóch warunkach: 1 - Albo ta przyczyna powinna przyjść w szariacie. 2 - Albo powszechnie wiadomo wśród wszystkich ludzi poprzez doświadczenia, że ta przyczyna rzeczywiście jest przyczyną.

Tutaj są bardzo ważne warunki: 1 - Dowód na to, że jest to szariacka przyczyna, powinien być autentyczny. Co się tyczy bytowych przyczyn, to: 1 - Przyczyna powinna być związana z rezultatem bezpośrednio, i między nimi powinien być związek. Na przykład, u człowieka pojawiło się pragnienie, i pije wodę. Jest to bytowa przyczyna i jest powszechnie znana wśród ludzi. 2 - Związek między nimi powinien być jawny. Dlaczego ten, kto wymyśla inną przyczynę, wpada w szirk? Wszechwyższy Allah - Stwórca każdej rzeczy i tylko On może uczynić tę czy inną rzecz przyczyną dla jakiegoś rezultatu. Człowiek, który ogłasza przyczyną tę rzecz, którą Wszechwyższy Allah nie uczynił przyczyną, upodobnia siebie do Allaha w kwestiach /rububijja/. Lecz człowiek nie wpada w wielki szirk, gdyż uważa, że tę rzecz uczynił przyczyną Wszechwyższy Allah. I szirk tego człowieka jest mały. Także niektóre ważne zasady: - Zakazane jest też słudze polegać na przyczynach, gdyż rezultat jest tylko od Wszechwyższego Allaha. - Legalne przyczyny, jakiekolwiek by nie były wielkie, same z siebie nie przynoszą rezultatu, jednak powinny być zgodne z warunkami, i nie powinno być niczego takiego, co przeszkadzałoby tej przyczynie przynosić rezultat. U człowieka boli głowa. Jeśli wypije tabletkę, wtedy za pozwoleniem Wszechwyższego Allaha ten ból ustąpi. Jednak ta tabletka nie uwalnia od bólu sama z siebie. - W bycie nie ma takiej przyczyny, za którą obowiązkowo następowałby pożądany rezultat. - Szariackie przyczyny wyprowadzane są tylko z Koranu i autentycznej sunny. - Nikt nie jest zdolny dać rezultatu, oprócz Wszechwyższego Allaha. - Zakazane jest wykorzystywanie bytowych przyczyn, które są zakazane w szariacie. Na przykład, człowiek ukradł pieniądze i wzbogacił się. Tzn. kradzież pieniędzy - to przyczyna wzbogacenia, i taki człowiek nie wpada w szirk, jednak zakazane jest wykorzystywanie tej bytowej przyczyny, gdyż jest zakazana w szariacie.

Ten, kto ubiera ten sznur lub sznurek, wykorzystuje przyczynę, która nie przyszła w szariacie. Także w bycie nie jest to jawna przyczyna. Tym samym człowiek wiąże swoje serce z tą rzeczą i oświadcza, że ta rzecz jest przyczyną. Jest to wszystko kłamstwo! I dlatego jest to wszystko małym szirkiem, ponieważ człowiek wiąże swoje serce z tą rzeczą i uważa, że ten sznur lub bransoletka uwalnia go od nieszczęścia. Tylko Wszechwyższy Allah może uczynić jakąś rzecz przyczyną dla drugiej. On - Ten, kto daje miłosierdzie, i On - Ten, kto zatrzymuje je od człowieka. Niektórzy uczeni powiedzieli też: „Ten, kto wprowadził jakąś przyczynę, i takiej przyczyny nie ma ani w szariacie, ani w bycie, dokonał szirku". Ogólnie te słowa są właściwe. Mały szirk czasami może prowadzić człowieka do wielkiego szirku. Na przykład, człowiek jest przekonany, że sznur lub bransoletka nie są przyczyną, a działają same z siebie. Jest to wielki szirk! Taki człowiek przypisał zarządzanie tym światem sznurowi, a nie Wszechwyższemu Allahowi, tzn. upodobnił sznur lub bransoletkę do Wszechwyższego Allaha. Odnosi się to do kwestii /rububijja/ i dlatego taki człowiek dokonuje szirku w dziale /rububijja/. Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ

Powiedz: "Widzieliście tych, do których zwracacie się zamiast Allaha? Jeśli Allah zechce mi zaszkodzić, czy oni zdołają odwrócić Jego szkodę?"

sura az-Zumar, ajat 38

Uczeni mówią: «Jeśli partykuła /fa/ przychodzi w zdaniu po pytającej hamzy, znaczy że przed tym zdaniem jest jeszcze inne zdanie, jednak jest ukryte». Wszechwyższy Allah najpierw mówi:

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ

Jeśli zapytasz ich: "Kto stworzył niebiosa i ziemię?". - koniecznie powiedzą: "Allah"

sura az-Zumar, ajat 38

I ukryte zdanie, jak mówią uczeni: «Powiedz: "Zgadzacie się w tym, że niebiosa i ziemię stworzył Jeden Wszechwyższy Allah, a zwracacie się do innych?». A następnie Wszechwyższy Allah mówi:

قُلْ أَفَرَأَيْتُم مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ

Powiedz: "Widzieliście tych, do których zwracacie się zamiast Allaha? Jeśli Allah zechce mi zaszkodzić, czy oni zdołają odwrócić Jego szkodę?"

sura az-Zumar, ajat 38

Potwierdzacie, że Wszechwyższy Allah jest Jeden w Panowaniu, gdyż to On stworzył niebiosa i ziemię. Wtedy opowiedzcie o tych rzeczach, do których zwracacie się obok Allaha. Czy odwracają nieszczęście? Czy dają wam miłosierdzie? Droga Koranu jest taka, że Wszechwyższy Allah

najpierw przytacza wielobożcom to, z czym się zgadzają, a to kwestie /rububijja/, by następnie zastanowili się nad kwestiami /uluhijja/.

Dalej rozpatrzmy ten ajat: /Tad'una/ - jego sens /czcić/. Czcią może być bądź modlitwa (du'a), bądź inny rodzaj czci. Partykuła /ma/ wskazuje na wszechogólność i obejmuje wszystkie bóstwa, które są czczone obok Wszechwyższego Allaha. Byli tacy ludzie, którzy czcili proroków lub prawych, jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَاعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَٰهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ

Oto powiedział Allah: "O Iso, synu Marjam! Czy mówiłeś ludziom: 'Przyjmijcie mnie i moją matkę za dwa bóstwa obok Allaha'?". Odpowiedział: "Wolny jesteś Ty!"

sura al-Ma'ida, ajat 116

Także byli ludzie, którzy czcili aniołów, jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَٰؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ (40) قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ

W tym dniu zbierze ich wszystkich, a następnie powie aniołom: "Czy to oni was czcili?". Powiedzą: "Wolny jesteś Ty! Ty - nasz Opiekun, a nie oni. Czcili dżinny, i większość z nich w nie wierzyła"

„Saba" 34:40-41

Także są ludzie, którzy czczą planety, słońce i księżyc. Także byli tacy, którzy czcili drzewa, kamienie i bożki. Wszechwyższy Allah nakazuje prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedzieć:

إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ

Jeśli Allah zechce mi zaszkodzić, czy oni zdołają odwrócić Jego szkodę? Lub jeśli zechce mi miłosierdzie, czy zdołają zatrzymać Jego miłosierdzie?

sura az-Zumar, ajat 38

Wszechwyższy Allah oświadczył za fałszywe przypisywanie tym bóstwom szkody lub pożytku. I wielobożcy się z tym zgadzali. I rozumiemy, że niewłaściwe jest wiązać serce z jakimiś bóstwami.

Niektórzy uczeni mówią: «Ten ajat opowiada o wielkim szirku. Dlaczego zatem szejch przytoczył ten ajat w rozdziale o małym szirku?» Odpowiedzieć im można na dwa sposoby: 1 - Szejch przytoczył ten ajat, ponieważ ludzie wpadli w mały szirk, właśnie z tej przyczyny, o której mówi się w tym ajacie. W tym ajacie wskazanie na obowiązkowe wiązanie swojego serca tylko z Allahem. I dlatego salafowie przytaczali ten ajat, mówiąc o małym szirku. Znaczy, ajaty, w których mówi się o wielkim szirku, można przytaczać, by udowodnić fałszywość małego szirku. Dlatego jeśli udowodnisz człowiekowi, że nie wolno wiązać swojego serca nawet z prorokami i aniołami, to tym bardziej nie wolno wiązać go ze sznurem i bransoletką. 2 - Choć ten ajat o wielkim szirku, jednak wskazuje na pewne pożytki. - W tym ajacie wskazanie na to, że nikt nie może zaszkodzić, oprócz Wszechwyższego Allaha. - Jeśli Wszechwyższy Allah zsyła na człowieka nieszczęście, nikt nie zdoła uwolnić od tego nieszczęścia, chyba że tego nie zechce Allah. - Jeśli Wszechwyższy Allah

obdarzy kogoś miłosierdziem, nikt nie zdoła oddalić człowieka od tego miłosierdzia. W tym wskazanie na konieczność związku z Tym, kto wyrządza szkodę i daje pożytek. A wielobożcy ubierali bransoletki i wieszali sznury, gdyż byli przekonani o tym, że te rzeczy mogą im pomóc. W słowach: „Jeśli Allah zechce mi zaszkodzić" słowo /dur/ - szkoda - przyszło w /nakira/. Dlatego ajat obejmuje wszystkie rodzaje szkody.

Dalej szejch przytoczył hadis. Pewnego razu Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zobaczył pewnego człowieka z żółtym pierścieniem na ręce i zapytał go: „Co to jest?" Człowiek odpowiedział: „Noszę go, by nie dotknęła mnie słabość". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Natychmiast go zdejmij, gdyż tylko zwiększa twoją słabość. Jeśli umrzesz z tym pierścieniem na ręce, nigdy nie osiągniesz szczęścia". Przekazali imam Ahmad w «Musnad», 4/445; Ibn Madżah, 3531; al-Bazzar w «Musnad», 3545-3547; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 18/159; Ibn Hibban, 6058, 6088; al-Hakim w «Mustadrak», 4/240; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 9/350; Ibn Abd ul-Barr w «at-Tamhid», 5/271. Szejch al-Albani nazwał hadis słabym. Zob. «Silsila ad-da'ifa», 1029.

Szejch al-Albani nazwał ten hadis słabym z dwóch powodów: 1. Przekaziciel hadisu al-Mubarak ibn Fadala, którego nazywano mudallisem. 2. Przerwanie isnadu między Hasanem al-Basri a towarzyszem 'Imranem ibn Husajnem, od którego Hasan nie słyszał hadisów.

Jednak niektórzy imamowie potwierdzali autentyczność tego hadisu z tego powodu, że przekaziciel al-Mubarak był spośród tych, którzy często przekazywali hadisy od Hasana al-Basri i towarzyszył mu przez około 14 lat, co czyni mało prawdopodobną fałszyfikację. A także wielu imamów, wśród których al-Bazzar, Ibn Chuzajma, Ibn Hibban i al-Hakim, mówili, że Hasan al-Basri słyszał od 'Imrana ibn Husajna, tym bardziej w wersji Ahmada mówi on o tym, że słyszał ten hadis od 'Imrana. Także ten hadis jest przekazywany w formie mawkuf od samego 'Imrana, co przytaczają Ibn Abu Szajba 5/35 i inni. A także u hadisu są dwie inne wersje, które go

wzmacniają. Wśród imamów, którzy potwierdzili autentyczność tego hadisu: Ibn Hibban, az-Zahabi, al-Busajri, Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab i 'Abdul-Kadir al-Arnaut. Zob. „Misbah az-zudżadża" 3/140, „Tahkik Fathul-Madżid" 117.

Zgodność tego hadisu z tym rozdziałem jest oczywista, gdyż mowa w nim właśnie o pierścieniu, który ubrany jest z takim przekonaniem. I właśnie dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) ganił tego człowieka. Przecież można ubrać pierścień z innym celem, jak na przykład, dla piękna. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Natychmiast go zdejmij». Jest to nakaz i ganienie. Ganienie bywa językiem, jeśli ten, kogo ganisz, podporządkowuje się tobie. Ganienie takiego człowieka nie dokonuje się od razu ręką, na początku konieczne jest ganienie go językiem. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był władcą i mógł naprawić naganne ręką, jednak uczynił to językiem. Nie ma sprzeczności między tym hadisem a tym hadisem, który przyjdzie później, w którym powiedziano, że Chuzajfa zerwał sznurek z ręki człowieka. Gdyż prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wystarczyło powiedzieć językiem i ten człowiek mu się podporządkował. «Tylko zwiększa twoją słabość», - gdyż dla człowieka szkoda z szirku jest znacznie większa, niż pożytek, nawet jeśli założymy, że człowiek może zdobyć jakiś pożytek. I w to wpada każdy, kto dokonuje szirku. Otrzymuje wielką szkodę, nawet jeśli uważa, że ma jakiś pożytek. Następnie prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jeśli umrzesz z tym pierścieniem na ręce, nigdy nie osiągniesz szczęścia». I ten, kto ubrał coś podobnego, jego położenie może być różne: 1 - Człowiek może ubrać coś podobnego, uważając, że samo z siebie przynosi pożytek. 2 - Lub uważa to za przyczynę. I w hadisie nie ma się na myśli wielkiego szirku, gdyż towarzysz nie mógł czegoś takiego dokonywać. Wychodząc z wyżej wymienionych dwóch rodzajów, «szczęście» też dzieli się na dwa rodzaje: 1 - Pełny brak szczęścia. Człowiek nigdy nie wejdzie do Raju i na wieczność pozostanie w Ogniu. Jest to w przypadku, gdy człowiek dokona wielkiego szirku. A jest to przekonanie, że te rzeczy same z siebie przynoszą pożytek. 2 - Brak jakiegoś określonego rodzaju szczęścia. Jest

to w przypadku, jeśli człowiek uczynił przyczyną to, czego nie uczynił taką Wszechwyższy Allah ani w szariacie, ani w bycie. Jest to mały szirk. Te dwa podziały często wykorzystywane są w książkach uczonych, a zwłaszcza w książkach o tauhidzie: 1 - /Mutlak asz-Szaj/ - początkowy stopień. Na przykład, /Mutlak al-Iman/ - to początkowy stopień imanu. 2 - /asz-Szaj al-mutlak/ - pełny stopień. Jest to doskonały, pełny stopień czegoś. Na przykład, /al-Iman mutlak/ - pełna wiara. /al-Islam mutlak/ - pełny islam. /at-Tauhid mutlak/ - pełny tauhid i tak dalej.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Ten, kto powiesił na sobie amulet (lub związał z nim swoje serce), niech Allah nie da mu dobrego końca, a temu, kto powiesił na sobie muszlę (lub związał z nią swoje serce), niech Allah nie da spokoju". Przekazali imam Ahmad w «Musnad», 4/154; Abu Ja'la, 1759; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 17/279; Ibn Hibban, 6086; al-Hakim w «Mustadrak», 4/216 i inni. Szejch al-Albani nazwał hadis słabym. Zob. «Silsila ad-da'ifa», 1266.

Szejch al-Albani potwierdził autentyczność podobnego hadisu od 'Ukby, a ten hadis nazwał słabym z powodu nieznanego przekaziciela Chalida ibn 'Ubajda, którego za autentycznego uznał tylko Ibn Hibban. Lecz u tego hadisu jest inna wersja, która go wzmacnia. Hafiz al-Hajsami powiedział, że wszyscy przekaziciele tego hadisu są autentyczni. Hafiz al-Munziri nazwał isnad hadisu dobrym. A imam al-Hakim, imam az-Zahabi i szejch 'Abdul-Kadir al-Arnaut nazwali hadis autentycznym. Zob. „at-Targhib at-tarhib" 4/306, „Madżma'u-zzawaid" 5/103, „Tahkik Fath al-Madżid" 128.

Co się tyczy amuletów /tamima/, przyjdzie o nich bardziej szczegółowy rozdział, jeśli Allah zechce. Są to różne koraliki, lub to, co ubierają na piersi dzieciom. Czasami ubierają je i dorośli ludzie, by uniknąć szkody. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto powiesił na sobie amulet (lub związał z nim swoje serce), niech Allah nie da mu dobrego końca». Jest to du'a posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Także przyszło słowo /al-uada'a/. Jest to rodzaj muszli lub koralików, które wieszają na piersi. W innej riwaji

powiedziano: „Kto powiesił na sobie amulet (lub związał z nim swoje serce), dokonał szirku". Ahmad, 4/156; al-Hakim, 4/417; Szejch al-Albani nazwał tę wersję autentyczną. Zob. «Silsila as-Sahiha», 492.

Ibn Abu Hatim przekazał, że Chuzajfa zobaczył na ręce pewnego człowieka sznurek. Ten założył go, by wyleczyć się z gorączki. Chuzajfa zerwał ten sznurek i przeczytał ajat:

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

Większość z nich wierzy w Allaha, dodając Mu współtowarzyszy

sura Jusuf, ajat 106

Przekazał Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze, 7/2208.

Zgodność tego asaru z tym rozdziałem jest oczywista. Chuzajfa był towarzyszem. Zobaczył człowieka, który ubrał sznurek, by wyleczyć się z gorączki. W ajacie wskazanie na to, że ludzie wierzyli w tauhid ar-rububijja, jednak wciąż dokonywali szirku.

Na koniec lekcji zapytano szejcha: "Czytałem w jednej książce, że jeśli obawiasz się uroku dla swojego dziecka lub siebie, trzeba postawić czarną kropkę na czole, by odwrócić urok".

"Przekonania ludzi co do sposobów odwracania uroku są niezliczone, lecz ogólną zasadą jest następująca: wszystko to, co czynią ludzie, uważając za przyczynę odwracania uroku, i nie jest to zalegalizowana szariatem przyczyna, ani ustanowione przez Wszechwyższego prawo we

> Wszechświecie, powodujące wymagany skutek, uciekanie się do tego jest niedozwolone. Jest to inne niż to, co przekazuje się od 'Usmana (niech Allah będzie z niego zadowolony), że zobaczywszy małe dziecko o pięknej powierzchowności, powiedział jego bliskim: "Postawcie mu czarną plamkę na dołku brody". Zostało to uczynione dla imitacji braku piękna. Plamka stawiana jest na jakiejś części twarzy, nie po to, by ta plamka sama z siebie odwracała urok, a po to, by człowiek zaczął wyglądać nieładnie. Dlatego niech złowrogie dusze się nie czepiają tego przekazu! Jeśli ta kropka stawiana jest z przekonania, że sama z siebie odwraca urok, wtedy będzie to dodaniem Allahowi równego, co jest zakazane. Lecz jeśli czyni się to dla imitacji braku piękna, przy pięknej powierzchowności lub w zdrowym ciele itp., wtedy nie ma w tym problemu. A Allah wie o wszystkim najlepiej!"

Rozpatrywane kwestie

1. Niedopuszczalność noszenia pierścieni, sznurków i innych amuletów, gdyż jest to uważane za szirk.

2. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o tym, że towarzysz, o którym mówi się w hadisie, nie osiągnąłby szczęścia, gdyby umarł z pierścieniem na ręce. Potwierdza to wypowiedź towarzyszy o tym, że mały szirk jest gorszy od grzechów śmiertelnych.

3. Ignorancja nie może służyć usprawiedliwieniem. W tej kwestii jest różnica zdań i te hadisy jednoznacznie nie wskazują na taki wniosek. Taka kwestia potrzebuje objaśnienia. Czasami ignorancja może służyć usprawiedliwieniem, a czasami nie. Jeśli człowiek miał możliwość się dowiedzieć, lecz tego nie uczynił, taka ignorancja nie jest usprawiedliwiona. A ten człowiek, który nie miał możliwości się dowiedzieć, będzie usprawiedliwiony. Jeśli człowiek, przypisujący siebie do Islamu, dokonał takiego szirku z niewiedzy, nie będzie mu żadnej szkody. Jeśli zaś dokonuje go ten, kto w swojej podstawie jest niewierzący, jest

niewierzący na tym świecie, a jego sprawa w Ostatecznym Życiu u Wszechwyższego Allaha i będzie doświadczony. Wychodząc z tego, ten, kto żyje w miejscowości, gdzie nie ma uczonych, i nawet mu do głowy nie przychodzi, że jakaś rzecz jest zakazana, będzie usprawiedliwiony. (przyp. Szejch Ibn 'Usajmin)

4. Amulet nie tylko nie przynosi pożytku na tym świecie, lecz i szkodzi, ponieważ Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "...gdyż tylko zwiększa twoją słabość".

5. Ganienie tych, którzy postępują podobnym sposobem.

6. Wyjaśnienie tego, że każdy, kto nosi coś podobnego (lub wiąże z tym swoje serce), będzie powierzony temu przedmiotowi.

7. Ogłoszenie wielobożcą tego, kto ubrał na siebie amulet.

8. Podwiązywanie sznurka od gorączki jest też szirkiem.

9. Czytanie przez Chuzajfę ajatu świadczy o tym, że towarzysze Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wykorzystywali ajaty Koranu, odnoszące się do wielkiego szirku, jako dowód dla wykrywania i osądzania małego szirku, jak wspomniał o tym Ibn 'Abbas w odniesieniu do ajatu z sury «al-Bakara».

10. Ubieranie na siebie muszelki od uroku jest też szirkiem.

11. Du'a proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeciwko temu, kto powiesił na sobie amulet, by Allah nie dał mu dobrego końca, i przeciwko temu, kto powiesił na sobie muszlę, by Allah nie dał mu spokoju, oznacza, że Allah odrzucił takich ludzi.

ROZDZIAŁ 8. O ZAKLĘCIACH (RUKJA) I AMULETACH (TAMIMA)

باب ما جاء في الرقى والتمائم

W «Sahihach» al-Buchariego i Muslima przytoczony jest hadis Abu Baszira al-Ansariego o tym, że «towarzyszył on posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w niektórych jego podróżach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) posyłał posłańca z nakazem zdjąć z szyj wielbłądów wszystkie naszyjniki (z cięciwy), by nie pozostało ani jednego naszyjnika, który nie byłby zerwany». (Al-Buchari 6/98, Muslim (2115), Abu Dawud (2552), Ahmad 5/216, Malik 2/937).

Ibn Mas'ud opowiadał: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Zaklęcia, amulety i zauroczenia są szirkiem"». Ten hadis przekazali Ahmad i Abu Dawud. (Abu Dawud (3883), Ibn Madżah (3530), Ahmad 1/381. Al-Hakim 4/418 nazwał go autentycznym, z czym zgodził się i az-Zahabi).

Tamima (amulety) - to to, co wieszają na dzieciach, by ustrzec je od uroku. Jeśli reprezentują sobą ajaty z Koranu, wtedy niektórzy salafowie pozwalali je nosić, a niektórzy tego nie zezwalali, uważając za zakazane. Jednym z tych, którzy zakazywali noszenia czegoś podobnego, był Ibn Mas'ud.

Rukja (zaklęcie), nazywana jest też «'Azaim». Dozwolonym jest ten rodzaj rukji, który nie zawiera w sobie szirku, ponieważ posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) pozwolił korzystać z zaklęć przeciwko złemu spojrzeniu i ukąszeniu węża lub skorpiona.

Tiuala (zauroczenie) - rodzaj czarów, których dokonują ludzie i oświadczają, że rzekomo zmuszają kobietę do pokochania męża, a mężczyznę - do pokochania żony.

'Abdullah ibn 'Ukajm przekazał następujące słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Ten, kto powiesił na sobie coś (i związał z tym swoje serce), zostanie powierzony temu». Ten hadis przekazali Ahmad i at-Tirmidhi. (Ahmad 4/311, at-Tirmidhi (2072); hadis dobry).

Ahmad przekazał następujące słowa Ruwajfi'a: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mi: O Ruwajfi', możliwe, że długo będziesz żył. Dlatego przekaż wszystkim, że jeśli ktoś będzie zaplatał brodę, nosił naszyjnik z cięciwy, lub oczyszczał się od ekskrementów nawozem zwierząt lub kośćmi, wtedy Muhammad wyrzeknie się tego człowieka». (Abu Dawud (36), an-Nasa'i 8/135, Ahmad 4/108, 109; hadis autentyczny).

Sa'id ibn Dżubajr powiedział: "Ten, kto zerwał z człowieka amulet, jest podobny do tego, kto uwolnił jednego niewolnika". Ten hadis opowiedział Uaki'.

W tej samej kwestii Ibrahim an-Nacha'i powiedział: «Oni (salafowie) zakazywali każdego amuletu, czy to były ajaty Koranu, czy nie».

> Pojęcie «zaklęcie» - znane, gdyż Arabowie je czynili. Jest to du'a lub jakieś zwroty, które wypowiada się. Zaklęcie /rukja/ działa albo na narządy, albo na duszę. Zaklęcie może być dozwolone w szariacie, a może być i szirkiem. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) czasami sam czytał /rukja/, a czasami czytano mu /rukja/. Czytali mu /rukja/ Dżibril i 'Aisza. Ten rozdział napisany jest po to, by objaśnić szariackie stanowisko czytania /rukji/. Szariat dozwolił czytać /rukję/, w której nie ma szirku. Gdy towarzysze proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytali o /rukja/, odpowiedział: «Przeczytajcie mi wasze /rukja/. Nie ma nic złego w tej /rukji/, w której nie ma szirku». Muslim, 2200; Abu Dawud, 3886.
>
> Uczeni powiedzieli: «/Rukja/ jest dozwolona, jeśli odpowiada trzem warunkom: 1 - Powinna być z Koranu lub z Sunny, i powinny być w niej imiona Wszechwyższego Allaha lub Jego atrybuty. 2 - Powinna być w

języku arabskim. 3 - Człowiek powinien być przekonany o tym, że /rukja/ sama z siebie nie pomaga, a pomaga tylko Wszechwyższy Allah». Jeśli /rukja/ odpowiada tym trzem warunkom, wtedy jest dozwolona. Niektórzy uczeni powiedzieli o tym, że pierwszy warunek jest nieobowiązkowy. Także niektórzy powiedzieli o tym, że nieobowiązkowe jest, by /rukja/ była w języku arabskim. Lecz jednomyślni są uczeni co do trzeciego warunku. Niektórzy (uczeni) powiedzieli o tym, że dozwolona jest ta /rukja/, sens której jest znany, nawet jeśli czytana jest w innym języku, i nawet jeśli nie jest z Koranu i nie z Sunny. I w tej kwestii jest różnica zdań. Także jest różnica zdań w tym, czy pomaga jakakolwiek /rukja/, oprócz tej, która przyszła w Koranie. Za pozwoleniem Allaha, omówimy tę kwestię. Jednak lepiej wykorzystywać /rukję/, która odpowiada tym trzem warunkom, i w ten sposób unikniesz różnic zdań.

Co się tyczy /rukji/, w której jest szirk, jest to ta /rukja/, w której jest uciekanie się do pomocy /isti'aza/ do kogokolwiek, obok Wszechwyższego Allaha, a także jest prośba o pomoc /istighasa/ do kogokolwiek, obok Wszechwyższego Allaha, lub na przykład, jest w niej wspomnienie imion Szatana. Właśnie w takich /rukja/ jest szirk. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaklęcia /rukja/, amulety i zauroczenia są szirkiem». Abu Dawud, 3883; Ibn Madżah, 3530; Ahmad, 1/381; al-Hakim, 4/418 nazwał go autentycznym, z czym zgodził się i az-Zahabi.

Stąd wynika, że bywa dozwolona /rukja/, a także bywa /rukja/, która zawiera w sobie szirk. Poznałeś warunki dozwoloności /rukji/, a także dowiedziałeś się o tym, kiedy staje się szirkiem. /Tamima/ - to amulety. Bywają różnych rodzajów. Wieszają je, lub biorą, by ułatwić sobie jakąś sprawę, lub też chcą za ich pomocą odwrócić jakąś szkodę. Czasami człowiek uważa, że ten amulet jest przyczyną, choć Wszechwyższy Allah nie uczynił go przyczyną ani w szariacie, ani w bycie. W amuletach piszą różne du'a i wieszają je na piersi. Są takie amulety, które wieszają nad drzwiami, a są takie, które wiszą w samochodach. Za ich pomocą ludzie chcą ułatwić sobie swoje sprawy. Niektórzy ludzie wieszają w

samochodach łapkę króliczą, lub podkowę, lub wieszają różaniec na lusterku. Niektórzy ludzie biorą łańcuszek i wieszają na nim małe oko. Wszystkie te rzeczy są amuletami.

Niektórzy ludzie mówią o tym, że wieszają te rzeczy dla piękna. Odpowiemy: «Jeśli człowiek wiesza amulet, by uniknąć nieszczęścia lub zdobyć dobro, wtedy jest to mały szirk w tym przypadku, jeśli uważa amulet za przyczynę. Jeśli zaś człowiek wiesza je dla piękna, wtedy jest to też zakazane, gdyż upodabnia się do tych, którzy dokonują małego szirku». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto upodobnił się do jakiegoś ludu, jest z nich». Abu Dawud, 4031; Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym. Zob. «Sahih al-Dżami'», 6149. Stąd rozumiemy, że wszystkie amulety są zakazane. Jeśli człowiek uważa je za przyczynę czegoś, wtedy wpada w mały szirk, a jeśli nawet nie ma takich przekonań, wtedy jest to upodobnienie do tych, którzy dokonują szirku. Szejch przytoczył hadis Abu Baszira al-Ansariego o tym, że towarzyszył on posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w niektórych jego podróżach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) posyłał posłańca z nakazem zdjąć z szyj wielbłądów wszystkie naszyjniki (z cięciwy), by nie pozostało ani jednego naszyjnika, który nie byłby zerwany. Buchari, 3005; Muslim, 2115.

Arabowie byli przekonani o tym, że naszyjnik z cięciwy ratuje od uroku. Czasami wieszali na cięciwie jakieś koraliki i temu podobne. Wszystkie te rzeczy są amuletami. Zgodność tego hadisu z tym rozdziałem jest oczywista. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał amuletów, gdyż człowiek jest przekonany o tym, że ten amulet go chroni i przynosi mu pożytek. I te przekonania są szirkiem. Także Ibn Mas'ud opowiadał: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Zaklęcia, amulety i zauroczenia są szirkiem"». Ahmad, 1/381; Abu Dawud, 3883; Ibn Madżah, 3530; Abu Ja'la, 5208; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 1035; Ibn Hibban, 6090; al-Hakim w «Mustadrak», 4/418; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 9/350; Ten hadis jest autentyczny. Zob. «Silsila as-Sahiha», 331. Słowo /rukja/ przyszło z

przedimkiem /al/ i w tym wskazanie na wszechogólność. Jednak jest to wszechogólność, pod którą ma się na myśli coś konkretnego, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Przeczytajcie mi wasze /rukja/. Nie ma nic złego w tej /rukji/, w której nie ma szirku». Muslim, 2200; Abu Dawud, 3886. Stąd wynika, że nie wszystkie rodzaje /rukji/ są szirkiem, choć są takie rodzaje /rukji/, które zawierają w sobie szirk. Co się tyczy amuletów, nie ma kontekstu, który wskazywałby na to, że bywają takie amulety, w których nie ma szirku. Dlatego mówimy, że wszystkie rodzaje amuletów są szirkiem. Gdyż zasada głosi: «Jeśli w kontekście przyszło wskazanie na wszechogólność, wtedy pozostawiamy tę wszechogólność, dopóki nie przyjdzie kontekst, mówiący o wyjątkach z tej wszechogólności».

/Tiuala/ - zauroczenie. Rodzaj czarów, których dokonują ludzie i oświadczają, że rzekomo zmuszają kobietę do pokochania męża, a mężczyznę - do pokochania żony. Jest to szirk, gdyż /tiuala/ czyni czarownik, czytając przy tym /rukja/, w której jest szirk.

Także 'Abdullah ibn 'Ukajm przekazał następujące słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Ten, kto powiesił na sobie coś (i związał z tym swoje serce), zostanie powierzony temu». Ahmad, 4/311; Ibn Abu Szajba w «Musannaf», 8/13; Tirmidhi, 2072; al-Hakim w «Mustadrak», 4/216; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 9/351.

/Szajan/ (rzecz) - przyszło w kontekście warunkowym w stanie nieokreślonym i to wskazuje na wszechogólność. Jeśli sługa zostanie powierzony jakiejś rzeczy, a nie Wszechwyższemu Allahowi, wtedy strata obejmie tego sługę ze wszystkich stron. Sługa zdoła osiągnąć sukces tylko wtedy, gdy zwiąże siebie tylko z Allahem. Serce sługi znajdzie swój spokój u Wszechwyższego Allaha. Ten, kto będzie polegał tylko na Wszechwyższym Allahu i wypędzi wszystkie stworzenia ze swojego serca, nawet jeśli ścisną go niebiosa i ziemia, Wszechwyższy Allah da mu wyjście między niebiosami a ziemią. A człowiek, który powiesił na sobie amulet,

będzie mu powierzony. Co powiedzieć o tym człowieku, który będzie powierzony kawałkowi szmatki, koralikowi lub podkowie końskiej? Bez wątpienia, taki człowiek będzie w ogromnej stracie.

Więź serc z czymś bywa różna: 1 - Więź, sprzeczna z podstawą jedyności Boga. Jak na przykład ci ludzie, których serca związane są z grobami. Czekają na uwolnienie od nieszczęść od grobu, czekają od niego pożytku i dobra. Zwracają się do tych zmarłych, mówiąc: «O taki to a taki, pomóż nam». Nie ma wątpliwości co do tego, że jest to wielki szirk. 2 - Więź, sprzeczna z pełnią jedyności Boga. Na przykład, człowiek polega na dozwolonej przyczynie, lecz zapomina o Tym, kto daje rezultat. Jest to mały szirk. 3 - Dozwolona więź. Człowiek wiąże swoje serce z przyczyną, jednak wie, że rezultat daje tylko Wszechwyższy Allah. I taka więź nie jest sprzeczna z tauhidem.

/at-Tamima/ - to to, co wieszają na dzieciach, by ustrzec je od uroku. Niektórzy uczeni podali za przykład koraliki, a inni - skórę zwierzęcia. Lecz nie jest to do końca właściwe! /at-Tamima/ - to wszystko, co wieszają, dla ochrony od uroku i odwrócenia nieszczęścia. Jeśli reprezentują sobą ajaty z Koranu, wtedy niektórzy z salafów pozwalali je nosić [objaśnienie tej kwestii przyjdzie na końcu lekcji]. Na przykład, ktoś powiesił w domu Koran w takich celach. Także niektórzy wieszają na piersi ajat al-Kursi lub surę al-Ichlas. Niektórzy zaś tego nie zezwalali, uważając za zakazane. Jednym z tych, którzy zakazywali noszenia czegoś podobnego, był Ibn Mas'ud, a także Ibrahim, Alkama, Rabi'a ibn Chajsam i wszyscy uczniowie Ibn Mas'uda. Zaprawdę dowody mówią o tym, że /at-Tamima/ - to szirk, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Zaklęcia, amulety i zauroczenia są szirkiem"». Ahmad, 1/381; Abu Dawud, 3883; Ibn Madżah, 3530; Abu Ja'la, 5208; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 1035; Ibn Hibban, 6090; al-Hakim w «Mustadrak», 4/418; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 9/350; Ten hadis jest autentyczny. Zob. «Silsila as-Sahiha», 331. I ten, kto wiesza Koran na sobie, wpada w

zakazane, jednak nie jest to szirkiem. Przecież taki człowiek związał swoje serce z jednym z sifatów Wszechwyższego Allaha, a mianowicie - Mowa Wszechwyższego Allaha. Taki człowiek nie dodał Wszechwyższemu Allahowi współtowarzyszy, gdyż Koran - to Mowa Allaha, i nie jest stworzony. Dlatego mają rację ci, którzy zakazywali amuletów. Wśród nich Ibn Mas'ud i inni towarzysze (niech Allah będzie z nich zadowolony). Jest to zdanie większości uczonych, w szczególności imama Ahmada i jego uczniów. W noszeniu amuletów z Koranu jest szkoda i bardzo wiele nagannych rzeczy: 1 - Jeśli dozwolimy takie amulety, wtedy zamkniemy drzwi ganienia nagannego. Zobaczyłeś na człowieku amulet, i nie wiesz, czy jest w nim Koran, czy szirk! Gdyż amulet jest ukryty w skórze lub szmatce. Zapytasz u człowieka: «W twoim amulecie szirk czy Koran?» Oczywiście odpowie: «Koran». A tak naprawdę w większości przypadków nawet nie wie, co w nim jest. I jest to wielka szkoda! 2 - Ignorancy ludzie, noszący takie amulety, zapominają o tym, że jest to jedynie przyczyna, i całkowicie wiążą swoje serce z nim. Myślą, że ten amulet sam z siebie pomaga człowiekowi. I to otwiera drzwi błądzenia ludzi. A szariat, przeciwnie, zamyka wszystkie drzwi, prowadzące do błądzenia. 3 - Człowiek także niedbale odnosi się do tych ajatów, które nosi na sobie, na przykład śpi na nich, wchodzi z nimi w brudne miejsca. Stąd wynika, że zakazane jest ubieranie jakichkolwiek amuletów. I ten, kto je nosi, wpada w zakazane, i obowiązkowo powinniśmy go ganić. A jeśli zaś amulet nie z Koranu, wtedy jest to szirk, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Zaklęcia, amulety i zauroczenia są szirkiem"». Ahmad, 1/381; Abu Dawud, 3883; Ibn Madżah, 3530; Abu Ja'la, 5208; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 1035; Ibn Hibban, 6090; al-Hakim w «Mustadrak», 4/418; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 9/350; Ten hadis jest autentyczny. Zob. «Silsila as-Sahiha», 331.

Ahmad przekazał następujące słowa Ruwajfi'a: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mi: "O Ruwajfi', możliwe, że długo będziesz żył. Dlatego przekaż wszystkim, że jeśli ktoś będzie zaplatał brodę, nosił naszyjnik z cięciwy, lub oczyszczał się od

ekskrementów nawozem zwierząt lub kośćmi, wtedy Muhammad wyrzeknie się tego człowieka"». Ahmad, 4/108; Abu Dawud, 36; an-Nasa'i, 8/135; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 4491; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 1/110; Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym. Zob. «Sahih al-Dżami'», 7910. «Noszenie naszyjnika» zakazane jest nie z powodu samego naszyjnika. Zakazany jest ten naszyjnik, który ubiera się dla odwrócenia uroku. Ludzie dżahilijji wieszali naszyjnik z cięciwy, a na niego wieszali kawałki szmatki lub włosy, lub kości, by uratować wielbłądy od uroku. Jest to zakazane, gdyż wcześniej przyszedł hadis Abu Baszira al-Ansariego o tym, że towarzyszył on posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w niektórych jego podróżach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) posyłał posłańca z nakazem zdjąć z szyj wielbłądów wszystkie naszyjniki (z cięciwy), by nie pozostało ani jednego naszyjnika, który nie byłby zerwany. Buchari, 3005; Muslim, 2115.

Co się tyczy słów: «Muhammad wyrzeknie się tego człowieka», jest to spośród tych wyrażeń, które wskazują na ciężar grzechu. I mały szirk spośród ciężkich grzechów. Co się tyczy ciężkich grzechów, w których nie ma przekonań, jak na przykład, cudzołóstwo lub spożywanie napojów alkoholowych, te grzechy są znacznie mniejsze, niż grzechy, w których są przekonania, jak na przykład, mały szirk. Także Sa'id ibn Dżubajr powiedział: "Ten, kto zerwał z człowieka amulet, jest podobny do tego, kto uwolnił jednego niewolnika". Ibn Abu Szajba w «Musannaf», 5/36. Ten hadis podkreśla wyższość postępku tego, kto zerwał amulet. Tłumaczy się to tym, że noszenie amuletu jest szirkiem, a szirk skazuje człowieka na męki w Ogniu, ponieważ w tej kwestii jest groźne ostrzeżenie. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ

Zaprawdę Allah nie wybacza, gdy dodaje się Mu współtowarzyszy

sura an-Nisa, ajat 48

Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto zmarł, wzywając kogokolwiek (lub czcząc kogokolwiek) obok Allaha, znajdzie się w Piekle». Buchari, 4497.

Dlatego jeśli człowiek zerwał amulet z szyi swojego towarzysza, wtedy jakby uwolnił go od Ognia, gdyż zniszczył przyczynę, która skazywała go na taką karę. Allah zaś obdarza takiego człowieka nagrodą, podobną do nagrody za uwolnienie niewolnika, ponieważ odpłata zawsze odpowiada rodzajowi dokonanego czynu.

Prawdopodobnie Sa'id ibn Dżubajr przekazywał te słowa od towarzyszy, gdyż podobnych rzeczy nie mówi się od siebie. Dlatego okazuje się, że ten hadis jest /mursal/. Sa'id ibn Dżubajr - to uczeń Ibn 'Abbasa. Imamowie Ahmad, Szafi'i, Abu Hanifa i Malik uważali hadis /mursal/ za dowód. Także i towarzysz nie mógł powiedzieć czegoś takiego, wychodząc ze swojego idżtihadu, znaczy ten hadis pochodzi od proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), i jego hukm jest /marfu'/. W tej samej kwestii Ibrahim an-Nacha'i powiedział: «Oni (salafowie) zakazywali każdego amuletu, czy to były ajaty Koranu, czy nie». Ibn Abu Szajba w «Musannaf», 5/36. Pod salafami ma się na myśli uczniowie Ibn Mas'uda.

Zadano szejchowi pytanie: «Jaki hukm dla tego, kto powiesił ajat al-Kursi w samochodzie? I jaki hukm dla człowieka, który powiesił w samochodzie du'a, które wykonuje się przed podróżą?»

Wymaga to sprecyzowania. Jeśli powiesił je po to, by się nauczyć, wtedy jest to dozwolone. Jeśli zaś oczekuje od tych rzeczy ochrony i uwolnienia od nieszczęścia, wtedy już szczegółowo rozpatrzyliśmy tę kwestię. Jest to zakazane.

Zadano szejchowi pytanie: «U nas sprzedaje się naczynia i są na nich napisane ajaty. Co powiecie?»

Bywają różne rodzaje naczyń. Ktoś z ludzi pisze ajaty dla barakatu. Jest to zakazane w szariacie. Barakat nie wpada w wodę od tego, że dotyka tych ajatów. Jeśli zaś człowiek kupuje takie naczynia dla piękna, wtedy jest to niepożądane zdaniem wielu uczonych. Koran nie został zesłany po to, by czynić z niego ozdoby. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ

Zaprawdę ten Koran wskazuje najwłaściwszą drogę

sura al-Isra, ajat 9

Zadano szejchowi pytanie: «Niektórzy ludzie kładą Koran w samochodzie, by ochronił ich od uroku. Objaśnijcie ten moment».

Jest to amulet z Koranu. Już przestudiowaliśmy tę kwestię. Bardziej właściwe zdanie, że taki amulet jest też zakazany. Nie wolno wykorzystywać Koranu jako środka ochrony od uroku. Jednak ratuje od uroku jego czytanie, a także czytanie du'a i szukanie schronienia u Wszechwyższego Allaha. Koran - to Mowa Wszechwyższego Allaha, i dlatego amulet z niego nie jest szirkiem. Jednak, jak powiedzieliśmy, jest zakazany. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie wieszał towarzyszom takich amuletów i nawet nikomu tego nie radził czynić. I gdyby było to dozwolone, wtedy towarzysze czyniliby takie amulety, gdyż tego potrzebowali. Przecież powiesić Koran znacznie prościej, niż szukać tego, kto by przeczytał ci /rukja/. Jednak nikt z nich tego nie czynił.

Czy można nosić amulety, zawierające w sobie ajaty Koranu?

Zdania uczonych co do dozwoloności noszenia amuletów z ajatami Koranu są rozbieżne. Jednak niewątpliwie zdanie tych, którzy mówią o niedozwoloności tego jest silniejsze i właściwsze. Po pierwsze, prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówił: «Kto powiesił na sobie amulet, wpadł w wielobóstwo». Hadisy o zakazie noszenia amuletów są uogólnione, a nic autentycznego, czyniącego z ogólnego zakazu wyjątek, nie ma.

Po drugie, zakazywali tego liczni prawi poprzednicy, wśród których Ibn Mas'ud, Ibn 'Abbas, Chuzajfa, 'Ukba ibn 'Amir, Ibrahim an-Nacha'i, Hasan al-Basri i in. Ibn Abu Szajba 5/35-36, "Tajsirul-'Aziziil-Hamid" 132-133.

I po trzecie, przekazy, które przekazywane są od 'Abdullaha ibn 'Amra i 'Aiszy, że dozwalali wieszać w charakterze amuletu to, co zawierało w sobie ajaty Koranu, są nieautentyczne. Zob. "al-Mizan" 3/470 imama az-Zahabiego i "Tahkik al-Kalim at-tajjib" 44, szejcha al-Albaniego.

Nawet jeśli wziąć pod uwagę to zdanie, że noszenie talizmanów z ajatami Koranu jest dozwolone, co dozwalali niektórzy uczeni, to wciąż jest niebezpieczeństwo tego, że człowiek z czasem zacznie polegać na tym talizmanie, a nie na Allahu, uważając że ten amulet jest właśnie przyczyną uwolnienia się od szkody. Z tego powodu wszystkie drzwi, prowadzące do przejawu wielobóstwa, konieczne jest zamknąć, i tego należy unikać.

O niedozwoloności noszenia amuletów z ajatami Koranu mówili też imam Ahmad, szejch 'Abdur-Rahman ibn Hasan, imam asz-Szaukani, szejch al-Albani i uczeni Stałego Komitetu (al-Ladżnatu-ddaima) na czele z szejchem Ibn Bazem. Uczeni Stałego Komitetu na czele z szejchem Ibn Bazem mówili: "Jednomyślni są posiadający wiedzę w tym, że zakazane jest noszenie amuletów, niezawierających w sobie ajatów Koranu. Jednak mieli różnicę zdań w odniesieniu do dozwoloności amuletów z ajatów Koranu. Niektórzy dozwolili noszenie tego, a niektórzy zakazali. Jednak zdanie tych, którzy to zakazali, jest silniejsze, ponieważ opiera

się na ogólnym sensie hadisów, zakazujących amuletów, a także zamyka drzwi, prowadzące do zakazanego". Zob. "Fatawa al-Ladżna" 1/212.

Zaprawdę należy polegać jedynie na Jednym Allahu, Władcy wszechświata i wszystkiego, co w nim jest. Wszechwyższy Allah powiedział: «A kto polega na Allahu, temu On wystarczy!» (at-Talak 65: 3).

Należy wiedzieć, że tworzenie jakichkolwiek przyczyn dla polepszenia położenia na tym świecie lub tamtym, niezalecanych szariatem, nie przyniosą żadnego pożytku! Zob. "al-Kaulul-mufid" 1/109.

Rozpatrywane kwestie

1. Sens pojęć «rukja» i «tamima».

2. Sens pojęcia «tiuala».

3. Wszystkie te trzy pojęcia odnoszą się do szirku.

4. Wyjątkiem jest tylko zaklęcie ze Słów Prawdy od złego spojrzenia i ukąszenia (węża lub skorpiona).

5. Jeśli amulet reprezentuje sobą ajaty Koranu, wtedy zdania uczonych co do tego, czy jest to szirk, czy nie, są podzielone.

6. Wieszanie naszyjników z cięciwy na wierzchowych zwierzętach jest szirkiem.

7. Groźne ostrzeżenie dla tego, kto powiesił na sobie naszyjnik z cięciwy.

8. Zalety nagrody tego, kto zerwał z człowieka amulet.

9. Słowa Ibrahima an-Nacha'i nie są sprzeczne z powiedzianym wyżej, gdyż miał na myśli zwolenników 'Abdullaha ibn Mas'uda.

ROZDZIAŁ 9. O TYM, KTO POSZUKUJE (LUB SZUKA) BARAKATU U DRZEW, KAMIENI I TEMU PODOBNYCH RZECZY

باب من تبرك بشجر أو حجر ونحوهما

Wszechwyższy Allah powiedział: «Czyż nie widzieliście al-Lat i al-Uzzę, a jeszcze trzeciej, nędznej - Manat? Czyżby dla was - potomkowie płci męskiej, a dla Niego - żeńskiej? Byłby to niesprawiedliwy podział» (an-Nadżm, 19-22).

Abu Wakid al-Lajsi opowiadał: «Razem z posłańcem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) udaliśmy się do Hunajn. W tym czasie byliśmy jeszcze nowymi muzułmanami, niedawno porzuciwszy niewiarę, a wielobożcy mieli drzewo, przy którym gromadzili się na swoje obrzędy, wieszając na nim swoją broń, i które nazywali Zatu Anuat (posiadające zawieszki). Otóż, gdy przejeżdżaliśmy obok tego drzewa, powiedzieliśmy: „O posłańcu Allaha, uczyń nam Zat Anuat - takie samo jak u nich". Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział nam: „Allahu Akbar! To wszystko zwyczaje przeszłości! Przysięgam na Tego, w Czyich Rękach moja dusza, poprosiliście o to samo, o co poprosili Musę synowie Israela: 'Uczyń nam bóstwo - takie samo jak u nich'. Powiedział: «Zaprawdę, jesteście ludem nieświadomym!» (Preggrody, 138). Zaprawdę podążacie za obyczajami tych, którzy byli przed wami!"»

> Jakie jest położenie takiego człowieka? On - wielobożca. Słowo «البركة» pochodzi od słowa «بُرُوك» lub też od słowa «بِرْكة». /al-Birka/ - to basen lub zbiornik wodny. /al-Buruk/ - to gdy wielbłąd siada i się nie porusza. Słowo /al-Birka/ wskazuje na dużą ilość stojącej wody. Dlatego sens słowa /al-Barakat/ - to duża ilość tego, w czym jest dobro, i to dobro jest stałe, i nieprzerwane. /at-Tabaruk/ - to poszukiwanie /barakatu/.

Konteksty Koranu i sunny wskazują na to, że /barakat/ daje tylko Wszechwyższy Allah. Wszechwyższy Allah powiedział:

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ

Błogosławiony Ten, który zesłał Swojemu słudze Rozróżnienie (Koran)

sura al-Furkan, ajat 1

A także:

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ

Błogosławiony Ten, w Czyjej Ręce władza

sura al-Mulk, ajat 1

A także słowa Wszechwyższego Allaha:

وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَى إِسْحَاقَ

Daliśmy barakat jemu i Ishakowi

sura as-Saffat, ajat 113

A także:

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا

Uczynił mnie błogosławionym

sura Marjam, ajat 31

Ten, kto daje /barakat/ - to Wszechwyższy Allah. Zakazane jest mówić o tym, że człowiek dał komuś /barakat/. /Barakat/, który daje Wszechwyższy Allah bywa bądź w jakichś miejscach lub w jakimś okresie czasu, bądź /barakat/ bywa w jakimś ze stworzeń. Na przykład, Wszechwyższy Allah uczynił /barakat/ w miejscu, gdzie znajduje się dom Allaha, lub wokół Bajt ul-Makdis. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلاً مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Wolny jest Ten, który przeniósł nocą Swojego sługę, by pokazać mu niektóre z Naszych znaków, z Meczetu Zakazanego do meczetu al-Aksa, którego okolicom daliśmy barakat. Zaprawdę On - Wszechsłyszący, Wszechwidzący

sura al-Isra, ajat 1

Tzn. na tym terytorium jest wiele dobra i to dobro jest stałe. Skłania to człowieka do bycia bliżej tego miejsca. Jednak tego barakatu nie można przenieść do innego miejsca, gdyż barakat jest przywiązany właśnie do tego miejsca. Meczet Zakazany ma /barakat/ nie z powodu swojej istoty i nie trzeba się o niego trzeć, by zdobyć /barakat/. Jednak jest w nim znaczeniowy /barakat/. /Barakat/ w tym, że ludzie wiążą swoje serca z

tym miejscem. Człowiek zdobędzie wiele dobra, jeśli przyjedzie w to miejsce, by czcić Wszechwyższego Allaha. Także Czarny Kamień, jest w nim /barakat/. Jest to /barakat/ w czci. Ten człowiek, który go całuje, zdobywa /barakat/ podążania za prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Dlatego 'Umar ibn al-Chattab powiedział: «Przysięgam na Allaha, wiem, że jesteś jedynie kamieniem, który nie przynosi ani pożytku, ani szkody. I gdybym nie widział, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) cię całował, nie pocałowałbym cię». Buchari 2/160; Muslim 2/925.

Co się tyczy /barakatu/ w czasie, jest to na przykład miesiąc Ramadan. Ten, kto czci Wszechwyższego Allaha w takim czasie, zdobędzie dobro, tzn. zdobędzie taką nagrodę, której nie zdoła zdobyć w innym czasie.

Także /barakat/ bywa w stworzeniach Wszechwyższego Allaha. /Barakat/, który Wszechwyższy Allah stworzył w ludziach - to /barakat/ tego, kto uwierzył. /Barakat/ przychodzi od Wszechwyższego Allaha. Wszechwyższy Allah daje /barakat/ tym, którzy w Niego uwierzyli. Panami wierzących są prorocy i posłańcy. Co się tyczy proroków i posłańców, /barakat/ jest w ich istocie, tzn. w ich ciałach jest /barakat/. Wszechwyższy Allah dał ciału Adama (pokój z nim) /barakat/. Także dał /barakat/ ciałom innych proroków, takich jak Ibrahim, Nuh, Isa i Musa (pokój z nimi). Dlatego branie /barakatu/ z ich ciał jest dozwolone. Dokładnie tak samo, w ciele proroka Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest /barakat/. Dlatego towarzysze brali /barakat/ z jego potu, z jego włosów. Walczyli o wodę, którą dokonywał obmycia. Dlatego /barakat/ proroków jest w ich istocie i może od nich przechodzić. I jest to tylko w odniesieniu do proroków i posłańców. Gdyż tabiini nie żądali /barakatu/ z ciał tak wielkich towarzyszy, jak Abu Bakr, 'Umar, 'Usman, 'Ali. Nie brali /barakatu/ z ich włosów lub wody, którą wykonywali obmycie. Dlatego /barakat/ Abu Bakra i 'Umara nie jest w ich ciałach, a w ich czynach. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę jest takie drzewo, którego /barakat/ jest podobny do /barakatu/ muzułmanina». Buchari, 5444. W tym hadisie

wskazanie na to, że w każdym muzułmaninie jest /barakat/. I jak powiedział jeden z towarzyszy: «To nie jest pierwszy barakat waszej rodziny, o Abu Bakrze». Muslim, 367. Jest to /barakat/ ich czynów, imanu i wiedzy. W każdym muzułmaninie jest /barakat/. Jest to /barakat/ jego czynów. /Barakat/ jego islamu i imanu. /Barakat/ tego, jak wywyższa Wszechwyższego Allaha. Jest to /barakat/ wiedzy i prawych czynów. Ten /barakat/ nie przechodzi od jednego do drugiego. Dlatego żądanie /barakatu/ od prawych - to podążanie za nimi. /Barakat/ od uczonych - to ich wiedza i pożytek z tej wiedzy. I nie bierze się /barakatu/ z ich ciała lub śliny. I tak nie postępowano z Abu Bakrem, 'Umarem, 'Usmanem i 'Alim. Co się tyczy wielobożców, żądali /barakatu/ od swoich bóstw. Bóstwa były różne: 1 - Bożki z kamieni. 2 - Groby. 3 - Dusze zmarłych /al-uasan/. 4 - Drzewa. 5 - Różne miejsca, jak na przykład, jaskinie lub źródła. Żądanie /barakatu/ od takich rzeczy jest szirkiem.

«الشجر» liczba mnoga od słowa «شجرة», tzn. drzewo. Wszyscy wiedzą, co to jest drzewo i co to jest kamień. Wielobożcy żądali /barakat/ od drzew i kamieni. To samo powtórzyło się w czasach szejcha Muhammada ibn 'Abdul-Uahhaba. Jaki jest ich hukm? Człowiek, dokonujący czegoś takiego, jest wielobożcą. O tym powiedział szejch 'Abdur-Rahman ibn Hasan w książce «Fath ul-Madżid». Lecz pozostaje pytanie, czy jest to wielki szirk czy mały? Szejch Sulajman ibn 'Abdullah w książce «Tajsir al-'Aziz al-Hamid» przytoczył ajat:

أَفَرَءَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ

Czyż nie widzieliście al-Lat i al-Uzzy?

sura an-Nadżm, ajat 19

A następnie powiedział: «Jeśli ten szirk jest wielki, wtedy zgodność tego ajatu z tym rozdziałem jest oczywista. A jeśli zaś szirk jest mały, wtedy

szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab wykorzystał ajaty o wielkim szirku dla przestrogi od małego, jak to czynili salafowie».

W rzeczywistości żądanie /barakatu/ może być wielkim szirkiem, a może być i małym. Wielkim szirkiem będzie wtedy, gdy człowiek uważa te bóstwa za pośredników między sługą a Allahem, tzn. myśli, że te bóstwa przybliżają go do Allaha. Było to przekonaniem wielobożców w czasach dżahilijji. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

A ci, którzy wzięli sobie zamiast Niego innych opiekunów i pomocników, mówią: "Czcimy ich tylko po to, by przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej"

sura az-Zumar, ajat 3

A małym szirkiem będzie wtedy, gdy człowiek uważa te kamienie lub drzewa za przyczynę /barakatu/, który przychodzi od Wszechwyższego Allaha. U takiego człowieka nie ma przekonań, że te rzeczy przybliżają go do Allaha. Jest to podobne do tego, kto ubiera amulet /tamima/, czyniąc go przyczyną. Szejch przytoczył ajaty, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّى (19) وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَى

Czyż nie widzieliście al-Lat i al-Uzzy, a jeszcze trzeciej, nędznej - Manat?

sura an-Nadżm, ajaty 19-20

/al-Lat/ - to biała skała (kamień) w Ta'ifie. Została zniszczona, gdy plemię /sakif/ przyjęło islam. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)

posłał al-Mughirę ibn Szu'bę, by zniszczyć ten bożek. Na tej skale był dom, a w nim usługujący. W kiraacie Ibn 'Abbasa i niektórych innych towarzyszy przyszło słowo /al-latt/ z dwiema literami /ta/. /al-Latt/ - to mężczyzna, który był znany z tego, że przygotowywał mąkę z daktylami i karmił ludzi. Niektórzy mówią, że mieszkał na tej skale, dlatego ludzie zaczęli wywyższać tę skałę. Inni zaś powiedzieli, że jest to grób tego człowieka.

/al-'Uzza/ - to trzy drzewa między Mekką a Ta'ifem. Zbudowano na nich pewną budowlę. W niej byli usługujący i kobieta-czarownica. Gdy prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) otworzył Mekkę, wysłał Chalida ibn al-Walida i ten wyciął te drzewa. Gdy Chalid wrócił, prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mu: «Wróć, zaprawdę niczego nie uczyniłeś». Wtedy Chalid wrócił tam i zabił tę czarownicę. Wtedy prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «To właśnie jest /'Uzza/». Nasa'i w «Sunan al-Kubra», 11547; Abu Ja'la, 902; al-Hajsami w «Madżma'a az-Zawaid», 6/176.

/al-Manat/ - to także skała, obok której składano w ofierze zwierzęta. Szejch przytoczył w tym rozdziale ten ajat, ponieważ /al-Lat/ i /al-Manat/ były skałami, a /al-'Uzza/ - drzewa. W naszych czasach to samo dzieje się przy drzewach, kamieniach, jaskiniach i grobach. Można to zobaczyć w niektórych krajach, gdzie ludzie żądają /barakat/ od drzew, kamieni i grobów.

Abu Wakid al-Lajsi opowiadał: «Razem z posłańcem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) udaliśmy się do Hunajn. W tym czasie byliśmy jeszcze nowymi muzułmanami, niedawno porzuciwszy niewiarę, a wielobożcy mieli drzewo, przy którym gromadzili się na swoje obrzędy, wieszając na nim swoją broń, i które nazywali Zatu Anuat (posiadające zawieszki). Otóż, gdy przejeżdżaliśmy obok tego drzewa, powiedzieliśmy: „O posłańcu Allaha, uczyń nam Zat Anuat - takie samo jak u nich". Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział nam: „Allahu Akbar! To wszystko zwyczaje przeszłości! Przysięgam na

Tego, w Czyich Rękach moja dusza, poprosiliście o to samo, o co poprosili Musę synowie Israela:

اجْعَل لَّنَا إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

'Uczyń nam bóstwo, takie samo jak u nich'. Powiedział: 'Zaprawdę jesteście ludem nieświadomym'

sura al-A'raf, ajat 138

Zaprawdę podążacie za obyczajami tych, którzy byli przed wami!"» 'Abdurrazzak w «Tafsir», 2/235; Ahmad, 5/218; Ibn Abu Szajba w «Musannaf», 37375; Tirmidhi, 2180; Nasa'i w «Sunan al-Kubra», 11185; Ibn Abu 'Asim, 76; Ibn Dżarir w «Tafsir», 9/45; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 3290-3294; Abu Ja'la, 1441; Ibn Hibban, 6702; Lalakai w «Szarh Usul al-I'tikad», 204-205. Powiedział Tirmidhi: «Hasan Sahih».

U wielobożców było to drzewo. Ich przekonania, związane z tym drzewem, zawierały się w trzech rzeczach: 1 - Wywyższali je. 2 - Dokonywali przy nim swoich obrzędów. 3 - Wieszali na tym drzewie swoją broń, mając nadzieję, że na broń przejdzie /barakat/. Dokonywali przy nim /i'tikaf/. /I'tikaf/ - to przebywanie w jakimś miejscu z powodu wielkości tego miejsca. Jest to wielki szirk. Towarzysze, niedawno przyjąwszy islam, powiedzieli: „O posłańcu Allaha, uczyń nam Zat Anuat - takie samo jak u nich". Uważali, że to nie wchodzi w szirk. Uważali, że ten czyn nie psuje słów Tauhidu. Dlatego uczeni powiedzieli: «Stąd rozumiemy, że nawet niektórzy godni ludzie mogą się pomylić w kwestiach szirku». Towarzysze byli najsilniejsi w języku arabskim, lecz niektórzy z tych, którzy przyjęli Islam po otwarciu Mekki, jeszcze nie wiedzieli o niektórych kwestiach tauhidu. I posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) porównał ich słowa ze słowami wielobożców. Powszechnie wiadomo, że wielobożcy czcili inne bóstwa,

obok Wszechwyższego Allaha, na przykład czcili drzewo «Zat ul-Anuat». A towarzysze nie czcili tego drzewa, po prostu powiedzieli takie słowa. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) upodobnił ich słowa do słów ludu Musy. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał im czegoś podobnego i zrozumieli, lecz gdyby kontynuowali proszenie o takie drzewo, wtedy dokonaliby wielkiego szirku. Lecz ich prośba była małym szirkiem, gdyż w niej więź serca z kimkolwiek obok Wszechwyższego Allaha. Gdy prosili, nie wiedzieli, że ta prośba jest zakazana. Dlatego nie mamy prawa myśleć, że specjalnie sprzeciwiali się prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i pragnęli go nie posłuchać. Ich szirk zawierał się w słowach. Jak powiedzieli uczeni: «Ich słowa - to mały szirk». Dlatego szejch powiedział: «Szirk ma wielką i małą formę, ponieważ nie wyszli z Islamu po tym, jak poprosili proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), by uczynił im drzewo, podobne do drzewa wielobożców».

Wielki szirk wielobożców nie zawierał się jedynie w tym, że po prostu żądali /barakat/ od tego drzewa. Poza tym wywyższali /zat al-Anuat/, a także dokonywali przy nim /i'tikaf/. Jeśli człowiek uważa, że żądanie /barakatu/ od kamieni i drzew przybliża go do Allaha i oddala od niego nieszczęścia, wtedy dokonuje wielkiego szirku. I jak mówiliśmy wcześniej szirk czasów dżahilijji zawierał się w trzech rzeczach: 1 - Wywyższanie. Wywyższali bożki, czcząc je. I niedozwolone jest poświęcanie czci komukolwiek obok Wszechwyższego Allaha. Uważali, że te bożki przybliżają ich do Allaha, a podobne przekonania są szirkiem. 2 - /I'tikaf/ obok bożków. /I'tikaf/ - to przebywanie w jakimś miejscu z powodu wielkości tego miejsca. A jest to spośród rodzajów czci. 3 - Żądanie /barakatu/. I to, co zawiera w sobie te trzy rzeczy, uważane jest za wielki szirk.

Jeśli zastanowić się nad czynami tych ludzi, którzy czczą groby w naszych czasach, wtedy zrozumiemy, że ich czyny są podobne do tych czynów, które dokonywali wielobożcy u /al-Lata/, /al-'Uzzy/, /al-Manat/ i drzewa /zat al-Anuat/. Uważają, że są duchowo związani z tymi, którzy są pochowani w grobach, i że będą oni pośrednikami między sługą a

Wszechwyższym Allahem. Jest to wielki szirk. Związali swoje serca z kimś obok Wszechwyższego Allaha, pragnąc od nich zdobycia pożytku i oddalenia od szkody. Wszechwyższy Allah powiedział o tym, że wielobożcy mówią:

مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

Czcimy ich tylko po to, by przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej

sura az-Zumar, ajat 3

Inni zaś ludzie uważają to za przyczynę /barakatu/. Na przykład, niektórzy ludzie wchodzą na terytorium Haramu i ocierają się o drzwi meczetu, o jego ściany. Jeśli uważają, że w tych ścianach jest jakiś duch, i temu podobne, wtedy jest to wielki szirk. Jeśli zaś ociera się o nie, uważając, że tam jest /barakat/, i jest to jedynie przyczyna, wtedy jest to mały szirk. Jeśli zaś związał serce z tym, co ociera, żąda od tego /barakatu/, wywyższając ten przedmiot, uważając, że jest w nim duch, wtedy jest to wielki szirk.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 19-20 ajatów z sury «an-Nadżm».

2. Pojęcie tego, czego żądali.

3. Jednak tego nie dokonali.

4. Ich celem było tym samym przybliżenie się do Allaha, ponieważ przypuszczali, że On to kocha.

5. Jeśli im to nie było znane, wtedy inni byli jeszcze bardziej nieświadomi.

6. Za nimi (za towarzyszami - Red.) są dobre czyny i obietnica przebaczenia od Allaha, czego nie mają inni.

7. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie usprawiedliwił ich, a odpowiedział im następującymi słowami: "Allahu Akbar! To wszystko zwyczaje przeszłości!.. Zaprawdę podążacie za obyczajami tych, którzy byli przed wami!" I surowo ganił ich czyn trzema wymienionymi punktami.

8. Wielkie dzieło, w którym zawiera się istota (ganienia), że on (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) poinformował ich, że ich prośba jest podobna do prośby synów Israela, gdy powiedzieli Musie: "Uczyń nam bóstwo - takie samo jak u nich".

9. Zaprzeczenie temu zawiera się w subtelnym sensie słów «La ilaha illa-Llah» (nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha). Jednak tego nie zrozumieli.

10. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przysiągł przy wydawaniu fetwy, a przysięgał tylko wtedy, gdy był w tym pożytek.

11. Szirk ma wielką i małą formę, ponieważ oni (tzn. towarzysze - Red.) nie wyszli z Islamu po tym, jak poprosili proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), by uczynił im drzewo, podobne do drzewa wielobożców.

12. Ich słowa: «Byliśmy jeszcze nowymi muzułmanami, niedawno porzuciwszy niewiarę», świadczą o tym, że innym towarzyszom było to znane.

13. Wywyższanie Allaha przy zdumieniu, wbrew temu, że niektórzy to ganią.

14. Zamykanie dróg (prowadzących do szirku).

15. Zakaz upodabniania się do ludzi czasów dżahilijji.

16. Gniew podczas nauczania.

17. Ogólna zasada z powodu powiedzianego: "To wszystko zwyczaje..."

18. Jest to jedno z prorockich wieszczeń, ponieważ stało się dokładnie tak, jak zostało wieszczone.

19. Wszystko, za co Allah ganił żydów i chrześcijan w Koranie, odnosi się i do muzułmanów.

20. U nich ustanowiono, że obrzędy czci opierają się na nakazie. Słowa zaś Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) są ostrzeżeniem w kwestiach grobu. Co się tyczy pytania: «Kto jest twoim Panem?», odpowiedź jest jasna. Co się tyczy pytania: «Kto jest twoim prorokiem?», jest to ten, kto zwiastuje im to, co ukryte. Co się zaś tyczy pytania: «Jaka jest twoja religia?», wyjaśnia się to z ich słów: «Uczyń nam bóstwo...» itd.

21. Droga posiadaczy Pisma jest ganiona tak samo, jak droga wielobożców.

22. U tych ludzi, którzy dopiero przeszli od kłamstwa, na którym przebywali długi czas, do prawdy, nie można dać gwarancji, że w ich sercach nie pozostały resztki poprzednich obyczajów. Jak to widać ze słów: "...byliśmy jeszcze nowymi muzułmanami, niedawno porzuciwszy niewiarę...".

ROZDZIAŁ 10. O SKŁADANIU OFIARY (ZABH) NIE ALLAHOWI

باب ما جاء في الذبح لغير الله

Wszechwyższy Allah powiedział: «Powiedz: "Zaprawdę moim życiem i moją śmiercią włada Allah, Pan światów, i swoją modlitwę i ofiarę poświęcam (jedynie) Jemu. Nie ma On współtowarzyszy"» (al-An'am, 162-163). Powiedział też: «Więc odprawiaj modlitwę dla swojego Pana i zarzynaj ofiarę» (al-Kausar, 2).

'Ali opowiadał: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przekazał mi cztery rzeczy: Przeklął Allah tego, kto złożył ofiarę nie Jemu! Przeklął Allah tego, kto przeklął swoich rodziców! Przeklął Allah tego, kto udzielił schronienia heretykowi (lub innowacji)! Przeklął Allah tego, kto zmienił granice podziału ziemi!»

Tarik ibn Szihab opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Z powodu jednej muchy jeden człowiek wszedł do Raju, a drugi - do Ognia». Ludzie zapytali: «Jak to, o posłańcu Allaha?!» Odpowiedział: «Pewnego razu dwaj ludzie przejazdem trafili do plemienia poganskiego, obok bożka którego nikomu nie pozwalano przejść, dopóki nie złoży mu czegoś w ofierze. Bałwochwalcy powiedzieli jednemu z podróżnych: „Złóż coś w ofierze!" Odpowiedział: „Lecz nic nie mam, co mógłbym poświęcić". Powiedzieli: „Wtedy złóż w ofierze choćby muchę!" Gdy poświęcił bożkowi muchę, pozwolono mu kontynuować podróż, a potem trafił do Ognia. Następnie bałwochwalcy powiedzieli drugiemu podróżnemu: „Złóż coś w ofierze!" Na to odpowiedział: „Oprócz Allaha, Wszechmocny On i Wielki, nikomu i niczemu nie składam ofiar!" Odcięto mu głowę, i trafił do Raju».

/Zabh/ - to przelanie krwi (składanie ofiary). W składaniu ofiary są dwie ważne rzeczy, które są podstawą tego rozdziału: 1 - Składanie ofiary z imieniem Wszechwyższego Allaha lub też składanie ofiary z imieniem kogoś innego. Wszechwyższy Allah dozwolił to, nad czym wspomniano Jego imię, mówiąc:

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ

Jedzcie więc z tego, nad czym wypowiedziano imię Allaha, jeśli wierzycie w Jego znaki

sura al-An'am, ajat 118

A inaczej, jak powiedział Wszechwyższy Allah:

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ

Zakazał wam padliny, krwi, mięsa świni i tego, co złożone jest w ofierze nie z imieniem Allaha

sura al-Bakara, ajat 173

Kwestia wspominania Allaha przy składaniu ofiary związana jest ze zwracaniem się do kogokolwiek oprócz Allaha /isti'ana/. Ten człowiek,

który wspomina imię Allaha przed złożeniem ofiary, prosi Wszechwyższego Allaha o pomoc.

2 - Składanie ofiary dla kogoś z intencją zbliżenia się do niego. Odnosi się do tauhidu /uluhijja/. Człowiek powinien zarzynać z imieniem Wszechwyższego Allaha i dla Niego, tzn. z intencją zbliżenia się do Niego.

Bywają 4 rodzaje składania ofiary: 1 - Z imieniem Allaha i dla Niego. To właśnie jest tauhid. 2 - Z imieniem Allaha, ale nie dla Niego. Jest to szirk w czci. 3 - Nie z imieniem Allaha i nie dla Niego. Jest to podwójny szirk: szirk w czci i szirk w /isti'ana/. 4 - Nie z imieniem Allaha, ale dla Niego. Jest to szirk w /rububijja/.

Obowiązkowo przy składaniu ofiary wspomnieć imię Wszechwyższego Allaha, a także mieć intencję zbliżenia się do Niego. Zakazane jest jedzenie mięsa zwierzęcia, przy zarzynaniu którego celowo nie wypowiedziano imienia Wszechwyższego Allaha. Czasami człowiek po prostu zarzyna zwierzę, nie mając intencji zbliżenia się do kogoś, i to jest dozwolone, gdyż ten rodzaj nie odnosi się do czci. Załóżmy, człowiek zarżnął zwierzę, by nakarmić gości, którzy do niego przyjechali.

1 - Rozumiemy, że wspominanie imienia Wszechwyższego Allaha przed złożeniem ofiary jest obowiązkowe. Także nie wolno mieć intencji zbliżenia się, poprzez złożenie ofiary, do kogokolwiek, obok Wszechwyższego Allaha. Człowiek może zarzynać zwierzę z intencją zbliżenia się do Allaha podczas /udhijja/ lub hadżdżu, lub 'akika i temu podobne, z tego, co nakazał ci Wszechwyższy Allah. Jest to wielka cześć, którą kocha Wszechwyższy Allah.

2 - Człowiek może zarzynać z imieniem Wszechwyższego Allaha, ale nie dla Niego. Człowiek zarzyna zwierzę, na przykład, by zbliżyć się do zmarłego, czy to jakiegoś proroka, czy prawego. Taki człowiek wpada w szirk, gdyż dokonywał złożenia ofiary, wywyższając zmarłego, a nie Wszechwyższego Allaha. Także w szirk wpada ten, kto ma intencję

zbliżenia się swoim złożeniem ofiary do króla lub władcy. Można to do dziś spotkać w niektórych miejscach. Zwierzę, zarzynane komukolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha, zakazane jest spożywać.

3 - Człowiek może zarzynać, nie wspominając imienia Wszechwyższego Allaha, i nie dla Niego. Zebrało to w sobie dwa rodzaje szirku: szirk w /isti'ana/ i szirk w /uluhijja/.

4 - Człowiek może zarzynać nie z imieniem Allaha, ale dla Niego. Jest to bardzo rzadkie zjawisko.

Szejchul-Islam Ibn Tajmijja powiedział: «Powszechnie wiadomo, że szirk w /uluhijja/ jest znacznie gorszy, niż szirk w /rububijja/». Najważniejsze zrozumieć, że szirk w /uluhijja/ - to złożenie ofiary nie dla Allaha. A szirk w /isti'ana/ - to złożenie ofiary nie z imieniem Wszechwyższego Allaha.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ

Nie jedzcie z tego, nad czym nie wypowiedziano imienia Allaha, gdyż jest to nieprawość. Zaprawdę szatani podszeptują swoim pomocnikom, by się z wami spierali. Jeśli zaczniecie im być posłuszni, wtedy okażecie się wielobożcami

sura al-An'am, ajat 121

Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ(162)لَا شَرِيكَ لَهُ

Powiedz: "Zaprawdę moim życiem i moją śmiercią włada Allah, Pan światów, i swoją modlitwę i ofiarę poświęcam (jedynie) Jemu. Nie ma On współtowarzyszy"

sura al-An'am, ajaty 162-163

W zdaniu przyszła partykuła /inna/. Jeśli /inna/ przychodzi przed /dżumla chabarijja/, znaczy to, że ten, do kogo się zwracasz, ci nie wierzy. Znaczy, jest to zwrócenie się do wielobożców. Ten ajat mówi nam o jedyności Boga, wskazując na to, że złożenia ofiary jest godny tylko Wszechwyższy Allah. Pod słowem /nusuk/ ma się na myśli złożenie ofiary /zabh/. Złożenie ofiary /zabh/ dla Wszechwyższego Allaha - to wielka cześć. Można jej dokonać, zarzynając krowę, barana, kozę lub wielbłąda. Jest to wielka cześć, gdyż: 1 - W niej przelanie krwi dla Wszechwyższego Allaha. 2 - Po złożeniu ofiary w sercu człowieka pojawia się nadzieja, że Wszechwyższy Allah obowiązkowo go nagrodzi. 3 - Człowiek dobrze myśli o Allahu. 4 - Człowiek uwalnia się od chciwości, pragnąc zdobyć to, co u Wszechwyższego Allaha. Złożenie ofiary - to wielka cześć, którą kocha Wszechwyższy Allah. Także w ajacie wskazanie na to, że modlitwa i złożenie ofiary - to dwa rodzaje czci. W słowach: «لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» przyszła

/lam istihkak/. Jak wiadomo, partykuła /lam/ bywa kilku rodzajów: 1 - /Lam/, wskazująca na posiadanie. Wszechwyższy Allah powiedział:

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ

Co się tyczy statku, należał on do biednych

sura al-Kahf, ajat 79

2 - /Lam ichtisas/, czymś podobna do /lam/, wskazującej na posiadanie. 3 - /Lam istihkak/, wskazująca na godność. Na przykład, «الْحَمْدُ للهِ» - Chwały godny jest Allah. Dlatego sens ajatu: «Mojej modlitwy i mojej ofiary godny jest tylko Allah». Co się tyczy innej części ajatu, jej sens: «Zaprawdę moim życiem i moją śmiercią włada Allah - Pan światów». Ten ajat wskazuje nam na tauhid /uluhijja/ i na tauhid /rububijja/. Słowa: «Mojej modlitwy i mojej ofiary godny jest tylko Allah», - to tauhid /uluhijja/. A słowa: «Zaprawdę moim życiem i moją śmiercią włada Allah - Pan światów», - to tauhid /rububijja/. Na końcu ajatu Wszechwyższy Allah powiedział: «Nie ma On współtowarzyszy». Nie ma nikogo godnego modlitwy i złożenia ofiary, oprócz Wszechwyższego Allaha. I dlatego nie wolno poświęcać modlitwy i ofiary komukolwiek, obok Niego. I także, nie ma Mu współtowarzyszy we władzy, dlatego życie i śmierć są w Jego Rękach.

Wszechwyższy Allah powiedział:

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ

Więc odprawiaj modlitwę dla swojego Pana i zarzynaj ofiarę

sura al-Kausar, ajat 2

W tym ajacie nakaz odprawiania modlitwy i złożenia ofiary. Jeśli Wszechwyższy Allah to nakazał, znaczy wchodzi to w rodzaje czci. Cześć /al-'ibada/ - to wszystko to, co kocha Wszechwyższy Allah i to, z czego jest zadowolony, ze słów i czynów, czy to jawnych czy ukrytych. Wszechwyższy Allah nakazał odprawiać modlitwę, znaczy On ją kocha. Wszechwyższy Allah nakazał zarzynać ofiarę, znaczy On to kocha. Także inna zasada głosi: «Cześć - to wszystko to, co przybliża sługę do Allaha, czy to nakazy, czy zakazy». I jest to właściwe, gdyż złożenie ofiary dokonywane jest po to, by zbliżyć się do Allaha.

Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

Daliśmy ci al-Kausar

sura al-Kausar, ajat 1

/al-Kausar/ - to niezliczone dobra, w tym i rzeka o tej samej nazwie w Raju. A następnie Wszechwyższy Allah kontynuował:

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ

Więc odprawiaj modlitwę dla swojego Pana i zarzynaj ofiarę

sura al-Kausar, ajat 2

W tym ajacie przyszła partykuła /fa sababijja/. Tzn. sens ajatu: «Módl się do swojego Pana, który dał ci niezliczone dobra, i zbliżaj się do Niego,

dokonując złożenia ofiary». Ten ajat został przytoczony w tym rozdziale, by wskazać na to, że złożenie ofiary jest czcią.

'Ali opowiadał: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przekazał mi cztery rzeczy: Przeklął Allah tego, kto złożył ofiarę nie Jemu! Przeklął Allah tego, kto przeklął swoich rodziców! Przeklął Allah tego, kto udzielił schronienia heretykowi (lub innowacji)! Przeklął Allah tego, kto zmienił granice podziału ziemi!» Muslim, 1978. W tym hadisie zagrożenie dla tego, kto składa ofiarę nie Wszechwyższemu Allahowi. Przeklęcie - to wygnanie i oddalenie od miłosierdzia Wszechwyższego Allaha. Wszechwyższy Allah - On Ten, który oddala takich ludzi od Swojego miłosierdzia. Także ten hadis można zrozumieć, jako du'a proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jakby prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) czyni du'a przeciwko temu, kto złożył ofiarę nie Allahowi. W tym wskazanie na to, że złożenie ofiary nie Allahowi jest jednym z ciężkich grzechów. I jest to zrozumiałe, gdyż takie złożenie ofiary jest szirkiem. Dlatego taki człowiek jest godny przeklęcia.

Tarik ibn Szihab opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Z powodu jednej muchy jeden człowiek wszedł do Raju, a drugi - do Ognia». Ludzie zapytali: «Jak to, o posłańcu Allaha?!» Odpowiedział: «Pewnego razu dwaj ludzie przejazdem trafili do plemienia poganskiego, obok bożka którego nikomu nie pozwalano przejść, dopóki nie złoży mu czegoś w ofierze. Bałwochwalcy powiedzieli jednemu z podróżnych: „Złóż coś w ofierze!" Odpowiedział: „Lecz nic nie mam, co mógłbym poświęcić". Powiedzieli: „Wtedy złóż w ofierze choćby muchę!" Gdy poświęcił bożkowi muchę, pozwolono mu kontynuować podróż, a potem trafił do Ognia. Następnie bałwochwalcy powiedzieli drugiemu podróżnemu: „Złóż coś w ofierze!" Na to odpowiedział: „Oprócz Allaha, Wszechmocny On i Wielki, nikomu i niczemu nie składam ofiar!" Odcięto mu głowę, i trafił do Raju». W rzeczywistości ten hadis przekazywany jest od towarzysza Salmana al-Farisiego, a nie od proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), i przytacza go właśnie od niego sam imam Ahmad, lecz nie w książce "al-Musnad", jak to uważają niektórzy, a w

książce "az-Zuhd" nr 84. Także to przekazanie od Salmana al-Farisiego przytaczają Ibn Abu Szajba 12/358, Abu Nu'ajm w "al-Hilja" 1/203, al-Bajhaki w "Szu'ab al-iman" 7343, i inni. I od Salmana to przekazanie jest autentyczne, szejch al-Albani i szejch 'Abdul-Kadir al-Arnaut nazwali je autentycznym.

Złożenie ofiary bożkowi stało się przyczyną tego, że człowiek trafił do Ognia. I takie złożenie ofiary jest wielkim szirkiem. Człowiek złożył w ofierze muchę, która nie ma żadnej ceny, i wszedł na wieczność do Ognia. Dlatego ten, kto złoży w ofierze coś bardziej cennego niż mucha, tym bardziej trafi do Ognia.

Zwróć uwagę na to, że plemię pogańskie nie zmuszało tego człowieka do złożenia takiej ofiary. Wielobożcy nikomu nie pozwalali przejść, dopóki nie złoży bożkowi czegoś w ofierze. Jednak nie jest to przymus, gdyż ten człowiek mógł wrócić i pójść inną drogą. I dlatego nie wchodzi to w słowa Wszechwyższego Allaha:

مَن كَفَرَ بِاللَّهِ مِن بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلاَّ مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالإِيمَانِ وَلَكِن مَّن شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

> *Gniew Allaha spadnie na tych, którzy wyrzekli się Allaha po tym, jak uwierzyli, - nie na tych, którzy byli do tego zmuszeni, podczas gdy w ich sercu spoczywała mocna wiara, a na tych, którzy sami otworzyli pierś dla niewiary. Przygotowane są dla nich wielkie męki*
>
> **sura an-Nahl, ajat 106**

Dlatego niektórzy uczeni się pomylili, mówiąc, że w tym hadisie jest wskazanie na przymus. Nawet jeśli zgodzimy się z nimi w tym, wtedy odpowiemy, że odnosi się to do szariatu poprzednich narodów, a w

> naszym szariacie przymus jest usprawiedliwieniem. Lecz dlaczego wtedy odcięto głowę temu, kto nie złożył muchy w ofierze? Ponieważ upokorzył ich bożka, mówiąc: «Oprócz Allaha, Wszechmocny On i Wielki, nikomu i niczemu nie składam ofiar!» W tym hadisie wyraźne wskazanie na to, że złożenie ofiary nie Allahowi jest wielkim szirkiem. I ten, kto złożył ofiarę nie Allahowi, jest wielobożcą, i to wyprowadza go z Islamu.

Rozpatrywane kwestie

1. Sens ajatu «Powiedz: "Zaprawdę moja Modlitwa i moje złożenie ofiary..."» (al-An'am, 162-163).

2. Sens ajatu «Więc odprawiaj modlitwę dla swojego Pana i zarzynaj ofiarę» (al-Kausar, 2).

3. Pierwszy przeklęty jest ten, kto składa ofiarę nie Allahowi.

4. Allah przeklął tego, kto przeklął swoich rodziców. Odnosi się do tego i to, gdy przeklinasz rodziców kogoś, on ze swojej strony przeklina twoich rodziców.

5. Allah przeklął tego, kto zapewnia dach człowiekowi, który dokonał herezji i tym samym naruszył prawo Allaha. Jeśli ktoś ukrywa podobnego człowieka, tym samym udziela mu pomocy.

6. Allah przeklął tego, kto zmienił granice podziału ziemi, naruszając tym samym prawo sąsiada do ziemi.

7. Różnica między przeklęciem określonego człowieka a przeklęciem grzeszników ogólnie.

8. Ogromne znaczenie hadisu o złożeniu ofiary z muchy bożkowi.

9. Człowiek trafił do Ognia z powodu złożonej w ofierze muchy, czego wcale nie chciał, lecz uczynił to, by uwolnić się od zła tych ludzi.

10. Poznanie szirku i wielkości jego grzechu w sercach wierzących. Drugi człowiek stanowczo spotkał śmierć, nie ustępując żądaniom bałwochwalców,

choć chcieli od niego czysto zewnętrznego czynu.

11. Ten, kto trafił do Ognia, był muzułmaninem, gdyż gdyby był niewierzącym, wtedy nie powiedziano by o nim, że trafił do Ognia z powodu jednej muchy.

12. W tym jest świadectwo autentycznego hadisu: «Raj jest bliżej wam, niż sznurówka waszych sandałów, i Ogień jest w takiej samej odległości od was». (Al-Buchari 11/275, Ahmad 1/387, 413 i 442 od Ibn Mas'uda).

13. Poznanie tego, że czyn, dokonany na skinienie serca, jest najwyższym celem nawet u bałwochwalców.

Zapytano szejcha: «Moja rodzina składa w ofierze zwierzę i rozdaje mięso ludziom z intencją, by ich nie dotknęło nieszczęście. Co powiecie o tym?»

> Tę kwestię trzeba rozpatrzyć bardziej szczegółowo. Jeśli dokonują tego złożenia ofiary, by rozdać jałmużnę, a nie po to, by odwrócić nieszczęście, wtedy nie ma w tym problemów. W odniesieniu do tego przyszły ogólne teksty, w których mówi się o zalecie karmienia ludzi. Jeśli człowiek składa ofiarę, by uwolnić się od jakiejś choroby, wtedy jest to zakazane. Gdyż wielu ludzi myśli, że choroby są z powodu dżinnów i dlatego zarzynają bydło. Myślą, że po złożeniu ofiary zło ustanie. Jest to zakazane. Uczeni powiedzieli też odnośnie złożenia ofiary dla uwolnienia się od chorób: «Jest to zakazane, gdyż może to prowadzić do zakazanego». Szejch Sa'd ibn Hamd ibn 'Atik napisał na ten temat książkę. Także odnośnie tego, kto składa ofiarę, by uwolnić się od nieszczęścia. Załóżmy, człowiek boi się złodzieja. Jest to też zakazane. Niektórzy ludzie składają ofiarę, obawiając się dżinnów, a jest to już szirk. Stąd rozumiemy, że słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Leczcie swoich chorych jałmużną» Zob. «Sahih al-Dżami'», 3358, oznaczają jałmużnę, w której nie ma krwi. Gdyż przelanie krwi w takich przypadkach może prowadzić do fałszywych przekonań. Powszechnie wiadomo, że szariat zamyka wszystkie drzwi do

> zakazanego. Znaczy szariat zakazuje wszystkiego, co może prowadzić do zakazanego.

Dalej zapytano szejcha: «Szanowny szejchu, niektórzy ludzie uważają, że jeśli Wszechwyższy Allah dał człowiekowi coś dobrego, wtedy człowiek obowiązkowo powinien dać jałmużnę. Czy jest to właściwe?»

> Jałmużna w podobnych przypadkach nie jest obowiązkowa. Jeśli Wszechwyższy Allah okazał miłosierdzie Swojemu słudze, wtedy możliwe są różne rodzaje wdzięczności: spośród nich - pokłon ziemski, jałmużna i inne. Jednak wszystko to jest pożądane, a nie obowiązkowe, chyba że człowiek złożył ślub, by tego dokonać.

ROZDZIAŁ 11. ZAKAZANE JEST SKŁADANIE OFIARY ALLAHOWI W TYM MIEJSCU (LUB OBOK TEGO MIEJSCA), GDZIE SKŁADA SIĘ OFIARĘ NIE ALLAHOWI

باب لا يُذبح لله بمكان يُذبح فيه لغير الله

Wszechwyższy Allah powiedział: «Nigdy nie odprawiaj w niej modlitwy. Meczet, który od pierwszego dnia został ufundowany na bogobojności, bardziej zasługuje na to, byś w nim wystawał. Są w nim mężowie, którzy kochają się oczyszczać. Zaprawdę Allah kocha oczyszczających się» (at-Tauba, 108).

Sabit ibn ad-Dahhak opowiadał: «Pewnego razu pewien człowiek złożył ślub zarżnięcia wielbłąda ofiarnego w Buanie i zapytał o to zdanie Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Zapytał: „Czy stał na tym miejscu jakiś pogański bożek, którego czcili ludzie?" Odpowiedziano mu: „Nie". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) znów zapytał: „A czy przechodziło tam jakieś 'id (tzn. stałe zgromadzenia) bałwochwalców?" Ludzie odpowiedzieli: „Nie, nie przechodziło". Wtedy posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Wykonaj swój ślub, jednak nie należy wykonywać ślubu, złożonego o nieposłuszeństwie Allahowi, a także o tym, czego nie posiada syn Adama"».

> Szejch powiedział w tytule rozdziału: «Zakazane jest składanie ofiary Allahowi w tym miejscu (bi makani)...». W tym zdaniu arabski przyimek "ba" posiada szerszy sens, niż przyimek "fi", ponieważ jednocześnie wskazuje zarówno na określone miejsce, jak i na przylegające do niego miejsca. W tym przypadku ma się na myśli oba te znaczenia, i dlatego nie wolno składać ofiary Allahowi ani w pobliżu tego miejsca, gdzie składa się ofiarę nie Allahowi, ani w samym miejscu, gdzie składa się ofiarę nie Allahowi. Załóżmy, jakieś miejsce, gdzie składa się ofiarę nie Allahowi, jak

na przykład, grób lub mauzoleum. Wielobożcy wybrali te miejsca dla czci swoich bożków lub swoich zmarłych. Zakazane jest muzułmaninowi składanie ofiary w tym miejscu, nawet mimo tego, że jego ofiara poświęcona jest Wszechwyższemu Allahowi. Ponieważ postępujący w ten sposób upodabnia się do wielobożców, wywyższając miejsca, w których dokonują wszelkiego rodzaju obrzędów czci i poświęcają je nie Allahowi. Jednym słowem, dokonywanie złożenia ofiary jednemu Allahowi w tym miejscu, w którym ludzie składają ofiary nie Allahowi, jest zakazane. Co więcej, jest to jedna z dróg rozpowszechniania wielobóstwa i skłania ludzi do czczenia takich miejsc. Wszechwyższy Allah powiedział:

لاَ تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَن تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَن يَتَطَهَّرُواْ وَاللّهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِينَ

Nigdy nie odprawiaj w niej modlitwy. Meczet, który od pierwszego dnia został ufundowany na bogobojności, bardziej zasługuje na to, byś w nim wystawał. Są w nim mężowie, którzy kochają się oczyszczać. Zaprawdę Allah kocha oczyszczających się

sura at-Tauba, ajat 108

Jest to zakaz odprawiania modlitwy w meczecie /ad-Dirar/, gdyż zbudowali go hipokryci. Ten meczet został ufundowany dla urządzenia zasadzki na muzułmanów i dla walki z Allahem i Jego Posłańcem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Właśnie taki cel przyświecał ludziom, którzy zbudowali ten meczet, i muzułmanom zakazano odprawiać w nim modlitwy razem z nimi, gdyż oznaczałoby to zaaprobowanie dokonanego przez nich postępku i sprzyjałoby zwiększeniu ich szeregów. Ponadto, modlitwa w nim stałaby się pokusą dla wielu ludzi. Z tych powodów Wszechmocny i Wielki Allah zakazał Swojemu Prorokowi (pokój i

błogosławieństwo Allaha z nim) i prawowiernym modlić się w meczecie, zbudowanym dla wyrządzenia szkody. Zgodność ajatu z tym rozdziałem jest oczywista. Wszechwyższy Allah zakazał prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odprawiania modlitwy w meczecie /ad-Dirar/. I zupełnie jasne, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i prawowierni odprawiali modlitwę szczerze dla Wszechmocnego i Wielkiego Allaha, a nie dla kogokolwiek innego. Nie chcieli tym zaszkodzić religii, nie chcieli wnosić rozłamu, jednak wciąż zostało im to zakazane. Ponieważ tym samym upodabniają się do wielobożców i zwiększają ich szeregi.

I to samo można powiedzieć temu, kto zarzyna ofiarę dla Allaha w tym miejscu, gdzie zarzynają ofiary nie dla Niego. Gdyż ten człowiek jakby wywyższa to miejsce. Jest tutaj taki moment, a mianowicie to, że od niektórych towarzyszy przyszło pozwolenie odprawiania modlitwy w kościele. Na przykład, 'Umar ibn al-Chattab modlił się w kościele w Bajt ul-Makdis. Czyż nie jest to podobne do modlitwy w meczecie /ad-Dirar/? Nie ma tu żadnego problemu. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał modlitwy w meczecie /ad-Dirar/ i w tych miejscach, gdzie zarzynają ofiarę wielobożcy, z tego powodu, że rodzaj czci zewnętrznie jest identyczny. Ofiara muzułmanina i ofiara wielobożcy zewnętrznie są podobne. Nie możesz odróżnić między nimi. Dokładnie tak samo, gdyby prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i towarzysze modlili się w meczecie /ad-Dirar/, wtedy ich modlitwa byłaby podobna do modlitwy hipokrytów. Jednak cała różnica tylko w sercu. Lecz ludzie nie widzą tego, co w sercach. Dlatego może to prowadzić do szkody. Co się tyczy modlitwy w kościele, wtedy czynności są różne, gdyż modlitwa chrześcijan różni się od modlitwy muzułmanów. Ten, kto zobaczy modlitwę muzułmanina, od razu zrozumie, że nie jest to modlitwa chrześcijan. W tym też różnica między tymi sytuacjami.

Sabit ibn ad-Dahhak opowiadał: «Pewnego razu pewien człowiek złożył ślub zarżnięcia wielbłąda ofiarnego w Buanie i zapytał o to zdanie Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Zapytał: „Czy stał na tym miejscu

jakiś pogański bożek, którego czcili ludzie?" Odpowiedziano mu: „Nie". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) znów zapytał: „A czy przechodziło tam jakieś 'id (tzn. stałe zgromadzenia) bałwochwalców?" Ludzie odpowiedzieli: „Nie, nie przechodziło". Wtedy posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: „Wykonaj swój ślub, jednak nie należy wykonywać ślubu, złożonego o nieposłuszeństwie Allahowi, a także o tym, czego nie posiada syn Adama"». Abu Dawud, 3313; Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 10/83; Ibn Chazm w «al-Muhalla», 8/22; Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 1341; Isnad autentyczny według warunków dwóch szejchów (Buchariego i Muslima), jak o tym powiedział szejchul-Islam Ibn Tajmijja i Hafiz Ibn Hadżar w «at-Talchis», 4/180. Podstawa hadisu u Buchariego, 5700; Muslim, 110. Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym w «Sahih al-Dżami'», 2551.

Gdy mężczyzna zapytał u Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o pozwolenie na dokonanie złożenia ofiary w Buwanie, ten zażądał od niego dodatkowych wyjaśnień, ponieważ okoliczności tego wymagały. Gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie zrozumiał, dlaczego ten człowiek wybrał właśnie to miejsce. Być może było tam miejsce, gdzie gromadzili się wielobożcy lub coś podobnego. I jego pytanie świadczy o tym, że gdyby tam znajdował się którykolwiek z bożków, którego czczono w czasach dżahilijji, wtedy dokonanie złożenia ofiary w tym miejscu byłoby zakazane. Właśnie dlatego ten hadis odnosi się do tego rozdziału.

Następnie zapytał, czy przechodziły tam jakieś zgromadzenia /'id/ bałwochwalców. Arabskie słowo /'id/ oznacza miejsce lub czas, który okresowo się powtarza lub w którym ludzie okresowo się zbierają. Dlatego /'id/ - to to miejsce, dokąd ludzie stale przychodzą w określonym czasie. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie czyńcie mojego grobu 'idem (miejscem, dokąd będą stale wracać)». Imam Ahmad w «Musnad», 2/367; Abu Dawud, 2042; al-Bajhaki w «Szu'ab al-

Iman», 4162; Imam Nawawi nazwał hadis autentycznym w «Rijad as-Salihin», str. 316.

Także różne czasy mogą być /'idem/, gdyż do niektórych z nich ludzie często wracają. Powszechnie wiadomo, że wszelkie /'idy/ pogan, czy to były zgromadzenia, związane z określonym miejscem, czy przypadające na określony czas, obchodzone były zgodnie z ich religią, która była zbudowana na dodawaniu Allahowi współtowarzyszy. Z tego wynika, że podczas swoich /'idów/ dokonywali swoich obrzędów czci, dodając Allahowi współtowarzyszy. Jednym z postępków, których poganie dokonywali podczas swoich /'idów/, było złożenie ofiary i przelanie krwi dla bożków. Co więcej, ten czyn można było nazwać najwyższym z obrzędów, które dokonywali. A to znaczy, że upodabnianie się do wielobożców, przychodząc w to miejsce, gdzie oni składali ofiarę nie Allahowi, i dokonując czynu, który zewnętrznie podobny jest do czynów samych wielobożców, jest zakazane, nawet jeśli człowiek jest szczerym monoteistą, składa ofiarę tylko Allahowi i odprawia modlitwę tylko dla Wszechmocnego i Wielkiego Allaha. I przyczyna tego zawiera się tylko w zewnętrznym upodobnieniu do wielobożców.

Ponieważ przyczyn zakazania złożenia ofiary w Buwanie nie było, Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wykonaj swój ślub! Lecz nie należy wykonywać ślubu, związanego z nieposłuszeństwem Allahowi i tym, czego syn Adama nie posiada». Uczeni powiedzieli, że użycie w tym hadisie arabskiego spójnika /fa/ oznacza, że przyczyna pozwolenia na wykonanie ślubu w Buwanie zawiera się w tym, że poprzedzające to okoliczności nie były nieposłuszeństwem Allahowi. A zadane pytania wskazują na to, że składanie ofiary Allahowi w tych miejscach, gdzie wcześniej znajdował się bożek, którego czcili poganie, lub gdzie odbywały się zgromadzenia pogan, jest zakazane, i podobne postępki są nieposłuszeństwem Wszechmocnego i Wielkiego Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Sens wypowiedzi Allaha: «...Nigdy nie stój w niej [w meczecie Dirar]...» (at-Tauba, 108).

2. Grzech i nieposłuszeństwo wywierają wpływ i na ziemię, tak samo jak podporządkowanie.

3. Sprowadzanie niejasnej kwestii do rangi jasnej dla przezwyciężenia jej niejasności.

4. Zwrócenie się mufti do pytającego o wyjaśnienie w razie potrzeby.

5. Dozwolone jest konkretyzowanie określonego miejsca dla wykonania ślubu, jeśli w danym miejscu nie ma żadnych szariackich przeszkód.

6. Nie wolno tego czynić, jeśli w danym miejscu znajdował się jeden z pogańskich bożków, nawet jeśli było to w przeszłości.

7. Jest to niedozwolone też w tym przypadku, jeśli w danym miejscu odbywało się 'id (tzn. stałe zgromadzenia) pogan, nawet jeśli było to w przeszłości.

8. Wykonywać ślubu w danym miejscu nie wolno, gdyż taki ślub jest grzeszny.

9. Zakaz upodabniania się do wielobożców w ich 'idach (w ich świętach), nawet jeśli dzieje się to niezamierzenie.

10. Nie wolno składać ślubu w nieposłuszeństwie Allahowi lub grzechu.

11. Syn Adama nie powinien składać ślubu w tym, czego nie posiada.

ROZDZIAŁ 12. POŚWIĘCENIE ŚLUBU (NAZR) NIE ALLAHOWI JEST SZIRKIEM

باب من الشرك النذر لغير الله تعالى

Wszechwyższy Allah powiedział: «Wykonują swoje śluby i obawiają się dnia, którego zło rozprzestrzeni się wszędzie» (al-Insan, 7). Powiedział też: «I jakikolwiek datek byście nie uczynili, i jakikolwiek ślub byście nie złożyli, zaprawdę Allah o tym wie. I nie będzie dla niesprawiedliwych pomocników!» (al-Bakara, 270).

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczony jest hadis 'Aiszy o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto złożył ślub bycia posłusznym Allahowi, niech będzie Mu posłuszny, a ten, kto złożył ślub nieposłuszeństwa Allahowi, nie powinien Go nie słuchać».

/an-Nazr/ nie dla Wszechwyższego Allaha - to jeden z rodzajów szirku. Pod szirkiem ma się tutaj na myśli wielki szirk. Dlaczego? Istota /nazru/ w tym, że człowiek zobowiązuje siebie jakąś czcią przed Wszechwyższym Allahem. Tzn. /nazr/ - to zobowiązywanie siebie jakąś czcią. /Nazr/ może mieć związek z czymś, a może być i niezwiązany. Także wskazaniem na to, że /nazr/ jest czcią, służy to, że Wszechwyższy Allah pochwalił tych, którzy go wykonują. Powiedział:

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا

Wykonują śluby /nazr/ i obawiają się dnia, którego zło się rozprzestrzenia

sura al-Insan, ajat 7

W tym wskazanie, że wykonanie /nazru/ jest zalegalizowane w szariacie. Może być obowiązkowe, a może być pożądane. Wszechwyższy Allah kocha ten czyn. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto złożył ślub bycia posłusznym Allahowi, niech będzie Mu posłuszny, a ten, kto złożył ślub nieposłuszeństwa Allahowi, nie powinien Go nie słuchać». Buchari, 6700. Także Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

Cokolwiek byście nie wydali, jakikolwiek ślub /nazr/ byście nie złożyli, Allah o tym wie. Lecz dla niesprawiedliwych nie ma pomocników

sura al-Bakara, ajat 270

Wskazuje to na to, że Wszechwyższy Allah kocha wykonywanie /nazru/. I poświęcenie tej wielkiej czci komukolwiek, obok Wszechwyższego Allaha, będzie szirkiem.

Tutaj powstaje pytanie! Dawanie /nazru/ jest naganną rzeczą w religii. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział o /nazrze/: «Nie ma w nim dobra». Muslim, 1639. Jak więc prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) gani to, co jest czcią? /Nazr/ bywa dwóch rodzajów:

1 - Nazr /mutlak/. Jest to zobowiązywanie siebie jakąś czcią. I to zobowiązywanie z niczym nie jest związane. Na przykład, człowiek mówi: «Składam ślub /nazr/ Wszechwyższemu Allahowi, że wykonam dwa raka'aty modlitwy». I dzieje się to bez jakiejkolwiek przyczyny. Ten rodzaj /nazru/ nie wchodzi w to, co ganił prorok (pokój i błogosławieństwo

Allaha z nim), mówiąc: «Nie ma w nim dobra. Bierze się go tylko od skąpego». Muslim, 1639.

2 - Nazr /mukajjad/. Człowiek zobowiązuje siebie jakąś czcią, prosząc za tę cześć czegoś u Wszechwyższego Allaha. Na przykład, mówi: «Jeśli Wszechwyższy Allah wyleczy takiego to a takiego człowieka z choroby, wtedy złożę /nazr/ rozdania tylu to a tylu jałmużny». Lub mówi: «Jeśli zdam egzaminy, wtedy całą noc będę stał w modlitwie». Taki człowiek jakby stawia warunek Wszechwyższemu Allahowi, mówiąc: «O Panie, jeśli mi dasz to i to, wtedy będę pościć /saum/». Tzn. dzieje się to z jakiejś przyczyny, prosząc coś w zamian. Jest to właśnie to, o czym powiedział prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Nie ma w nim dobra. Bierze się go tylko od skąpego». Muslim, 1639.

Skąpy człowiek nie dokonuje żadnej czci, dopóki nie otrzyma czegoś w zamian. Jest to bardzo rozpowszechnione wśród zwykłych ludzi. Myślą, że ich potrzeby mogą być spełnione tylko poprzez /nazr/. Szejchul-Islam Ibn Tajmijja powiedział: «Zakazane jest być przekonanym o tym, że potrzeby człowieka mogą być spełnione tylko poprzez /nazr/. Taki człowiek myśli, że Wszechwyższy Allah daje tylko w zamian za coś innego. Są to złe myśli o Allahu, gdyż On okazuje miłosierdzie Swoim sługom po prostu tak». Stąd rozumiemy, że /nazr mutlak/ nie wchodzi w naganne. Jednak wykonanie /nazru/, czy jest /mutlak/, czy /mukajjad/ - to cześć. A ganienie związane jest nie z samym czynem, a z przekonaniami.

Także mamy zasadę odnośnie dowodów w kwestiach związanych z wielkim szirkiem. Dowody bywają dwóch rodzajów: 1 - Każdy dowód z Koranu i Sunny, mówiący o tym, że tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci, wskazuje na to, że jakikolwiek rodzaj czci trzeba poświęcać tylko Jemu. Jest to jeden z rodzajów dowodów. I ten, kto poświęcił jakąkolwiek

cześć komuś, oprócz Wszechwyższego Allaha, dokonał szirku. 2 - Konkretny dowód, mówiący o określonym rodzaju czci.

I odnośnie /nazru/ przyszły ogólne dowody. Jak na przykład, słowa Wszechwyższego Allaha:

وَقَضَى رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

Twój Pan nakazał wam, byście czcili tylko Jego

sura al-Isra, ajat 23

A także:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Stworzyłem dżinny i ludzi tylko po to, by Mnie czcili

sura az-Zarijat, ajat 56

A także:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy

sura an-Nisa, ajat 36

A także:

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

Powiedz: "Przyjdźcie, a przeczytam wam to, co zakazał wam wasz Pan". Nie dodawajcie Mu żadnych współtowarzyszy

sura al-An'am, ajat 151

/Nazr/ jest czcią, a Wszechwyższy Allah zakazał poświęcania czci komukolwiek, oprócz Niego. Kto uczyni coś podobnego, jest wielobożcą. Także możesz przytoczyć konkretne ajaty lub hadisy odnośnie /nazru/. I szejch na początku książki przytoczył ogólne dowody, a następnie w każdym rozdziale przytoczył konkretne dowody. Jest to głębokie zrozumienie pisania książek i dowodów szariatu. Ponieważ dowody człowieka powinny być różne. Jeśli przytoczysz najpierw ogólne, a następnie konkretne dowody, wtedy twój oponent nie znajdzie odpowiedzi. A jeśli przytoczyłeś tylko jeden dowód, wtedy może go wypaczyć i zacząć się spierać. Jeśli człowiek zacznie uczyć się na pamięć dowody, które przytaczają uczeni, wtedy nikt nie zdoła go pokonać. Wszechwyższy Allah obiecał Swoim sługom zwycięstwo, mówiąc:

إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ

Zaprawdę okażemy pomoc Naszym posłańcom i wierzącym w życiu doczesnym i w tym dniu, gdy staną świadkowie

sura Ghafir, ajat 51

I jak powiedział szejch w książce «Kaszf asz-Szubuhat»: «Prosty monoteista może zwyciężyć tysiąc uczonych wielobożców». I jest to rzeczywiście tak.

Wszechwyższy Allah powiedział:

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا

Wykonują śluby /nazr/ i obawiają się dnia, którego zło się rozprzestrzenia

sura al-Insan, ajat 7

Dowód jasny i zrozumiały. Wszechwyższy Allah pochwalił tych ludzi, którzy wykonują swój /nazr/. Znaczy Wszechwyższy Allah kocha taki rodzaj czci. Jeśli jest to cześć, znaczy poświęcenie jej komukolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha, będzie szirkiem. Także Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

Cokolwiek byście nie wydali, jakikolwiek ślub /nazr/ byście nie złożyli, Allah o tym wie. Lecz dla niesprawiedliwych nie ma pomocników

sura al-Bakara, ajat 270

Wszechwyższy Allah wywyższył /nazr/, wskazując na to, że o nim wie. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto złożył ślub bycia posłusznym Allahowi, niech będzie Mu posłuszny, a

ten, kto złożył ślub nieposłuszeństwa Allahowi, nie powinien Go nie słuchać». Buchari, 6700.

Z tego hadisu wynika, że wykonanie /nazru/ jest obowiązkowe, a to znaczy, że wykonanie /nazru/ jest czcią, którą kocha Wszechwyższy Allah. I tłumaczy się to tym, że obowiązkowe przepisy, jak i wszystkie czyny, konieczne do ich dokonania, odnoszą się do obrzędów czci. A dla wykonania /nazru/ konieczne jest przyniesienie samego /nazru/, gdyż gdyby nie było /nazru/, wtedy nie byłoby konieczności jego wykonania. I wykonywanie /nazru/ trzeba, ponieważ człowiek, ponoszący odpowiedzialność za swoje czyny, zobowiązał siebie do dokonania tego obrzędu czci.

Lecz jeśli człowiek złożył /nazr/ dokonania grzechu, nie powinien być nieposłuszny Allahowi, ponieważ wzięte na siebie zobowiązanie bycia nieposłusznym Allahowi jest sprzeczne z zakazem bycia nieposłusznym Wszechmocnemu i Wielkiemu Allahowi, jednak postępujący w ten sposób zobowiązany jest dokonać czynności okupujących, które dokonuje się przy złamaniu przysięgi. Szczegółowo o tym wspomina się w rozdziałach o /nazrze/, które wchodzą do książek o fikhu.

/Nazr/, przyniesiony Wszechmocnemu i Wielkiemu Allahowi, jest wielkim obrzędem czci, i /nazr/, przyniesiony nie Allahowi, jest też obrzędem czci. I jeśli człowiek przynosi /nazr/ nie Allahowi, wtedy czci stworzenie, jeśli zaś przynosi /nazr/ Allahowi, wtedy czci Wszechmocnego i Wielkiego Allaha.

Zadano szejchowi pytanie: «Czy można składać /nazr/ po tym, jak coś się stało? Na przykład, zdałem egzaminy i następnie składam /nazr/ poszczenia trzy dni».

/Nazr mutlak/ - to taki /nazr/, który nie jest związany z niczym, co może się wydarzyć w przyszłości. /Nazr mukajjad/ związany jest z przyszłością. Człowiek składa /nazr/ dokonania tego a tego, jeśli stanie się tak lub tak. Na przykład, mówi: «Jeśli Wszechwyższy Allah wyleczy chorego, wtedy będę pościć trzy dni». /Nazr/ będzie /mutlak/ wtedy, gdy człowiek składa go po prostu tak lub z powodu tego, co się już stało. Dlatego to, o co pytano, wchodzi w /nazr mutlak/.

Rozpatrywane kwestie

1. Konieczność bycia wiernym złożonemu /nazrowi/.

2. Jeśli udowodniono, że /nazr/ jest obrzędem czci, wtedy jego skierowanie nie do Allaha, a do czegoś innego, jest szirkiem.

3. Nie wolno wykonywać /nazru/, złożonego w nieposłuszeństwie Allahowi.

ROZDZIAŁ 13. UCIEKANIE SIĘ (ISTI'AZA) DO KOGOKOLWIEK, OPRÓCZ ALLAHA JEST SZIRKIEM

باب من الشرك الاستعاذة بغير الله

Wszechwyższy Allah powiedział: «...Niektórzy z ludzi szukali opieki u niektórych z dżinnów, lecz oni tylko zwiększali w nich strach (lub ich niesprawiedliwość)» (al-Dżinn, 6).

Chaula bint Hakim opowiadała, że słyszała, jak Posłaniec (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówił: «Tego, kto, zatrzymawszy się w jakimś miejscu, powie: "Uciekam się do doskonałych słów Allaha, by On uwolnił mnie od zła tego, co zostało przez Niego stworzone!" - nie dotknie żadna szkoda, dopóki nie opuści tego miejsca».

> Tauhid poznaje się poprzez to, co jest mu sprzeczne. I dlatego ten, kto chce poznać tauhid, powinien poznać to, co jest mu sprzeczne. Tauhid zawiera w sobie potwierdzenie i zaprzeczenie. Tauhid zawiera w sobie wiarę w Allaha i niewiarę w /taguta/. Ten, kto zbierze te dwie rzeczy, będzie spośród tych, którzy poznali tauhid. Dlatego szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab szczegółowo opowiedział o tauhidzie, a następnie szczegółowo opowiedział o szirku. Szejch opowiedział o małym szirku w słowach i w czynach, a także o wielkim szirku w czynach i w przekonaniach. W poprzednich rozdziałach szejch opowiedział nam o złożeniu ofiary i ślubie /nazr/ komukolwiek, obok Allaha. Złożenie ofiary i ślub /nazr/ - to dwie wielkie czci. Są jawne. Złożenie ofiary związane jest z czynami. Co się tyczy ślubu /nazr/, wtedy daje się go słowami, a wykonuje czynami. Szejch najpierw opowiedział o wielkim szirku w czynach, a jest to złożenie ofiary. Potem opowiedział o ślubie /nazr/, gdyż wychodzi on od języka. Tzn. opowiedział o czynie, a następnie o

słowie. W każdym z nich jest przekonanie i wywyższanie kogokolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha. Wszechwyższy Allah powiedział:

يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

Są wśród ludzi tacy, którzy dodają Allahowi równych i kochają ich tak samo, jak kochają Allaha. Lecz ci, którzy uwierzyli, kochają Allaha mocniej

sura al-Bakara, ajat 165

A także:

تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ(97)إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

Przysięgamy na Allaha, byliśmy w oczywistym błądzeniu, gdy równaliśmy was z Panem światów

sura asz-Szu'ara, ajat 97-98

Dalej szejch opowiedział o /isti'azie/ do kogokolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha. /Isti'aza/ - to słowa, które idą razem z przekonaniem. I ten szirk - wielki szirk. «الاستعاذة» - /al-Isti'aza/ - to poszukiwanie schronienia, mając nadzieję na to, że ten, do kogo się ucieka, zbawi go od zła. Także jest termin /lijaz/ - to uciekanie się do kogoś, z nadzieją na dobro. W języku arabskim formuła «istaf'ala». Od niej utworzyły się takie słowa, jak /isti'aza/, /istighasa/ i /isti'ana/. Ta formuła zasadniczo wskazuje na wymaganie czegoś. Na przykład,

/istiska/ - to wymaganie deszczu. Także bywa i inny sens. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَاسْتَغْنَى اللَّهُ

Allah obszedł się bez nich

sura at-Taghabun, ajat 6

Tzn. tutaj /istighna/ - to nie wymaganie bogactwa, a przeciwnie oznacza dużą ilość bogactwa u Wszechwyższego Allaha. Lecz najczęściej ta formuła oznacza wymaganie czegoś. Jeśli ten, kto o coś prosi, jest niżej niż ten, u kogo prosi - nazywa się to du'a. I jest to zarówno ze strony języka, jak i ze strony szariatu.

/al-Isti'aza/ - to poszukiwanie schronienia. Zawiera w sobie du'a. /al-Istighasa/ - to prośba o pomoc w ciężkiej sytuacji. W tej prośbie też jest du'a. Jeśli jest w niej du'a, znaczy jest to cześć. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا

Meczety należą do Allaha. Nie wzywajcie więc nikogo obok Allaha

sura al-Dżinn, ajat 18

A także:

وَقَضَى رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

Twój Pan nakazał wam, byście czcili tylko Jego

sura al-Isra, ajat 23

A także:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

Czcijcie Allaha i nie dodawajcie Mu współtowarzyszy

sura an-Nisa, ajat 36

Ponieważ jakiekolwiek wymaganie czegoś - to du'a. Prośba u równego sobie nazywana jest /iltimas/. Prośba u tego, kto jest niżej od ciebie - to /amr/ - tzn. rozkaz. Prośba u tego, kto jest wyżej od ciebie - to du'a. Nie ma wątpliwości co do tego, że dokonujący /isti'azy/ lub /istighasy/ jest niżej, niż ten, do kogo się zwraca. Dlatego w tych kwestiach można przytaczać ten dowód, który wskazuje na to, że naszych du'a godny jest tylko Wszechwyższy Allah. Lecz czy każda /isti'aza/ jest szirkiem? Wymaga to objaśnienia. Niektórzy uczeni powiedzieli: «/Isti'aza/ dozwolona jest tylko do Allaha. Zakazane jest uciekanie się do stworzenia, nawet jeśli może dać ci schronienie. Ponieważ sens /isti'azy/ - to zwrócenie się sercem, prośba o schronienie, pragnienie i strach». Dlatego takie czyny można poświęcać tylko jednemu Wszechwyższemu Allahowi. Inni uczeni powiedzieli: «W niektórych dowodach przyszło o /isti'azie/ do stworzeń w tym przypadku, jeśli to stworzenie może pomóc. /Isti'aza/

- to prośba ochrony od zła. /Isti'aza/ będzie wielkim szirkiem tylko wtedy, gdy ten, do kogo się zwracają, nie jest w stanie pomóc». Dlatego tę kwestię należy rozpatrywać szczegółowo. /Isti'aza/ zawiera w sobie czyny serc i czyny narządów. Zewnętrzny przejaw /isti'azy/ - to poszukiwanie schronienia i ochrony od zła. Lecz oprócz tego w /isti'azie/ jest i wewnętrzna strona, a jest to więź serca. Gdy uczeni mówią, że uciekać się o schronienie można tylko do Allaha, mają na myśli /isti'azę/, która zawiera w sobie wewnętrzny i zewnętrzny przejaw razem. Ponieważ wiązać swoje serce można tylko z Allahem.

W /isti'azie/ jest zewnętrzny i wewnętrzny przejaw. Dlatego wśród uczonych jest różnica zdań w tej kwestii. Powinieneś wiedzieć, że ci ludzie, którzy dokonywali szirku, dodając Allahowi w charakterze współtowarzyszy dżinny, prawych i innych, zebrali w swojej /isti'azie/ zewnętrzny i wewnętrzny przejaw. Dlatego jasne jest kłamstwo tych wielobożców, którzy mówią o tym, że dokonują /isti'azy/ do stworzeń, jakoby w tym, że te stworzenia mogą, oświadczając, że Allah dał im taką możliwość. Fałszywość tych słów można pokazać z dwóch stron: 1 - Oświadczają, że zmarły lub dżinn, do którego się uciekają, może im pomóc. Trzeba objaśnić im fałszywość takich oświadczeń za pomocą sunny, a mianowicie konieczne jest wskazać mu na zakazaność wiązania serc z kimkolwiek, obok Wszechwyższego Allaha. /Isti'aza/ do kogokolwiek, obok Wszechwyższego Allaha - to wielki szirk, gdyż w tym cześć wobec tego, do kogo się uciekasz. Jeśli zaś serce sługi jest spokojne i związane tylko z Allahem, a tego, do kogo się ucieka, uważa jedynie za

przyczynę, wtedy jest to zewnętrzna /isti'aza/. I jeśli nie ma więzi serca, wtedy jest to dozwolone.

Wszechwyższy Allah mówi:

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقاً

Mężowie spośród ludzi szukali opieki u mężów spośród dżinnów, lecz oni tylko zwiększali w nich strach (lub niesprawiedliwość)

sura al-Dżinn, ajat 6

Przed tym Wszechwyższy Allah powiedział na początku tej sury:

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنْ الْجِنِّ

Powiedz: "Zostało mi objawione, że kilka dżinnów wysłuchało czytania Koranu"

sura al-Dżinn, ajat 1

W pierwszym ajacie przyszło słowo /rahaka/. /Rahaka/ - to strach lub niesprawiedliwość. Gdy dżinny zobaczyły, że do nich dokonuje się /isti'azy/, uznały siebie za wielkie i zło od nich się zwiększyło. Wielobożcy myśleli, że w każdym miejscu na ziemi jest swój pan spośród dżinnów. Jest on właścicielem określonego miejsca i nim zarządza. I dlatego, zatrzymując się w jakimś miejscu, mówili: «Uciekamy się do pana tego miejsca od nienormalnych z jego ludu». Mieli nadzieję, że ten pan uratuje ich od zła, dopóki są w tym miejscu. Lecz dżinny, przeciwnie, zwiększały strach i niepokój. I było to karą dla ludzi, a kara następuje za grzech. A

grzech zawierał się w dodawaniu Allahowi współtowarzyszy. Wszechwyższy Allah nakazał uciekać się o schronienie tylko do Niego. Powiedział:

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ

Powiedz: "Uciekam się do ochrony Pana świtu"

sura al-Falak, ajat 1

A także:

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ

Powiedz: "Uciekam się do ochrony Pana ludzi"

sura an-Nas, ajat 1

A także:

قُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ(97) وَأَعُوذُ بِكَ [رَبِّ] أَن يَحْضُرُونِ

Powiedz: "Panie mój! Uciekam się do Ciebie od podszeptów szatanów. Uciekam się do Ciebie, Panie mój, by się do mnie nie zbliżały"

sura al-Mu'minun, ajaty 97-98

A także:

وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ

A jeśli szatan zacznie cię podszeptywać, wtedy uciekaj się do ochrony Allaha

sura al-A'raf, ajat 200

Z tych ajatów widzimy, że /isti'azy/ można dokonywać tylko do Allaha. Wszechwyższy Allah nakazał prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) dokonywać /isti'azy/ tylko do Niego. I przytoczyliśmy dowody, że /isti'aza/ jest czcią. Dlatego tutaj też można przytoczyć wszystkie ajaty, które wskazują na to, że czci godny jest tylko Wszechwyższy Allah. Także odnośnie słów: «lecz oni tylko zwiększali w nich strach (lub niesprawiedliwość)», Katada i inni salafowie powiedzieli, że /rahaka/ - to grzech. Jest to też właściwe, gdyż stąd wynika, że /isti'aza/ jest czcią.

Chaula bint Hakim opowiadała, że słyszała, jak posłaniec (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówił: «Tego, kto, zatrzymawszy się w jakimś miejscu, powie: "Uciekam się do doskonałych słów Allaha, by On uwolnił mnie od zła tego, co zostało przez Niego stworzone!" - nie dotknie żadna szkoda, dopóki nie opuści tego miejsca». Muslim, 2708. Ten hadis wspomniany jest w tym rozdziale, ponieważ w nim prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) objaśnił pożytek zwracania się o pomoc do Słów Allaha. Nakazał uciekać się od niedobrych stworzeń do Słów Wszechwyższego Allaha. Niektórzy uczeni przytoczyli ten hadis, obalając mu'tazylitów. W tym hadisie wskazanie na to, że Słowa Wszechwyższego Allaha nie są stworzone. Powiedzieli: «Ponieważ zakazane jest dokonywanie /isti'azy/ do stworzeń. I jeśli dokonywać jej do stworzenia, wtedy będzie to szirkiem». Są to słowa imama Ahmada i innych uczonych.

«Słowa Allaha» - nie mają granic i nikt nie może ich zmienić. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي

Powiedz: "Gdyby morze stało się atramentem dla słów mojego Pana, morze wyschłoby, zanim wyschłyby Słowa mojego Pana"

sura al-Kahf, ajat 109

A także:

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ

Gdyby wszystkie drzewa ziemi stały się piórami, a za morzem atramentu znajdowało się jeszcze siedem mórz, nie wyczerpałyby się Słowa Allaha

„Lukman" 31:27

A także:

وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ

Słowo twojego Pana wypełniło się prawdziwie i sprawiedliwie! Nikt nie zmieni Jego Słów

sura al-An'am, ajat 115

> Allah nakazał szukać u Niego ochrony od zła, które stworzył Sam Wszechmocny i Wielki Allah. I choć to objawienie ma ogólny sens, odnosi się tylko do stworzeń, które wyrządzają zło, ponieważ wśród stworzeń istnieją dobre stworzenia, które nie wyrządzają zła. Do takich stworzeń należy Raj, aniołowie, posłańcy, prorocy, prawi itd.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 6 ajatu z sury «al-Dżinn».

2. Uciekanie się (isti'aza) do kogokolwiek oprócz Allaha jest szirkiem.

3. Potwierdza to i przytoczony hadis, który uczeni wykorzystali jako argument na rzecz tego, że słowa Allaha nie są stworzone, ponieważ uciekanie się (isti'aza) do stworzeń jest szirkiem.

4. Zaleta tej modlitwy, mimo jej krótkości.

5. Jeśli coś przynosi doczesną korzyść, odwracając zło lub przynosząc pożytek, to jeszcze nie świadczy o braku w tym szirku.

ROZDZIAŁ 14. PROŚBA O POMOC W CIĘŻKIEJ SYTUACJI (ISTIGHASA) LUB TEŻ DU'A DO KOGOKOLWIEK OPRÓCZ ALLAHA JEST SZIRKIEM

باب من الشرك أن يستغيث بغير الله أو أن يدعو غيره

Wszechwyższy Allah powiedział: «Nie wzywaj oprócz Allaha tych, którzy nie mogą przynieść ci ani pożytku, ani szkody! Jeśli zaś to uczynisz, wtedy znajdziesz się w liczbie niesprawiedliwych. Jeśli Allah wyrządzi ci szkodę, wtedy nikt, oprócz Niego, cię od niej nie uwolni, a jeśli zechce On dla ciebie dobra, wtedy nikt nie odwróci Jego łaski. Zsyła ją On na tego, kogo chce ze Swoich sług, przecież On - Wybaczający, Miłosierny!» (Junus, 106-107). Wszechwyższy Allah powiedział też: «...Zaprawdę ci, których czcicie oprócz Allaha, nie władają dla was ryzkiem; proście o ryzk u Allaha, i czcijcie Go, i dziękujcie Mu, przecież do Niego zostaniecie zwróceni!» (al-'Ankabut, 17). Wszechwyższy powiedział też: «I kto błądzi bardziej, niż ci, którzy wzywają oprócz Allaha tych, którzy im nie odpowiedzą aż do dnia Zmartwychwstania i którzy na ich modlitwy nie zważają? A gdy ludzie zostaną wskrzeszeni, okażą się ich wrogami i odrzucą cześć wobec nich». (al-Ahkaf, 5-6). Powiedział też: «Kto odpowiada na wezwanie zmuszonego, gdy do Niego woła, i usuwa zło, i czyni was namiestnikami na Ziemi? Czy jest jakieś bóstwo obok Allaha? Mało wy się zastanawiacie!» (an-Naml, 62).

At-Tabarani przekazał, że «w czasach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był pewien hipokryta, który knuł wszelakie intrygi wobec wierzących. Wtedy niektórzy z nich powiedzieli: "Zwróćmy się o pomoc do posłańca Allaha przeciwko temu hipokrycie". Gdy dowiedział się o tym Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), powiedział: "Zaprawdę nie u mnie trzeba prosić o pomoc, a u Allaha"».

Jest to wielki szirk. /Istighasa/ - to prośba o pomoc w ciężkiej sytuacji. Prośba o pomoc - to du'a. I dlatego uczeni powiedzieli: «Szejch powiedział: "DU'A DO KOGOKOLWIEK OPRÓCZ ALLAHA", po słowach: "PROŚBA O POMOC W CIĘŻKIEJ SYTUACJI" - jest to ogólne po konkretnym. Czasami konkretne przytacza się po ogólnym, a czasami odwrotnie». /Istighasa/ - to jeden z rodzajów du'a. /Istighasa/ - to prośba o pomoc w ciężkiej sytuacji. Ciężka sytuacja - to gdy człowiek wpadł w nieszczęście, obawia się, że stanie się coś złego, lub też obawia się zguby. I dlatego, gdy ktoś pomógł komuś w ciężkiej sytuacji, mówią: «agasahu». Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

فَاسْتَغَاثَهُ الذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الذِي مِنْ عَدُوِّهِ

Ten, kto był spośród jego zwolenników, poprosił go, by mu pomógł przeciwko temu, kto był spośród jego wrogów

sura al-Kasas, ajat 15

Tzn. zwolennik Musy poprosił go o pomoc w ciężkiej sytuacji. I Musa (pokój z nim) mu pomógł. Nie wolno prosić o pomoc w tej sprawie, w której może pomóc tylko Wszechwyższy Allah. Gdyż można prosić o pomoc w ciężkiej sytuacji u stworzeń w tym, na co są zdolne. Niektórzy uczeni powiedzieli: «/Istighasa/ będzie wielkim szirkiem, jeśli prosić u stworzenia to, na co niezdolne są stworzenia». Inni powiedzieli: «/Istighasa/ będzie wielkim szirkiem, jeśli prosić u stworzeń to, czego nie może nikt, oprócz Wszechwyższego Allaha». Te dwie definicje się różnią i bardziej właściwa będzie druga definicja. Są takie rzeczy, które jakby zdolny jest zrobić człowiek, lecz jednak w rzeczywistości odwrotnie. Na przykład, człowiek tonie i zobaczył człowieka na brzegu, który jakby może pomóc. Mówi: «Pomóż mi». A ten na brzegu nie umie pływać. Wychodzi to jako prośba do stworzenia w tym, na co jest niezdolne. Czy będzie to

wielkim szirkiem? Nie. Dlaczego? Ponieważ w podstawie stworzenia umieją pływać i mogą pomóc w takiej sytuacji. I dlatego druga zasada jest bardziej właściwa. A prośba o pomoc w tym, na co zwykle zdolne są stworzenia, nie jest szirkiem.

Du'a - to cześć. Du'a bywa dwóch rodzajów: 1 - «دعاء مسألة» - /Du'a masala/. Jest to prośba. Na przykład, pewien człowiek podnosi ręce i prosi o coś Wszechwyższego Allaha. 2 - «دعاء العبادة» - /Du'a 'ibada/. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا

Meczety należą do Allaha. Nie czcijcie więc nikogo obok Allaha

sura al-Dżinn, ajat 18

A także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Du'a - to cześć». Imam Ahmad w «Musnad», 4/267, 271, 276; Buchari w «al-Adab wal-Mufrad», 717; Abu Dawud, 1479; Tirmidhi, 3372; Ibn Madżah, 3828; Nasa'i w «Kubra», 11464.

/Du'a masala/ i /du'a 'ibada/ to różne terminy. /Du'a 'ibada/ - to na przykład modlitwa, zakat, tzn. jakikolwiek rodzaj czci. Uczeni powiedzieli: «/Du'a 'ibada/ zawiera w sobie i /du'a masala/. I /du'a 'ibada/ wymaga /du'a masala/». Ten, kto prosi coś u Wszechwyższego Allaha, dokonuje /du'a masala/. Tym samym czci Wszechwyższego Allaha. Gdyż /du'a masala/ - to jeden z rodzajów czci, ponieważ Wszechwyższy Allah kocha, gdy Jego słudzy proszą. I /du'a 'ibada/ wymaga /du'a masala/. Na przykład, zbierając się do modlitwy, człowiek prosi Wszechwyższego Allaha, by przyjął tę modlitwę. Zrozumienie tego jest bardzo ważne. Pomaga to właściwie rozumieć Koran. Ponieważ ludzie, wzywający do

szirku, po swojemu tłumaczą ajaty, w których mówi się o du'a. /Du'a masala/ i /du'a 'ibada/ zawsze są razem.

Szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

وَلاَ تَدْعُ مِنْ دُونِ اللهِ مَا لاَ يَنْفَعُكَ وَلاَ يَضُرُّكَ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذاً مِّنَ الظَّالِمِينَ (106) وَإِن يَمْسَسْكَ اللهُ بِضُرٍّ فَلاَ كَاشِفَ لَهُ إِلاَّ هُوَ وَإِنْ [يُرِدْكَ] بِخَيْرٍ فَلاَ رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَن يَّشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الغَفُورُ الرَّحِيمُ

Nie wzywaj zamiast Allaha tego, co nie przynosi ci pożytku i nie wyrządza ci szkody. Jeśli zaś tak postąpisz, wtedy znajdziesz się w liczbie niesprawiedliwych. Jeśli Allah dotknie cię szkodą, wtedy nikt, oprócz Niego, cię od niej nie uwolni. Jeśli On zechce cię obdarzyć dobrem, wtedy nikt nie odwróci Jego łaski. Obdarza nią tego ze Swoich sług, kogo zechce. On - Wybaczający, Miłosierny

sura Junus, ajat 106-107

«Nie wzywaj» - w tych słowach zakaz. Obejmuje to wszystkie rodzaje /du'a/. Jak mówiliśmy do tego, du'a bywa dwóch rodzajów. Jeśli przyszło /nakira/ w zaprzeczeniu, zakazie lub kontekście warunkowym - wskazuje to na wszechogólność. /Tad'u/ - to /nakira/. Dlatego ten ajat obejmuje i /du'a 'ibada/, i /du'a masala/. Właśnie dlatego szejch przytoczył ten ajat w tym rozdziale. «Nie wzywaj zamiast Allaha» - tzn. Wszechwyższy Allah zakazał poświęcania komuś, oprócz Niego, i /du'a 'ibada/, i /du'a masala/. /Du'a masala/ - jak, na przykład, /isti'aza/ lub /istighasa/. /Du'a 'ibada/ - jak na przykład, modlitwa, zakat, tasbih, pokłon ziemski, złożenie ofiary i /nazr/. A z czynów serc: poleganie, miłość, nadzieja i strach. Wszystko to wchodzi w /du'a 'ibada/. W tym ajacie zwrócenie się do samego proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który był imamem bogobojnych i imamem monoteistów. «Nie przynosi ci pożytku i

nie wyrządza ci szkody» - obejmuje wszystkie stworzenia: rozumne i nierozumne. Rozumne, jak na przykład, aniołowie, prorocy, posłańcy i prawi. A nierozumne - bożki, drzewa i kamienie. Następnie Wszechwyższy Allah powiedział Swojemu prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Jeśli zaś tak postąpisz, wtedy znajdziesz się w liczbie niesprawiedliwych». I jeśli jest to zwrócenie się do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który miał doskonały tauhid. Lecz gdyby dokonał szirku, stałby się wielobożcą, jednak jest od tego daleki (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). To zmusza nas do obawiania się, gdyż, niewątpliwie, jesteśmy niżej od niego stopniem. «الظالمون» liczba mnoga od słowa «الظالم» - tzn. ten, kto dokonuje niesprawiedliwości. Pod niesprawiedliwością w tym ajacie ma się na myśli szirk. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

Zaprawdę wielobóstwo jest wielką niesprawiedliwością

„Lukman" 31:13

«Jeśli Allah dotknie cię szkodą...» - tutaj przyszło słowo «الضر» - szkoda. Słowo przyszło w /nakira/ w kontekście warunkowym i to wskazuje na wszechogólność. Wchodzi tu szkoda w religii i szkoda w doczesnych kwestiach, jak na przykład, choroby ciała, utrata pieniędzy, majątku lub dzieci. «Nikt, oprócz Niego, cię od tej szkody nie uwolni» - tzn. Allah - On Ten, który uwalnia od szkody. Nikt nie może uwolnić od tego, oprócz Niego, a stworzenia mogą być jedynie przyczyną, za pozwoleniem

Wszechwyższego Allaha. Stąd rozumiemy, dlaczego szejch przytoczył ten ajat w tym rozdziale.

Wszechwyższy Allah mówi:

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

Zaprawdę ci, których czcicie zamiast Allaha, nie są zdolni obdarzyć was pożywieniem. Szukajcie więc pożywienia u Allaha, czcijcie Go i dziękujcie Mu. Do Niego zostaniecie zwróceni

sura al-'Ankabut, ajat 17

Du'a - to najwyższa cześć, z którą wiąże siebie sługa w nadziei na otrzymanie środków do życia /ryzk/. Środki do życia - to przyczyna życia. Gdy ich nie ma, człowiek stoi na krawędzi zguby. Często, gdy ludzie dokonują /istighasy/, proszą o środki do życia. «الرزق» - /ryzk/ - to wszystko to, co daje Wszechwyższy Allah. Wchodzi tu zdrowie, pieniądze, pożywienie, mieszkanie, środki poruszania się i wszystko pozostałe, czego potrzebuje człowiek. «Szukajcie więc /ryzku/ u Allaha» - w tym zdaniu /'inda Allahi/ postawione jest przed /maf'ulun bihi/. Uczeni od

elokwencji /balagha/ mówią: «To wskazuje na konkretyzację». Tzn. sens ajatu: «Szukajcie więc /ryzku/ tylko u Allaha».

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُواْ مِن دُونِ اللهِ مَن لاَّ يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلى يَوْمِ القِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ(5) وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ

Kto zaś znajduje się w większym błądzeniu, niż ci, którzy wzywają zamiast Allaha tych, którzy im nie odpowiedzą aż do Dnia zmartwychwstania i którzy nie wiedzą o ich zewie?! A gdy ludzie zostaną zebrani, staną się ich wrogami i będą odrzucać ich cześć

sura al-Ahkaf, ajaty 5-6

Najstraszniejsze błądzenie - to błądzenie tych, którzy czczą zmarłych ludzi. Tutaj ma się na myśli zmarłych, a nie bożki, gdyż powiedział: «Którzy im nie odpowiedzą aż do Dnia zmartwychwstania». Partykuła /man/ w języku arabskim wykorzystywana jest w odniesieniu do rozumnych, jak powiedzieli uczeni od /nahwu/. Jednak bardziej właściwe jest powiedzieć, że partykuła /man/ wykorzystywana jest w odniesieniu

do tych, którzy coś wiedzą. Dlatego wykorzystywana jest i w odniesieniu do Wszechwyższego Allaha.

Wszechwyższy Allah powiedział też:

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ(21) وَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ

Są martwi, a nie żywi, i nie wiedzą, kiedy zostaną wskrzeszeni. Wasz Bóg - Bóg Jedyny

sura an-Nahl, ajat 21-22

Wszechwyższy Allah powiedział też:

أَمَّن يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ أَإِلَٰهٌ مَّعَ اللَّهِ

Kto odpowiada na modlitwę potrzebującego, gdy do Niego woła, usuwa zło i czyni was spadkobiercami ziemi? Czy jest bóstwo (godne czci), oprócz Allaha?

sura an-Naml, ajat 62

Ten ajat wskazuje na to, że du'a powinno być poświęcone tylko Wszechwyższemu Allahowi. «Kto odpowiada na modlitwę potrzebującego?» - tutaj ma się na myśli /du'a masala/. «Kto czyni was spadkobiercami ziemi? Czy jest bóstwo (godne czci), oprócz Allaha?» - jest to pytanie z ganieniem. Wszechwyższy Allah gani ich za to, że biorą

bóstwa, obok Niego. Dokonują du'a komukolwiek, obok Niego, zwracają się w ciężkiej sytuacji do kogokolwiek, obok Niego.

At-Tabarani przekazał, że «w czasach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był pewien hipokryta, który knuł wszelakie intrygi wobec wierzących. Wtedy niektórzy z nich powiedzieli: "Zwróćmy się o pomoc do posłańca Allaha przeciwko temu hipokrycie". Gdy dowiedział się o tym Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), powiedział: "Zaprawdę nie u mnie trzeba prosić o pomoc, a u Allaha"». Powiedział Ibn Muflih w «al-Adabi-sz-Szar'ijja», 1/438: «Isnad słaby». Przekazał Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze, 13236, poprzez Ibn Lahi'a - jest to Zajd ibn al-Chubbab, i przekazy od niego są słabe. Także imam Ahmad w «Musnad», 5/317; Ibn Sa'd w «Tabakat», 1/387. Uczeni powiedzieli, że w isnadzie tego hadisu jest Ibn Lahi'a i jego położenie jest znane. Czasami uczeni przytaczają nieautentyczne hadisy, jednak ich sens w pełni odpowiada temu, co jest w Koranie i w Sunnie. Szejchul-Islam Ibn Tajmijja powiedział: «Uczeni nie przytaczają słabego hadisu po to, by nim ustanowić jakąś podstawę w szariacie. Jednak przytaczają go dla poparcia autentycznego hadisu». Właśnie tak postąpił szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab, przytaczając ten hadis. Także szejchul-Islam Ibn Tajmijja, wiedząc o nieautentyczności tego hadisu, przytoczył go w swojej książce «Radd 'ala-l-Bakri». I uczeni

powiedzieli: «Ten hadis odpowiada temu, co przyszło w szariackich tekstach».

Du'a - to cześć. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي

Jeśli Moi słudzy zapytają cię o Mnie, wtedy zaprawdę Jestem blisko i odpowiadam na wezwanie modlącego się, gdy do Mnie woła. Niech więc Mi odpowiadają i niech we Mnie wierzą

sura al-Bakara, ajat 186

Odpowiedź bywa po pytaniu. Odpowiedź - to nagroda temu czczącemu, który dokonał du'a. Wszechwyższy Allah opowiedział też o tym, że Ibrahim (pokój z nim) powiedział:

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُو رَبِّي عَسَى أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا

Oddalam się od was i od tego, co wzywacie oprócz Allaha, i zwracam się z modlitwą do mojego Pana. Być może, dzięki modlitwom do mojego Pana nie będę nieszczęśliwy

sura Marjam, ajat 48

A następnie kontynuował:

فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ

Gdy oddalił się od nich i od tego, co czcili

sura Marjam, ajat 49

To wskazuje na to, że du'a - to cześć.

Rozpatrywane kwestie

1. Użycie słowa «du'a» po słowie «istighasa» w tytule rozdziału jest przyjętym w języku arabskim użyciem ogólnego sensu po szczegółowym.

2. Tafsir wypowiedzi Allaha: «Nie wzywaj oprócz Allaha tych, którzy nie mogą przynieść ci ani pożytku, ani szkody!» (Junus, 106).

3. Jest to wielki szirk.

4. Jeśli nawet najprawsi ludzie to uczynią, mając nadzieję na przychylność kogoś innego, wtedy tym samym staną się dokonującymi zła (tzn. wielobożcami).

5. Sens następującego ajatu.

6. Mało tego, że jest to kufr, do tego jeszcze nie przynosi doczesnej korzyści.

7. Sens trzeciego ajatu.

8. O /ryzk/ należy prosić tylko u Allaha, dokładnie tak samo, jak prosić o Raj można tylko u Niego.

9. Sens czwartego ajatu.

10. Nie ma bardziej błądzącego, niż ten, kto czci lub wzywa z modlitwą nie do Allaha.

11. Ten, do kogo wzywają oprócz Allaha, nie zważa na modlitwę wzywającego, ponieważ o tym nie wie.

12. Podobna modlitwa jest przyczyną gniewu tego, do kogo wzywają, wobec wzywającego, a także jego wrogości wobec niego.

13. Taki rodzaj wezwania jest czcią w odniesieniu do tego, do kogo zwraca się to wezwanie.

14. Odmowa tego, do kogo wzywają, od podobnej czci.

15. Na tym właśnie polega przyczyna tego, że jest on najbardziej błądzącym.

16. Sens piątego ajatu.

17. Jak dziwne, bałwochwalcy uważają, że w biedzie na modlitwę odpowie tylko Allah, i dlatego przy każdym nieszczęściu wzywają właśnie Jego, będąc szczerymi w swojej wierze w Niego.

18. Ochrona przez wybranego Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nienaruszalności tauhidu i jego prawe zachowanie wobec Allaha.

ROZDZIAŁ 15. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „CZYŻ DODAJĄ W CHARAKTERZE WSPÓŁTOWARZYSZY ALLAHOWI TYCH, KTÓRZY NIC NIE TWORZĄ, PODCZAS GDY SAMI ZOSTALI STWORZENI, KTÓRZY NIE SĄ ZDOLNI OKAZAĆ IM WSPARCIA I NIE SĄ ZDOLNI POMÓC NAWET SAMYM SOBIE?"

باب قول الله تعالى ﴿أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ﴾

Wszechwyższy powiedział też: «A ci, do których zwracacie się oprócz Niego, nie władają nawet błonką na pestce daktyla. Gdy zwracacie się do nich, nie słyszą waszej modlitwy, a gdyby nawet usłyszeli, nie odpowiedzieliby wam. W Dniu zmartwychwstania odrzucą waszą cześć. Nikt nie powiadomi cię tak, jak Wiedzący» (Fatir, 13-14).

W «Sahihach» al-Buchariego i Muslima przytoczony jest hadis Anasa: «Gdy w bitwie pod Uhud Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) rozcięto czoło i złamano ząb, zawołał: Jak może odnieść sukces lud, który zranił swojego Proroka? I wtedy zostało mu zesłane: «Nie podejmujesz żadnej decyzji...» (Ali 'Imran, 128).

Al-Buchari przytacza też hadis Ibn 'Umara o tym, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), podniósłszy głowę po dokonaniu pokłonu w pasie w ostatnim raka'acie porannej modlitwy, powiedział: «Allah wysłuchał tego, kto Go wychwalił. Panie nasz, chwała Tobie!» - wypowiedział: «O Allahu! Przeklnij takiego to a takiego!» I Allah zesłał objawienie: «Nie podejmujesz żadnej decyzji...» (Rodzina 'Imrana, 128). W innej riwaji powiedziano: «Prosił u

Allaha o przeklęcie Safwana ibn Umajji, Suhajla ibn 'Amra i al-Harisa ibn Hiszama. I zostało zesłane: «Nie podejmujesz żadnej decyzji...»

Abu Hurajra opowiadał: «Gdy posłańcowi Allaha zostało zesłane objawienie: «I ostrzeż swoich najbliższych krewnych...», wstał przed nami i wypowiedział: «O Kurajszyci! Wykupcie swoje dusze, gdyż niczym nie mogę wam pomóc przed Allahem! O synowie 'Abdu al-Muttaliba, niczym nie mogę wam pomóc przed Allahem! O 'Abbasie synu 'Abdu al-Muttaliba, niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem! O Safijjo, ciotko posłańca Allaha! Niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem! O Fatimo, córko posłańca Allaha! Proś u mnie, czego chcesz, lecz niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem!»

> Przytoczenie tego rozdziału właśnie w tym miejscu wskazuje na silną wiedzę i zrozumienie autora. Każdy człowiek rodzi się z tauhidem /rububijja/. Z kwestiami /rububijja/ zgadzają się wielobożcy i w ogóle wszyscy ludzie. Dlatego godny czci jest tylko Ten, który jest Jedyny w Panowaniu. I wskazuje na to /fitra/ człowieka, to, co nas otacza, i ludzki rozum. Powszechnie wiadomo, że logiczne dowody u zwolenników sunny brane są z Księgi i Sunny, ponieważ w Księdze i Sunnie jest tyle logicznych dowodów, że nie ma potrzeby szukać innych dowodów, jednak wie o tym tylko ten, kto uważnie studiuje Koran i Sunnę. W tym rozdziale wskazanie na to, że tworzy tylko Wszechwyższy Allah, daje środki do życia /ryzk/ tylko Wszechwyższy Allah, włada wszystkim tylko Wszechwyższy Allah, i nikt, oprócz Niego, nie włada żadnym stworzeniem, nikt nie daje środków do życia /ryzk/, nikt oprócz Niego nie ożywia i nie uśmierca. Nikt oprócz Niego nie posiada prawdziwej władzy. I nawet najlepszemu z ludzi -

Muhammadowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) Wszechwyższy Allah powiedział:

لَيْسَ لَكَ مِنَ الأَمْرِ شَيْءٌ

Nie podejmujesz żadnej decyzji

sura Ali 'Imran, ajat 128

A kto wtedy wszystkim włada? To - Wszechwyższy Allah. Jeśli prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) niczym nie włada, wtedy ten, kto jest niżej od niego pozycją, tym bardziej niczym nie włada. Ci, którzy zwracają się do zmarłych, bliskich Allaha i proroków, myślą, że ci, do których się zwracają, niczym nie władają? Nie, myślą, że ci ludzie władają środkami do życia, są pośrednikami, władają wstawiennictwem, bez pozwolenia Wszechwyższego Allaha. W tym rozdziale wskazanie na to, że tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci. I w Koranie bardzo wiele dowodów na to, że tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci. Także w Koranie opowiada się o tym, że wielobożcy potwierdzali tauhid /rububijja/. I jeśli uznają /rububijja/, znaczy powinni uznać i /uluhijja/. Wszechwyższy Allah dał zwycięstwo Swoim posłańcom i bliskim Sobie, i każda grupa wielobożców była w rezultacie poniżona. Wojownicy Wszechwyższego Allaha odnieśli zwycięstwo. Władcami grup monoteistów zawsze byli prorocy i posłańcy, i taka grupa nigdy nie przegrywała. I nawet jeśli jakiemuś prorokowi nie odpowiadał jego lud, to było to tylko za jego życia, a po śmierci ludzie podążali za nim. I tego jest bardzo wiele dowodów w Koranie. W tym wskazanie na to, że tauhid - to prawda, a szirk - to kłamstwo. Także w Koranie jest inny rodzaj dowodów, a jest to to, że stworzenia są słabe. I jakikolwiek sługa, który słyszy ten Koran, wie, że jest słaby. Człowiek pojawił się na tym świecie bez wyboru. I takim go stworzył Wszechwyższy Allah. Tylko On ożywia i uśmierca. I z

tym zgadza się każdy człowiek, wychodząc ze swojej naturalnej podstawy /fitra/. Także Wszechwyższy Allah posiada piękne imiona i wzniosłe atrybuty. On - Posiadacz doskonałości i wielkości. Posiada absolutną doskonałość w każdym Swoim imieniu i atrybucie. Ma absolutną doskonałość i nie ma u Niego niedostatków.

I w tym rozdziale szejch opowiedział o /rububijja/. Wszechwyższy Allah - Jedyny w Panowaniu /rububijja/. Jest to rozdział o słowach Wszechwyższego Allaha:

أَيُشْرِكُونَ مَا لاَ يَخْلُقُ شَيْئاً وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلاَ يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْراً وَلاَ أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ

Czyż dodają w charakterze współtowarzyszy Allahowi tych, którzy nic nie tworzą, podczas gdy sami zostali stworzeni, którzy nie są zdolni okazać im wsparcia i nie są zdolni pomóc nawet samym sobie?

sura al-A'raf, ajaty 191-192

I szejch przytoczył ajat, gdzie Allah mówi:

الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ

A ci, do których zwracacie się oprócz Niego, nie władają nawet błonką na pestce daktyla. Gdy zwracacie się do nich, nie słyszą waszej modlitwy, a gdyby nawet usłyszeli, nie odpowiedzieliby wam. W Dniu zmartwychwstania odrzucą waszą cześć. Nikt nie powiadomi cię tak, jak Wiedzący

sura Fatir, ajaty 13-14

Ten rozdział jest dowodem jedyności Boga. Tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci, a cześć wobec kogokolwiek, oprócz Niego, jest nieważna. Wszechwyższy Allah - Jedyny w Swoim Panowaniu /rububijja/. Dowodami tego są /fitra/, rozum i teksty Koranu i Sunny. I nikt nie zaprzecza, że Wszechwyższy Allah jest prawdziwym Władcą. Zarządza wszystkimi sprawami tak, jak zechce. Tylko mała grupa ludzi temu zaprzecza, i my nawet nie zwracamy na nich uwagi. Naturalna podstawa /fitra/ ludzi potwierdza istnienie Pana i potwierdza to, że ludzie są stworzeniami. Dlatego obowiązkowy dla człowieka jest tauhid /uluhijja/, gdyż Wszechwyższy Allah go stworzył, potwierdzającym /rububijja/. Wielobożcy również nie zaprzeczali, że tylko Wszechwyższy Allah tworzy i tylko On daje środki do życia. Byli też przekonani o tym, że tylko On ożywia i uśmierca. Byli przekonani o tym, że tylko On daje ochronę i nikt nie ochroni od Niego. Tylko On włada niebiosami i ziemią. Tylko On uprawia rośliny i zsyła wodę. Tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci, gdyż tylko On jest Władcą. Tylko On zarządza wszystkimi stworzeniami. Tylko On tworzy sługi i oni następnie do Niego wracają. A ci prorocy, prawi i aniołowie, których czczą ludzie, wszyscy są stworzeni, i sami nic

nie tworzą. Nie mogą pomóc tym, którzy proszą u nich pomocy. Tym włada tylko Wszechwyższy Allah. Zaprawdę godny czci jest tylko Ten, który jest jedyny w Panowaniu /rububijja/. I takich przykładów w Koranie bardzo wiele. Zaprawdę znajdziesz w Koranie, że najwyższe dowody przeciwko wielobożcom w tym, że potwierdzali tauhid /rububijja/. Potwierdzenie tauhidu /rububijja/ zobowiązuje do potwierdzenia tauhidu /uluhijja/.

Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ

Powiedz: "Kto obdarza was udziałem z nieba i ziemi? Kto włada słuchem i wzrokiem? Kto martwe zamienia w żywe, a żywe zamienia w martwe? Kto zarządza sprawami?". Powiedzą: "Allah". Powiedz: "Czyż się nie ulękniecie?"

sura Junus, ajat 31

Tzn. zgadzają się z /rububijja/, lecz nie boją się dokonywać szirku. A następnie On mówi:

فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ

Taki jest Allah, wasz Prawdziwy Pan! Co może być poza prawdą, oprócz błądzenia? Jak bardzo jesteście odwróceni od prawdy!

sura Junus, ajat 32

Także wielkie ajaty, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

قُلْ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى ءَآللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ (59)
أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ
ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا أَإِلَهٌ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ

Powiedz: "Chwała Allahowi, i pokój Jego wybranym sługom! Allah jest lepszy, czy ci, których dodajecie w charakterze współtowarzyszy?" Kto stworzył niebiosa i ziemię i zesłał wam z nieba wodę? Poprzez nią uczyniliśmy, że wyrosły piękne ogrody. Nie zdołalibyście wyhodować w nich drzew. Czyż jest więc bóstwo godne czci, oprócz Allaha? Nie, lecz są oni ludźmi, którzy uchylają się od prawdy (lub równają z Allahem wymyślonych bogów)

sura an-Naml, ajaty 59-60

«Czyż jest więc bóstwo godne czci, oprócz Allaha?» - w tym ganienie ich, gdyż potwierdzali, że On «stworzył niebiosa i ziemię i zesłał wam z nieba wodę». Jeśli to potwierdzają, jak śmią brać innych bogów? Zawiera się w tym ganienie. Kto stworzył niebiosa i ziemię i zesłał wam z nieba wodę, i poprzez nią wyhodował piękne ogrody? Jest to Allah. Dlaczego więc czcicie innych, oprócz Niego? A za nim idzie ajat:

أَمَّنْ جَعَلَ الأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ
الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا

Kto uczynił ziemię mieszkaniem, przeprowadził przez jej szczeliny rzeki, wzniósł na niej nieporuszone góry i ustanowił przegrodę między morzami?

sura an-Naml, ajat 61

Wielobożcy odpowiedzieliby: «Allah». A następnie powiedział Wszechwyższy:

أَإِلَهٌ مَعَ اللَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لاَ يَعْلَمُونَ

Czy jest bóstwo godne czci, oprócz Allaha? Nie, lecz większość z nich tego nie wie

sura an-Naml, ajat 61

Następnie mówi Wszechwyższy Allah:

أَمَّن يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الأَرْضِ أَإِلَهٌ مَّعَ اللهِ قَلِيلاً مَا تَذَكَّرُونَ

Kto odpowiada na modlitwę potrzebującego, gdy do Niego woła, usuwa zło i czyni was spadkobiercami ziemi? Czy jest bóstwo godne czci, oprócz Allaha? Mało wy wspominacie napomnienia!

sura an-Naml, ajat 62

A następnie powiedział Wszechwyższy Allah:

أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَن يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ أَإِلَـٰهٌ مَّعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (63) أَمَّن يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَإِلَـٰهٌ مَّعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ

Kto prowadzi was prostą drogą w mrokach lądu i morza i posyła wiatry z dobrą wieścią o Swoim miłosierdziu? Czy jest bóstwo godne czci, oprócz Allaha? Allah jest ponad tymi, których dodają w charakterze współtowarzyszy! Kto tworzy stworzenie od początku, a następnie je odtwarza, i obdarza was pożywieniem z nieba i ziemi? Czy jest bóstwo godne czci, oprócz Allaha? Powiedz: "Przynieście wasz dowód, jeśli mówicie prawdę"

sura an-Naml, ajaty 63-64

I nie mają żadnych dowodów. Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِندَ رَبِّهِ

U tego, kto modli się obok Allaha do innych bogów, nie ma na to żadnego dowodu. Jego rozliczenie jest u jego Pana

sura al-Mu'minun, ajat 117

Wielobożcy naszych czasów jeszcze więcej dokonują szirku, niż dawni wielobożcy. Ponieważ wielobożcy naszych czasów przypisali swoim bożkom atrybuty /rububijja/.

Najpierw szejch przytoczył jako dowód słowa Wszechwyższego Allaha:

أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

Czyż dodają w charakterze współtowarzyszy Allahowi tych, którzy nic nie tworzą, podczas gdy sami zostali stworzeni

sura al-A'raf, ajat 191

W tym ganienie! Jak czczą tych, którzy nic nie tworzą, podczas gdy sami zostali stworzeni? Kto ich stworzył? Allah! On stworzył tych, których czczą ci ludzie. I dlatego godny czci jest tylko jeden Wszechwyższy Allah, posiadacz wielkości i szczodrości.

Następnie szejch przytoczył słowa Wszechwyższego Allaha:

وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ

A ci, do których zwracacie się oprócz Niego, nie władają nawet błonką na pestce daktyla. Gdy zwracacie się do nich, nie słyszą waszej modlitwy, a gdyby nawet usłyszeli, nie odpowiedzieliby wam. W Dniu zmartwychwstania odrzucą waszą cześć. Nikt nie powiadomi cię tak, jak Wiedzący

sura Fatir, ajaty 13-14

«Nie władają nawet błonką na pestce daktyla» - w tych słowach dowód. Te obiekty czci nie władają nawet tak drobną rzeczą. Co więc powiedzieć o tym, co jest większe od tego? /Allazina/ - to /ismu mausula/, tzn. obejmuje wszystkie obiekty czci, do których się zwracają, oprócz Wszechwyższego Allaha. Czy to aniołowie, prorocy, posłańcy, zmarli prawi i grzesznicy, dżinny, bożki, drzewa i kamienie.

Po tym szejch przytoczył kilka hadisów. I wszystkie te hadisy wskazują na słowa Wszechwyższego Allaha:

لَيْسَ لَكَ مِنَ الأَمْرِ شَيْءٌ

Nie podejmujesz żadnej decyzji

sura Ali 'Imran, ajat 128

W tym ajacie wskazanie, że nawet prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) niczym nie włada, mimo tego, że jest panem rodzaju ludzkiego. Wywyższanie i miłość do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest gałęzią miłości do Allaha i wywyższania Go. Dlatego ten, kto jest niżej od niego pozycją, tym bardziej niczym nie włada. Gdyby czymś władał, wtedy pomógłby sobie i swoim towarzyszom w dniu Uhud. Jednak w tym dniu wydarzyło się to, co się wydarzyło. I Wszechwyższy Allah zesłał słowa:

لَيْسَ لَكَ مِنْ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ

Nie podejmujesz żadnej decyzji. Allah zaś albo przyjmie ich skruchę, albo ich ukarze, przecież są niesprawiedliwi

sura Ali 'Imran, ajat 128

Al-Buchari przytacza też hadis Ibn 'Umara o tym, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), podniósłszy głowę po dokonaniu pokłonu w pasie w ostatnim raka'acie porannej modlitwy, powiedział: «Allah wysłuchał tego, kto Go wychwalił. Panie nasz, chwała Tobie!» - następnie wypowiedział: «O Allahu! Przeklnij takiego to a takiego!» I Allah zesłał objawienie:

لَيْسَ لَكَ مِنَ الأَمْرِ شَيْءٌ

Nie podejmujesz żadnej decyzji

sura Ali 'Imran, ajat 128

Zob. «Sahih al-Buchari», 4069.

Abu Hurajra opowiadał: «Gdy posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zostało zesłane objawienie:

وأنذِرْ عَشيرتَكَ الأقرَبين

Ostrzeż swoich najbliższych krewnych!

sura asz-Szu'ara, ajat 214

Wstał przed nami i wypowiedział: «O Kurajszyci! Wykupcie swoje dusze, gdyż niczym nie mogę wam pomóc przed Allahem! O synowie 'Abdu al-Muttaliba, niczym nie mogę wam pomóc przed Allahem! O 'Abbasie synu 'Abdu al-Muttaliba, niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem! O Safijjo, ciotko posłańca Allaha! Niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem! O Fatimo, córko posłańca Allaha! Proś u mnie, czego chcesz, lecz niczym nie

> mogę ci pomóc przed Allahem!» Buchari, 2602; Muslim, 206. W tym hadisie wskazanie na to, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie może pomóc nawet najbliższym krewnym. Może jedynie przekazać im dowody. Nie może odwrócić kary i temu podobne.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir dwóch ajatów z sury «al-A'raf» 191-192, i sury «Fatir» 13-14.

2. Historia, która wydarzyła się przy bitwie pod Uhud.

3. Du'a kunut podczas modlitwy pana wszystkich posłańców (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i jego prawych naśladowców, stojących za nim i mówiących «Amin!».

4. Wszyscy przeklinani byli niewierni.

5. Dokonywali takich czynów, których nie dokonywała większość niewiernych, w tym - rozbili twarz Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i chcieli go zabić. Także znieważyli zabitych, choć byli ich krewnymi.

6. Allah zesłał mu z tego powodu następujący ajat: «Nie podejmujesz żadnej decyzji...» (Ali 'Imran, 128).

7. Następnie zostało zesłane: «...Allah zaś albo przyjmie ich skruchę, albo ich ukarze...» (Ali 'Imran, 128). I rzeczywiście Allah zmiłował się nad nimi, przyjmując ich skruchę, i uwierzyli.

8. Du'a kunut przy nieszczęściu.

9. Przeklinani zostali wymienieni w modlitwie po imionach i imionach ich ojców.

10. Przeklęcie określonego człowieka przy dokonywaniu du'a kunut.

11. Opowiadanie o czynach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), gdy zostało mu zesłane: «I ostrzeż swoich najbliższych krewnych». (asz-Szu'ara, 214).

12. Gorliwość Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w wykonaniu tego nakazu (wezwania) mimo tego, że ludzie przypisali mu stan nienormalności. To samo wydarzy się, jeśli uczyni to jakikolwiek muzułmanin w naszych czasach.

13. Jak do bliskich i dalekich krewnych prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zwracał się z wezwaniem: "Niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem!" Nawet powiedział: O Fatimo, córko Muhammada!.. Niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem!" Jeśli oświadczył to pan wszystkich posłańców (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), twierdząc, że niczym nie może pomóc swojej córce, pani kobiet wszystkich światów, i jeśli człowiek wierzy w to, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówi tylko prawdę, a potem spojrzy na to, co wypełnia dzisiaj serca dostojnych ludzi, wtedy wyraźnie zrozumie, czym jest tauhid i czym jest wyobcowanie się od religii.

ROZDZIAŁ 16. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „GDY ZAŚ STRACH OPUŚCI ICH SERCA, POWIEDZĄ: «CO POWIEDZIAŁ WASZ PAN?» ODPOWIEDZĄ: «PRAWDĘ, PRZECIEŻ ON - WZNIOSŁY, WIELKI»"

باب قول الله تعالى:﴿حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

O słowach Wszechwyższego Allaha: "Gdy zaś strach opuści ich serca, powiedzą: «Co powiedział wasz Pan?». Odpowiedzą: «Prawdę, przecież On - Wzniosły, Wielki»".

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczony jest hadis Abu Hurajry o tym, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: Gdy Allah decyduje o jakiejś sprawie na niebiosach, wtedy aniołowie składają skrzydła, okazując pokorę przed Jego słowami, i jest to podobne do huku uderzenia łańcucha o kamienie, który ich razi.

حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

> *A gdy strach opuszcza ich serca, mówią: "Co powiedział wasz Pan?" I odpowiadają: "Prawdę, przecież On - Wszechwyższy, Wielki!"*
>
> Saba, 23

Szatani zaś, ustawiwszy się jeden nad drugim (podobnie do palców dłoni, jak to opisał Sufjan ibn 'Ujajna), ukradkiem podsłuchują słowa Allaha. Usłyszawszy słowo, każdy przekazuje je temu, kto jest niżej, i tak dalej z góry na dół, dopóki, w końcu, tego słowa nie wypowie czarownik lub wróżbita. Jego posiadacza może

strącić spadająca gwiazda, zanim zdąży je przekazać, a może i nie zdążyć go strącić, i wtedy dodaje do tej prawdy sto nieprawd. Ludzie zaś mówią: "Czyż nie powiedział nam w takim to a takim dniu tego a tego?" I prawdziwe słowo, usłyszane z Niebios, przekonuje ludzi, by w nie uwierzyli». Buchari, 4701, 4800, 7481.

Nawwas ibn Sam'an, niech Allah będzie z niego zadowolony, opowiadał: «Posłaniec Allaha powiedział: "Wstrząsają się niebiosa, gdy mówi Allah, chcąc przekazać nakaz poprzez Objawienie, i wszystko wypełnia się strachem przed Allahem, Wszechmocny On i Wielki. Usłyszawszy to, wszyscy mieszkańcy Niebios padają na twarz przed Allahem i tracą przytomność. Pierwszy podnosi głowę Dżibril, i Allah przekazuje mu to objawienie, które Mu się podoba. Następnie Dżibril przechodzi przez aniołów. Gdy przechodzi przez każde niebo, aniołowie tego nieba pytają go: "O Dżibrilu, co powiedział nasz Pan?" Dżibril odpowiada im: "Prawdę powiedział On, przecież On - Wszechwyższy, Wielki!" I wszyscy oni powtarzają to, co powiedział Dżibril. I doprowadza Dżibril Objawienie tam, dokąd nakazał mu Allah, Wszechmocny On i Wielki"». Ibn Abu 'Asim, 515; Ibn Dżarir w tafsirze, 22/91. Szejch al-Albani nazwał ten hadis słabym w książce «Zilalu dżanna». A Allah wie najlepiej!

> W tym rozdziale wskazanie na to, że tylko Wszechwyższy Allah jest godny czci, gdyż tylko On opisany jest atrybutami doskonałości i wielkości. W tym dziale mówi się o niektórych atrybutach Wszechwyższego Allaha. Wszyscy, którzy na niebiosach i na ziemi, obawiają się Go. I dlatego

najlepiej ze wszystkich wiedzą o Allahu ci aniołowie, którzy znajdują się na niebiosach. Wszechwyższy Allah powiedział:

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

Obawiają się swojego Pana, który jest nad nimi, i dokonują tego, co im nakazano

sura an-Nahl, ajat 50

A także powiedział, opisując aniołów:

وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ

Drżą ze strachu przed Nim

sura al-Anbija, ajat 28

Kto jest Tym, kogo obawiają się wszystkie stworzenia? Kto jest Tym, komu wszyscy się podporządkowują? To jest Allah! Dlatego Wszechwyższy Allah mówi:

حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

Gdy zaś strach opuści ich serca, powiedzą: "Co powiedział wasz Pan?". Odpowiedzą: "Prawdę, przecież On - Wzniosły, Wielki"

„Saba" 34:23

> Tzn. gdy strach opuszcza serca aniołów. Aniołowie doskonale są zorientowani co do swojego Wielkiego i Potężnego Pana, i wiedzą, że Allah jest Wszechmocny i Wielki i posiada władzę nad wszystkim, co istnieje. I dlatego mocno obawiają się swojego Wolnego od skazy Pana i wiedzą, że nie obejdą się bez opieki Wielkiego i Potężnego Allaha nawet przez mgnienie oka. Boskie cechy, które świadczą na korzyść tego, to cechy wielkości, właściwe Wielkiemu i Potężnemu Allahowi. Wiadomo, że boskie cechy dzielą się na różne grupy zależnie od ich sensu. Wśród nich są cechy wielkości i cechy piękna. Cechy, które wywołują w sercu stworzeń strach i drżenie przed Wielkim i Potężnym Panem, nazywane są cechami wielkości. Te cechy w rzeczywistości właściwe są tylko Allahowi, ponieważ Jego cechy i epitety są absolutne. I ponieważ tylko Jego cechy są absolutne, czcić należy również tylko Jego. Co się zaś tyczy ludzi, ich cechom właściwe jest mnóstwo niedostatków. Wiedzą, że ich życie jest niedoskonałe, i istnieje mnóstwo przyczyn, które mogą pociągnąć za sobą ich śmierć lub skazać ich na chorobę. Są słabi, biedni i potrzebują wsparcia. Nie posiadają absolutnych cech, i to świadczy o ich niedostatkach i ich słabości. Wszystko to świadczy też o tym, że są podporządkowanymi i zarządzanymi sługami. A słudzy zobowiązani są zwracać się do Tego, kto posiada cechy doskonałości i epitety piękna i wielkości. Posiada je zaś tylko jeden Allah. W tym zawiera się sens tego rozdziału, i jest to zupełnie oczywiste. Chwała zaś za to należy do Wszechwyższego Allaha!

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 23 ajatu z sury «Saba».

2. W tym ajacie zawiera się uzasadnienie nieważności szirku, w szczególności dotyczącego prawych. O tym ajacie powiedziano, że podcina drzewo szirku u samej jego podstawy.

3. Tafsir wypowiedzi Allaha: «Odpowiedzą: "Prawdę, przecież On - Wszechwyższy, Wielki!»" (Saba, 23).

4. Przyczyna ich pytania o to.

5. Dżibril odpowiada im po tym: «Powiedział to a to».

6. Wspomniano, że pierwszym, kto podnosi głowę, jest Dżibril.

7. Zwraca się do wszystkich mieszkańców Niebios, ponieważ oni pytają Go.

8. Wszyscy mieszkańcy Niebios padają na twarz przed Allahem.

9. Niebiosa się wstrząsają, gdy słyszą mowy Allaha.

10. Dżibril przekazuje Boskie objawienie tam, dokąd nakazał mu Allah.

11. Wspomnienie o podsłuchiwaniu szatanów.

12. Opis rozmieszczenia jednych z nich nad drugimi.

13. Posyłanie spadających gwiazd.

14. Czasami szatan zostaje strącony spadającą gwiazdą, zanim przekaże objawienie niżej stojącemu, a czasami objawienie zostaje przekazane, zanim gwiazda go strąci, aż w ten sposób dotrze do czarownika.

15. Czarownik czasami może mówić prawdę.

16. Wraz z tą prawdą rozpowszechnia setkę nieprawd i wymysłów.

17. Kłamstwo przyjmowane jest tylko z powodu słowa, zesłanego z Niebios.

18. Przyjmowanie przez dusze kłamstwa: chwytają się jednego, a całej setki nie biorą pod uwagę.

19. Jedni przekazują drugim zesłane słowo, uczą się go na pamięć i się nim kierują.

20. Potwierdzenie Boskich cech w odróżnieniu od aszarytów-mu'attylitów i dżahmitów.

21. Wskazanie na to, że przyczyną powszechnego wstrząśnienia jest strach przed Allahem, Wszechmocny On i Wielki.

22. Padają na twarz przed Allahem.

ROZDZIAŁ 17. O WSTAWIENNICTWIE

باب الشفاعة

Wszechwyższy i Wszechmocny Allah powiedział:

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

> *Ostrzegaj nim tych, którzy obawiają się tego, że zostaną zebrani przed swoim Panem wtedy, gdy nie będzie u nich, oprócz Niego, ani opiekuna, ani wstawiennika. Być może się ulękną!*
>
> **sura al-An'am, ajat 51**

A także:

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا

> *Powiedz: "Allahowi należy się wstawiennictwo w całości"*
>
> **sura az-Zumar, ajat 44**

A także:

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

> *Kto stanie się wstawiać przed Nim bez Jego pozwolenia?*
>
> **sura al-Bakara, ajat 255**

A także:

وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى

> *Ilu jest na niebiosach aniołów, których wstawiennictwo nie przyniesie żadnego pożytku, dopóki Allah nie pozwoli wstawić się za tych, za których zechce i z których jest zadowolony!*
>
> **sura an-Nadżm, ajat 26**

A także:

قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ(22)وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ

> *Powiedz: "Wezwijcie tych, których uważaliście za bogów obok Allaha". Nie władają nawet najmniejszą cząstką na niebiosach i na ziemi i nie są współwłaścicielami czegokolwiek na nich, i nie ma u Niego wśród nich pomocników. Niczyje wstawiennictwo przed Nim nie przyniesie pożytku, oprócz tych, którym będzie dozwolone*
>
> „Saba" 34:22-23

Abul-'Abbas Ibn Tajmijja powiedział: «Allah odrzucił wszystko to, na co liczą wielobożcy. Odrzucił posiadanie własności lub jej udziału przez kogokolwiek, oprócz Niego, i odrzucił obecność u Niego pomocników. W ten sposób, pozostaje tylko wstawiennictwo, jednak jest ono możliwe tylko dla tego, komu On to dozwoli. Pan powiedział:

وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى

> *Wstawiają się tylko za tych, z których jest zadowolony*
>
> **sura al-Anbija, ajat 28**

Podobne wstawiennictwo, na które liczą wielobożcy, będzie absolutnie nieważne w dniu Zmartwychwstania, gdyż odrzucił je Koran. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opowiadał, że w dniu Sądu przyjdzie i padnie na twarz przed swoim Panem, wychwalając Go i nie zaczynając od wstawiennictwa lub orędownictwa. Następnie zostanie mu powiedziane: "Podnieś głowę i mów, a zostaniesz wysłuchany, proś, a otrzymasz, wstawiaj się, a twoje wstawiennictwo zostanie przyjęte". Pewnego razu, Abu Hurajra zapytał Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Kim są ci najszczęśliwsi z ludzi, którzy zasłużyli na twoje orędownictwo?» Odpowiedział: «To ci, którzy powiedzieli, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, szczerze z czystego serca». Takie wstawiennictwo, za pozwoleniem Allaha, udzielane jest tylko tym ludziom, którzy byli szczerzy przed Allahem, i niedostępne jest dla tych, którzy dodają Allahowi współtowarzyszy.

Istota tego zawiera się w tym, że Wszechmocny Allah zsyła dobro Swoim szczerym sługom, wybaczając im ich grzechy poprzez du'a tego, komu dozwolił wstawiennictwo, tzn. Swojemu prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), okazując mu tym samym cześć i obdarzając go "miejscem chwalebnym".

Wstawiennictwo zaś, odrzucane przez Allaha w Koranie, to to, w którym zamieszany jest szirk, i właśnie dlatego Allah określił przypadki, gdy jest ono

dopuszczalne. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wyjaśnił, że wstawiennictwo ma zastosowanie tylko w odniesieniu do muwahhidów (monoteistów) i szczerych w religii Allaha ludzi».

> Jest to rozdział o wstawiennictwie /szafa'a/. Szejch przytoczył ten rozdział właśnie w tym miejscu, gdzie i powinien być. Jeśli przytoczysz dowód poprzez tauhid /rububijja/ tym, którzy proszą proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i świętych, powiedzą: «Owszem, zgadzamy się z wami. Jednak ci, u których prosimy, są bliscy Allaha i zajmują u Niego wielkie miejsce. Dlatego zdołają wstawić się za nas przed Allahem. Jeśli poprosić ich o to, wtedy obowiązkowo się wstawią». Jakby szejch przypomniał sobie te słowa wielobożców i przytoczył ten rozdział. Szejch nawet napisał osobną książkę, gdzie opowiedział o tym, jakie dowody przytaczają wielobożcy. Po wszystkich rozdziałach, które objaśnił szejch, u wielobożców pozostał tylko dowód o wstawiennictwie. Dlatego i rozdział poświęcony jest właśnie tej kwestii. Słowo «الشفاعة» wzięte jest ze słowa «الشفع», tzn. "para". Tzn. ten, kto żąda wstawiennictwa, staje się parą temu, u kogo żąda. Wstawiennictwo /szafa'a/ - to du'a. Dlatego jakikolwiek dowód z Koranu i Sunny o zakazie du'a do kogokolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha, pasuje i w tym temacie. Ten, kto prosi o wstawiennictwo, dokonuje du'a do tego, u kogo prosi. Na przykład, ktoś przyjdzie do grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) lub do grobu świętego i powie: «Proszę u ciebie o wstawiennictwo», - to znaczy, że dokonuje du'a do tego człowieka. Dlatego proszenie o wstawiennictwo /szafa'at/ u kogokolwiek, oprócz Wszechwyższego Allaha, jest wielkim szirkiem, gdyż w swojej podstawie jest to du'a. Ten człowiek prosi o wstawiennictwo u zmarłego, tzn. dokonuje du'a do innego, obok Wszechwyższego Allaha. Teraz poznałeś sens słowa /szafa'a/. Poznałeś, że jeśli człowiek prosi u zmarłego o wstawiennictwo, jest to wielki szirk. A jeśli zaś człowiek żyje, wtedy można poprosić go o wstawiennictwo, tzn. poprosić, by teraz dokonał za ciebie du'a. Być może Wszechwyższy Allah odpowie na jego du'a, a być może nie odpowie. Wszechwyższy Allah

dozwolił prosić o wstawiennictwo na tym świecie, tzn. dokonywać za kogoś du'a. Dlatego towarzysze za życia proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przychodzili do niego i prosili o wstawiennictwo, tzn. prosili, by dokonał za nich du'a. Kwestia wstawiennictwa spośród tych kwestii, których wielu nie rozumie. Niektórzy uczeni się pomylili, pozwalając prosić o wstawiennictwo u grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Przytoczyli różne opowiadania o tym, jak ludzie prosili o wstawiennictwo u grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), nie ganiąc tego. Tak, na przykład, postąpił imam Nawawi i Ibn Kudama (niech Allah się nad nimi zmiłuje). Nie można przytaczać tego jako różnicę zdań.

Jak powiedzieliśmy, ta kwestia jest niezrozumiała dla wielu. Dlatego niektórzy uczeni powiedzieli: «Przekazanie dowodu różni się zależnie od wątpliwości! Jeśli człowiek zwraca się do kogokolwiek oprócz Allaha, wtedy łatwo mu przytoczyć dowód. A najbardziej zagmatwana kwestia dla zwykłych ludzi - to kwestia wstawiennictwa». Dlatego szejch przytoczył ten dział. Przytoczył dowody z Koranu i Sunny o tym, że wstawiennictwo jest dozwolone tylko przy określonych warunkach. Nie każde wstawiennictwo będzie przyjęte. Będzie przyjęte wstawiennictwo, lecz będzie i odrzucone. Dlatego wstawiennictwo dzieli się na dwa rodzaje: Co się tyczy odrzucanego wstawiennictwa - jest to to, co odrzucił Wszechwyższy Allah od wielobożców. Szejch przytoczył dowód, że Wszechwyższy Allah powiedział:

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ

Ostrzegaj nim tych, którzy obawiają się tego, że zostaną zebrani przed swoim Panem wtedy, gdy nie będzie u nich, oprócz Niego, ani opiekuna, ani wstawiennika

sura al-An'am, ajat 51

Jest to odrzucane wstawiennictwo. Co się tyczy monoteistów, wtedy wstawiennictwo będzie dla nich tylko przy określonych warunkach: 1 - Pozwolenie Wszechwyższego Allaha. 2 - Wszechwyższy Allah powinien być zadowolony zarówno ze wstawiennika, jak i z tego, za kogo się wstawia. Tzn. w podstawie wstawiennictwo czyni Wszechwyższy Allah i nikt, oprócz Niego. Dlatego szejch po tym przytoczył słowa Allaha:

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا

Powiedz: "Allahowi należy się wstawiennictwo w całości"

sura az-Zumar, ajat 44

Jakiekolwiek wstawiennictwo znajduje się pod władzą Wszechwyższego Allaha. W podstawie nie ma żadnego opiekuna i wstawiennika, oprócz Wszechwyższego Allaha. Dlatego wstawiennictwo będzie tylko za pozwoleniem Allaha i po Jego zadowoleniu. W tych ajatach Wszechwyższy Allah wskazał na to, że wstawiennictwem włada tylko On. Dlatego niewłaściwie jest wiązać swoje serce z kimkolwiek obok Allaha, w nadziei, że wstawi się za ciebie. Jednak ze wstawiennictwa będzie pożytek, jeśli odpowiada warunkom.

Szejch przytoczył ajaty, w których zawierają się te warunki. Wszechwyższy Allah mówi:

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

Kto stanie się wstawiać przed Nim bez Jego pozwolenia?

sura al-Bakara, ajat 255

A także:

وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى

Ilu jest na niebiosach aniołów, których wstawiennictwo nie przyniesie żadnego pożytku, dopóki Allah nie pozwoli wstawić się za tych, za których zechce i z których jest zadowolony!

sura an-Nadżm, ajat 26

Z pierwszego ajatu widać, że warunkiem wstawiennictwa jest pozwolenie Wszechwyższego Allaha. Nikt nie zdoła się wstawić, jeśli nie dozwoli Wszechwyższy Allah. Nie zdoła się wstawić bez pozwolenia Allaha ani prorok, ani anioł, ani bliski Allahowi, gdyż wstawiennictwem włada Wszechwyższy Allah. A drugi warunek: zadowolenie Wszechwyższego Allaha zarówno ze wstawiennika, jak i z tego, za kogo się wstawia. W tym wskazanie na to, że nikt nie włada wstawiennictwem, jak sądzili wielobożcy, mając nadzieję, że ich bóstwa zdołają wstawić się za nich przed Allahem. Wielobożcy przed przyjściem proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) byli przekonani o tym, że jeśli poproszą u swojego bóstwa o wstawiennictwo, wtedy to bóstwo obowiązkowo się za nich wstawi. Myśleli, że jeśli poświęcić zmarłemu cześć i poprosić go o wstawiennictwo, wtedy on obowiązkowo się wstawi i Wszechwyższy Allah nie odrzuci takiego wstawiennictwa. Jednak w ajatach wskazanie na niesłuszność takich poglądów. Jeśli udowodniono, że wstawiennictwem włada tylko Wszechwyższy Allah i On pozwoli się wstawić tylko wtedy, gdy jest zadowolony z obu, wtedy jak po tym wiązać swoje serce ze stworzeniami? Konieczne jest wiązać swoje serce z tym, kto włada tym wstawiennictwem. Wiemy, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obowiązkowo będzie się wstawiał, jednak u kogo prosić o to

wstawiennictwo? Prosić trzeba u Wszechwyższego Allaha. Powinniśmy mówić: «O Allahu! Uczyń tak, by Twój prorok się za nas wstawił». Ponieważ tylko Wszechwyższy Allah dozwoli i natchnie proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), by się wstawił za takiego to a takiego. Dlatego szejch przytoczył ajat, gdzie Wszechwyższy Allah mówi:

قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ(22)وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ

Powiedz: "Wezwijcie tych, których uważaliście za bogów obok Allaha". Nie władają nawet najmniejszą cząstką na niebiosach i na ziemi i nie są współwłaścicielami czegokolwiek na nich, i nie ma u Niego wśród nich pomocników. Niczyje wstawiennictwo przed Nim nie przyniesie pożytku, oprócz tych, którym będzie dozwolone

„Saba" 34:22-23

Tutaj wskazane są trzy pozycje: 1 - Wszechwyższy Allah mówi: «Wezwijcie tych, których uważaliście za bogów obok Allaha». Czyż władają czymkolwiek na niebiosach lub na ziemi? Nie, niczym nie władają. 2 - «I nie są współwłaścicielami czegokolwiek» - w tych słowach wskazanie na to, że nie są współtowarzyszami Allaha! 3 - «Nie ma u Niego wśród nich pomocników» - ponieważ niektórzy ludzie myślą, że jest ktoś, kto pomaga Wszechwyższemu Allahowi zarządzać wszystkim, jak na przykład, anioł lub prorok. Dlatego zwracają się do tych stworzeń, myśląc, że pomagają Allahowi. Upodobnili Wszechwyższego Allaha do stworzeń. Zobaczyli ziemskich królów, którzy mają pomocników. Jeśli ci pomocnicy przyjdą do króla i wstawią się za kogoś, wtedy król nie zdoła odrzucić tego wstawiennictwa, gdyż potrzebuje pomocnika. Dlatego zdecydowali, że

jeśli Allahowi ktoś pomaga, wtedy Allah nie może odrzucić wstawiennictwa Swojego pomocnika. Wszechwyższy Allah odrzucił podobne przekonania. Obalił to, że te bóstwa władają wstawiennictwem. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِندَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

Niczyje wstawiennictwo przed Nim nie przyniesie pożytku, oprócz tych, którym będzie dozwolone. Gdy zaś strach opuści ich (aniołów) serca, powiedzą: "Co powiedział wasz Pan?". Odpowiedzą: "Prawdę, przecież On - Wzniosły, Wielki"

„Saba" 34:23

Dlatego wstawiennictwo będzie pożyteczne, tylko jeśli Wszechwyższy Allah dozwoli. A komu On dozwoli się wstawiać? Odpowiedzią będą słowa szejchul-Islama Ibn Tajmijji, które przytoczył szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab. Widzimy, że szejch przytoczył ajaty po kolei. W pierwszych dwóch ajatach wskazanie na to, że wstawiennictwem włada tylko Wszechwyższy Allah. Wstawiennictwo będzie tylko za Jego pozwoleniem. Tzn., jak mówiliśmy wcześniej, wstawiennictwo ma dwa warunki. Komu więc będzie dozwolone się wstawiać? Odpowiedź w słowach szejchul-Islama Ibn Tajmijji, który powiedział: «Allah odrzucił wszystko to, na co liczą wielobożcy. Odrzucił posiadanie własności lub jej udziału przez kogokolwiek, oprócz Niego, i odrzucił obecność u Niego

pomocników. W ten sposób, pozostaje tylko wstawiennictwo, jednak jest ono możliwe tylko dla tego, komu On to dozwoli. Pan powiedział:

وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى

Wstawiają się tylko za tych, z których jest zadowolony

sura al-Anbija, ajat 28

Podobne wstawiennictwo, na które liczą wielobożcy, będzie absolutnie nieważne w dniu Zmartwychwstania, gdyż odrzucił je Koran. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opowiadał, że w dniu Sądu przyjdzie i padnie na twarz przed swoim Panem, wychwalając Go». Pewnego razu, Abu Hurajra zapytał Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Kim są ci najszczęśliwsi z ludzi, którzy zasłużyli na twoje orędownictwo?» Odpowiedział: «To ci, którzy powiedzieli, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, szczerze z czystego serca». Buchari, 6570.

Wielobożcy byli przekonani o tym, że wstawiennictwo będzie bez pozwolenia Allaha i bez Jego zadowolenia. Ponieważ myśleli, że ten, u kogo proszą, włada wstawiennictwem. Dalej Ibn Tajmijja mówi: «Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opowiadał, że w dniu Sądu przyjdzie i padnie na twarz przed swoim Panem, wychwalając Go i nie zaczynając od wstawiennictwa lub orędownictwa. Następnie zostanie mu powiedziane: "Podnieś głowę i mów, a zostaniesz wysłuchany, proś, a otrzymasz, wstawiaj się, a twoje wstawiennictwo zostanie przyjęte"». Pierwszy dowód wskazuje na to, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), pan synów Adama, nie będzie się wstawiał, dopóki nie dozwoli Wszechwyższy Allah. Ponieważ wstawiennictwem włada tylko Wszechwyższy Allah. A w drugim hadisie przyszedł drugi warunek, a jest to zadowolenie Wszechwyższego Allaha. Zadowolony Wszechwyższy Allah

będzie ze szczerymi ludźmi, tzn. ludźmi tauhidu. Dlatego szejchul-Islam mówi: «Takie wstawiennictwo, za pozwoleniem Allaha, udzielane jest tylko tym ludziom, którzy byli szczerzy przed Allahem, i niedostępne jest dla tych, którzy dodają Allahowi współtowarzyszy». Stąd rozumiemy, że kto zwraca się do zmarłego, do proroka, do posłańca, do prawego i nieprawego, prosząc u nich o wstawiennictwo, jest wielobożcą. Ponieważ w podstawie wzywa kogoś innego obok Wszechwyższego Allaha. A ci, do których się zwracają, zdołają się wstawić tylko przy obecności dwóch warunków. Wszechwyższy Allah będzie zadowolony tylko z monoteistów, a monoteiści nie proszą nikogo, oprócz Wszechwyższego Allaha.

Kto prosi u zmarłego o wstawiennictwo, ten pozbawia sam siebie tego wstawiennictwa, dokonując szirku. Wstawiennictwa zasługują tylko monoteiści, a wielobożcy nie otrzymają nawet jego części. Dalej szejchul-Islam mówi: «Istota tego zawiera się w tym, że Wszechmocny Allah zsyła dobro Swoim szczerym sługom, wybaczając im ich grzechy poprzez du'a tego, komu dozwolił wstawiennictwo, tzn. Swojemu prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), okazując mu tym samym cześć i obdarzając go "miejscem chwalebnym"». Jest to istota wstawiennictwa. Jak mówiliśmy wcześniej, wstawiennictwem włada tylko Wszechwyższy Allah. Przytoczyliśmy jako dowód słowa Allaha:

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا

Powiedz: "Allahowi należy się wstawiennictwo w całości"

sura az-Zumar, ajat 44

A także:

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ

Ostrzegaj nim tych, którzy obawiają się tego, że zostaną zebrani przed swoim Panem wtedy, gdy nie będzie u nich, oprócz Niego, ani opiekuna, ani wstawiennika

sura al-An'am, ajat 51

Wstawiać się będą tylko za monoteistów i będzie to miłosierdziem Wszechwyższego Allaha dla nich. Jak to przyszło w hadisie, gdy Abu Hurajra zapytał Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Kim są ci najszczęśliwsi z ludzi, którzy zasłużyli na twoje orędownictwo?» Odpowiedział: «To ci, którzy powiedzieli, że nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha, szczerze z czystego serca». Buchari, 6570.

Dlatego, poznawszy to, człowiek nie będzie wiązał swojego serca z nikim, oprócz Wszechwyższego Allaha. A wielobożcy poświęcali swoją cześć zmarłym prawym i aniołom, mając nadzieję na ich wstawiennictwo. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللهِ مَا لاَ يَضُرُّهُمْ وَلاَ يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلاء شُفَعَاؤُنَا عِندَ اللهِ

Czczą obok Allaha to, co nie wyrządza im szkody i nie przynosi im pożytku. Mówią: "Oni - nasi wstawiennicy przed Allahem"

sura Junus, ajat 18

Dlaczego Wszechwyższy Allah od razu nie wybaczy monoteistom bez wstawiennictwa? Szejchul-Islam odpowiedział na to pytanie, mówiąc: «Po to, by okazać prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) tym samym cześć i obdarzyć go "miejscem chwalebnym"». Wszechwyższy Allah pokaże zaletę tego, kto będzie się wstawiał. Ponieważ powszechnie wiadomo, że pozycja tego, kto się wstawia, jest wyższa, niż pozycja tego, za kogo się wstawia. U wstawiennika będą bliscy ludzie, za których zechce się wstawić. Będzie miał ukochanych ludzi, za których zechce się wstawić. Dlatego wstawiennictwo nie ogranicza się tylko do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Będą się wstawiać prorocy, aniołowie i prawi. Będzie to miłosierdzie Allaha dla tych, którzy się wstawiają, i dla tych, za których będą się wstawiać. Wszystko to wskazuje na wielkość Wszechwyższego Allaha. On - Ten, kto włada całym wstawiennictwem. Dlatego niewłaściwie jest wiązać swoje serce z kimkolwiek, oprócz Niego. Konieczne jest wiązać swoje serce z Allahem w nadziei na wstawiennictwo, ponieważ tylko On okazuje miłosierdzie i dozwala wstawiennictwo. Następnie powiedział szejchul-Islam: «Wstawiennictwo zaś, odrzucane przez Allaha w Koranie, to to, w którym zamieszany jest szirk». Nie będzie wstawiennictwa za wielobożców, gdyż Allah nie jest z nich zadowolony. Wstawiennictwo nie przyniesie pożytku żadnemu wielobożcy, gdyż przynosi pożytek tylko monoteistom. Jedynym wyjątkiem jest Abu Talib. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wstawi się za niego, by mu ulżono karę. Jest to jedyny wyjątek, który dozwolił Wszechwyższy Allah. I na koniec powiedział szejchul-Islam: «Właśnie dlatego Allah określił przypadki, gdy wstawiennictwo jest dopuszczalne. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wyjaśnił, że wstawiennictwo ma zastosowanie tylko w odniesieniu do monoteistów i szczerych w religii Allaha ludzi». Stąd wynika, że to wstawiennictwo, z którym wielobożcy związali swoje serca, jest nieważne. Wstawiennictwo przyniesie pożytek tylko szczerym sługom. A kto prosi o wstawiennictwo u kogoś obok Allaha, będzie go pozbawiony.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir ajatów z sur «al-An'am», 51, «az-Zumar», 44, «al-Bakara», 255, «an-Nadżm», 26 i «Saba», 22-23.

2. Charakterystyka odrzucanego wstawiennictwa.

3. Charakterystyka potwierdzonego wstawiennictwa.

4. Wspomnienie wielkiego wstawiennictwa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), obdarzonego "miejscem chwalebnym" u Allaha.

5. Opis czynów Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który sam nie zaczyna wstawiennictwa, a czyni to tylko wtedy, gdy otrzymuje na to pozwolenie Allaha.

6. Kto jest najszczęśliwszy z ludzi, który zasłużył na orędownictwo Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

7. Orędownictwo jest niedopuszczalne w odniesieniu do tych, którzy dodają równych Allahowi.

8. Wyjaśnienie prawdziwej istoty wstawiennictwa.

ROZDZIAŁ 18. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „ZAPRAWDĘ NIE ZDOŁASZ POPROWADZIĆ PROSTĄ DROGĄ TYCH, KTÓRYCH POKOCHAŁEŚ. TYLKO ALLAH PROWADZI PROSTĄ DROGĄ TYCH, KOGO ZECHCE"

باب قول الله تعالى: ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾

Przekazuje się od Sa'ida bin al-Musajjaba, niech Allah się nad nim zmiłuje, że jego ojciec (al-Musajjab bin Hazn), niech Allah będzie z niego zadowolony, powiedział: Gdy Abu Talib był już bliski śmierci, przyszedł do niego posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zastawszy przy nim Abu Dżahla bin Hiszama i 'Abdullaha bin Abu Umajji bin al-Mughiry. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział Abu Talibowi: «O wuju, wypowiedz słowa "Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha", dzięki czemu będę mógł świadczyć za tobą przed Allahem!» Usłyszawszy to, Abu Dżahl i 'Abdullah bin Abu Umajja jednym głosem zawołali: «O Abu Talibie, czyż odstąpisz od religii 'Abd al-Muttaliba?!» I po tym posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) kontynuował proponowanie mu wypowiedzenia tych słów, a oni powtarzali swoje, aż w końcu Abu Talib wypowiedział swoje ostatnie słowa, potwierdzając, że nie odstąpi od religii 'Abd al-Muttaliba, i odmówiwszy powiedzieć: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha». Wtedy posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawołał: «Co się mnie tyczy, to, przysięgam na Allaha, obowiązkowo będę prosił o przebaczenie dla ciebie, dopóki nie zostanie mi to zakazane!» I wtedy Allah Wszechwyższy zesłał ajat, w którym powiedziano:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى

> *Prorokowi i wierzącym nie przystoi prosić o przebaczenie dla wielobożców, nawet jeśli są krewnymi*
>
> **sura at-Tauba, ajat 113**

A w odniesieniu do Abu Taliba Allah zesłał Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) następujący ajat:

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

> *Zaprawdę nie zdołasz poprowadzić prostą drogą tych, których pokochałeś. Tylko Allah prowadzi prostą drogą tych, kogo zechce*
>
> **sura al-Kasas, ajat 56**

Zgodność tego rozdziału z Księgą Jedyności Boga zawiera się w tym, że najważniejsze, o co proszą ludzie, to prowadzenie prostą drogą, czy to na tym świecie, czy w Życiu Ostatecznym. Z ajatu widać, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), pan synów Adama i najlepsze ze stworzeń Allaha, nie prowadzi prostą drogą. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) niczym nie włada i nie może pomóc nawet bliskim, jak przyszło w hadisie: «O Fatimo, córko posłańca Allaha! Proś u mnie, czego chcesz, lecz niczym nie mogę ci pomóc przed Allahem!» Buchari, 2602; Muslim, 206. I jeśli dotyczy to proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który nie może pomóc i poprowadzić prostą drogą, to co powiedzieć o tym, kto jest niżej od niego? Dlatego nieważna jest więź wielobożców tej społeczności z

kimś, obok Wszechwyższego Allaha. Szejch przytoczył słowa Wszechwyższego Allaha:

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

Zaprawdę nie zdołasz poprowadzić prostą drogą tych, których pokochałeś. Tylko Allah prowadzi prostą drogą tych, kogo zechce

sura al-Kasas, ajat 56

Partykuła /la/ jest tutaj /nafija/. Tutaj zaprzeczone jest prowadzenie /hidaja/, a mianowicie /hidaja at-taufik wal-ilham/. Jej sens w tym, że Wszechwyższy Allah daje niektórym sługom /taufik/, tzn. daje sercu sługi określoną pomoc i z tego powodu sługa zaczyna podążać prostą drogą. Sługa przyjmuje prostą drogę i do niej dąży. Otóż ten rodzaj /hidaji/ nie może dać prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), ponieważ serca są w Rękach Allaha i On je obraca, jak zechce. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie może uczynić muzułmaninem tego, kogo pokochał. Na przykład, Abu Talib przyniósł prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) bardzo wiele pożytku, lecz prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie zdołał dać mu /taufiku/. Drugi rodzaj /hidaji/ - to /hidaja ad-dilala wal-irszad/, tzn. objaśnienie. Ten rodzaj

/hidaji/ jest u każdego wzywającego, każdego proroka i każdego posłańca. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ

Zaprawdę jesteś tylko ostrzegającym napominaczem, i u każdego ludu jest przewodnik

sura ar-Ra'd, ajat 7

A także powiedział Allah Swojemu posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim):

وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (52) صِرَاطِ اللَّهِ

Zaprawdę wskazujesz na prostą drogę - drogę Allaha

sura asz-Szura, ajaty 52-53

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wskazywał /irszad/ na prostą drogę cudami, dowodami i znakami, które dowodziły jego prawdomówności. Dlatego rozumiemy, że od proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zaprzeczona jest /hidaja at-taufik/, dlatego ten rodzaj /hidaji/ trzeba prosić tylko u Wszechwyższego Allaha. Zaprawdę posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), mimo swojej wielkości, i tego, że jest panem synów Adama i najlepszym ze stworzeń, niczym nie włada. Dlatego nie wolno wiązać swojego serca w żądaniu takich ważnych rzeczy, jak /hidaja/, przebaczenie, zadowolenie, oddalenie od zła, z nikim, oprócz Wszechwyższego Allaha. Zaprawdę On -

Ten, z kim trzeba wiązać serce, podporządkowawszy się pokornie, z nadzieją i ze strachem.

Po tym szejch przytoczył hadis. Przekazuje się od Sa'ida bin al-Musajjaba, niech Allah się nad nim zmiłuje, że jego ojciec (al-Musajjab bin Hazn), niech Allah będzie z niego zadowolony, powiedział: Gdy Abu Talib był już bliski śmierci, przyszedł do niego posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zastawszy przy nim Abu Dżahla bin Hiszama i 'Abdullaha bin Abu Umajji bin al-Mughiry. Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział Abu Talibowi: «O wuju, wypowiedz słowa "Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha", dzięki czemu będę mógł świadczyć za tobą przed Allahem!» Usłyszawszy to, Abu Dżahl i 'Abdullah bin Abu Umajja jednym głosem zawołali: «O Abu Talibie, czyż odstąpisz od religii 'Abd al-Muttaliba?!» I po tym posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) kontynuował proponowanie mu wypowiedzenia tych słów, a oni powtarzali swoje, aż w końcu Abu Talib wypowiedział swoje ostatnie słowa, potwierdzając, że nie odstąpi od religii 'Abd al-Muttaliba, i odmówiwszy powiedzieć: «Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha». Wtedy posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawołał: «Co się mnie tyczy, to, przysięgam na Allaha, obowiązkowo będę prosił o przebaczenie dla ciebie, dopóki nie zostanie mi to zakazane!» I wtedy Allah Wszechwyższy zesłał ajat, w którym powiedziano:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى

Prorokowi i wierzącym nie przystoi prosić o przebaczenie dla wielobożców, nawet jeśli są krewnymi

sura at-Tauba, ajat 113

Zob. Buchari, 1360; Muslim, 24.

W tym hadisie ważne wskazanie na to, że słowa /la ilaha illa-Llah/ - to nie po prostu słowa, a zawiera się w nich sens. Dlatego niektórzy Arabowie ich nie wypowiedzieli, gdyż rozumieli sens, rozumieli każdą literę. Mogli łatwo powiedzieć te słowa, lecz odmówili, ponieważ te słowa podkreślają, że wszystkie ich bóstwa są niegodne czci, a godny jest tego tylko Wszechwyższy Allah. Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ يَسْتَكْبِرُونَ(35) وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوا آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ(36) بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ

Gdy im mówiono: "Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Allaha", - wynosili się i mówili: "Czyż zrezygnujemy z naszych bóstw dla opętanego poety?". O nie! Przyniósł prawdę i potwierdził prawdziwość posłańców

sura as-Saffat, ajaty 35-37

Także mówili:

أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا

Czyż obrócił bóstwa w Jedynego Boga?

„Sad" 38:5

Dlatego nie są to po prostu słowa, a niosą ze sobą pełne przekonanie, wiedzę i miłość. Także w tym hadisie wskazanie na szkodę od złych

przyjaciół i złych zgromadzeń, gdyż przyjaciele Abu Taliba powiedzieli: «O Abu Talibie, czyż odstąpisz od religii 'Abd al-Muttaliba?!»

I prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) rzeczywiście zaczął prosić za niego o przebaczenie, lecz czy pomogło to Abu Talibowi? Nie pomoże to wielobożcom. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie może wybaczać grzechów wielobożcy, nie może odwrócić szkody i nie może przynieść pożytku. Wszechwyższy Allah zesłał:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

Prorokowi i wierzącym zakazane jest prosić o przebaczenie dla wielobożców, nawet jeśli są krewnymi, po tym, jak stało się dla nich jasne, że będą mieszkańcami Piekła

sura at-Tauba, ajat 113

Wszechwyższy Allah zakazał prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) prosić o przebaczenie za wielobożców. W tym ajacie przyszły słowa «مَا كَانَ». Przychodzą w Koranie i Sunnie z dwoma sensami: 1 - Zakaz. Jak, na przykład, w powyższym ajacie. A także w słowach Allaha:

مَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَافَّةً

Wierzącym zakazane jest wyruszać w wyprawę wszyscy razem

sura at-Tauba, ajat 122

2 - Zaprzeczenie. Jak, na przykład, słowa Allaha:

وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَى إِلاَّ وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ

Nie niszczyliśmy osiedli, chyba że ich mieszkańcy byli niesprawiedliwi

sura al-Kasas, ajat 59

Jeśli prorokom, posłańcom i /aulija/ zakazano nawet za życia prosić o przebaczenie dla wielobożców, to jak będą prosić za nich o przebaczenie już w grobie? Dlatego Allah zesłał:

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

Zaprawdę nie zdołasz poprowadzić prostą drogą tych, których pokochałeś. Tylko Allah prowadzi prostą drogą tych, kogo zechce

sura al-Kasas, ajat 56

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir ajatu: «Zaprawdę nie poprowadzisz prostą drogą tych, których pokochałeś (lub tych, dla których pragniesz prostej drogi)...» (al-Kasas, 56).

2. Tafsir wypowiedzi Wszechwyższego: «Zakazane jest prorokowi...» (at-Tauba, 113).

3. Ważną kwestią jest zrozumienie słów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Powiedz: "Nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha"...» jako obalenie tych, którzy oświadczają o znajomości tego.

4. Abu Dżahl i ci, którzy z nim byli, doskonale wiedzieli, czego chciał Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który, wszedłszy, powiedział umierającemu: «Powiedz: "Nie ma nikogo godnego czci, oprócz Allaha"». Niech Allah poniży tych, którzy nie rozumieją z podstaw Islamu tego, co rozumiał Abu Dżahl!

5. Gorliwość Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w jego wezwaniu do swojego umierającego wuja, by choć przed śmiercią przyjął Islam.

6. Obalenie tych, którzy twierdzą, że Abu Talib przyjął Islam.

7. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) prosił o przebaczenie dla niego, jednak przebaczenie nie zostało dane, a samemu Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zostało to zakazane.

8. Szkoda złego towarzystwa dla człowieka.

9. Szkoda wywyższania przodków i dostojnych ludzi.

10. Kierują się tym ignoranci.

11. Świadectwo tego, że czyny ocenia się według końcowych czynów. Gdyby Abu Talib powiedział to, do czego go nawoływano, przyniosłoby mu to dobro.

12. Zastanowienie się nad głębią tej wątpliwości w sercach błądzących, gdyż we wspomnianym hadisie spierają się z Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który wzmacniał i powtarzał swoje wezwanie właśnie z tej pozycji. Biorąc pod uwagę siłę i wyrazistość tej wątpliwości, ograniczyli się do niej.

ROZDZIAŁ 19. PRZYCZYNĄ NIEWIARY LUDZI I PORZUCENIA RELIGII JEST NADMIERNE WYWYŻSZANIE PRAWYCH

باب ما جاء أن سبب كُفْرِ بني آدم وتركِهم دينهم هو الغلو في الصالحين

Wszechwyższy i Wszechmocny Allah powiedział:

يَا أَهْلَ الكِتَابِ لاَ تَغْلُواْ فِي دِينِكُمْ وَلاَ تَقُولُوا عَلَى اللهِ إِلاَّ الحَقَّ

> *O ludzie Pisma! Nie okazujcie nadmiaru w waszej religii i mówcie o Allahu tylko prawdę*
>
> **sura an-Nisa, ajat 171**

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczone jest objaśnienie Ibn 'Abbasa następującej wypowiedzi Wszechwyższego Allaha:

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا(23) وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا

> *Powiedzieli: "Nie wyrzekajcie się waszych bogów: Wadda, Suwa'a, Jaghusa, Ja'uka i Nasra". Już wprowadzili w błąd wielu*
>
> **sura Nuh, ajaty 23-24**

Ibn 'Abbas powiedział: «Są to - imiona prawych ludzi z ludu Nuha. Gdy zmarli, szatan podszepnął ich ludowi, by wznieśli im posągi w miejscach ich zgromadzeń

i nazwali je ich imionami. Na początku ich nie czczono, jednak gdy zmarli ludzie, którzy je wznieśli, i wiedza została zapomniana, zaczęto je czcić».

Ibn al-Kajjim powiedział: «Niektórzy salafowie przekazali: "Gdy oni (prawi) zmarli, na ich grobach zbudowano ich posągi, a gdy minęło dostatecznie dużo czasu, zaczęto je czcić"».

'Umar opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie wywyższajcie mnie tak, jak wywyższają chrześcijanie syna Marjam, gdyż jestem sługą. Mówcie więc: "Sługa Allaha i Jego posłaniec"».

Od Ibn 'Abbasa (niech Allah będzie z niego zadowolony) przekazuje się, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wystrzegajcie się nadmiaru w religii, gdyż tych, którzy żyli przed wami, zgubił nadmiar w religii!»

Muslim przytacza hadis Ibn Mas'uda o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zginęli okazujący nadmiar!», powtarzając to trzykrotnie.

> W poprzednich rozdziałach szejch opowiedział o podstawach. Przytoczył dowody odnośnie Jedyności Boga i opowiedział o niektórych przekonaniach wielobożców. Udowodnił nieważność ich przekonań, gdy uważali niektórych ludzi za współtowarzyszy Wszechwyższego Allaha, innych - za pomocników, a trzecich - za wstawienników. Teraz szejch zaczął objaśniać kwestię: «A jak w ogóle szirk przeniknął do przekonań ludzi?» Dowody na zakazaność szirku są jasne. Wszyscy posłańcy zostali posłani po to, by przekazać ludziom, że powinni czcić jednego

Wszechwyższego Allaha i nikogo oprócz Niego. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُم مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُم مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ

Wysłaliśmy do każdej społeczności posłańca (z nakazem): "Czcijcie Allaha i unikajcie tagutu!". Wśród nich są tacy, których Allah poprowadził prostą drogą, i tacy, którym słusznie przeznaczone było błądzenie

sura an-Nahl, ajat 36

Na czym polega przyczyna błądzenia i szirku? O tym będzie mowa w tym rozdziale.

Przyczyną szirku jest nadmiar, który zakazali Wszechwyższy Allah i Jego posłaniec (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Ten zakaz dotyczył wszystkich społeczności. Jedną z przyczyn szirku jest nadmiar w odniesieniu do prawych. Jest to jedna z najważniejszych przyczyn. W tym rozdziale mówi się o przyczynach po tym, jak w poprzednich rozdziałach opowiedziano o podstawach. «الغلو» - nadmiar - to przekroczenie granicy. Jak przyszło w hadisie, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) podczas Hadżdżu rzucał kamyki i powiedział: «Rzucajcie kamyki takiej wielkości i wystrzegajcie się nadmiaru». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał przekraczania granic nawet w rozmiarach tych kamyczków. A jeśli człowiek zacznie rzucać duże kamienie, wtedy będzie to nadmiarem.

Do prawych należą prorocy, posłańcy, /aulija/ i każdy, kto opisany jest prawością. «الصلاح» - prawość w Koranie i Sunnie: 1 - Jest to to, co jest sprzeczne z nieprawością. 2 - Jest to to, co jest sprzeczne z grzechami.

Dlatego prawym nazywa się tego, kto nie dokonuje nieprawości, a także tego, kto nie dokonuje grzechów. W tym rozdziale pod prawymi ma się na myśli tych, którzy czcili Wszechwyższego Allaha, byli szczerzy, wystrzegali się nieprawości i grzechów. Wcielili w sobie wykonywanie nakazów i porzucenie zakazów, wyprzedzając innych w dobrych czynach. Przyczyną szirku jest przekroczenie granic w odniesieniu do prawych ludzi. A jaką granicę ustanowił Wszechwyższy Allah? Prawych trzeba kochać i czcić dla Wszechwyższego Allaha, trzeba podążać za nimi w ich prawości i w ich wiedzy. Jeśli są prorokami i posłańcami, wtedy powinniśmy podążać za ich szariatem, wykonywać to, co nakazali. To właśnie jest granica w odniesieniu do nich. Konieczne jest ich kochać, szanować i pomagać.

Co się tyczy nadmiaru w odniesieniu do nich, jest to morze, które nie ma granic. Doszło nawet do tego, że niektórym prawym przypisano boskie cechy. Niektórzy ludzie zaczęli mówić o tym, że prawi znają sekrety Tablicy Strzeżonej i Pióra. Powiedział Busajri w swojej znanej /kasydzie/: «Z twojej (o proroku) hojności: ten świat i tamten świat. A z twojej wiedzy: Tablica Strzeżona i Pióro». Podobnym może być opisany tylko Wszechwyższy Allah i dlatego taki nadmiar jest surowo zakazany. Także powiedział o proroku (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), okazując skrajny nadmiar, że nie ma nic odpowiadającego jego wielkości i przy wypowiedzeniu jego imienia ożywają kości. Tłumacze tych wierszy powiedzieli: «Nawet Koran nie odpowiada wielkości proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)». Jest to dlatego, że aszaryci nie mówią, że Koran - to słowa Wszechwyższego Allaha. Jest to nadmiar, który pochodzi od tych, którzy czczą innych obok Wszechwyższego Allaha. Zwracają się do proroków i posłańców, opisując ich boskimi cechami. Jest to wielki

szirk, ponieważ zawiera się w tym porównanie stworzenia ze Stwórcą. Jest to niewiara! Niech Wszechwyższy Allah nas ustrzeże!

Lecz także nie wolno niedbale odnosić się do prawych, tzn. ich nie kochać i nie szanować.

Wszechwyższy Allah powiedział:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لاَ تَغْلُواْ فِي دِينِكُمْ وَلاَ تَقُولُوا عَلَى اللهِ إِلاَّ الحَقَّ

O ludzie Pisma! Nie okazujcie nadmiaru w waszej religii i mówcie o Allahu tylko prawdę

sura an-Nisa, ajat 171

Zgodność tego ajatu z tym rozdziałem jest oczywista. Wszechwyższy Allah zakazał ludziom Pisma okazywać nadmiar. «لا تغلوا» przyszło w kontekście zakazu i wskazuje na wszystkie rodzaje nadmiaru. Dlatego w ten ajat wchodzi i nadmiar w odniesieniu do prawych. Widzimy, że ludzie Pisma rzeczywiście okazali nadmiar w odniesieniu do prawych. Chrześcijanie okazali nadmiar w odniesieniu do Isy (pokój z nim), jego matki i jego apostołów. Żydzi okazali nadmiar w odniesieniu do 'Uzajra i towarzyszy Musy (pokój z nim). Ludzie Pisma również okazywali nadmiar w

odniesieniu do uczonych i mnichów. Opisywali proroków i posłańców boskimi cechami i zaczęli ich czcić. Wszechwyższy Allah powiedział:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ(72)لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ

Nie uwierzyli ci, którzy mówią: "Allah - to Mesjasz, syn Marjam". Mesjasz powiedział: "O synowie Israela! Czcijcie Allaha, mojego Pana i waszego Pana". Zaprawdę kto dodaje Allahowi współtowarzyszy, temu On zakazał Raju. Jego schronieniem będzie Gehenna, i niesprawiedliwi nie będą mieć pomocników. Nie uwierzyli ci, którzy mówią: "Allah jest trzecim w trójcy"

sura al-Ma'ida, ajaty 72-73

A także:

وَإِذْ قَالَ اللّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِن كُنتُ قُلْتُهُ فَقَدْ

عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلاَ أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ (116)
مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلاَّ مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنِ اعْبُدُواْ اللّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ

Oto powiedział Allah: "O Iso, synu Marjam! Czy mówiłeś ludziom: 'Przyjmijcie mnie i moją matkę za dwa bóstwa obok Allaha'?". Powiedział: "Wolny jesteś Ty! Jak mógłbym powiedzieć to, do czego nie mam prawa? Gdybym powiedział coś takiego, wiedziałbyś o tym. Wiesz to, co jest w mojej duszy, a ja nie wiem tego, co jest w Twojej Duszy. Zaprawdę Ty jesteś Znający to, co skryte. Nie mówiłem im niczego oprócz tego, co mi nakazałeś: 'Czcijcie Allaha, mojego Pana i waszego Pana'"

sura al-Ma'ida, ajaty 116-117

Wszystkie te ajaty mówią o Jedyności Boga. Wielobożcy opisywali prawych boskimi cechami. Mówili, że prawi władają wstawiennictwem, zarządzają bytem, jak w naszych czasach mówią sufici, że świat ma cztery /kutby/. Jakby, za jedną czwartą świata odpowiedzialność ponosi jeden /kutb/, za drugą - drugi, i tak dalej. Przypisali im cechy władzy, Panowania

/rububijja/ i boskości /ilahijja/. Dlatego zaczęli poświęcać zmarłym różne rodzaje czci.

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczone jest objaśnienie Ibn 'Abbasa następującej wypowiedzi Wszechwyższego Allaha:

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا(23) وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا

Powiedzieli: "Nie wyrzekajcie się waszych bogów: Wadda, Suwa'a, Jaghusa, Ja'uka i Nasra". Już wprowadzili w błąd wielu

sura Nuh, ajaty 23-24

Ibn 'Abbas powiedział: «Są to - imiona prawych ludzi z ludu Nuha. Gdy zmarli, szatan podszepnął ich ludowi, by wznieśli im posągi w miejscach ich zgromadzeń i nazwali je ich imionami. Na początku ich nie czczono, jednak gdy zmarli ludzie, którzy je wznieśli, i wiedza została zapomniana, zaczęto je czcić». Buchari, 4920.

To przekazanie od Ibn 'Abbasa (niech Allah będzie z nich obu zadowolony) przyjmowane jest jako /marfu'/, tzn. wzniesione do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Ponieważ dotyczy to wiedzy o tym, co ukryte, i nie odnosi się do /idżtihadu/ towarzysza, a brane jest ze źródła prorokowania. Wadd, Suwa', Jaghus, Ja'uk i Nasr - to prawi ludzie z ludu Nuha (pokój z nim). Nuh (pokój z nim) został posłany z tauhidem. Jak wniknął szirk w lud Nuha? W Koranie opowiada się o dwóch podstawach pojawienia się szirku: 1 - Szirk ludu Nuha. Ten szirk związany był z prawymi, tzn. ludzie zaczęli okazywać nadmiar w odniesieniu do nich i do ich dusz. Podszedł do nich szatan ze strony dusz prawych sług, mówiąc, że prawi mogą się wstawiać. Następnie zaczęli tworzyć wizerunki tych

prawych, pomniki i bożki. 2 - Szirk ludu Ibrahima. Szirk zaczynał się od tego, że ludzie zaczęli obserwować ciała niebieskie. Zaczęli przypisywać ciałom niebieskim atrybuty /rububijja/, a następnie i całkowicie zaczęli je czcić. Następnie zbudowali bożki, przedstawiając te planety, tzn. nadali im postać. A następnie zaczęli je czcić obok Wszechwyższego Allaha. Lud Nuha dodał w charakterze współtowarzyszy Allahowi prawych ludzi, jak o tym powiedział Ibn 'Abbas. Ibn al-Kajjim powiedział: «Niektórzy salafowie przekazali: "Gdy oni (prawi) zmarli, na ich grobach zbudowano ich posągi, a gdy minęło dostatecznie dużo czasu, zaczęto je czcić"». Zob. «Ighasat ul-Lahfan», 1/203.

Ci ludzie zaczęli zwracać się do wizerunków prawych. Gdy posiadający wiedzę żyli, nikt nie zamierzał czcić tych wizerunków. Lecz te wizerunki zaczęto czcić w przyszłości, gdy wiedza została zapomniana. Szatan może pokazać człowiekowi, jakby wizerunek rozmawiał, i temu podobne rzeczy, by człowiek związał swoje serce z tym wizerunkiem. Zdarzyło się to z tymi, którzy znajdowali się przy grobach i czcili zmarłych obok Wszechwyższego Allaha. Ktoś może powiedzieć: «Poszedłem na grób i porozmawiałem ze swoim ojcem». W rzeczywistości był to szatan, który mówił w języku jego ojca. Szatan może nawet przyjąć postać jego ojca i wyjść do niego w ciemności. Może rozmawiać z nim głosem jego ojca. Te wizerunki stały się środkiem, który prowadzi do szirku. Na początku wiedza zakazywała im czcić tych prawych. Jednak gdy wiedza została zapomniana, wtedy wizerunki prawych zaczęto czcić. To właśnie jest nadmiar w odniesieniu do prawych. Gdy prawi zmarli, ludzie na początku znajdowali się przy ich grobach, potem stworzyli ich wizerunki, potem postawili im pomniki, po to, by pamięć o tych prawych skłaniała ludzi do czci i wiedzy. Jednak to wszystko stało się przyczyną tego, że ludzie w przyszłości zaczęli ich czcić. Z tego powodu szejch przytoczył to przekazanie. 'Umar opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie wywyższajcie mnie tak,

jak wywyższają chrześcijanie syna Marjam, gdyż jestem sługą. Mówcie więc: "Sługa Allaha i Jego posłaniec"». Buchari, 3445, 6830; Muslim, 1691.

W tym wskazanie na zakaz nadmiernego wywyższania proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Wywyższanie /itra/ - to przekroczenie granic w pochwale. Nadmiar - to ogólne pojęcie. Nadmiar może być w pochwale, w ganieniu, w rozumieniu, w wiedzy, w czynie. A wywyższanie /itra/ - to nadmiar, właśnie, w pochwale. Niektórzy ludzie myślą, że zakazane jest tylko podobne wywyższanie, tzn.: «Nie wywyższajcie mnie dokładnie tak samo, jak chrześcijanie wywyższyli Isę». A ci ludzie mówią: «Zaprawdę chrześcijanie powiedzieli, że Isa (pokój z nim) - syn Allaha. Dlatego zakazane jest tylko nazywanie proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) synem Bożym. A innymi sposobami wolno wywyższać». Są to słowa wielobożców, jak powiedział Busajri: nie mów o proroku tego, co powiedzieli chrześcijanie o Isie, a poza tym mów, co chcesz. Tzn. nie mów, że jest synem Allaha, a poza tym mów, co chcesz, gdyż jest to dozwolone. Lecz w tym hadisie przyszło porównanie przez analogię. Tzn.: «Chrześcijanie wywyższają, a wy nie wywyższajcie». Tzn. tutaj porównuje się podstawę samego czynu, porównuje się czyn z czynem. Chrześcijanie zaczęli wywyższać Isę (pokój z nim), i doprowadziło to ich do niewiary i szirku. Wiele grup w naszej społeczności jest temu sprzecznych. Wywyższanie doprowadziło ich do tego, że przypisali prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wiedzę o Tablicy Strzeżonej i Piórze. Lecz prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział im: «Jestem sługą. Mówcie więc: "Sługa Allaha i Jego posłaniec"». I jest to najwyższa pozycja, która może być dana człowiekowi.

Od Ibn 'Abbasa (niech Allah będzie z niego obu zadowolony) przekazuje się, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wystrzegajcie się nadmiaru w religii, gdyż tych, którzy żyli przed wami, zgubił nadmiar w religii!» Ahmad, 1/215, 347; an-Nasa'i, 3057; Ibn Madżah,

3029; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 12747; Ibn Chuzajma w «Sahih», 2867, 2868; Ibn Hibban w «Sahih», 3871; al-Hakim w «Mustadrak», 1/466.

Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał w tym hadisie wszystkich rodzajów nadmiaru, gdyż tych, którzy byli przed nami, zgubił nadmiar. Zgubił ich nadmiar w religii, a także w życiu doczesnym. Nadmiar jest przyczyną wszelkiego zła, a umiarkowanie jest przyczyną szczęścia i dobra. Zakazane są wszystkie rodzaje nadmiaru: w czynach i w słowach, w słowach serca i w czynach serca, w słowach języka i w czynach narządów. Nadmiar jest przyczyną zguby sługi, zarówno w religii, jak i w życiu doczesnym. Muslim przytacza hadis Ibn Mas'uda o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zginęli okazujący nadmiar!», powtarzając to trzykrotnie. Muslim, 2670. Tzn. ci ludzie, którzy okazują nadmiar w czynach i w słowach, ci ludzie, którzy przekroczyli granicę. Zaczęli dokonywać tego, na co nie zostali upoważnieni. Lud Nuha przekroczył granice w odniesieniu do prawych, na początku po prostu znajdując się przy ich grobach, a następnie i całkowicie, przekształcając ich w bóstwa. Chrześcijanie okazali nadmiar w odniesieniu do Isy (pokój z nim) i jego apostołów, czyniąc ich swoimi bóstwami obok Allaha. Także niektóre grupy w naszej społeczności przypisały prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) niektóre boskie cechy.

Rozpatrywane kwestie

1. Dla tego, kto zrozumie ten i dwa następne rozdziały tej książki, stanie się jasne zniekształcenie prawdziwej istoty Islamu i przyczyny jego obcości w naszych czasach, a także zobaczy coś zdumiewającego z potęgi Allaha w odchyleniu serc.

2. Poznanie tego, że pierwszy szirk na Ziemi pojawił się z powodu wywyższania prawych.

3. Poznanie tego, co było pierwszym, co zmieniło religię proroków, przyczyn tego i poznanie tego, że Allah skierował posłańców dla oczyszczenia Swojej religii.

4. Poznanie tego, że ludzie przyjmują innowacje w religii, choć przepisy Allaha i natura człowieka to odrzucają.

5. Przyczyna tego [szirku, bid'atu - Red.] zawiera się w mieszaniu prawdy z kłamstwem. Na początku była miłość do prawych. Następnie uczeni zaczęli czynić to, co, ich zdaniem, przyniesie dobro, jednak kolejne pokolenia uznały, że tym samym chcieli czegoś innego (tzn. czci).

6. Tafsir 23 ajatu z sury «Nuh».

7. Poznanie wrodzonej cechy człowieka, zawierającej się w tym, że prawda zmniejsza się w jego sercu, a kłamstwo wzrasta.

8. W tym jest potwierdzenie tego, co powiedzieli niektórzy salafowie o tym, że innowacja (bid'a) jest przyczyną niewiary.

9. Wiedza Szatana o tym, do czego prowadzi bid'a, nawet jeśli dokonujący tego dąży do jak najlepszego celu.

10. Zapoznanie się z uniwersalną zasadą, zakazującą wywyższania stworzeń i poznanie tego, do czego to prowadzi.

11. Szkoda dokonywania obrzędów czci na grobie w celu dokonania prawego czynu.

12. Poznanie zakazu budowania pomników i mądrość w ich niszczeniu.

13. Poznanie ogromnego znaczenia historii o prawych ludziach z ludu Nuha i skrajnej konieczności ich studiowania, mimo że wielu ludzi o niej nie wie lub nie zwraca na nią uwagi.

14. Najbardziej zdumiewające jest to, że zwolennicy innowacji czytali tę historię w tafsirach Koranu i hadisach, jednak jeszcze bardziej zdumiewający jest fakt, że zrozumieli jej sens w taki sposób, że czyny ludu Nuha reprezentują sobą najlepszą cześć. I przyjęli jako przekonanie to, co zakazał Allah i Jego posłaniec (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), i to, co jest niewiarą, która pozbawia nienaruszalności życia i majątku tego, kto jej dokonuje.

15. Wskazanie na to, że potrzebne im było tylko ich wstawiennictwo.

16. Myśleli, że uczeni, którzy narysowali wizerunki prawych, także chcieli właśnie tego.

17. Wielkie objaśnienie w słowach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Nie wywyższajcie mnie tak, jak to czynią chrześcijanie z synem Marjam...». Niech Allah błogosławi i ześle pokój temu Prorokowi, który dotarł do nas z jasnym zwiastowaniem!

18. Napomnienie Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który ostrzegł nas przed zgubą okazujących nadmiar.

19. Wskazanie na to, że ich nie czczono, dopóki wiedza o nich nie została zapomniana. Stąd staje się jasny pożytek wiedzy i niebezpieczeństwo jej utraty.

20. Przyczyną zniknięcia wiedzy jest śmierć uczonych.

ROZDZIAŁ 20. O NIEDOPUSZCZALNOŚCI CZCZENIA ALLAHA PRZY GROBIE PRAWEGO CZŁOWIEKA, NIE MÓWIĄC JUŻ O CZCI WOBEC SAMEGO PRAWEGO

باب ما جاء في التغليظ فيمن عبد الله عند قبر رجل صالح، فكيف إذا عبده؟!

W «Sahihach» al-Buchariego i Muslima przytoczony jest hadis 'Aiszy o tym, że Umm Salama opowiedziała posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o kościele, który widziała w Etiopii, i o ikonach, które w nim były. Powiedział: «Gdy u nich umiera prawy człowiek lub prawy sługa Allaha, budują na jego grobie miejsce do czci i rysują w nim jego wizerunki. Są to najgorsze ze stworzeń Allaha». Dokonują jednocześnie dwóch pokus: pokusy grobów i pokusy wizerunków.

Al-Buchari i Muslim przekazali też jej następujące opowiadanie: «Gdy posłaniec Allaha znajdował się w przedśmiertnej agonii, naciągnął sobie na twarz kawałek materiału, a gdy zaczęło go to męczyć, zdjął go. I powiedział właśnie tak: "Niech spadnie przeklęcie Allaha na żydów i chrześcijan, którzy uczynili groby swoich proroków miejscami czci!" Ostrzegał nas przed niebezpieczeństwem tego, co uczynili. Gdyby nie jego słowa, pochowano by go na otwartym miejscu. Jednak to się nie stało, ponieważ istniało niebezpieczeństwo tego, że jego grób zamienią w meczet».

Muslim przekazał hadis Dżundaba ibn 'Abdullaha, który opowiadał: «Słyszałem, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział pięć dni przed swoją śmiercią: "Jestem wolny przed Allahem od tego, by brać kogokolwiek z was za chalila (umiłowanego). Allah uczynił mnie Swoim chalilem, tak samo, jak uczynił Swoim chalilem Ibrahima. Gdyby zaś przyszło mi wybrać chalila spośród mojej społeczności, wybrałbym Abu Bakra. Zaprawdę ci, którzy byli przed wami, zamieniali groby swoich proroków w miejsca czci. Lecz wy nie zamieniajcie grobów w miejsca czci, gdyż zakazuję wam tego"».

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał czegoś podobnego pod koniec swojego życia i nawet przeklął tych, którzy to czynili, o czym świadczy przytoczony powyżej hadis. Do zakazanych czynów należy też odprawianie Modlitwy na grobach, nawet jeśli nad nim nie wzniesiono niczego. W tym zawiera się sens słów 'Aiszy o tym, że «istniało niebezpieczeństwo tego, że jego grób zamienią w meczet». Oczywiście, towarzysze posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) byli dalecy od tego, by budować meczet na jego grobie; a jakiekolwiek miejsce, przeznaczone do odprawiania Modlitw, jest meczetem, gdyż Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "...uczyniono dla mnie ziemię meczetem i czystą". Ahmad przytacza z dobrym isnadem następujący hadis Ibn Mas'uda od Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Najgorszymi z ludzi są ci, których zastanie Godzina żywymi, i którzy zamieniają groby w miejsca czci».

W tym dziale wskazanie na to, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił swoją społeczność i był dobry i miłosierny wobec niej. Spośród przejawów jego troski było to, że ostrzegł swoją społeczność przed wszystkimi drogami, które prowadzą do wielobóstwa (szirku). Zamknął wszystkie drogi, prowadzące do szirku. Mówił o niedopuszczalności tego na początku swojego wezwania i powtarzał to aż do samego końca swojego życia. Mówił o tym nawet podczas przedśmiertnej agonii. Niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem!

W tym dziale wskazanie na drogi, prowadzące do wielkiego wielobóstwa (szirk ul-akbar). Wielkie wielobóstwo (szirk ul-akbar) ma swoje drogi i swoje przyczyny, które trzeba zamykać i zakazywać, po to by zachować jedyność Boga (tauhid). Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wskazał na błądzenie tych, którzy dokonują czynów, które następnie prowadzą do wielobóstwa. W tym dziale wyjaśnienie jednej z dróg, prowadzących do wielobóstwa (szirk) i wskazanie na to, że tę drogę trzeba zamykać. Jest to dział o niedopuszczalności czczenia Allaha przy grobie prawego człowieka. Jak to wygląda? Człowiek przychodzi do grobu prawego człowieka. Może być on prorokiem lub posłańcem, a może być

zwykłym prawym z tej społeczności. Człowiek wybiera to miejsce, by czcić w nim jednego Wszechwyższego Allaha i nikogo oprócz Niego. Czci Allaha w tym miejscu, ponieważ ma nadzieję, że jest w nim błogosławieństwo (barakat). Jest to rozpowszechnione wśród ludzi. Myślą, że u grobów prawych jest błogosławieństwo (barakat). Myślą, że cześć w tych miejscach jest znacznie lepsza, niż w innych. I prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) surowo to zakazał, choć taki człowiek czci w tym miejscu tylko Wszechwyższego Allaha i nie czci mieszkańca tego grobu. Lecz ten człowiek czci w tym miejscu, mając nadzieję na jego błogosławieństwo (barakat) i na to, że w to miejsce zesłane jest miłosierdzie. Mówią, że na takie miejsca zstępuje natchnienie od Wszechwyższego Allaha. Choć ten człowiek nie czci kogokolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha, wciąż podpada pod przeklęcie proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeklął tych ludzi, którzy biorą groby proroków i prawych za miejsca czci.

Prawy człowiek - to człowiek, który wykonuje przepisane i wystrzega się grzechów, wyprzedzając innych w dobrych czynach. Prawi mają różne stopnie przed Allahem. Niektórzy uczeni mówią, że prawy człowiek - to ten, kto wykonuje prawa Wszechwyższego Allaha i prawa Jego sług. Jest to też właściwe! Jednak zakazane jest nam wywyższanie grobów tych ludzi, myśląc, że miejsca wokół ich grobów są błogosławione. W tej kwestii przyszła groźba od proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jeśli ten, kto czci Allaha u grobu prawego sługi, jest przeklęty, to co wtedy powiedzieć o tym, kto czci samego prawego. Przeklęctwo spadło na tych, którzy zaczęli wywyższać groby, stawiając tam lampy i czcząc Allaha obok nich. W odniesieniu do takiego człowieka przyszło przeklęctwo i powiedziano o tym, że jest to najgorsze stworzenie przed Allahem. Co więc wtedy powiedzieć o tym, kto zacznie zwracać się do tego grobu, zacznie mieć nadzieję na jego mieszkańca, obawiać się go, uciekać się do niego w ciężkich sytuacjach? Nie ma wątpliwości co do tego, że jest to znacznie gorsze, niż to, o czym mówi się w tym dziale. Dlatego szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, przytoczył ten rozdział, by wskazać na to,

że groźba dla tego, kto czci ten grób, jest znacznie straszniejsza, niż groźba dla tego, kto czci Allaha u tego grobu. Rozumieją to tylko ci, w których sercach jest czysta wiara i miłość do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jeśli człowiek czci Allaha u grobu, dokonuje tego, co może doprowadzić do wielobóstwa (szirk). Lecz jeśli czci już samego mieszkańca grobu, jest to wielkim wielobóstwem (szirk ul-akbar). I ludzie, dokonujący tego, co może doprowadzić do wielobóstwa, są najgorszymi stworzeniami Wszechwyższego Allaha. Co więc wtedy powiedzieć o tym, kto sam dokonuje wielkiego szirku, zwracając się do grobów prawych? Nie ma wątpliwości co do tego, że jest to znacznie gorsze. Jest to wielkie wielobóstwo (szirk ul-akbar), które wyprowadza człowieka z Islamu. Czciciele grobów mogą czcić same groby, a mogą czcić ich mieszkańców. Czasami nad grobami budują budowle, które następnie przekształcają się w mauzolea, a następnie ludzie zaczynają czcić nawet żelazny płot, który ogradza ten grób. Ocierają się o ten płot, uważając, że jest w nim błogosławieństwo (barakat), które przybliża ich do Allaha. Stale przebywają przy tych grobach i przekształcają je w bożki. Także ci ludzie biorą za obiekt czci prawego sługę, który jest niewinny wobec ich wielobóstwa, i czczą go obok Allaha. Cześć niesie w sobie szeroki sens. W cześć wchodzi modlitwa, prośba (du'a), złożenie ofiary, śluby i tak dalej. Wszystko to widzimy wśród tych, którzy czczą bożki i groby prawych.

Przekazuje się od 'Aiszy, niech Allah będzie z niej zadowolony, że Umm Habiba i Umm Salama wspominały o kościele, ozdobionym różnymi wizerunkami, który widziały w Etiopii. Opowiedziały o tym i prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który powiedział im na to: «Zaprawdę, gdy jakiś prawy człowiek spośród nich umiera, budują u jego grobu świątynię do czci, ozdabiając ją podobnymi wizerunkami. W Dniu zmartwychwstania tacy ludzie okażą się najgorszymi stworzeniami przed Allahem!» Przekazali al-Buchari, 427; Muslim, 528.

Umm Salama (niech Allah będzie z niej zadowolony) widziała te kościoły, znajdując się w Etiopii. Zobaczyła w tych kościołach ikony prawych i

opowiedziała o tym posłańcowi Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). I odpowiedział na jej pytanie. Słowo «مسجد» ma sens "miejsce czci". Dlatego «مسجد» - to jakiekolwiek miejsce, gdzie czci się Wszechwyższego Allaha. Jak powiedział posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Uczyniono dla mnie ziemię miejscem czci (masdżid) i czystą».

Chrześcijanie zbudowali też kościół, czyniąc go miejscem czci. Kościoły zbudowane są na grobach prawych ludzi. Zrobili ikony z wizerunkami sług Allaha i powiesili je w tych kościołach. Tym chcieli przyciągnąć ludzi do czci Allaha poprzez wywyższanie tego prawego i jego grobu. Te czyny są drogami, prowadzącymi do wielkiego wielobóstwa i innowacji, którą wprowadzili późniejsi naśladowcy proroków. Zbudowali te budowle nad grobami i czcili w tych miejscach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «W Dniu zmartwychwstania tacy ludzie okażą się najgorszymi stworzeniami przed Allahem!» Mowa idzie o tych, którzy wywyższali prawych i uczynili ich groby miejscami czci. W tym hadisie nie ma wskazania na to, że ci ludzie czcili prawych. Po prostu wywyższyli groby prawych i tworzyli ich wizerunki. Zjednoczyli dwa rodzaje pokusy: pokusę grobu i pokusę wizerunków. Pokusa wizerunków uważana jest za jedną z dróg, która prowadzi do wielobóstwa (szirk). A wywyższanie grobów prawych prowadzi do tego, że ludzie zaczynają czcić tych prawych. Zaczynają przypisywać im boskie cechy. Myślą, że ten prawy jest pośrednikiem i przekazuje Wszechwyższemu Allahowi potrzeby ludzi, jak to teraz się dzieje.

Powiedział autor książki (niech Allah się nad nim zmiłuje): «Dokonują jednocześnie dwóch pokus: pokusy grobów i pokusy wizerunków». Tak też jest! Dlatego są oni najgorszymi stworzeniami przed Allahem. W tym przestroga dla tej społeczności, by nie czyniła czyjegoś grobu miejscem czci. Ponieważ ten, kto wznosi nad grobem budowlę, a następnie wzywa ludzi do jej wywyższania, jest najgorszym stworzeniem przed Allahem. Przekazuje się od Abu Sa'ida, niech Allah będzie z niego zadowolony, że pewnego razu prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę zaczniecie podążać za obyczajami tych, którzy żyli przed

wami, piędź za piędzią i łokieć za łokciem, i dojdzie do tego, że jeśli wejdą do nory jaszczurki, wtedy i wy obowiązkowo podążycie za nimi!» Buchari, 3456. I jest w tym groźba dla tych, którzy czczą Allaha w tych miejscach, gdzie są groby i wizerunki. Także przekazuje się od 'Aiszy, niech Allah będzie z niej zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), już chory tą chorobą, od której zmarł, powiedział: «Allah przeklął żydów i chrześcijan za to, że wybrali groby swoich proroków za miejsca czci». 'Aisza powiedziała też: «Ostrzegał nas przed niebezpieczeństwem tego, co uczynili. Gdyby nie jego słowa, pochowano by go na otwartym miejscu. Jednak to się nie stało, ponieważ istniało niebezpieczeństwo tego, że jego grób zamienią w meczet». Przekazał al-Buchari, 1330; Muslim, 529.

Ten hadis jest jednym z najważniejszych hadisów, w których jest straszna groźba dla tych, którzy zamieniają groby proroków w miejsca czci. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), znajdując się w tak ciężkiej sytuacji, doświadczając przedśmiertnej agonii, o tym nie zapomniał, a przeciwnie poświęcił całą swoją uwagę temu, by uchronić swoją społeczność przed drogami, prowadzącymi do wielobóstwa. I powiedział, że Wszechwyższy Allah przeklął żydów i chrześcijan, gdyż wzięli groby swoich proroków za miejsca czci. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się, że jego grób także mogą uczynić miejscem czci. Kto zamienił groby proroków w miejsca czci? Są to - najgorsze stworzenia spośród żydów i chrześcijan, których przeklął prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Przeklęctwo (اللعنة) - to oddalenie i pozbawienie miłosierdzia Allaha. Wskazuje to na to, że dokonali jednego ze śmiertelnych grzechów. Tak też jest! Wznoszenie budowli nad grobami prowadzi do wielkiego wielobóstwa (szirk ul-akbar). Jest to najcięższy grzech. Właśnie to było przyczyną tego, że ich przeklęto. I prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przed nimi ostrzegał, mimo że znajdował się w tak ciężkim położeniu. Zaordynował, by nikt z tej społeczności nie czynił grobów miejscami czci. Lecz mimo tego, wielu ludzi z tej

społeczności postąpiło sprzecznie z testamentem proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Zamienili groby w miejsca czci.

Zamiana grobów w miejsca czci bywa trzech rodzajów: Pierwszy rodzaj: Jeśli człowiek dokonuje pokłonów ziemskich u grobu, wtedy zamienił ten grób w miejsce czci. Nie jest to tak szeroko rozpowszechnione w naszych czasach. Groby proroków żydów i chrześcijan nie były otwarte dla ludzi i dlatego nikt na nich nie dokonuje pokłonów ziemskich. Wywyższają groby swoich proroków, lecz nie modlą się bezpośrednio na nich. Co się tyczy tego rodzaju, jest on najstraszniejszy ze wszystkich. Jest to najważniejsza przyczyna, która w rezultacie może doprowadzić do wielobóstwa (szirk). Drugi rodzaj: Jeśli człowiek modli się w kierunku grobu, wtedy zamienił ten grób w miejsce czci. Człowiek, znajdując się przy tych grobach, okazuje pokorę i uniżenie. Pod miejscem czci nie rozumie się tylko to miejsce, którego człowiek dotyka swoim czołem przy pokłonie ziemskim. Także jest to to miejsce, gdzie człowiek okazuje pokorę i uniżenie przed Wszechwyższym Allahem. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał modlić się w kierunku grobu. Modlitwa w kierunku grobu jest jedną z przyczyn, która następnie doprowadzi do jego wywyższania. Trzeci rodzaj: Jeśli ludzie wznieśli grób w tym miejscu, gdzie odprawiają modlitwy. Lub, na przykład, gdy umierali prorocy, ludzie budowali na ich grobach pewną budowlę, w której czcili Allaha. Jest to trzeci rodzaj zamiany grobów w miejsca czci.

Dlatego staje się jasna zgodność tych dowodów, które przytoczył szejch, z tym rozdziałem. Dlaczego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeklął żydów i chrześcijan, znajdując się na łożu śmierci? Uczynił to, ponieważ chciał uchronić towarzyszy przed tym postępkiem. I towarzysze (niech Allah będzie z nich wszystkich zadowolony) przyjęli jego przestrogę i żyli zgodnie z nią. Gdyby nie ta obawa, proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) pochowano by, jak i wszystkich, na cmentarzu al-Baki'. Lecz przestrzegł ich przed tym, mówiąc: «Allah przeklął żydów i chrześcijan za to, że wybrali groby swoich proroków za miejsca czci». Była to jedna z przyczyn, a drugą przyczyną były słowa Abu Bakra (niech Allah będzie z

niego zadowolony) o tym, że słyszał proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który powiedział: «Zaprawdę proroków chowa się tam, gdzie umierają». Towarzysze (niech Allah będzie z nich wszystkich zadowolony) przyjęli ten testament i pochowali proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) tam, gdzie zmarł. Pokój 'Aiszy, w którym pochowano proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), podzielono na dwie części, wznosząc ścianę między kącikiem 'Aiszy a grobem proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Abu Bakr (niech Allah będzie z niego zadowolony) po śmierci również został pochowany w tym pokoju po lewej stronie od grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). A gdy zmarł 'Umar (niech Allah będzie z niego zadowolony), 'Aisza opuściła swój pokój. Następnie ten pokój zamknięto. Nie pozostało w nim drzwi, a pozostało tylko małe okienko. Jak wiadomo, budowle w tamtych czasach były z drewna, a nie z kamieni, jak w naszych czasach. Następnie zaczęły się rozszerzenia meczetu za czasów rządów al-Walida ibn 'Abdul-Malika, gdy Medyną rządził 'Umar ibn 'Abdul-'Aziz. Wszystkie pokoje, które wcześniej należały do żon proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zburzono i włączono do rozszerzonego meczetu. Pozostał tylko pokój, gdzie pochowano proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Grób proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) otoczono jeszcze jedną warstwą ścian. Pierwsza ściana - to ściana pokoju 'Aiszy. Druga ściana została zbudowana za czasów 'Umara ibn 'Abdul-'Aziza. Ta ściana została zbudowana w formie trójkąta. Zbudowali tę ścianę, gdyż obawiali się, że po rozszerzeniu meczetu modlący się będą kierować się podczas modlitw w kierunku grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jeśli ktoś będzie się modlił w kierunku Ka'by, wtedy prosto przed nim znajdzie się grób. A druga ściana była po to, by nikt nie wziął między siebie a Ka'bę tego grobu. Następnie zbudowano jeszcze trzecią ścianę. O tym mówi Ibn al-Kajjim w «an-Nunijji», opisując modlitwę proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): "O Allahu! Nie uczyń mojego grobu bożkiem, który będzie czczony": «Pan światów odpowiedział na jego modlitwę, otaczając go trzema ścianami».

Grób proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) otoczony jest

trzema ścianami i w żadnej z tych ścian nie ma drzwi. Dlatego nikt nie mógł wejść do tego pokoju, gdzie pochowano proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Trzecia ściana była też wysoka, a następnie ktoś z władców postawił nad grobem kopułę. Nikt w naszych czasach nie może przejść do grobu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), modlić się u niego i go widzieć. Następnie jeszcze zbudowano żelazny płot wokół tych trzech ścian. Między żelaznym płotem a trzecią ścianą odległość wynosi średnio około półtora metra. Tak muzułmanie postąpili z grobem proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zgodnie z jego testamentem. Jego grób jest oddalony i nikt nie może się do niego zbliżyć. I niemożliwe jest, by ten grób zamieniono w miejsce czci. Za czasów wielobożców z Imperium Osmańskiego zbudowano korytarz od strony wschodniej, by po nim dokonywać obejścia (tawaf) wokół grobu. Następnie gdy władza przeszła do państwa Saudyjskiego, to miejsce zamknięto. Z tego wszystkiego rozumiemy, że grób proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie został zamieniony w meczet, gdyż wokół niego cztery ściany, które oddzieliły go od meczetu. Towarzysze i tabi'inowie posłuchali testamentu proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i zamknęli te drogi do wielobóstwa (szirk). Jest to odpowiedź na modlitwę proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który powiedział: «O Allahu! Nie uczyń mojego grobu bożkiem, który będzie czczony». Zob. «Ghajat ul-Maram», 126.

Dziś niektórzy ludzie myślą, że grób proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) znajduje się w meczecie. Lecz w rzeczywistości nie jest to prawda, przecież mamy cztery ściany, które oddzielają go od meczetu. To, na co chciano wskazać (a jest to bardzo ważne i konieczne jest to zrozumieć) - to to, że grób proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie został zamieniony w miejsce czci. Lecz niektórzy ludzie nie posłuchali testamentów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i

zamienili groby prawych w miejsca czci. Zaczęli wywyższać groby, jak wywyższa się bożki.

Muslim przekazał hadis Dżundaba ibn 'Abdullaha, który opowiadał: «Słyszałem, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział pięć dni przed swoją śmiercią: "Jestem wolny przed Allahem od tego, by brać kogokolwiek z was za chalila (umiłowanego). Allah uczynił mnie Swoim chalilem, tak samo, jak uczynił Swoim chalilem Ibrahima. Gdyby zaś przyszło mi wybrać chalila spośród mojej społeczności, wybrałbym Abu Bakra. Zaprawdę ci, którzy byli przed wami, zamieniali groby swoich proroków w miejsca czci. Lecz wy nie zamieniajcie grobów w miejsca czci, gdyż zakazuję wam tego"». Muslim, 532.

Jest to to, co wydarzyło się w tej społeczności. Jest to to, co prowadzi do wielobóstwa (szirk). Zgodność tego hadisu z rozdziałem jest oczywista. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał zamieniania grobów prawych w miejsca czci, nawet jeśli człowiek czci w tych miejscach tylko Allaha, gdyż z czasem doprowadzi to do wielobóstwa (szirk). Jakakolwiek przyczyna prowadzi za sobą rezultat. I jednomyślni są wszyscy uczeni w tym, że obowiązkowo trzeba zamykać te drogi, które prowadzą do wielobóstwa i zakazanego. Dlatego obowiązkowo trzeba zamykać wszystkie drzwi wielobóstwa.

Dlatego, wychodząc z tego wszystkiego, nieważna jest modlitwa tego, kto modli się na grobach, ponieważ prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał modlić się w podobnych miejscach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał, a oni i tak to uczynili. Także nieważna jest modlitwa tego, kto zwrócił się podczas niej w kierunku grobu. Dalej szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, powiedział: «Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał czegoś podobnego pod koniec swojego życia i nawet przeklął tych, którzy to czynili, o czym świadczy przytoczony powyżej hadis. Do zakazanych czynów należy też odprawianie modlitwy na grobach, nawet jeśli nad nim nie wzniesiono

niczego. W tym zawiera się sens słów 'Aiszy o tym, że "istniało niebezpieczeństwo tego, że jego grób zamienią w meczet"».

Modlitwa u grobów lub modlitwa w ich kierunku jest zakazana. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Odprawiajcie modlitwy w swoich domach i nie zamieniajcie ich w groby». Ten hadis przekazali Ahmad 2/16, al-Buchari 432, Muslim 777, Abu Dawud 1043 od Ibn 'Umara; Abu Ja'la 4867, ar-Ruwajani, ad-Dijaʾ al-Makdisi od Zajda ibn Chalida; Muhammad ibn Nasr w «as-Salja» od 'Aiszy. Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym. Zob. «Sahih al-dżami' as-saghir» 154, «Sahih at-Targhib wat-tarhib» 435.

Ten hadis wskazuje na to, że na grobach nie odprawia się modlitw, gdyż prowadzi to do wielobóstwa (szirk). A jeszcze gorzej, jeśli wokół grobu wzniesiono budowlę lub meczet. Ahmad przytacza z dobrym isnadem następujący hadis Ibn Mas'uda od Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Najgorszymi z ludzi są ci, których zastanie Godzina żywymi, i ci, którzy zamieniają groby w miejsca czci». Przekazał al-Buchari, 7067, w formie /mu'allak/. Także Ahmad, 1/435, 405; Ibn Abu Szajba, 3/30; al-Bazzar, 5/136; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 10413; Ibn Chuzajma, 2/6; Ibn Hibban, 6847; Jest to autentyczny hadis z powodu wspierających łańcuchów. Powiedział az-Zahabi: «Isnad dobry». Zob. «Sijar a'lam an-Nubala», 9/410.

Są to najgorsi z ludzi. Ci ludzie, którzy zamienili groby w miejsca czci, są najgorsi z ludzi. Gdyż ten czyn jest drogą, która prowadzi do wielobóstwa (szirk). Hadis obejmuje wszystkich ludzi, którzy postępują podobnym sposobem. Zgodność tego hadisu z rozdziałem jest oczywista. Powiedziano w nim, że ludzie, którzy biorą groby za miejsca czci, są najgorsi. Mimo że celem tego człowieka jest cześć jednego Wszechwyższego Allaha. A co więc powiedzieć o tym, kto poświęcił swoją cześć prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)? A wielu ludzi poświęca swoje modlitwy prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z

nim). Jest to podobne do tego, co było w czasach dżahilijji, gdy ludzie wzywali aniołów i prawych. Są znacznie gorsi, niż ci, o których prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) opowiedział w tych hadisach.

نسأل الله جل وعلا العافية والسلامة من كل وسائل الشرك

Rozpatrywane kwestie

1. Słowa posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w odniesieniu do tych, którzy budują miejsca czci wobec Allaha na grobach prawych, nawet jeśli czyni się to z dobrych pobudek.

2. Zakaz tworzenia rzeźb i wizerunków oraz poważne ostrzeżenie dla tych, którzy zajmują się tworzeniem podobnych przedmiotów.

3. Pożyteczna lekcja w napomnieniu Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w tej kwestii, który najpierw objaśnił to swoim towarzyszom, następnie pięć dni przed śmiercią powiedział to, co przytoczono niżej, i nawet będąc na łożu śmierci nie zadowolił się tym, co uczynił wcześniej.

4. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazywał czynić coś podobnego na jego grobie jeszcze wtedy, gdy jeszcze go nie było.

5. Podobne czyny, tzn. wznoszenie miejsc czci na grobach proroków, są obyczajami żydów i chrześcijan.

6. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeklął ich za to.

7. Tym samym chciał nas przestrzec w odniesieniu do swojego grobu.

8. Przyczyna pochowania Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w zamkniętym miejscu.

9. Zrozumienie zamiany grobu w miejsce czci.

10. On (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wspomniał zamieniających groby w miejsca czci obok tych, których zastanie Dzień Sądu, będąc żywymi. Wskazał na drogę, prowadzącą do szirku, jeszcze przed jej pojawieniem się, a także pokazał jej ostateczny wynik.

11. W swojej chutbie, którą wygłosił pięć dni przed śmiercią, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obalił poglądy dwóch błądzących odłamów, których członkowie są najgorszymi heretykami. Niektórzy uczeni nawet wykluczyli ich z 72 błądzących odłamów. Mowa idzie o dżahmitach i rafidytach. Właśnie z powodu rafidytów wśród muzułmanów odrodził się szirk i cześć wobec grobów, na których jako pierwsi zaczęli wznosić meczety.

12. Przedśmiertne męki Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

13. Okazany mu wielki zaszczyt bycia chalilem Allaha.

14. Wyjaśnienie tego, że to (bycie chalilem) jest czymś więcej, niż tylko miłość (mahabba).

15. Wskazanie na to, że Abu Bakr as-Siddik, niech Allah będzie z niego zadowolony, jest najlepszym z towarzyszy Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

16. Wskazanie na to, że będzie następcą władzy - kalifem posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

ROZDZIAŁ 21. NADMIERNE CZCZENIE GROBÓW PRAWYCH CZYNI Z NICH BOŻKI, KTÓRE SĄ CZCZONE OBOK ALLAHA

باب ما جاء أن الغلو في قبور الصالحين يصيرها أوثاناً تعبد من دون الله

Imam Malik w swoim zbiorze «al-Muwatta» przytacza następujący hadis: «Posłaniec Allaha powiedział: "O Allahu! Nie uczyń mojego grobu bożkiem, który jest czczony. Zaprawdę silny jest gniew Allaha na ludzi, którzy zamieniają groby swoich proroków w miejsca czci"».

Ibn Dżarir przytacza przekazane przez Sufjana as-Sauriego od Mansura od Mudżahida objaśnienie tego ostatniego do wypowiedzi Wszechwyższego:

أَفَرَءَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّى

> *Powiedzcie mi o al-Lat i al-Uzzie?...*
>
> **an-Nadżm, 19**

«On [al-Lat] przygotowywał im kaszę z krup, a gdy zmarł, zaczęli się modlić na jego grobie». To samo opowiedział Abu al-Dżauza od Ibn 'Abbasa: «Przygotowywał dla pielgrzymów kaszę z krup».

Ibn 'Abbas opowiadał też: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeklął kobiety, odwiedzające groby, oraz tych, którzy wznoszą na nich meczety i zapalają lampy». Ten hadis przytoczony jest w zbiorach hadisów «as-Sunan».

Nadmierne czczenie grobów prawych jest drogą, która prowadzi do wielobóstwa (szirk). Prowadzi to do wielkiego wielobóstwa (szirk ul-akbar) i ludzie zamieniają te groby w bożki, które są czczone. Nadmierne czczenie bywa różnych rodzajów, jak mówiliśmy o tym wcześniej. I jednym z rodzajów nadmiaru jest nadmierne czczenie grobów. W tym dziale mówi się o tym, że nadmierne czczenie grobów zamienia je w bożki, które są czczone obok Wszechwyższego Allaha. Mówiliśmy, że «nadmiar» - to wyjście poza ramy granic. W szariacie groby prawych i nieprawych są równe. Nie ma ani jednego dowodu w szariacie, który wskazywałby na to, że grób prawego człowieka jest lepszy, niż grób grzesznika. Są (groby) podobne do siebie nawzajem. Nie ma żadnej różnicy między grobami prawego i nieprawego.

Nadmiar może przejawiać się w tym, że ludzie piszą na nagrobnym kamieniu imię człowieka, wznoszą groby nad ziemią, budują nad nimi budowlę lub biorą je za miejsce swojej czci. Wszystko to prowadzi następnie do wielkiego szirku. Nadmiar może też przejawiać się w tym, że ludzie uważają, iż grób prawego człowieka jest przyczyną, która przybliża ich do Allaha. Uważają, że mieszkaniec grobu będzie się za nich wstawiał przed Wszechwyższym Allahem, a także poświęcają grobowi różne rodzaje czci. Jest to wszystko już wielkim wielobóstwem (szirk ul-akbar).

Stąd widzimy, że są dwa rodzaje nadmiaru: 1) Nadmiar, który jest przyczyną, prowadzącą do wielobóstwa. 2) Nadmiar, który jest wielobóstwem. I widzimy, jak w naszych czasach groby zamieniono w bożki, które są czczone obok Wszechwyższego Allaha. Nad grobami budują mauzolea i wzywają tam ludzi. Poświęcają tym grobom swoją cześć.

Imam Malik w swoim zbiorze «al-Muwatta» przytacza następujący hadis: «Posłaniec Allaha powiedział: "O Allahu! Nie uczyń mojego grobu bożkiem, który jest czczony. Zaprawdę silny jest gniew Allaha na ludzi, którzy

zamieniają groby swoich proroków w miejsca czci"». Przekazał imam Malik w «al-Muwatta», 1/172; Ibn Sa'd w «at-Tabakat al-Kubra», 2/240-241.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zwraca się do Allaha z podobną modlitwą, gdyż obawia się, że coś podobnego się stanie. Gdyby to nie mogło się wydarzyć, wtedy na czym polega sens takiej wielkiej modlitwy. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) prosił Wszechwyższego Allaha, by jego grobu nie zamieniono w bożka, jak ludzie postąpili z grobami innych proroków. Duża liczba grobów proroków i posłańców zostały zamienione w bożki, które były czczone. Modlitwa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wskazuje na to, że coś podobnego mogło się wydarzyć. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) prosił, by uchronić ludzi od tego. Grób zamienia się w bożka z powodu nadmiaru ludzi. Ludzie okazują nadmiar i zamieniają groby w miejsca czci, a następnie i całkowicie czynią z tych grobów bożki.

Wielobożcy mówią: «Grób nie może być bożkiem, gdyż wszystkie bożki pozostały w dżahilijji». Ludzie dżahilijji wiązali swoje serca z bożkami, kamieniami, drzewami i tak dalej. Byli przekonani o tym, że te rzeczy mogą przynosić pożytek, i to doprowadziło ich do wielkiego wielobóstwa (szirk ul-akbar). Co więc powiedzieć o tych, którzy kierują swoje modlitwy do posłańców i proroków? Więź serc ludzi z prawymi jest znacznie silniejsza, niż ich więź z kamieniami. Więź serc z prorokami i posłańcami jest znacznie silniejsza, niż więź z dżinnami. Dlatego wielobóstwo, związane z prawymi, przejawia się bardziej, niż wielobóstwo, związane ze zwykłymi posągami. Ludzie są przekonani o tym, że ci prawi będą się za nich wstawiać w Dniu Sądu. Dlatego wielobożcy mówili:

مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

Czcimy ich tylko po to, by przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej

sura az-Zumar, ajat 3

A także:

وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ

Mówią: "Oni - nasi wstawiennicy przed Allahem"

sura Junus, ajat 18

I w naszych czasach czciciele grobów odpowiadają podobnie: «To tawassul! To wstawiennictwo!» Lecz jakkolwiek by tego nie nazywali, istota jest zawsze jedna. Zamienili groby w bożki, budując na nich meczety, zaczynając zapraszać do nich ludzi. Zaczęli opowiadać o cudach (karamat) tego, kto jest pochowany w tym grobie.

Ibn Dżarir przytacza, przekazane przez Sufjana as-Sauriego od Mansura, od Mudżahida, objaśnienie tego ostatniego do wypowiedzi Wszechwyższego:

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّى

Powiedzcie mi o al-Lacie i al-Uzzie?...

sura an-Nadżm, ajat 19

«On [al-Lat] przygotowywał im kaszę z krup, a gdy zmarł, zaczęli się modlić na jego grobie». Zob. «Tafsir at-Tabari», 27/58. To samo opowiedział Abu al-Dżauza od Ibn 'Abbasa: «Przygotowywał dla pielgrzymów kaszę z krup». Przekazał al-Buchari, 4859.

Ten człowiek był prawy i karmił pielgrzymów, i dlatego ludzie zaczęli okazywać nadmiar w odniesieniu do jego grobu. A następnie i całkowicie

zamienili jego grób w bożka. Stale znajdowali się przy tym grobie, wywyższali go, pragnęli od niego błogosławieństwa (barakat) i tak dalej.

Ibn 'Abbas opowiadał też: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeklął kobiety, odwiedzające groby, oraz tych, którzy wznoszą na grobach meczety i zapalają na nich lampy». Przekazali at-Tajalisi, 2733; 'Ali ibn Dża'd, 1500; Ahmad, 1/229, 287, 324, 337. Ibn Abu Szajba, 7549; 11814; Abu Dawud, 3236; at-Tirmidhi, 320; at-Tirmidhi powiedział: «Hadis dobry (hasan)». Ibn Madżah, 1575; an-Nasa'i, 4/94; Ibn Hibban, 3179, 3180; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 12725; Ibn Szahin w «an-Nasich wal-Mansuch», 308; al-Hakim w «Mustadrak», 1/374; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 4/78; al-Baghawi w «Szarh us-Sunna», 510. Niektórzy uczeni nazwali ten hadis słabym z powodu Abu Saliha, który przekazuje od Ibn 'Abbasa.

Co się zaś tyczy zakazu zapalania lamp na grobach, przyczyna tego zawiera się w tym, że podobny postępek prowadzi do wywyższania grobów i jest jedną z form ich nadmiernego czczenia. W dawnych czasach ludzie ustawiali na grobach latarnie i lampy. Dziś ustawiają na nich jasne lampy, którymi dają ludziom do zrozumienia, dokąd powinni dążyć. Ozdabiają je lampami, które są połączone ze sobą, i reflektorami, dającymi oślepiające światło, po to, by wyjaśnić ludziom, że ten grób należy czcić. Zaprawdę postępujący w ten sposób są przeklęci językiem Posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), ponieważ ustawianie lamp na grobach jest zakazane.

Rozpatrywane kwestie

1. Sens pojęcia «uasan» - bożek.

2. Określenie pojęcia «cześć».

3. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zwracał się do Allaha o pomoc tylko w tym przypadku, gdy obawiał się, że rzeczywiście może się to wydarzyć.

4. Tak samo dodał do du'a zamianę grobów proroków w meczety.

5. Wspomnienie o silnym gniewie Allaha.

6. Za najważniejszą kwestię można uznać poznanie przyczyny czci wobec al-Lata, który był jednym z głównych bożków dawnych Arabów.

7. Poznanie tego, że tym bożkiem był grób prawego człowieka.

8. Poznanie tego, że al-Lat - to imię znajdującego się w grobie, i wspomnienie, dlaczego go tak nazwano. (Zdaniem wielu uczonych, wśród których Ibn 'Abbas i Mudżahid, imię al-Lat (lub al-Latt) pochodzi od arabskiego czasownika «latta», jednym ze znaczeń którego jest «przygotowywać kaszę», co też było prawdziwą przyczyną jego imienia).

9. Przeklęcie przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) kobiet, stale odwiedzających groby.

10. Przeklęcie przez niego tych, którzy zapalają na grobach lampy.

ROZDZIAŁ 22. WYBRANY PROROK (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM) CHRONIŁ NIENARUSZALNOŚĆ TAUHIDU I ZAMYKAŁ KAŻDĄ DROGĘ, PROWADZĄCĄ DO SZIRKU

باب ما جاء في حماية المصطفى صلى الله عليه وسلم جناب التوحيد وسدِّه كل طريق يوصل إلى الشرك

Wszechwyższy Allah powiedział:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (128) فَإِن تَوَلَّوا فَقُلْ حَسْبِيَ اللهُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ العَرْشِ العَظِيمِ

> *Przyszedł do was Posłaniec spośród was. Ciężko dla niego to, że cierpicie. Stara się dla was. Jest współczujący i miłosierny wobec wierzących. A jeśli się odwrócą, wtedy powiedz: "Wystarczy mi Allah! Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Niego. Polegam tylko na Nim, gdyż On - Pan wielkiego Tronu"*
>
> **sura at-Tauba, ajaty 128-129**

Abu Hurajra opowiadał o tym, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie zamieniajcie swoich domów w groby i nie czyńcie z mojego grobu 'idu (tzn.: "Nie czyńcie mojego grobu przedmiotem stałego odwiedzania"). Módlcie się za mnie, gdyż wasze modlitwy do mnie dotrą, gdziekolwiek byście nie byli». Przekazuje się od 'Alego ibn al-Husajna o tym, że pewnego razu zobaczył człowieka, który często odwiedzał grób Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i wzywał tam Allaha. 'Ali zakazał mu tego i

powiedział: «Czy nie opowiedzieć wam tego, co słyszałem od swojego ojca [al-Husajna ibn 'Alego] o tym, że mój dziad [Ali ibn Abu Talib] słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Nie czyńcie z mojego grobu 'idu i nie zamieniajcie swoich domów w groby. Módlcie się za mnie, gdyż wasze modlitwy do mnie dotrą, gdziekolwiek byście nie byli"?»

Przypis: «al-'Id» - to czas (miejsce) zgromadzenia ludzi, który może się powtarzać bądź co roku, bądź co tydzień, bądź co miesiąc itd.

Ten dział jest kontynuacją poprzednich działów. W tych działach mówi się o tym, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił nienaruszalność jedyności Boga (tauhid) i zamykał wszystkie drogi, prowadzące do wielobóstwa (szirk). Szejch przytoczył ajat, w którym Wszechwyższy Allah mówi:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (128) فَإِن تَوَلَّوا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ العَرْشِ العَظِيمِ

Przyszedł do was Posłaniec spośród was. Ciężko dla niego to, że cierpicie. Stara się dla was. Jest współczujący i miłosierny wobec wierzących. A jeśli się odwrócą, wtedy powiedz: "Wystarczy mi Allah! Nie ma bóstwa godnego czci, oprócz Niego. Polegam tylko na Nim, gdyż On - Pan wielkiego Tronu"

sura at-Tauba, ajaty 128-129

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie chce, by społeczność przebywała w ciężkim położeniu. Dlatego nakazał swojej społeczności wszelkie dobro i zakazał jej dokonywania jakiegokolwiek zła. Prorok (pokój

i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił nienaruszalność tego, do czego wzywał. Jeśli ludzie zaczną dokonywać tego, co zakazał, przyjdą do swojej zguby. Osiągną ciężkie położenie zarówno na tym świecie, jak i na tamtym. A prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie chce, by społeczność cierpiała. Chronił nienaruszalność jedyności Boga (tauhid) i zamknął wszystkie drogi, które prowadzą do wielobóstwa (szirk). Właśnie na to chciał wskazać szejch, przytaczając ten ajat.

Abu Hurajra opowiadał o tym, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie zamieniajcie swoich domów w groby i nie czyńcie z mojego grobu 'idu. Módlcie się za mnie, gdyż wasze modlitwy do mnie dotrą, gdziekolwiek byście nie byli». Przekazał imam Ahmad, 2/368; Abu Dawud, 2042; al-Bajhaki w «Szu'abil-Iman», 4162.

«'Id» może być związane z miejscem lub z czasem. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał stale odwiedzać jego grób, gdyż może to doprowadzić do nadmiernego wywyższania tego grobu. A potem grób zaczną wywyższać tak samo, jak wywyższa się Wszechwyższego Allaha. Jeśli człowiek stale odwiedza określony grób, tzn. czyni go «'idem», wtedy może to doprowadzić go do wielobóstwa (szirk).

Przekazuje się od 'Alego ibn al-Husajna o tym, że pewnego razu zobaczył człowieka, który często odwiedzał grób Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i wzywał tam Allaha. 'Ali zakazał mu tego i powiedział: «Czy nie opowiedzieć wam tego, co słyszałem od swojego ojca [al-Husajna ibn 'Alego] o tym, że mój dziad [Ali ibn Abu Talib] słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Nie czyńcie z mojego grobu 'idu i nie zamieniajcie swoich domów w groby. Módlcie się za mnie, gdyż wasze modlitwy do mnie dotrą, gdziekolwiek byście nie byli"?»

Przekazał Ibn Abu Szajba, 2/357; al-Buchari w «Tarich al-Kabir», 2/189; Abu Ja'la, 469; ad-Dijaʾ al-Makdisi w «al-Muchtara», 428.

Hadis 'Alego ibn al-Husajna świadczy też o tym, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił jedyność Boga i jej nienaruszalność i zamykał wszystkie drogi, prowadzące do wielobóstwa. I jeśli na jego grobie nie wolno urządzać «'idu», to na groby wszystkich pozostałych ludzi ten zakaz rozciąga się w jeszcze większym stopniu. Jednak stało się tak, że wielu muzułmanów nie zrozumiało tego, co tak gorliwie chronił Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Zamienili groby w meczety. Co więcej, wznieśli na nich mauzolea i nawet oświetlili je światłami. I co więcej, dokonują dla nich złożenia ofiar i przynoszą dla nich śluby. Obchodzą wokół nich, upodabniając je do Ka'by, i uważają ziemie wokół nich za bardziej święte, niż błogosławione ziemie Allaha. A gdy ci ludzie, czczący groby, przychodzą na grób Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) lub innych prawych i bliskich Allahowi, doświadczają uniżenia, pokory, skruchy, strachu i nadziei, których nie doświadczają w swoich sercach, gdy pozostają sam na sam z Wielkim i Potężnym Allahem. A jest to - nic innego jak przeciwdziałanie Allahowi i Jego Posłańcowi Muhammadowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 128 i 129 ajatów z sury «at-Tauba».

2. Maksymalne oddalenie przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) swojej społeczności od naruszenia granic tauhidu.

3. Wspomnienie o jego uwadze, współczuciu i miłosierdziu wobec nas.

4. Jego zakaz odwiedzania jego grobu w szczególnym celu, choć odwiedzanie jego grobu jest jednym z najlepszych czynów.

5. Jego zakaz częstego odwiedzania grobów.

6. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) skłaniał do wykonywania dodatkowych modlitw w domu ("Nie zamieniajcie swoich domów w groby..." -

Red.).

7. U salafów było powszechnie wiadome, że modlitwy nie odprawia się przy grobach.

8. Uzasadnia się to tym, że proszone dla niego błogosławieństwo i pokój dotrą do niego z jakiegokolwiek miejsca, nawet najbardziej oddalonego, i dlatego nie ma potrzeby w wymysłach tych, którzy szukają zbliżenia do niego.

9. Znajdując się za barierą tego życia - w barzachu - Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przedstawiane są sprawy jego społeczności poprzez modlitwy za niego i prośby o pokój dla niego.

ROZDZIAŁ 23. O TYM, ŻE CZĘŚĆ TEJ SPOŁECZNOŚCI BĘDZIE CZCIĆ BOŻKI

باب ما جاء أن بعض هذه الأمة يعبد الأوثان

Wszechwyższy Allah powiedział:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنْ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِن الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا

> *Czyż nie widziałeś tych, którym dano część Pisma? Wierzą w dżibta i taguta i mówią o niewierzących: "Ci podążają bardziej właściwą drogą, niż wierzący"*
>
> **sura an-Nisa, ajat 51**

A także:

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِندَ اللهِ مَن لَّعَنَهُ اللهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ القِرَدَةَ وَالخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَاغُوتَ

> *Powiedz: "Czy powiedzieć wam o tych, którzy otrzymają jeszcze gorszą odpłatę od Allaha? To - ci, których Allah przeklął, na których się rozgniewał, których zamienił w małpy i świnie i którzy czcili taguta"*
>
> **sura al-Ma'ida, ajat 60**

A także:

قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا

> *A ci, którzy obronili swoje zdanie, powiedzieli: "Koniecznie wzniesiemy nad nimi meczet"*
>
> **sura al-Kahf, ajat 21**

Abu Sa'id opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę podążycie za obyczajami (sunan) tych, którzy byli przed wami, dokładnie ich naśladując we wszystkim. I nawet jeśli wejdą do nory warana, wtedy i wy podążycie za nimi». Ludzie zapytali: «O posłańcu Allaha, czy to żydzi i chrześcijanie?» Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: «A kto więc jeszcze?»

Muslim przekazał też hadis Sauban o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Allah zwinął przede mną ziemię, i zobaczyłem ją od wschodu do zachodu. Zaprawdę moja społeczność otrzyma władzę nad terytorium, które mi pokazano. I wręczono mi dwa skarbce: czerwony i biały. Poprosiłem u mojego Pana, by nie zgubił mojej społeczności, zsyłając na nią masowe klęski, i nie zsyłał na nią żadnego zewnętrznego wroga, oprócz tego, który znajduje się w jej własnych szeregach, i chronił jej całość. Mój Pan powiedział: "O Muhammadzie, jeśli coś zdecydowałem, jest to nieodwracalne. I obdarzyłem twoją społeczność tym, że jej nie zgubię, zsyłając na nią masowe klęski, i nie zsyłam na nią żadnego wroga, oprócz tego, który znajduje się w jej własnych szeregach, i zachowa ona swoją całość, nawet jeśli cała ludność sąsiednich prowincji wystąpi przeciwko niej, lecz tylko dopóki nie zaczną gubić i brać w niewolę jedni drugich"».

Al-Barkani w swoim zbiorze «as-Sahih» przytacza ten sam hadis z następującym dodatkiem: «I obawiam się, że w mojej społeczności pojawią się imamowie, wprowadzający w błąd. Jeśli zaś spadnie na nich miecz, wtedy już nie podniesie się do dnia Zmartwychwstania. I nie nastanie Godzina, dopóki część mojej społeczności nie przyłączy się do wielobożców i dopóki część jej nie zacznie

czcić bożków. W mojej społeczności pojawi się trzydziestu kłamców, każdy z których ogłosi się prorokiem, choć jestem - ostatnim z proroków, i po mnie już nie będzie innego proroka. Mimo to, w mojej społeczności zawsze będzie istnieć grupa ludzi, którzy będą trzymać się prawdy i odniosą zwycięstwo, i nie wyrządzą im szkody ci, którzy pozostawią ich bez wsparcia, dopóki nie przyjdzie nakaz Wszechwyższego i Błogosławionego Allaha».

> Od samego początku książki szejch opowiedział nam o wielu kwestiach. Opowiedział o obowiązkowości poznania jedyności Boga i o strachu przed wielobóstwem. Także wskazał na niektóre rodzaje jedyności Boga, a także rodzaje małego i wielkiego wielobóstwa. Także opowiedział nam o tym, co prowadzi do wielobóstwa. Także poinformował nas o tym wielobóstwie, które rozpowszechniło się w poprzednich społecznościach. Usłyszawszy to wszystko, czciciele grobów usprawiedliwiają się tym, że ta społeczność jest chroniona przed wielkim wielobóstwem. I szejch pomyślał, że po przeczytaniu pierwszych dwudziestu dwóch rozdziałów, mogą mu powiedzieć: «Wszystko, co powiedziałeś, jest właściwe, jednak nasza społeczność jest ubezpieczona od wielkiego wielobóstwa». Ten człowiek przytoczy jako dowód hadis, w którym posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę szatan już stracił nadzieję na to, że będzie czczony na Półwyspie Arabskim». Muslim, 2812. Mówią, że z tego hadisu rozumie się, że nikt w tej społeczności nie dokona wielkiego wielobóstwa. Tak mówią czciciele grobów!
>
> Przytoczyli ten hadis w ogóle nie na miejscu. Ten hadis nie jest rozumiany w taki sposób, jak próbują go przedstawić. Szatan stracił nadzieję w tym momencie, gdy prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)

wypowiadał te słowa, lecz poświęcał całą uwagę temu, by zbijać z drogi synów Adama. Jak powiedział Iblis:

أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا

Spójrz na tego, komu dałeś pierwszeństwo przede mną. Jeśli dasz mi zwłokę do Dnia Ostatecznego, wtedy podbiję jego (Adama) potomstwo, oprócz nielicznych

sura al-Isra, ajat 62

Lecz stracił nadzieję, zobaczywszy siłę Islamu, zobaczywszy jak jedyność Boga zwyciężyła niewiernych. Lecz Iblis nie wiedział tego, co będzie w przyszłości.

Także przekazali al-Buchari (7116) i Muslim (2906) od Abu Hurajry, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Godzina Sądu nie nastanie, dopóki kobiety z plemienia Daus nie zaczną krążyć wokół bożka Zu-l-Chalasa». Także przekazuje się od 'Aiszy, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Przeminą dni i noce i zaczną czcić al-Lata i 'Uzzę». Muslim, 2907. I inne dowody, za pozwoleniem Allaha, przyjdą dalej w tym rozdziale.

Dlatego w tym hadisie nie ma wskazania na to, że w tej społeczności nie będą czcić szatana. W tym hadisie wskazanie jedynie na to, że szatan stracił nadzieję. Nawet po śmierci proroka (pokój i błogosławieństwo

Allaha z nim) niektórzy Arabowie odrzucili Islam i zaczęli czcić Iblisa. Tzn. czcili szatana poprzez podporządkowanie mu się. Jak powiedział Allah:

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

Czyż nie zaordynowałem wam, synowie Adama, byście nie czcili szatana, który jest waszym jawnym wrogiem

„Ja Sin" 36:60

I jak przyszło w objaśnieniu tego ajatu, pod czcią ma się na myśli podporządkowanie. Dlatego szejch jakby wiedział, że czciciele bożków zaczną przytaczać podobne wątpliwości i postanowił przytoczyć w swojej książce ten rozdział. I szejch przytoczył dowody na to, że jakaś część tej społeczności zawsze będzie czcić bożki.

«الأوثان» - /al-ausan/ - bożki, jest to liczba mnoga słowa «وثن» - bożek. Bożek - to jakakolwiek rzecz, do której ludzie zwrócili się z czcią. Ludzie wzywają do bożków, proszą u nich pomocy w ciężkich sytuacjach, uważają, że bożki przynoszą pożytek i szkodę, i tak dalej. Bożek (uasn) nie musi mieć postaci, jak na przykład, obraz lub pomnik. A to, co obowiązkowo posiada zewnętrzną postać, nazywa się «الصنم» - (sanam). Jak, na przykład, ludzie namalowali obraz jakiegoś proroka, a następnie zaczęli czcić ten obraz. Lub, na przykład, ludzie zrobili posąg człowieka i zaczęli go czcić, jak to zrobiono z Buddą. A co się tyczy «وثن» - /uasn/ - to

może to być ściana, grób, a może być i zmarły człowiek, który jest czczony.

Wszechwyższy Allah powiedział:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنْ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِن الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا

Czyż nie widziałeś tych, którym dano część Pisma? Wierzą w dżibta i taguta i mówią o niewierzących: "Ci podążają bardziej właściwą drogą, niż wierzący"

sura an-Nisa, ajat 51

«الجبت» - /dżibt/ - to wszystko to, co jest sprzeczne z nakazem Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w kwestiach przekonania (akidy). /Dżibtem/ może być nazywane czarnoksięstwo, jak o tym mówili liczni salafowie. /Dżibtem/ może też być nazywany wróżbita. [1] «Wierzą w dżibta i taguta» - tzn. wierzą w czarnoksięstwo, kłamstwo i cześć wobec kogokolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha. «الطاغوت» - /tagut/ - to każdy, wobec którego sługa przekracza granicę dozwolonego w czci, posłuszeństwie i podporządkowaniu, jak o tym powiedział Ibn al-Kajjim (niech Allah się nad nim zmiłuje). Wiarę w dżibta i taguta okazali ci, którym dano część Pisma. A prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę zaczniecie podążać za obyczajami tych, którzy żyli przed wami, piędź za piędzią i łokieć za łokciem, i dojdzie do tego, że jeśli wejdą do nory jaszczurki, wtedy i wy obowiązkowo podążycie za nimi!» Buchari, 3456. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przytoczył mały przykład, a mianowicie wejście do nory jaszczurki. Niemożliwe jest dla człowieka wleźć w tak małą norę jaszczurki. I w tym wskazanie na to, jak silnie ta społeczność

podąży za poprzednimi. I to wydarzyło się z naszą społecznością. Są ludzie, którzy wierzą w czarnoksięstwo, są ludzie, którzy czczą kogokolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha i tak dalej.

Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِندَ اللهِ مَن لَّعَنَهُ اللهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ القِرَدَةَ وَالخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ

Powiedz: "Czy powiedzieć wam o tych, którzy otrzymają jeszcze gorszą odpłatę od Allaha? To - ci, których Allah przeklął, na których się rozgniewał, których zamienił w małpy i świnie i którzy czcili taguta"

sura al-Ma'ida, ajat 60

To wydarzyło się w poprzednich społecznościach i wydarzyło się w naszej społeczności, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę zaczniecie podążać za obyczajami tych, którzy żyli przed wami, piędź za piędzią i łokieć za łokciem, i dojdzie do tego, że jeśli wejdą do nory jaszczurki, wtedy i wy obowiązkowo podążycie za nimi!» Buchari, 3456.

Cześć wobec taguta ma szeroki sens i zawiera w sobie cześć wobec bożków, w tym grobów, ubóstwianie pochowanych w nich zmarłych i dążenie do zbliżenia się dzięki nim do Wielkiego i Potężnego Allaha. Wszystko to ma miejsce wśród niektórych naśladowców Proroka

Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), którzy czczą bożki, mauzolea, drzewa, kamienie i inne bożki.

Wszechwyższy Allah powiedział też:

قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَى أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا

A ci, którzy obronili swoje zdanie, powiedzieli: "Koniecznie wzniesiemy nad nimi meczet"

sura al-Kahf, ajat 21

Historia mieszkańców jaskini wszystkim jest znana. A ten ajat jest częścią tej historii. Wszechwyższy Allah mówi:

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا

Przebywali w jaskini trzysta lat i jeszcze dziewięć

sura al-Kahf, ajat 25

Potem Wszechwyższy Allah ich ożywił. Inni ludzie dowiedzieli się o tych ludziach, którzy tak długo spali w jaskini, i zaczęli myśleć, że ci mieszkańcy jaskini to święci. Gdy mieszkańcy jaskini zmarli, ludzie zaczęli się spierać między sobą. Ktoś zaproponował zbudowanie nad ich grobami

budowli, a ktoś zaproponował zbudowanie placu na ich cześć. I Allah mówi o tym:

قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَى أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا

A ci, którzy obronili swoje zdanie, powiedzieli: "Koniecznie wzniesiemy nad nimi meczet"

sura al-Kahf, ajat 21

Kim są ci ludzie, którzy obronili swoje zdanie? Wśród uczonych była różnica zdań w tej kwestii. Pierwsza grupa powiedziała: Byli to muzułmanie tego czasu, którzy zaczęli wywyższać tych mieszkańców jaskini. Powiedzieli:

فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا

Wznieście nad nimi budowlę

sura al-Kahf, ajat 21

Budowlę trzeba było zbudować, by ludzie o nich nie zapomnieli. I jeśli to objaśnienie jest właściwe, wtedy takie wywyższanie doprowadziło tych ludzi do czczenia grobów. Właśnie to wydarzyło się z naszą społecznością. Druga grupa powiedziała: Mowa idzie o wielobożcach, którzy żyli w niewiedzy, i których serca były przepełnione wielobóstwem i innowacjami. Właśnie oni zdecydowali zbudować meczet. Trzecia grupa powiedziała: Mowa idzie o władcach tych ludzi. Właśnie oni odnieśli górę w tym sporze. W szczególności o tym mówił hafiz Ibn Kasir (niech Allah się nad nim zmiłuje). Zaczęli wywyższać tych prawych i nakazali zbudować nad

ich grobem meczet. Jeśli to wydarzyło się z tamtą społecznością, znaczy obowiązkowo musiało się to wydarzyć i w naszej. Jakiekolwiek wielobóstwo, które było w poprzednich społecznościach, obowiązkowo powstało i w naszej, aż do tego, że niektórzy zaczęli oświadczać o swojej boskości.

Abu Sa'id opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę podążycie za obyczajami (sunan) tych, którzy byli przed wami, dokładnie ich naśladując we wszystkim. I nawet jeśli wejdą do nory warana, wtedy i wy podążycie za nimi». Ludzie zapytali: «O posłańcu Allaha, czy to żydzi i chrześcijanie?» Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: «A kto więc jeszcze?» Przekazali al-Buchari, 7320; Muslim, 2669.

W słowie «لَتَتَّبِعُنَّ» partykuła /lam/ wskazuje na przysięgę, tzn.: «Przysięgam na Allaha! Koniecznie podążycie....». Analiza gramatyczna słów Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) pozwala zrozumieć, że faktycznie przysiągł, iż muzułmanie podążą drogami swoich poprzedników. Po co zaś Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) było przysięgać? By podkreślić nieuchronność tego i objaśnić, że muzułmańska społeczność podąży w ślady poprzedzających ją społeczności. I było to groźnym ostrzeżeniem dla muzułmanów. I to rzeczywiście się wydarzyło. Niektórzy podążyli drogą żydów, a inni - drogą chrześcijan, a trzeci - innymi drogami. Cały ten rozdział opiera się na tym hadisie. Jakakolwiek niewiara i wielobóstwo, które miało miejsce w poprzednich społecznościach, obowiązkowo powstaje i w naszej. Poprzednie społeczności czciły bożki i okazały niewiarę w Allaha. To samo wydarzyło się i w tej społeczności.

Muslim przekazał też hadis Sauban o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Allah zwinął przede mną ziemię, i zobaczyłem ją od wschodu do zachodu. Zaprawdę moja społeczność otrzyma władzę nad terytorium, które mi pokazano. I wręczono mi dwa skarbce: czerwony i biały. Poprosiłem u mojego Pana, by

nie zgubił mojej społeczności, zsyłając na nią masowe klęski, i nie zsyłał na nią żadnego zewnętrznego wroga, oprócz tego, który znajduje się w jej własnych szeregach, i chronił jej całość. Mój Pan powiedział: "O Muhammadzie, jeśli coś zdecydowałem, jest to nieodwracalne. I obdarzyłem twoją społeczność tym, że jej nie zgubię, zsyłając na nią masowe klęski, i nie zsyłam na nią żadnego wroga, oprócz tego, który znajduje się w jej własnych szeregach, i zachowa ona swoją całość, nawet jeśli cała ludność sąsiednich prowincji wystąpi przeciwko niej, lecz tylko dopóki nie zaczną gubić i brać w niewolę jedni drugich"». Przekazał Muslim, 2889.

Al-Barkani w swoim zbiorze «as-Sahih» przytacza ten sam hadis z następującym dodatkiem: «I obawiam się, że w mojej społeczności pojawią się imamowie, wprowadzający w błąd. Jeśli zaś spadnie na nich miecz, wtedy już nie podniesie się do dnia Zmartwychwstania. I nie nastanie Godzina, dopóki część mojej społeczności nie przyłączy się do wielobożców i dopóki część jej nie zacznie czcić bożków. W mojej społeczności pojawi się trzydziestu kłamców, każdy z których ogłosi się prorokiem, choć jestem - ostatnim z proroków, i po mnie już nie będzie innego proroka. Mimo to, w mojej społeczności zawsze będzie istnieć grupa ludzi, którzy będą trzymać się prawdy i odniosą zwycięstwo, i nie wyrządzą im szkody ci, którzy pozostawią ich bez wsparcia, dopóki nie przyjdzie nakaz Wszechwyższego i Błogosławionego Allaha». Zob. też «Musnad» imama Ahmada, 5/278, 284; «Sunan Abi Dawud», 4252; «Sunan Ibn Madżah», 3952. Także przekazał al-Hakim w «Mustadrak 'ala sahihajn», 4/449; Abu Nu'ajm w «al-Hilja», 2/289.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się tego, że jego naśladowcom mogą zaszkodzić przywódcy, wprowadzający ludzi w błąd. Do nich należą ci, których ludzie wybierają swoimi przywódcami i kierownikami w sprawach, związanych z religią lub zarządzaniem. W ich rękach znajdują się lejce rządzenia narodem, i wprowadzają ludzi w błąd, rozpowszechniając herezję i wielobóstwo i przyozdabiając je w oczach ludzi do tego stopnia, że zaczynają uważać te postępki za właściwe. I to

wydarzyło się z tą społecznością. W hadisie mówi się też, że przed nastaniem Dnia Sądu niektóre muzułmańskie plemiona przyłączą się do wielobożców. Możliwe, że opuszczą muzułmańskie ziemie i przesiedlą się do wielobożców, wyrażając zadowolenie z ich religii. Możliwe też, że upodobnią się do pogan i zaczną dodawać współtowarzyszy Allahowi, podobnie do wielobożców, i odstąpią od swojej wiary. A wielkie grupy muzułmanów nawet będą czcić bożki. Ze wspomnienia o tym staje się oczywiste, jakie znaczenie ma dla tego rozdziału ten hadis.

Następnie Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) poinformował, że wśród jego naśladowców przez cały czas będzie grupa ludzi, którzy będą trzymać się prawdy i odniosą zwycięstwo, a ci, którzy pozostawią ich bez wsparcia, nie zdołają wyrządzić im szkody, dopóki nie zjawi się nakaz Wszechwyższego i Wszechbłogosławionego Allaha. Ta grupa zawsze będzie odnosić górę, ponieważ Wielki i Potężny Allah zawsze będzie ją wspierał dowodami i jasnymi argumentami w walce z tymi, którzy będą się jej sprzeciwiać. Tutaj nie ma mowy o sukcesach bojowych, ponieważ czasami mogą ponosić porażki, a czasami - nawet tracić swoje państwo, jednak zawsze będą odnosić górę nad swoimi przeciwnikami dzięki tym świętym tekstom, dowodom i prawdziwym argumentom, którymi obdarzył ich Wielki i Potężny Allah. Zaprawdę, trzymają się prawdy, podczas gdy wszyscy pozostali ludzie trzymają się kłamstwa.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 51 ajatu z sury «an-Nisa».

2. Tafsir 60 ajatu z sury «al-Ma'ida».

3. Tafsir 21 ajatu z sury «al-Kahf».

4. Najważniejsza kwestia zawiera się w następującym: co oznacza w tym przypadku wiara w dżibta i taguta? Czy ogranicza się to do przekonania serca?

Czy też jest to zewnętrzne upodobnienie do tych, którzy w to wierzą, czując nienawiść do tego i będąc przekonanym o niesłuszności tego?

5. Ich wypowiedź o tym, że niewierni, których niewiara jest znana, podążają bardziej właściwą drogą, niż wierzący.

6. Właśnie na tym polega cel napisania tego rozdziału: dodawanie Allahowi współtowarzyszy niewątpliwie ma miejsce w tej społeczności, jak o tym mówi się w hadisie Abu Saida.

7. Jego oświadczenie o tym, że to obowiązkowo się wydarzy: ma się na myśli cześć wobec bożków dużej liczby ludzi z tej społeczności.

8. Coś bardzo zdumiewającego: pojawienie się ludzi, ogłaszających siebie prorokami, podobnie do al-Muchtara, mimo że wypowiadał świadectwo, a także oświadczał, że jest z tej samej społeczności, że Muhammad - prawdziwy posłaniec (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), że Koran - prawda! Uważał też Muhammada za pieczęć proroków, szczerze w to wierząc, mimo istniejącej we wszystkim tym rażącej sprzeczności. Al-Muchtar pojawił się pod koniec epoki towarzyszy Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), i poparła go duża liczba ludzi.

9. Dobra wieść o tym, że prawda nigdy nie zniknie całkowicie, jak to się zdarzało z poprzednimi społecznościami, gdyż jedna grupa będzie się jej stale trzymać.

10. Wielki znak, zawierający się w tym, że mimo nielicznej liczebności zwycięskiej społeczności, ludziom z tej grupy nie mogą wyrządzić szkody ci, którzy pozostawiają ich bez wsparcia lub występują przeciwko nim.

11. Ta okoliczność będzie istnieć aż do nastania Godziny.

12. W tym rozdziale wymieniane są następujące wielkie znaki: - zwiastowanie Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o tym, że Allah zwinął przed nim ziemię od wschodu do zachodu, informując o znaczeniu tego, co też wydarzyło się w rzeczywistości; przy tym nic nie zostało powiedziane o południu i północy; - zwiastowanie o obdarowaniu go dwoma skarbcami; - zwiastowanie o pozytywnej odpowiedzi na dwie prośby Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) dla jego społeczności; - zwiastowanie o tym, że jego trzecia prośba została

odrzucona; - zwiastowanie o spadnięciu na nich miecza, który nie zostanie podniesiony; - zwiastowanie o tym, że muzułmanie zaczną gubić i brać w niewolę jedni drugich, a także jego obawa tego, że w jego społeczności pojawią się wprowadzający w błąd imamowie; - zwiastowanie o pojawieniu się fałszywych proroków w społeczności Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim); - i zwiastowanie o stałym istnieniu zwycięskiej społeczności. Wszystko wydarzyło się dokładnie tak, jak zostało zwiastowane przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), choć nikt nie mógł nawet tego przypuszczać.

13. Strach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o swoją społeczność zawiera się w jego obawie pojawienia się wprowadzających w błąd imamów.

14. Zwrócenie uwagi na sens czci wobec bożków.

[1] - Powiedział 'Umar ibn al-Chattab: «"Dżibt" - to czarnoksięstwo, a "tagut" - to szatan». Przekazał al-Buchari, 1673 w formie /mu'allak/. Zob. też «Tafsir at-Tabari», 5/131. Także przekazał Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze pod numerem 5443; Powiedział al-Hafiz: «Isnad kawij». Zob. «al-Fath», 8/252. Także powiedzieli Ibn 'Abbas, Abu 'Alija, Mudżahid, Hasan al-Basri. Zob. «Tafsir at-Tabari», 5/131; «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/974. Także Ibn 'Abbas powiedział: «"Dżibt" - to szatan». Zob. «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/974. Jednak w isnadzie jest /matruk/. A 'Ikrima powiedział: «"Dżibt" - to szatan w języku Etiopczyków, a "tagut" - to wróżbita». Także Ibn 'Abbas powiedział: «"Dżibt" - to wielobóstwo (szirk)». Zob. «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/974. Także powiedział: «"Dżibt" - to bożki (asnam)». Zob. «Tafsir at-Tabari», 5/130; «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/975. Także powiedział: «"Dżibt" - to Chujajj ibn Achtab». Zob. «Tafsir at-Tabari», 5/132. Asz-Sza'bi powiedział: «"Dżibt" - to wróżbita». Zob. «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/975. Mudżahid powiedział: «"Dżibt" - to Ka'b ibn al-Aszraf». Zob. «Tafsir at-Tabari», 5/133; «Tafsir Ibn Abu Hatim», 3/975. Lecz w isnadzie jest słaby przekaziciel.

ROZDZIAŁ 24. O CZARNOKSIĘSTWIE (SIHR)

باب ما جاء في السحر

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلاَقٍ

> *Wiedzieli, że ten, kto to nabył, nie ma udziału w Życiu Ostatecznym*
>
> **sura al-Bakara, ajat 102**

A także:

يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ

> *Wierzą w dżibta i taguta*
>
> **sura an-Nisa, ajat 51**

Powiedział 'Umar ibn al-Chattab: «"Dżibt" - to czarnoksięstwo, a "tagut" - to szatan». Dżabir powiedział: «"Taguty" - to wróżbici, do których zstępował szatan, i w każdym plemieniu był po jednym szatanie».

Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że pewnego razu prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Unikajcie dokonywania siedmiu zgubnych grzechów». Ludzie zapytali: «O posłańcu Allaha, a co to za grzechy?» Powiedział: «Cześć wobec innych obok Allaha, czarnoksięstwo, zabicie człowieka, którego Allah zakazał zabijać inaczej niż z prawa, lichwa, przejadanie majątku sieroty, ucieczka w dniu natarcia i

oskarżenie o cudzołóstwo cnotliwych wierzących kobiet, nawet nie myślących o czymś podobnym».

Dżundub ibn 'Abdullah powiedział: «Czarownik jest karany uderzeniem miecza».

Przytacza się przekazanie od Badżali ibn 'Abady: «'Umar ibn al-Chattab wydał zarządzenie, by zabijać każdego czarownika i czarownicę», i zabiliśmy trzech. Przekazuje się, że Hafsa nakazała zabić swoją niewolnicę, która ją zaczarowała, i została zabita. To samo opowiadają w imieniu Dżundaba. Ahmad powiedział: «Jest to przekazywane od trzech towarzyszy Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)».

> Ten rozdział przytoczony jest w Księdze Jedyności Boga, ponieważ czarnoksięstwo (sihr) jest jednym z rodzajów wielobóstwa (szirk). Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto zajmuje się czarnoksięstwem, dokonał szirku». Przekazał an-Nasa'i, 7/112; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Ausat», 1469; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 4/341. Dlatego czarnoksięstwo jest jednym z rodzajów wielkiego wielobóstwa (szirk). Językowe znaczenie słowa «السحر» - /sihr/ - to to, czego przyczyny są ukryte. I przyczyna czarnoksięstwa jest ukryta, gdyż jawnie jej nie widać. Dlatego koniec nocy nazywany jest w języku arabskim «سَحَرا». I dlatego spożywanie posiłku przed świtem nazywane jest /suhurem/, gdyż człowieka nikt nie widzi w tym momencie. Dlatego słowo "sihr" i jego pokrewne słowa wskazują na ukrytość jakiejś rzeczy. W języku arabskim wiele rzeczy nazywa się /sihrem/. Są niektóre słowa, które nazywa się /sihrem/. Są też czyny, nazywane /sihrem/, a także są przekonania, nazywane /sihrem/. W tym rozdziale i w kolejnych będzie mowa o niektórych rodzajach /sihru/ i o tym, co jest z nim związane. Czarnoksięstwo /sihr/ będzie uważane za niewiarę i wielobóstwo, gdy używa się w nim szatana, wzywa się go, próbuje się zbliżyć do szatana, poświęcając mu niektóre rodzaje czci. Uczeni od fikhu mówią, że «sihr» - to czytanie jakichś zaklęć, zawiązywanie węzłów, w które potem dmucha

się, po czym to zaklęcie przynosi rzeczywistą szkodę. Na przykład, człowiek zaczyna chorować lub od razu umiera. W czarnoksięstwie wykorzystywana jest pomoc szatanów. Czarownik nie może zajmować się czarnoksięstwem, dopóki się nie zbliży do szatana. Gdy czarownik zbliża się do szatana, szatan zaczyna mu służyć. Po tym wszystkim czarnoksięstwo tego czarownika zaczyna działać. U jakiegokolwiek czarnoksięstwa jest szatan, który pomaga temu czarnoksięstwu. Każdy czarownik ma pomocników spośród szatanów. Dlatego mówimy, że czarnoksięstwo jest wielkim wielobóstwem.

Są takie rzeczy, które zewnętrznie są podobne do czarnoksięstwa, lecz w rzeczywistości nie są tym czarnoksięstwem, o którym mówiliśmy wyżej. Wyżej mowa szła o tym czarnoksięstwie, w którym wykorzystywana jest pomoc diabłów. Wszechwyższy Allah mówi:

وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ

Od zła czarownic, plujących na węzły

sura al-Falak, ajat 4

Mowa w ajacie idzie o czarownicach, które zawiązują węzły, a następnie dmuchają (lub plują) w nie. W ajacie wspomniano właśnie kobiety, ponieważ w czasach dżahilijji czarnoksięstwem prawie zawsze zajmowały się właśnie kobiety. Te kobiety czytały zaklęcia, a następnie pluły w węzły, wzywając na pomoc dżinny. Po tych zaklęciach ten węzeł zaczyna szkodzić ciału zaczarowanego człowieka. Pewnego razu, jeden z żydów zaczarował proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), wykorzystując jego grzebień i włosy. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) myślał, że wykonuje swój małżeński obowiązek, choć tego nie czynił. Czarnoksięstwo tego czarownika podziałało na ciało proroka

(pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Nie podziałało na jego wiedzę, rozum lub duszę. Czarnoksięstwo, w którym wykorzystywane są szatani, jest wielobóstwem.

Wszechwyższy Allah mówi:

اتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَى مُلْكِ سُلَيْمَانَ

Podążyli za tym, co czytały diabły w królestwie Sulejmana

sura al-Bakara, ajat 102

Diabły czytały książki o czarnoksięstwie. Dalej Wszechwyższy Allah mówi:

وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ

Sulejman nie był niewierzącym. Niewierzącymi były diabły, i nauczały ludzi czarnoksięstwa

sura al-Bakara, ajat 102

Wszechwyższy Allah wskazał na przyczynę niewiary tych diabłów, mówiąc:

يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ

Nauczały ludzi czarnoksięstwa, a także tego, co zesłano dwóm aniołom w Babilonie - Harutowi i Marutowi

sura al-Bakara, ajat 102

I dalej Allah mówi:

وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولاَ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلاَ تَكْفُرْ

Lecz oni (aniołowie) nikogo nie nauczali, nie powiedziawszy: "Zaprawdę jesteśmy pokusą, nie stawaj się więc niewierzącym"

sura al-Bakara, ajat 102

Stąd wynika, że studiowanie czarnoksięstwa, tzn. studiowanie jego teorii, i praktyka są wielobóstwem. Są tacy, którzy studiują teorię czarnoksięstwa, lecz nie zajmują się praktyką. Są tacy, którzy czarowali zaledwie kilka razy. A są tacy, którzy zajmują się tym stale. Wszyscy oni są niewierzącymi. Dlatego mówimy, że nauka teorii czarnoksięstwa jest już niewiarą, nie mówiąc już o praktyce. Niektórzy uczeni, jak na przykład imam asz-Szafi'i (niech Allah się nad nim zmiłuje), powiedzieli, że czarnoksięstwo bywa dwóch rodzajów: 1 - Czarnoksięstwo, dokonywane przy pomocy diabłów. Jest to niewiara i wielkie wielobóstwo. 2 - Czarnoksięstwo, dokonywane przy pomocy różnych mikstur. Uważane jest to za nieprawość i zakazany

czyn. Lecz człowiek nie staje się niewierzący, dopóki nie uzna tego czynu za dozwolony.

Imam asz-Szafi'i (niech Allah się nad nim zmiłuje) podzielił czarnoksięstwo na dwie grupy, wychodząc z tego, co przyjęto nazywać czarnoksięstwem wśród ludzi. Lecz w rzeczywistości drugi rodzaj nie jest tym, co w szariacie nazywane jest czarnoksięstwem. Człowiek, wykorzystujący mikstury, uważany jest za znachora. W szariacie takiego człowieka nie nazywa się czarownikiem. Co się tyczy zauroczenia, po którym żona zaczyna kochać męża, odnosi się to do pierwszego rodzaju. Czarnoksięstwo czyni islam czarownika nieważnym. Widziałem (tzn. szejch Salih) w niektórych książkach o czarnoksięstwie napisane, że czarownik nie może zajmować się czarnoksięstwem, dopóki nie zdrwi z Koranu, z Wszechwyższego Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Także o tym opowiadają ci, którzy się z tym zetknęli. Dlatego czarnoksięstwo jest wielobóstwem. Każdy czarownik jest wielobożcą. Dlatego w islamskim państwie wobec czarownika stosuje się karę śmierci za odstępstwo od wiary.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلاَقٍ

Wiedzieli, że ten, kto to nabył, nie ma udziału w Życiu Ostatecznym

sura al-Bakara, ajat 102

Czarownik nabywa czarnoksięstwo i płaci za nie jedynością Boga. Jedyność Boga jest tą ceną, którą płaci za czarnoksięstwo, i dlatego w

Życiu Ostatecznym nie będzie miał żadnego udziału. Zaprawdę wielobożcy nigdy nie odniosą sukcesu w Życiu Ostatecznym.

Wszechwyższy Allah powiedział też:

يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ

Wierzą w dżibta i taguta

sura an-Nisa, ajat 51

Jest to - ganienie ludzi Pisma za to, że wierzą w czarnoksięstwo. Najczęściej w ten sposób postępują żydzi. Allah zganił ich za to, przeklął ich i rozgniewał się na nich. Powiedział 'Umar ibn al-Chattab: «"Dżibt" - to czarnoksięstwo, a "tagut" - to szatan». Przekazał al-Buchari, 1673 w formie /mu'allak/. Zob. też «Tafsir at-Tabari», 5/131. Także przekazał Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze pod numerem 5443; Powiedział al-Hafiz: «Isnad kawij». Zob. «al-Fath», 8/252.

Wszystko to świadczy o tym, że czarnoksięstwo jest jednym z zakazanych czynów i ciężkich grzechów. Zawiera w sobie elementy wielobóstwa i reprezentuje sobą formę dodawania współtowarzyszy Wielkiemu i Potężnemu Allahowi. Odnosi się to do wszystkich jego rodzajów.

'Umar ibn al-Chattab powiedział, że dżibt - to czarnoksięstwo, a tagut - to szatan. Wspomnieliśmy już o tym, że dżibt - to pojęcie, obejmujące wiele rzeczy. Jedną z najjaśniejszych i najbardziej oczywistych form dżibtu jest czarnoksięstwo. Żydzi wierzyli w dżibta, tzn. w czarnoksięstwo. Wierzyli też w taguta, tzn. szatana, i w ten sposób postępuje każdy, kto jest posłuszny szatanowi i oddala się od prawdy i właściwej drogi. Dżabir powiedział: «"Taguty" - to wróżbici, do których zstępował szatan, i w każdym plemieniu był po jednym szatanie». Przekazał al-Buchari w formie

/mu'allak/. Zob. też «Tafsir at-Tabari», 3/19; «Tafsir Ibn Abu Hatim», 5452.

Co się tyczy wypowiedzi Dżabira ibn 'Abdullaha, rozpatrzymy ją w następnych rozdziałach.

Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że pewnego razu prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Unikajcie dokonywania siedmiu zgubnych grzechów». Ludzie zapytali: «O posłańcu Allaha, a co to za grzechy?» Powiedział: «Cześć wobec innych obok Allaha, czarnoksięstwo, zabicie człowieka, którego Allah zakazał zabijać inaczej niż z prawa, lichwa, przejadanie majątku sieroty, ucieczka w dniu natarcia i oskarżenie o cudzołóstwo cnotliwych wierzących kobiet, nawet nie myślących o czymś podobnym». Al-Buchari, 2766; Muslim, 89.

Mowa idzie o tych grzechach, które gubią tego, kto ich dokonuje. Takie grzechy przyniosą człowiekowi jedynie stratę zarówno na tym świecie, jak i w tamtym. W hadisie powiedziano: «Cześć wobec innych obok Allaha i czarnoksięstwo....», - lecz nie wskazuje to na to, że wielobóstwo (szirk) i czarnoksięstwo (sihr) to dwie różne rzeczy. Po prostu najpierw mówi się o ogólnym, tzn. o wielobóstwie, a następnie mówi się o szczegółowym, tzn. o rodzaju wielobóstwa, a mianowicie o czarnoksięstwie. Czarnoksięstwo jest jedną z form dodawania współtowarzyszy Wielkiemu i Potężnemu Allahowi. A samo wielobóstwo bywa różnych rodzajów i nie zatrzymuje się tylko na czarnoksięstwie. Znanych jest bardzo wiele przykładów, gdzie konkretne wymieniane jest po ogólnym. Na przykład, w słowach Allaha:

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ

Jeśli kto wrogo odnosi się do Allaha i Jego aniołów, posłańców, Dżibrila i Mikaila, wtedy przecież Allah jest wrogiem niewierzących

sura al-Bakara, ajat 98

Tutaj najpierw wspomniano aniołów ogólnie, a następnie konkretnie mówi się o Dżibrilu i Mikailu.

Dżundub ibn 'Abdullah powiedział: «Czarownik jest karany uderzeniem miecza». Przekazali at-Tirmidhi, 1460; at-Tabarani w «al-Kabir», 1665; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 1/284; ad-Darakutni, 3/114; al-Hakim w «al-Mustadrak», 4/360; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/136; Hadis słaby. Zob. «Silsila ad-Da'ifa», 1446. W tym przekazaniu podkreśla się, że między czarownikami nie ma różnic, i dlatego jakikolwiek czarownik, jakimkolwiek czarnoksięstwem by się nie zajmował, powinien zostać stracony. Zgodnie z autentycznym zdaniem, przyczyna tej egzekucji zawiera się w odstępstwie od wiary, ponieważ czarnoksięstwo koniecznie zawiera elementy dodawania współtowarzyszy Wielkiemu i Potężnemu Allahowi, i jeśli człowiek dodaje współtowarzyszy Allahowi, wtedy odstępuje od religii, a jego życie i majątek przestają być nienaruszalne.

Przytacza się przekazanie od Badżali ibn 'Abady: «'Umar ibn al-Chattab wydał zarządzenie, by zabijać każdego czarownika i czarownicę», i zabiliśmy trzech. Przekazali asz-Szafi'i w swoim musnadzie, str. 383; Ahmad, 1/190-191; Abu Dawud, 3043 i inni.

Przekazuje się, że Hafsa nakazała zabić swoją niewolnicę, która ją zaczarowała, i została zabita. Przekazali imam Malik w «Muwatta», 2/871; 'Abdur-Razzak, 18747; Ibn Abu Szajba, 27912; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 23/187; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/136.

To samo opowiadają w imieniu Dżundaba. Przekazali al-Buchari w «at-Tarich al-Kabir», 2/222; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 1725; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/136; Ibn 'Asakir w «Tarich Dimaszk», 11/311.

Ahmad powiedział: «Jest to przekazywane od trzech towarzyszy Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)». Czarownik powinien zostać stracony, a towarzysze, niech Allah będzie z nich zadowolony, wydawali zarządzenia o egzekucji czarowników i nakazywali postępować w ten

> sposób. Przy tym nie robili wyjątków dla niektórych z nich, i dlatego nie wolno robić różnicy między czarownikami, zajmującymi się różnymi rodzajami czarnoksięstwa. Muzułmanie zobowiązani są wystrzegać się wszystkich rodzajów czarnoksięstwa, i by uniknąć odpowiedzialności, powinni przestrzegać innych przed tym nagannym postępkiem i informować o każdym, kto zajmuje się podobną działalnością, ponieważ czarownicy, jak zauważyli wybitni teolodzy, wchodząc do miasta, koniecznie rozpowszechniają w nim nieprawość, niesprawiedliwość, wrogość i bezprawie.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 102 ajatu z sury «al-Bakara».

2. Tafsir 51 ajatu z sury «an-Nisa».

3. Tafsir pojęć «dżibt» i «tagut» ze wskazaniem różnicy między nimi.

4. Tagut może być zarówno dżinnem, jak i człowiekiem.

5. Poznanie siedmiu grzechów, szczególnie zakazanych przez posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

6. Czarownik jest niewierzącym.

7. Powinien zostać zabity, i skrucha od niego nie jest wymagana.

8. Jeśli takie zjawisko miało miejsce wśród muzułmanów za czasów panowania 'Umara, niech Allah będzie z niego zadowolony, to co powiedzieć o tym, co było później?

O tym, że karę (hadd) może zastosować tylko władca muzułmanów

Konieczne jest zauważyć, że nie każdy człowiek ma prawo wprowadzać w życie karę, a ma na to prawo tylko władca muzułmanów w islamskim kraju, i dokonuje

się to tylko za jego pozwoleniem. I co do tego, że karę (hadd) może zastosować tylko władca muzułmanów, nie ma wśród uczonych żadnych różnic zdań. Imam asz-Szirazi mówił: "Nie stosuje kary (hadd) dla wolnych ludzi (nie niewolników) nikt, oprócz władcy muzułmanów, lub też tego, komu władca to zlecił! Nikt nie dokonywał kary za czasów posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), inaczej niż za jego pozwoleniem. I nikt tego nie czynił za czasów kalifów, inaczej niż za ich pozwoleniem!" Zob. "al-Muhazzab" 2269.

Imam an-Nawawi powiedział: "Uczeni mówią: «Kary za przestępstwa nie wykonuje nikt, oprócz władcy muzułmanów»". Zob. "Szarh Sahih Muslim" 3/438.

Także imam an-Nawawi w komentarzu do hadisu Chatiba, którego 'Umar poprosił o pozwolenie na egzekucję, powiedział: "W tym hadisie wskazanie na to, że szpiegostwo nie wyprowadza człowieka z Islamu! A także jest w nim wskazanie na to, że nikt nie ma prawa dokonywać kary (hadd) i zabijać tego, kogo trzeba zabić, inaczej niż za pozwoleniem władcy muzułmanów!" Zob. "Szarh Sahih Muslim" 7/539.

Imam Ibn Muflih powiedział: "Zakazane jest ustanawianie kary (hadd) komukolwiek, oprócz władcy (imama) lub jego zastępcy (naib)". Zob. «al-Furu'» 6/53.

Także Ibn Muflih odnośnie kary odstępcy od wiary (murtad) mówił: "Nikt nie ma prawa go zabić, oprócz władcy muzułmanów (imam) lub jego zastępcy (naib), i jest to zdanie wszystkich uczonych!" Zob. «al-Mubdi'» 9/175.

Imam al-Kurtubi powiedział: "Nie ma różnic zdań w tym, że odpłata równym za przestępstwo (kisas) i ustanowienie kar dokonuje tylko władca". Zob. "Tafsir al-Kurtubi" 2/245-246.

Szejchul-Islam Ibn Tajmijja powiedział: "Nikt nie ma prawa naprawiać nagannego za pomocą tego, w czym będzie więcej nagannego! Jak, na przykład, ktoś z ludzi pragnie odciąć rękę złodziejowi, pobić pijącego wino, lub stosować kary (hudud), gdyż jeśli tego dokona, wtedy podobne doprowadzi do zamętu i nieprawości,

ponieważ każdy potem zacznie bić drugiego i oświadczać o tym, że ten zasługiwał na to! Konieczne jest, by podobnym zajmował się właśnie władca muzułmanów!" Zob. "Muchtasar al-fatawa al-misrijja" 579.

Co więcej szejchul-Islam Ibn Tajmijja mówił: "Ten, kogo władca muzułmanów postawił zarządzać gdzieś (muhtasib), nie ma prawa samodzielnie stracić lub odcinać rąk". Zob. "Madżmu'ul-fatawa" 28/109.

Jeśli nawet człowiek, upoważniony przez prawowitego władcę muzułmanów, nie ma prawa wydawać decyzji o karze, to co można powiedzieć o samowolnym wydawaniu wyroku śmierci przez zwykłych ludzi?! Nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że coś podobnego jest anarchią, której nie akceptuje szariat Wszechwyższego!

ROZDZIAŁ 25. OBJAŚNIENIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW CZARNOKSIĘSTWA

باب بيان شيء من أنواع السحر

Ahmad przytacza słowa Muhammada ibn Dżafara od 'Aufa [ibn Abu Dżamili - Red.] od Hajjana ibn al-'Ala od Katana ibn Kabisy od jego ojca [Kabisy ibn Machariki - Red.], który słyszał, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «'Ijafa, tark i przesąd są dżibtem». 'Auf powiedział: «'Ijafa oznacza wróżenie po kierunku lotu ptaków, a tark - to rysowanie linii na ziemi». Al-Hasan [al-Basri - Red.] powiedział, że dżibt - to «echo Szatana». Isnad tego hadisu jest bardzo dobry. Przekazali go też Abu Dawud, an-Nasa'i i Ibn Hibban.

Ibn 'Abbas opowiadał: «Posłaniec Allaha powiedział: "Ten, kto nauczył się jakiejkolwiek gałęzi astrologii, nauczył się gałęzi czarnoksięstwa, i im więcej się uczy astrologii, tym więcej się uczy czarnoksięstwa"». An-Nasa'i przytacza hadis Abu Hurajry o tym, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Ten, kto zawiązał węzeł, a następnie splunął na niego, dokonał czarnoksięstwa; ten zaś, kto dokonał czarnoksięstwa, dokonał szirku. A ten, kto związał swoje serce z czymkolwiek, zostaje powierzony temu".

Ibn Mas'ud opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Czy nie powiedzieć wam, co odnosi się do czarnoksięstwa? Jest to - oszczerstwo i rozpowszechnianie plotek».

Al-Buchari i Muslim przytaczają hadis Ibn 'Umara, który opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę w elokwencji jest czarnoksięstwo».

Po tym, jak szejch opowiedział nam o czarnoksięstwie (sihr), które jest wielobóstwem, mówi o tym, że nie każde czarnoksięstwo uważane jest za wielobóstwo (szirk). Słowo "czarnoksięstwo" w języku ma szeroki sens. Jednym z jego znaczeń jest zwracanie się o pomoc do diabłów, dążenie do przypodobania się im i cześć wobec nich po to, by zaczęli usługiwać czarownikowi. To pojęcie zawiera w sobie i inne znaczenia, które Prawodawca nazywał czarnoksięstwem, choć nie są podobne do prawdziwego czarnoksięstwa. Różnią się od niego zarówno co do istoty, jak i co do stosunku religii do nich. Istnieją różne stopnie czarnoksięstwa, i różnica między nimi jest bardzo ważna. I po to, by ludzie mogli robić różnicę między nimi, imam napisał ten rozdział.

Wśród prostego ludu elokwencja też nazywana jest czarnoksięstwem. Lecz tutaj nie ma się na myśli tego czarnoksięstwa (sihr), podczas którego człowiek zwraca się o pomoc do diabła. Jednak tutaj ma się na myśli językowe znaczenie słowa "sihr", gdyż elokwencja ukrycie działa na serce. Zaprawdę elokwentny mąż, mówiący pięknym językiem, może ująć serca ludzi. Czasami, za pomocą elokwencji, może pokazać prawdę kłamstwem, a kłamstwo - prawdą. Dokładnie tak samo przesądy (tijara) nazywane są czarnoksięstwem (sihr). Przesądy zawierają w sobie określone przekonania. Dokładnie tak samo czarnoksięstwem nazywa się rysowanie linii na ziemi (tark) i wróżby po kierunku lotu ptaków. Nie jest to podobne do tego czarnoksięstwa, o którym mówiliśmy w poprzednim rozdziale.

Ahmad przytacza słowa Muhammada ibn Dżafara od 'Aufa [ibn Abu Dżamili] od Hajjana ibn al-'Ala od Katana ibn Kabisy od jego ojca [Kabisy ibn Machariki], który słyszał, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «'Ijafa, tark i przesąd są dżibtem». Przekazali Ahmad w musnadzie; Ibn Abu Szajba, 5/311; Ibn Sa'd w «at-Tabakat», 7/35; al-Buchari w «at-Tarich al-Kabir», 7/173; Abu Dawud, 3907; an-Nasa'i w «al-Kubra», 6/324; at-Tahawi w «Szarh ma'ani al-asar», 4/312; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 940-941; Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze, 3/974; Ibn

Hibban, 6131; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/139. Szejch al-Albani nazwał hadis słabym. Zob. «Ghajatu-l-Maram», 301.

'Auf powiedział: «'Ijafa - to wróżenie po kierunku lotu ptaków, a tark - to rysowanie linii na ziemi». Przy wróżeniu po kierunku ptaków, jak zauważył 'Auf, płoszy się ptaki i po kierunku ich lotu określa się, czy będzie udana sprawa, którą człowiek zamierzył zacząć, lub też określa się przyszłość po zachowaniu ptaków. Jest to jedna z form dżibtu i czarnoksięstwa. Dlaczego? Powiedzieliśmy, że dżibtem nazywane są nędzne rzeczy, które odwracają człowieka od prawdy. Jest to właśnie jedno ze znaczeń wróżenia po kierunku lotu ptaków. Wpływa to na czyny człowieka, który albo bierze się za sprawę, albo się od niej wstrzymuje, i dlatego wróżenie po kierunku lotu ptaków uważane jest za jeden z rodzajów czarnoksięstwa. Przesąd ma szerszy sens, niż wróżenie po kierunku lotu ptaków, gdyż to pojęcie zawiera w sobie jakiekolwiek dobre i złe przepowiednie, wiązane z rzeczami lub wydarzeniami. Bardziej szczegółowo o tym porozmawiamy w następnym rozdziale. Na przykład, człowiek widzi, że ptaki lecą w prawo, i myśli, że z tego powodu jego sprawa będzie udana. A jeśli ptaki poleciały w lewo, znaczy że może się wydarzyć coś złego.

Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto odmówił dokonania jakiejś sprawy z powodu przesądu, dokonał szirku». Przekazali Ahmad, 2/220; Ibn Sunni w «'Amal al-jaum wal-lajla», 292; Ibn 'Abdul-Barr w «at-Tamhid», 24/201. Na przykład, człowiek porzucił sprawę, z powodu tego, że zobaczył coś w powietrzu, usłyszał jakieś słowo, zobaczył wypadek na drodze i temu podobne przesądy. Kiedy rzecz nazywana jest przesądem? Rzecz nazywana jest przesądem, jeśli zmusza człowieka porzucić jakąś sprawę lub odwrotnie, zacząć jakąś sprawę. Jeśli ten przesąd wszedł w jego serce i zmusił go odmówić jakiejś sprawy lub zacząć dokonywać jakiejś sprawy, wtedy człowiek uważany jest za przesądnego. Co się zaś tyczy wróżenia po kreseczkach, dla tego na ziemi kreśli się bardzo dużo kreseczek, po czym wróżbita zaczyna szybko je wymazywać po jednej lub po dwie, a następnie patrzy na pozostałe

kreseczki i czyni swoją wróżbę. Te wróżby też są jednym z rodzajów czarnoksięstwa.

Al-Hasan al-Basri powiedział, że dżibt - to echo Szatana. Co się zaś tyczy słów al-Hasana al-Basri, nazwał dżibt echem szatana, ponieważ szatan wzywa ludzi do tego swoim głosem i wołaniem.

Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Ten, kto nauczył się jakiejkolwiek gałęzi astrologii, nauczył się gałęzi czarnoksięstwa, i im więcej się uczy astrologii, tym więcej się uczy czarnoksięstwa". Przekazali Ahmad, 1/227, 331; Ibn Abu Szajba, 25646; Abu Dawud, 3905; Ibn Madżah, 3726; at-Tabarani w «al-Kabir», 11278; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/138; Imam Nawawi nazwał hadis autentycznym. Zob. «Rijad us-Salihin», str. 307; Także szejch asz-Szankiti nazwał hadis autentycznym. Zob. «Adwaul-bajan», 4/49.

Z tych słów wynika, że studiujący gwiazdy faktycznie studiuje czarnoksięstwo. W jednym z rozdziałów będzie mowa o rodzajach nauk o gwiazdach i o tym, dla czego Wielki i Potężny Allah stworzył gwiazdy. Astrologowie oświadczają, że ruch gwiazd i planet, ich spotkania i rozejścia się, ich pojawienie się lub ukrycie, wpływa na to, co dzieje się na ziemi. Wszystko to jest częścią czarnoksięstwa (sihr).

An-Nasa'i przytacza hadis Abu Hurajry o tym, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Ten, kto zawiązał węzeł, a następnie splunął na niego, dokonał czarnoksięstwa; ten zaś, kto dokonał czarnoksięstwa, dokonał szirku. A ten, kto związał swoje serce z czymkolwiek, zostaje powierzony temu". Przekazali an-Nasa'i, 7/112; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Ausat», 1469; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 4/341; imam al-Mizzi «Tahzib al-Kamal», 14/169.

Pod plunięciem tutaj rozumie się zwracanie się o opiekę i pomoc do diabłów i wypowiadanie słów, które przyciągają dżinny i zmuszają je do służenia czarodziejskiemu węzełkowi. Dlatego nie każde plunięcie na

węzełek uważane jest za czarnoksięstwo. Za czarnoksięstwo uważane jest takie plunięcie, które towarzyszy zaklęciom, w których jest wielobóstwo (szirk). Jeśli człowiek dokonuje takiego czarnoksięstwa, wtedy dżinn zaczyna służyć temu czarnoksięstwu, utwierdzonemu plunięciem na węzełki. Tak postępowali czarownicy w czasach proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ

Od zła czarownic, plujących na węzły

sura al-Falak, ajat 4

Czarownicy zawiązują węzełki, ponieważ czarnoksięstwo nie traci swojej mocy, dopóki pozostają zawiązane. Jednym słowem, czarownik osiąga to, czego chce, dzięki dwóm rzeczom: węzełkom i plunięciu. I bardzo ważne jest wiedzieć, że te węzełki czasami bywają duże i dobrze zauważalne, a czasami - bardzo małe. Jeśli te węzły trafią w czyjeś ręce, obowiązkowo powinien je rozwiązać, by czarnoksięstwo zniknęło. A plunięcie zawiera w sobie zaklęcia i prośbę o pomoc do diabłów. W hadisie mówi się też, że zajmujący się czarnoksięstwem dodaje współtowarzyszy Allahowi, i to wyrażenie ma najszerszy sens. Tutaj ma się na myśli tego czarownika, który zawiązuje węzły, a następnie pluje w nie, wzywając na pomoc szatanów. O tym szczegółowo mówiliśmy w poprzednim rozdziale. Niemożliwe jest dokonać czarnoksięstwa, dopóki się nie splunie w węzły lub nie wezwie na pomoc dżinnów. W nim mówi się też, że każdy, kto powiesił na sobie cokolwiek, zostaje temu powierzony. Człowiek myśli, że z tego powodu, zdobywa pożytek lub unika szkody. Choć wiadomo, że jakiekolwiek przyczyny, zawierające w sobie wielobóstwo (szirk), nigdy nie

przyniosą niczego, oprócz szkody. Jeśli sługa polega na Allahu, wtedy wystarcza mu Boskiej opieki. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

Temu, kto polega na Allahu, wystarczy Jego

sura at-Talak, ajat 3

Lecz jeśli polega nie na Allahu, wtedy jego opiekunem staje się ten, na kim polegał, a przecież wszystkie istoty, oprócz Wszechwyższego Allaha, są biedne i potrzebują Go. Wielki i Potężny Allah jeden jest rozdawcą dóbr i łask. Powiedział:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

O ludzie! Potrzebujecie Allaha, podczas gdy Allah - Bogaty, Godny Chwały

sura Fatir, ajat 15

Kto zwraca się z potrzebami do Allaha, ten odniesie sukces. Kto związał swoje serce z Allahem, ten odniesie sukces. A kto związał swoje serce z wielobóstwem, na przykład, z czarnoksięstwem lub zwracaniem się do zmarłych, ten zostanie temu powierzony. A kto zostanie powierzony

stworzeniu, temu to stworzenie przyniesie tylko szkodę. Jak powiedział Allah:

يَدْعُوا لَمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِن نَّفْعِهِ

Wzywa tego, kto może szybciej zaszkodzić, niż przynieść pożytek

sura al-Hadżdż, ajat 13

Ibn Mas'ud opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Czy nie powiedzieć wam o tym, co odnosi się do czarnoksięstwa? Jest to - oszczerstwo i rozpowszechnianie plotek». Przekazał Muslim, 2606. Arabskie słowo "adh" ma kilka znaczeń, jednym z których jest "czarnoksięstwo". Plotki są jednym z rodzajów czarnoksięstwa i odnoszą się do wielkich grzechów. Podobieństwo między czarnoksięstwem a plotkami zawiera się w tym, że czarnoksięstwo rozdziela dwoje zakochanych lub zbliża dwoje obcych sobie ludzi, wywierając ukryty wpływ na serca, i w ten sam sposób postępują plotkarze, gdy rozdzielają kochających się ludzi, przekazując im różne plotki. Plotkarz wnosi rozłam między dwa serca i sieje w nich wrogość. Dlatego istota plotek jest taka sama, jak powiedział Wszechwyższy o czarnoksięstwie:

فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ

Uczyli się od nich tego, jak rozdzielać męża z żoną

sura al-Bakara, ajat 102

> Al-Buchari i Muslim przytaczają hadis Ibn 'Umara, który opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaprawdę w elokwencji jest czarnoksięstwo». Przekazali al-Buchari, 5146 i Muslim, 869. Znaczy to, że elokwencja też może być rodzajem czarnoksięstwa. Pod elokwencją tutaj ma się na myśli umiejętność wykładania myśli jasnymi i pięknymi słowami, które porażają i oczarowują słuch i serca. Czasami za pomocą tego można przedstawić prawdę kłamstwem, a kłamstwo - prawdą. Ludzie zaczynają myśleć, że wszystko, co mówi ten człowiek, jest prawdą, a to, co obala, jest kłamstwem. Zgodnie z najbardziej autentycznym zdaniem teologów, ten hadis gani, a nie chwali elokwencję. Właśnie dlatego szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, przytoczył go w tym rozdziale, w którym wspomina się różne zakazane postępki. Mowa idzie o takiej elokwencji, za pomocą której człowiek zamienia prawdę w kłamstwo, a kłamstwo w prawdę. Elokwencję trzeba wykorzystywać tylko po to, by wesprzeć prawdę.

Rozpatrywane kwestie

1. Wróżenie po kierunku lotu ptaków, wróżenie po kreseczkach i przesąd są dżibtem.

2. Sens pojęć «'ijafa» i «tark».

3. Astrologia jest jedną z odmian czarnoksięstwa.

4. Zawiązywanie węzłów i plucie na nie także odnosi się do czarnoksięstwa.

5. Oszczerstwo i plotki także oceniane są jako czarnoksięstwo.

6. Określony rodzaj elokwencji też odnosi się do tego.

ROZDZIAŁ 26. O WRÓŻBITACH I IM PODOBNYCH

باب ما جاء في الكهان ونحوهم

> Słowo «الكهان» jest liczbą mnogą od słowa «كاهن» - /al-kahin/ - (wróżbita). Wróżbici (kuhhan) - to tacy ludzie, którzy byli w każdym arabskim plemieniu. Ludzie zwracali się do nich w celu rozwiązania swoich problemów. Ci wróżbici byli związani z szatanami, którzy przekazywali im to, co podsłuchali na niebie. Następnie wróżbita przekazywał tę wiadomość ludziom, dodając od siebie kłamstwo. Czasami zdarzało się tak, jak przekazał wróżbita, i dlatego ludzie myśleli, że zna to, co ukryte. Właśnie dlatego ludzie zawsze zwracali się do nich ze swoimi problemami. Konieczne jest zauważyć, że nie odnosi się do tego to, co zostaje poznane poprzez naukowe obliczenia. Na przykład, uczeni informują nas o nadchodzącym zaćmieniu słonecznym lub księżycowym. Nie odnosi się to do wróżenia, nie odnosi się do wiedzy o tym, co ukryte. Jakakolwiek informacja, otrzymana poprzez matematyczne obliczenia, nie odnosi się do wiedzy o tym, co ukryte, nawet jeśli mówi się w niej o przyszłości.

Pierwszy hadis

Ludzie, zadający pytanie wróżbicie, dzielą się na kilka rodzajów: 1. Ci, którzy po prostu zadają pytanie. Jest to zakazane, wychodząc z tego hadisu. 2. Ci, którzy zadają pytanie i wierzą w to, co powiedział wróżbita. Jest to niewiara (kufr). Jeśli człowiek uważa, że ktoś z ludzi zna to, co ukryte, wtedy tym samym uważa Koran za kłamstwo. 3. Ci, którzy zadają pytanie po to, by sprawdzić. Sprawdzają wróżbitę: czy jest prawdomówny, czy kłamie? Ta kategoria ludzi nie odnosi się do tego hadisu. Przecież prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) pytał u Ibn

Sajjada[1]: «Zaprawdę przechowałem dla ciebie coś. Co to jest?». Ibn Sajjad powiedział: «To - "ad-duch...»[2].Wtedy (prorok, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim,) powiedział: «Odejdź precz! Nigdy nie przekroczysz swojej granicy!» Al-Buchari, 1354; Muslim, 2930. 4. Ci, którzy zadają pytanie, by zdemaskować wróżbitę i wykryć jego kłamstwo. Jest to obowiązkowe i wymagane. Poinformował też szejchul-Islam Ibn Tajmijja, że dżinny usługują ludziom w różnych sprawach. Wróżbici wykorzystują dżinny po to, by przekazywały im wieści z niebios. Konieczne jest zauważyć, że jakakolwiek służba dżinna człowiekowi jest zakazana. Czasami dżinn usługuje człowiekowi, przynosząc mu pożytek. Czasami dżinn służy człowiekowi, dążąc do jakichś swoich celów. Czasami wierzący dżinn pomaga wierzącemu człowiekowi, ponieważ go kocha. Lecz nie odnosi się to do wróżenia. Inna rzecz, jeśli dżinny służą ludziom, a w zamian żądają podporządkowania się sobie, żądają wykonywania tego, z czego Wszechwyższy Allah jest niezadowolony. Na przykład, żądają, by ludzie składali im ofiarę i dokonywali dla nich czci. Czasami dżinny wykorzystują człowieka do czegoś zakazanego, jak, na przykład, cudzołóstwo (zina) lub homoseksualizm. Coś takiego rzeczywiście się zdarza. Czasami dżinny przychodziły do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zwrócił się do nich, dając napomnienie. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział im: «Możecie żywić się jakąkolwiek kością, nad którą wspomniano imię Allaha, jeśli wpadnie wam w ręce i zawiera to, co jest dla was mięsem, i jakikolwiek pomiot jest karmą dla waszego bydła». Muslim, 450.

Ten hadis przychodzi u Ahmada z dodatkiem: «Jeśli człowiek przyjdzie do wróżbity, zapyta go o cokolwiek i mu uwierzy, wtedy jego modlitwa nie będzie przyjęta w ciągu czterdziestu dni». Słów «mu uwierzy» nie ma w książce «as-Sahih» imama Muslima. W hadisie powiedziano: «... to jego modlitwa nie będzie przyjęta w ciągu czterdziestu dni». Ma się na myśli, że człowiekowi nie będzie dana nagroda za modlitwę. Jest też podobny hadis, w którym powiedziano: «Modlitwa tego, kto wypił wino, nie jest przyjmowana w ciągu czterdziestu dni». Zob. «Sahih al-Dżami'», 6312. Nie wiemy, dlaczego w hadisie powiedziano właśnie o czterdziestu dniach. Jednak Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ

> *Dla wierzącego mężczyzny i wierzącej kobiety nie ma wyboru przy podejmowaniu przez nich decyzji, jeśli Allah i Jego Posłaniec już podjęli decyzję*
>
> **sura al-Ahzab, ajat 36**

Z hadisu zrozumieliśmy, że w podstawie zakazane jest zwracać się do wróżbitów, oprócz tych przypadków, o których wspomnieliśmy. Zwracanie się do nich pociąga za sobą złe konsekwencje.

Drugi hadis

Pod zesłanym Muhammadowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) ma się na myśli Koran. Koran został zesłany poprzez Dżibrila, jak Allah mówi:

وَإِنَّهُ لَتَنزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ (192) نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الأَمِينُ

> *Zaprawdę to jest - Zesłanie od Pana światów. Wierny Duch (Dżibril) zstąpił z nim*
>
> **sura asz-Szu'ara, ajaty 192-193**

A także:

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ

> *Powiedz, że Duch Święty (Dżibril) przyniósł go (Koran) od twojego Pana*
>
> **sura an-Nahl, ajat 102**

Dlaczego uważa się to za niewiarę? Ponieważ w zesłanym Muhammadowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedziano:

قُل لا يَعْلَمُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ الْغَيْبَ إِلاَّ اللَّهُ

> *Powiedz: "Nikt z tych, którzy są na niebiosach i na ziemi, nie zna tego, co ukryte, oprócz Allaha"*
>
> **sura an-Naml, ajat 65**

Wszechwyższy Allah bardzo jasno ograniczył tych, którzy mogą znać to, co ukryte. Powiedział o tym, że tego, co ukryte, nie zna nikt, oprócz Niego. Dlatego kto myśli, że ktoś jeszcze zna to, co ukryte, ten okazuje wielką niewiarę, która wyprowadza go z religii. Jeśli zaś człowiek wierzy wróżbicie z ignorancji, nie zaprzeczając tym samym Koranowi, wtedy będzie to małą niewiarą.

Trzeci hadis

«Czterej» - ma się na myśli Abu Dawud, an-Nasa'i, at-Tirmidhi i Ibn Madżah.

Czwarty hadis

«Wierzy w przepowiednie» - lub: zwraca uwagę na złe przepowiednie. Arabowie często w to wierzyli. Jeśli człowiek zaczynał jakąś pożyteczną sprawę, lecz coś mu się nie udawało, od razu porzucał tę sprawę, uważając, że stała się zła przepowiednia. Jest to niedozwolone! Trzeba polegać na Wszechwyższym Allahu, jeśli człowiek widzi w tej sprawie dobro. Jeśli coś się nie udaje za pierwszym

razem, wtedy konieczne jest spróbować drugi raz, trzeci raz i tak dalej. Opowiadają, że al-Kasa'i, imam w nauce "nahwu", próbował opanować tę naukę kilka razy, lecz mu się nie udawało. Pewnego razu zobaczył małą mrówkę, która niosła na sobie kostkę daktyla. Mrówka próbowała przedostać się przez przeszkodę, lecz cały czas spadała. Udało jej się osiągnąć swój cel dopiero po ogromnej liczbie prób. Wtedy al-Kasa'i powiedział: «Wolny jest Allah! Mrówka niosła tę kość, dopóki nie osiągnęła sukcesu, znaczy i mnie też trzeba cierpliwie się trudzić, dopóki nie osiągnę sukcesu». W przyszłości stał się imamem w nauce "nahwu". «Zajmuje się wróżbami» - tzn. oświadcza o tym, że zna to, co ukryte.

Słowa imama al-Baghawiego

«Al-Baghawi» - to al-Husajn ibn Mas'ud ibn Farra. Był uczonym spośród mieszkańców Chorasanu, był ascetą. Zmarł w miesiącu szawwal, 516 roku hidżry. Zob. «Sijar», 19/439.

Zakończenie

Te słowa tłumaczy się tym, że numerologia i astrologia są odmianą wróżb. Pozostaje jedynie dodać, że takich odmian wróżb jest bardzo wiele. Ich wspólnym podobieństwem jest to, że wróżbita próbuje przekonać pytających go ludzi o tym, że w rezultacie określonych czynności otwiera się przed nim ukryta wiedza. Tymi czynnościami wróżbita próbuje oszukać ludzi, ponieważ w rzeczywistości nie mogą mu pomóc dowiedzieć się o tym, co ukryte. Otrzymuje określone informacje od demonów, a dokonywane przez niego czynności służą tylko temu, by wprowadzić ludzi w błąd i zmusić ich uwierzyć w to, że to właśnie one pomagają wróżbicie zdobyć wiedzę o tym, co ukryte, że jest wiedzącym i biegłym mistrzem tego dzieła i jednym z bliskich Bogu.

[1] Mowa idzie o nastolatku niezwykłej powierzchowności spośród żydów, w odniesieniu do którego u proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powstały podejrzenia, że jest Antychrystem.
[2] Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) miał na myśli 10. ajat sury "Dym"

("ad-Duchan"), gdzie użyto tego słowa, którego Ibn Sajjad nie zdołał wymówić do końca. Posłużyło to dowodem tego, że Ibn Sajjad otrzymywał od szatanów tylko strzępy informacji, mających związek ze światem ukrytym.

ROZDZIAŁ 27. O ZDEJMOWANIU CZARÓW (NUSZRA)

باب ما جاء في النشرة

> /Nuszra/ - to zdjęcie czarów z tego, kto jest zaczarowany. Samo w sobie zdjęcie czarów (nuszra) jest dobrym czynem, jeśli dokonuje się go szariackimi metodami. Człowiek powinien to czynić, dążąc do Oblicza Allaha i pragnąc pomóc swojemu bratu. Czary silnie wpływają na ciało człowieka, na jego rozum, na jego duszę, tworzą ciasnotę w piersi, dlatego trzeba pomóc takiemu człowiekowi.

Pierwszy hadis

Zdjęcie czarów w czasach dżahilijji było dwóch rodzajów: 1. Zdjęcie czarów za pomocą innych czarów. 2. Zdjęcie czarów za pomocą szatanów, którzy pomagają człowiekowi tylko po tym, jak dokona wielobóstwa (szirk) lub jakiegoś grzechu. Imam Ahmad (niech Allah się nad nim zmiłuje) przytoczył słowa towarzysza. Nie ma się tutaj na myśli, że zakazane są wszystkie rodzaje zdjęcia czarów. Mowa idzie tylko o tych dwóch rodzajach, które wymieniliśmy wyżej.

Drugi hadis

«Katada» - to Katada ibn Di'ama as-Saduzi al-Basri. Silny przekaziciel z dobrą pamięcią. Mówią, że urodził się ślepy. Zmarł około 110. roku hidżry. Zob. «as-Sijar», 5/269.

Ibn al-Musajjab miał na myśli, że pożytek przynosi czytanie modlitw, zaklęć i koranicznych ajatów, a także przyjmowanie dozwolonych preparatów leczniczych i temu podobne. Co się zaś tyczy zdjęcia czarów za pomocą innych czarów, Ibn al-Musajjab nie mógł uważać tego za dozwolone. Jeśli dla nas jest jasne, że czarownicy dokonują i zdejmują czary tylko po tym, jak dokonają wielkiego wielobóstwa, wtedy nie mamy prawa zdejmować jednych czarów za pomocą innych, nawet jeśli powstała w tym pilna konieczność. Czary wolno zdejmować tylko za pomocą zaklęć, zalegalizowanych przez szariat.

Zakończenie

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz zdejmowania czarów za pomocą innych czarów.

2. Wskazanie na różnicę między tym, co jest zakazane, a tym, co jest dozwolone, po to, by usunąć niezrozumienie.

ROZDZIAŁ 28. O PRZESĄDZIE

باب ما جاء في التطير

Wiara w przesąd odnosi się do rodzajów czarnoksięstwa. Dlatego szejch przytoczył ten dział, wiążąc go z tymi działami, w których mówi się o czarnoksięstwie. Ten rozdział przytoczony jest w tej książce, ponieważ wiara w przesądy odnosi się do wielobóstwa (szirk). Wiara w przesądy jest sprzeczna z pełnią jedyności Boga (tauhid) i jest małym wielobóstwem (szirk al-asghar). Przesądem nazywa się taka rzecz, która powstrzymuje cię od dokonania jakiejś sprawy lub, odwrotnie, popycha do dokonania czegoś. Na przykład, do przesądów można zaliczyć ruch ptaków, tzn. ptak leci w prawo, lub w lewo, lub przed człowiekiem, lub za nim. Także przesądy mogą nie być związane z ptakami. Na przykład, człowiek chce się gdzieś udać, lecz na jego oczach zdarza się coś, i z powodu tego wydarzenia uznał swoją drogę za dobrą i udał się w nią, lub, odwrotnie, uznał tę drogę za nieudaną i wrócił z powrotem. Przesąd uważany jest za przesąd, jeśli człowiek ma określone przekonanie w sercu, związane z tym przesądem, i powstrzymuje go ono od czegoś lub skłania do czegoś. Jest to małe wielobóstwo. Przecież prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Przesąd - to to, co popycha cię do jakiegoś postępku lub odwraca cię od niego». Przekazał Ahmad, 1/213. Hadis słaby. Na przykład, człowiek wychodzi z domu i przed nim coś się zdarzyło, jak, na przykład, wypadek lub ktoś uciska drugiego, i tak dalej, i to zdarzenie staje się dla człowieka złą przepowiednią. Człowiek zaczyna uważać, że jego podróż będzie nieudana, lub jego handel będzie deficytowy, lub coś mu się przydarzy. Jeśli ten człowiek wróci do domu, wtedy wpadnie w przesąd, który zawiera w sobie wielobóstwo. Jeśli zaś człowiek nie zwrócił na to uwagi, choć w sercu ma niechęć do tego, co się wydarzyło, a następnie

kontynuował drogę, polegając na Allahu, wtedy zdarza się to wszystkim ludziom. Jak to przyszło w hadisie Ibn Mas'uda: «Każdy z nas obowiązkowo w to wpada, lecz Allah usuwa to uczucie, jeśli polegać na Nim».

Pierwszy ajat

Jest to - ajat z sury «al-A'raf», tzn. "Przeszkody". Wszechwyższy Allah mówi:

فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

Gdy dotykało ich dobro, mówili: "To - dla nas". A gdy dotykało ich zło, wiązali je z Musą i tymi, którzy z nim byli. Zaprawdę ich złe przepowiednie były od Allaha, lecz większość z nich tego nie wie

sura al-A'raf, ajat 131

Jeśli mieli obfitość plonów lub Wszechwyższy Allah dawał im wiele środków do życia, mówili: «Jesteśmy tego godni». «A gdy dotykało ich zło» - tzn. susza, brak środków do życia lub jakieś nieszczęście. W tym przypadku mówili: «Jest to z powodu Musy i tych, którzy z nim są». Mówią, że nieszczęście zdarzyło się z powodu słów i czynów Musy (pokój z nim). Tzn. uczynili Musę (pokój z nim) przesądem. Dlatego Wszechwyższy powiedział: «Zaprawdę ich złe przepowiednie były od Allaha». Wszystkie dobre i złe czyny, i to, co za nimi następuje, są od Wszechwyższego Allaha.

Jest to cecha wrogów posłańców spośród wielobożców. Wiara w przesąd odnosi się do cech wielobożców. Jeśli tak jest, znaczy ta cecha jest

naganna. Z tego powodu szejch przytoczył ten ajat w tym rozdziale. Naśladowcy proroków wiążą wszystko, co się wydarzyło, z przeznaczeniem Wszechwyższego Allaha.

Drugi ajat

Wielobożcy z wioski, do której przyszli posłańcy, powiedzieli:

إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ

Zaprawdę zobaczyliśmy w was złą przepowiednię. Jeśli nie przestaniecie, wtedy koniecznie ukamienujemy was i dotkną was bolesne cierpienia od nas

„Ja Sin" 36:18

Boscy prorocy poinformowali niewierzących, że w rzeczywistości jakiekolwiek nieszczęścia lub radosne wydarzenia dzieją się z nimi z powodu ich własnych czynów. Nieszczęścia dotykały ich tylko dlatego, że czynili zło, wrogowali z posłańcami i uważali ich za kłamców. Z tego ajatu wynika też, że złe przepowiednie właściwe były wielobożcom, wrogującym z posłańcami Allaha.

Pierwszy hadis

Słowa «لا طيرة» - nie znaczą, że przesąd nie istnieje, jednak mowa idzie o tym, że przesądy są niewłaściwe. Dokładnie tak samo słowa «لا عدوى» nie znaczą, że infekcje nie istnieją. Zaprzeczenie tutaj wraca do tego, jakie przekonania mieli Arabowie czasów dżahilijji. Ludzie dżahilijji nie spierali się co do tego, że te rzeczy istnieją. Wierzyli w te rzeczy, wierzyli w to, że te rzeczy jakoś wpływają. Dlatego w hadisie nie zaprzecza się istnienia tych rzeczy, a zaprzecza się ich wpływu. Tzn., na przykład, infekcja sama z siebie nie działa, choć istnieje. Infekcja przechodzi za pozwoleniem

Wszechwyższego Allaha, a ludzie dżahilijji uważali, że infekcja przechodzi sama z siebie. Wszechwyższy Allah nazwał to kłamstwem. Także złe przepowiednie w żaden sposób nie wpływają. Przesąd kręci się w sercu człowieka, lecz w żaden sposób nie wpływa na przeznaczenie Wszechwyższego Allaha.

Drugi hadis

«الفأل» - (dobra przepowiednia) - prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) objaśnił, że jest to - dobre słowo. Jeśli człowiek słyszy dobre słowo, kontynuuje wykonywanie swojej sprawy, mając nadzieję, że jest w niej dobro. Człowiek zaczyna dobrze myśleć o Wszechwyższym Allahu. Co się tyczy wiary w przesądy, prowadzi ona do złych myśli o Allahu. Dlatego dobra przepowiednia jest dobra i chwalebna, a wiara w przesądy - naganna. Sługa ma nakazane dobrze myśleć o swoim Panu, dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawsze wykorzystywał dobre przepowiednie. Konieczne jest wiązać serce tylko z Allahem i wiedzieć, że Wszechwyższy Allah czyni słudze tylko dobro.

Trzeci hadis

W naszej książce powiedziano, że ten hadis przekazał 'Ukba ibn 'Amir, lecz w rzeczywistości hadis przekazuje 'Urwa ibn 'Amir. A sam hadis jest słaby.

Do przesądów odnosi się też taka sytuacja, gdy na człowieka wpływa jakieś słowo. Wcześniej mówiliśmy, że przesądy zawierają w sobie zarówno słowa, jak i czyny, które zdarzają się przed sługą. Lecz najlepsza jest dobra przepowiednia, słysząc którą, człowiek kontynuuje wykonywanie sprawy, mając nadzieję na Wszechwyższego Allaha. Wszystko pozostałe jest naganne. Dlaczego dobra przepowiednia jest dozwolona i chwalebna? Ponieważ dobra przepowiednia prowadzi do

dobrych myśli o Allahu. Rozszerza pierś człowieka, daje mu spokój, odchodzi od niego ciasnota, którą podszepnął szatan. Szatan przychodzi do człowieka i podszepnie, że ta czy inna rzecz może mu zaszkodzić. I jeśli człowiek wierzy w dobry wynik, wtedy uwalnia się od wpływu szatana.

Co się zaś tyczy wyrażenia «najlepsza będzie dobra przepowiednia, która nie odwróci muzułmanina od jego spraw», ma się na myśli zakaz zmiany decyzji z powodu złej przepowiedni. Jeśli zaś muzułmanin zobaczy to, co mu się nie podoba, wtedy powinien powiedzieć: «O Allahu, tylko Ty niesiesz wszystko dobre, i tylko Ty zapobiegasz wszystkiemu złemu! Nie ma siły ani mocy, jak tylko od Ciebie!» Jest to - wielka modlitwa, pozwalająca uchronić serce od wszelkich złych przepowiedni.

Czwarty hadis

«Wiara w przesąd - szirk!» - ma się na myśli mały szirk. «Lecz każdego z nas...» - każdego z nas obowiązkowo to dotyka. Szatan przychodzi i psuje ich serca. «Jednak Allah to usuwa, jeśli polegać na Nim» - jednak Allah je usuwa, jeśli polegać na Nim, ponieważ w nagrodę za poleganie sługa zdobywa ochronę od intryg szatana, który podszepnie mu wierzyć w złe przepowiednie.

Jeśli w sercu przychodzi coś podobnego, wtedy obowiązkowo trzeba uczynić tak, by ten przesąd nie odwracał człowieka od zaczętej sprawy. Człowiek powinien czynić wielkim swoje poleganie na Wszechwyższym Allahu. To, co zdarzyło się przed sługą, jest jedynie zbiegiem okoliczności i w żaden sposób nie wpływa na przyszłość.

Zakończenie

Z tego hadisu jasno wynika, że przesąd jest wielobóstwem. Co się zaś tyczy słów «nie ma dobra, oprócz Twojego dobra, i nie ma zła, oprócz Twojego zła», oznaczają one, że jakiekolwiek dobro i zło dzieje się zgodnie

> z przeznaczeniem Allaha, a wiedza o tym, co ukryte, należy tylko do Wielkiego i Potężnego Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Zwraca się uwagę na wypowiedzi Wszechwyższego: «Zaprawdę ich przepowiednia od Allaha...» (al-A'raf, 131) i «...Wasza przepowiednia - obróci się przeciwko wam...» (Ja Sin, 19).

2. Zaprzeczenie temu, że infekcja sama z siebie może przejść.

3. Zaprzeczenie wpływowi złych przepowiedni.

4. Zaprzeczenie płaczącej sowy jako przyczyny.

5. Zaprzeczenie pechowości miesiąca safar.

6. Dobra przepowiednia nie odnosi się do powyższego, przeciwnie, jest pożądana.

7. Wyjaśnienie sensu pojęcia «dobra przepowiednia».

8. Wywierany tym samym na serce negatywny wpływ likwidowany jest przez Allaha poprzez poleganie na Nim.

9. Modlitwa, którą należy przeczytać temu, kto odkrył to u siebie.

10. Wiara w złe przepowiednie jest szirkiem.

11. Wyjaśnienie sensu pojęcia «przesąd».

ROZDZIAŁ 29. O ASTROLOGII (TANDŻIM)

باب ما جاء في التنجيم

Ta nauka dzieli się na dozwoloną część i na zakazaną. Zakazane jest to, co jest rodzajem czarnoksięstwa. Jest to niewiara i wielobóstwo. Astrologowie oświadczają, że dowiadują się o tym, co ukryte, po ruchu gwiazd. Ten rodzaj astrologii jest naganny i zakazany, ponieważ odnosi się do wróżenia i czarnoksięstwa. A w ogóle, astrologia (tandżim) bywa trzech rodzajów:

Pierwszy rodzaj: Niektórzy ludzie są przekonani, że gwiazdy same z siebie na coś wpływają. Myślą, że wszystko, co się dzieje, jest związane z gwiazdami. Jest to ubóstwianie gwiazd. Zajmował się tym lud Ibrahima (الصابئة). Nadawali każdej gwieździe i planecie postać bożka. W te bożki wprowadzały się szatani i zaczynały nakazywać ludziom czcić te bożki. Te przekonania zgodnie z jednomyślnym zdaniem są wielką niewiarą i wielobóstwem.

Drugi rodzaj: Ten rodzaj nazywają «علم التأثير» - /'ilmu ta'sir/. Niektórzy ludzie uważają, że ruch gwiazd, ich spotkanie, ich rozejście, i tak dalej, wszystko to jest przyczyną tego, co dzieje się na ziemi. Patrząc na ruch gwiazd, ci ludzie opowiadają o tym, co wydarzy się w przyszłości na Ziemi. Takich ludzi nazywa się astrologami. Ten zawód jest jednym z rodzajów wróżbiarstwa. Ten rodzaj astrologii (tandżim) jest zakazany i jest jednym z wielkich grzechów (kabair). Co więcej, jest to niewiara (kufr). Gwiazdy nie

zostały stworzone do tego. Do tych astrologów przychodzą szatani i podszeptują im to, co zechcą.

Trzeci rodzaj: Ten rodzaj nazywają «علم التسيير» - /'ilmu tasjjir/. Ludzie dowiadują się po ruchu gwiazd o położeniu Ka'by, dowiadują się o czasie, dowiadują się o tym, kiedy zaczynać siew, a kiedy nie zaczynać i tak dalej. Po ruchu gwiazd dowiadują się o wiatrach i deszczach. Tę naukę dozwolili niektórzy uczeni, gdyż ta nauka nie czyni gwiazd przyczyną czegoś, a jedynie dowiaduje się po gwiazdach o czasie. Wszechwyższy Allah uczynił gwiazdy znakami, jak o tym powiedziano:

وَعَلَامَاتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ

Stworzył znaki, i po gwiazdach oni odnajdują właściwą drogę

sura an-Nahl, ajat 16

Gwiazdy są znakami dla określonych rzeczy. Na przykład, jeśli pojawiła się ta czy inna gwiazda, wskazuje to na to, że nastała zima. Zima nie nastała z powodu gwiazdy, a nastała w tym czasie, gdy wychodzi gwiazda. Gwiazdy nie są przyczyną zimna lub upału, nie są przyczyną deszczu i tak dalej.

Jednak jedynie wskazują na czas. Właśnie w tej nauce nie ma żadnych problemów.

Pierwszy hadis

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا

Ozdobiliśmy niższe niebo lampami i chronimy je

sura Fussilat, ajat 12

Podobnych ajatów jest wiele. Wszechwyższy Allah powiedział:

أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

Kto prowadzi was prostą drogą w mrokach lądu i morza?

sura an-Naml, ajat 63

Gwiazdy są znakami, po których ludzie się orientują. Poznają po nich kierunek w stronę Ka'by, poznają północ, zachód, wschód i południe. Ludzie wiedzą, że określona gwiazda wskazuje na kierunek do określonego miasta. Na przykład, człowiek, płynąc po morzu w kierunku określonej gwiazdy, wie, że w rezultacie trafi do określonego miasta. «Ten zaś, kto jest przekonany o tym, że są one jeszcze do czegoś, myli się i będzie pozbawiony swojego udziału (w religii). I bierze na siebie to, o czym nie ma wiedzy» - jest to właściwe, gdyż gwiazdy są stworzeniami Wszechwyższego Allaha. Nie znamy ich tajemnic, oprócz tych, o których

poinformował nas Wszechwyższy Allah. Przyjmujemy to, o czym nas poinformował, a to, o czym przemilczał, pozostawiamy. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Gdy wspomina się moich towarzyszy, milczcie! Gdy mówi się o gwiazdach, milczcie! Gdy mówi się o przeznaczeniu, milczcie!» Zob. «Silsila as-Sahiha», 34. W hadisie mowa idzie o tych rozmowach, w których ludzie nie zatrzymują się na tym, na czym zatrzymały się dowody.

Zdanie salafów

«Katada» - to Katada ibn Di'ama as-Saduzi al-Basri. Silny przekaziciel z dobrą pamięcią. Mówią, że urodził się ślepy. Zmarł około 110. roku hidżry. Zob. «as-Sijar», 5/269. «Harb» - to imam al-hafiz Harb ibn Isma'il Abu Muhammad al-Kirmani, fakih spośród zwolenników imama Ahmada. «Ahmad» - tzn. Abu 'Abdullah Ahmad ibn Muhammad ibn Hanbal asz-Szajbani, niech Allah się nad nim zmiłuje - jeden z wielkich imamów naszej społeczności /ummy/. Urodził się 1 rabi' al-auwal 164 roku hidżry. «Ishak» - to Ishak ibn Ibrahim Abu Ja'kub al-Hanbali an-Nejsaburi, bardziej znany jako Ibn Rahawajh. Zob. «as-Sijar», 11/358.

Wszechwyższy Allah dał Księżycowi określone położenie, jak o tym powiedziano:

وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ

Przeznaczyliśmy dla księżyca fazy, dopóki znów nie staje się podobny do starej gałęzi palmowej

„Ja Sin” 36:39

Księżyc ma dwadzieścia osiem faz. Każdego dnia znajduje się w określonym miejscu. Czy dozwolone jest studiowanie tych faz? Niektórzy z salafów tego zakazywali, a inni uczeni dozwolili, i drugie zdanie jest bardziej właściwe. Przecież Wszechwyższy Allah uczynił to łaską ze Swojej strony:

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاء وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَّرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُواْ عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ

On - Ten, który obdarzył słońce blaskiem, a księżyc - światłem. Ustanowił dla niego fazy, byście mogli prowadzić rachubę lat i wiedzieli liczbę

sura Junus, ajat 5

Drugi hadis

«Wierzący w czarnoksięstwo» - a astrologia (tandżim) jest jednym z rodzajów czarnoksięstwa, jak powiedział prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): "Ten, kto nauczył się jakiejkolwiek gałęzi astrologii, nauczył się gałęzi czarnoksięstwa, i im więcej się uczy astrologii, tym więcej się uczy czarnoksięstwa". Przekazali Ahmad, 1/227, 331; Ibn Abu Szajba, 25646; Abu Dawud, 3905; Ibn Madżah, 3726; at-Tabarani w «al-Kabir», 11278; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 8/138; Imam Nawawi nazwał hadis autentycznym. Zob. «Rijad us-Salihin», str. 307; Także szejch asz-Szankiti nazwał hadis autentycznym. Jeśli człowiek wierzy w gwiazdy, znaczy wierzy w czarnoksięstwo. A kto wierzy w czarnoksięstwo, ten nie wejdzie do Raju. Także w naszych czasach rozpowszechnione jest to, do czego ludzie są bardzo niedbali. Mam na myśli znaki Zodiaku, o których piszą w czasopismach. Poświęca się temu całe strony w gazetach i rysuje się w nich znaki Zodiaku: lew, skorpion, byk i tak dalej. Przeciwnie, dla każdego znaku piszą to, co się z nim wydarzy. Jeśli mężczyzna lub kobieta urodzili

się pod określonym znakiem, mówi się im, że w tym miesiącu wydarzy się z nimi to a to. Jest to właśnie astrologia (tandżim). Odnosi się to do wróżenia. Jeśli w gazetach są te horoskopy, wtedy jakby są w nich wróżbici. Obowiązkowo trzeba to ganić, gdyż zawiera to w sobie wielobóstwo (szirk), oświadczenie o wiedzy o tym, co ukryte, czarnoksięstwo i astrologię. Ganić to trzeba we wszystkich miejscach. Obowiązkowo muzułmanin powinien uczynić wszystko, by te czasopisma nie trafiły do jego domu. Nie wolno ich czytać ani do nich zaglądać. Człowiek może zaglądać do tych horoskopów, mówiąc: "Po prostu zobaczę, co o mnie mówią, dla zainteresowania". Jest podobny do tego, kto idzie do wróżbity. Jak przyszło w hadisie, u takiego człowieka 40 dni nie jest przyjmowana modlitwa. A jeśli w to uwierzy, wtedy okaże niewiarę w to, co zostało zesłane Muhammadowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Wszystko to wskazuje na obcość jedyności Boga wśród muzułmanów, na obcość tej książki "Kitab at-Tauhid", nawet wśród tych ludzi, którzy usłuchali tego wezwania. Obowiązkowo trzeba to ganić we wszystkich miejscach. Nie wolno wziąć tego grzechu ani na siebie, ani na mieszkańców swojego domu. Jeśli człowiek wnosi do domu podobne gazety, jakby wprowadza do domu czarownika. I jest to, niech Allah ustrzeże, wielkim grzechem. Obowiązkowo trzeba to ganić, drzeć te gazety i niszczyć je (w swoim domu). Wszyscy astrologowie są wróżbitami. W naszych czasach dla astrologów zbudowano osobny uniwersytet w Libanie. Obowiązkowo żądający wiedzy powinni dążyć do otwarcia oczu ludziom w tej kwestii, mówić o tym po modlitwie, w piątkowych kazaniach, gdyż ta plaga jest silnie rozpowszechniona. A tych, którzy to ganią, jest bardzo mało.

Rozpatrywane kwestie

1. Mądrość stworzenia gwiazd.

2. Obalenie tych, którzy oświadczają cokolwiek poza tym.

3. Wspomnienie o różnicy zdań uczonych co do nauki o położeniu ciał niebieskich.

4. Groźba dla tego, kto wierzy choćby w cokolwiek, mające związek z czarnoksięstwem, nawet jeśli wie, że jest to kłamstwo.

ROZDZIAŁ 30. O WIĄZANIU OPADÓW DESZCZU Z POŁOŻENIEM GWIAZD

باب ما جاء في الاستسقاء بالأنواء

Arabowie w czasach dżahilijji byli przekonani o tym, że gwiazdy są przyczyną wypadania deszczu. A niewielka grupa z nich w ogóle uważała, że deszcz zsyła gwiazda. Zgodność tego rozdziału z tą książką zawiera się w tym, że człowiek przypisuje deszcz i jego łaskę gwieździe, a nie Wszechwyższemu Allahowi. Człowiek wiąże swoje serce z kimś innym obok Wszechwyższego Allaha. Człowiek zaczyna przypisywać łaskę komuś obok Wszechwyższego Allaha. Uważa, że gwiazdy są przyczyną wypadania deszczu. Jest to sprzeczne z obowiązkową pełnią jedyności Boga (tauhidu). Człowiek zobowiązany jest przypisywać jakąkolwiek łaskę Allahowi. Zakazane jest przypisywać ją nie Allahowi. Człowiek, przypisujący deszcz gwiazdom, przekracza granice w dwóch miejscach: 1. Gwiazdy od początku nie są przyczyną wypadania deszczów. 2. Nawet gdyby Wszechwyższy Allah uczynił to przyczyną, nie oznaczałoby to, że trzeba przypisywać łaskę tej przyczynie. Jest to sprzeczne z pełnią jedyności Boga i jest małą niewiarą.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ

Czyż czynicie wasz udział tym, że uważacie prawdę za kłamstwo?

sura al-Wakia, ajat 82

Powiedzieli uczeni tafsiru, że ci ludzie zamiast dziękować Wszechwyższemu Allahowi za środki do życia, które daje, przypisywali te środki (ryzk) innym obok Niego. Obowiązkowo trzeba dziękować Wszechwyższemu Allahowi za Jego łaski, tzn. przypisywać wszystkie łaski tylko Jemu.

Abu Malik al-Asz'ari opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «W mojej społeczności są cztery przeżytki dżahilijji, których ludzie nie porzucą: duma ze szlachetnego pochodzenia (lub też: duma z tego, na czym byli jego przodkowie), oczernianie rodu innego, wiązanie wypadania deszczu z gwiazdami i opłakiwanie zmarłych (nijaha). Następnie dodał: Jeśli płaczka nie okaże skruchy do śmierci, wtedy w dniu Zmartwychwstania powstanie w szacie z czarnej smoły (lub roztopionej miedzi), pokryta strupami». Przekazał Muslim, 934.

«Przeżytki dżahilijji» - w tym wskazanie na to, że te cechy są naganne. Powszechnie wiadomo, że tej społeczności obowiązkowo trzeba porzucić wszystkie przeżytki dżahilijji, gdyż cechy ludzi dżahilijji są naganne. Przekazuje się od Ibn 'Abbasa, niech Allah będzie z niego i jego ojca zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najbardziej znienawidzeni dla Allaha ludzie to trzej: odstępujący od wiary, który znajduje się na świętym terytorium /haram/, człowiek, dążący do zachowania obyczajów dżahilijji w islamie, i ten, kto szuka (sposobu) przelania czyjejś krwi, nie mając do tego prawa». Al-Buchari, 6882.

Pierwszą z tych cech czasów niewiedzy jest duma ze szlachetnego pochodzenia, związana z wyniosłością i pragnieniem wywyższenia się nad innymi. Drugą z wymienionych cech jest oczernianie rodu. Odnosi się do tego znieważanie i zaprzeczanie czyjemuś pochodzeniu bez dowodów, przyjmowanych przez szariat, i bez konieczności, określonej prawem Allaha. Trzecim czynem jest wiązanie wypadania deszczu z gwiazdami. Odnosi się to też do zwracania się do gwiazd z prośbą o wypadanie

deszczu, co jest jeszcze większym grzechem. Opłakiwanie zmarłych też odnosi się do ciężkich grzechów. Szariat zakazuje podczas nieszczęść głośno łkać, drzeć na sobie odzież itp., ponieważ takie czyny są sprzeczne z cierpliwością, którą muzułmanin zobowiązany jest przestrzegać, i właściwe są ignoranckim ludziom.

Zajd ibn Chalid opowiadał, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odprawił z nimi poranną modlitwę w Hudajbijji, zaraz po wypadaniu deszczu. Po odprawieniu modlitwy zwrócił się do ludzi i powiedział: "Czy wiecie, co powiedział wasz Pan?" Ludzie odpowiedzieli: "Allah i Jego posłaniec wiedzą o tym lepiej". Wtedy Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wypowiedział: "Powiedział: 'Wśród Moich sług ujawnili się wierzący we Mnie i niewierzący'. Jeśli człowiek mówi, że deszcz wypada dzięki Allahowi i Jego łasce, wtedy wierzy we Mnie i nie wierzy w gwiazdy. Jeśli zaś człowiek mówi, że deszcz wypada dzięki (lub z powodu) takiej to a takiej gwiazdy, wtedy nie wierzy we Mnie, a wierzy w gwiazdy". Al-Buchari, 2/277, 433 i 7/338; Muslim, 71.

«Allah i Jego posłaniec wiedzą o tym lepiej» - podobne słowa mówiono za życia proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). A po śmierci proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) człowiek powinien odpowiadać dwoma sposobami na te pytania, na które nie zna odpowiedzi. Człowiek mówi bądź: «Nie wiem», bądź «Allah wie lepiej». Nie wolno mówić: «Allah i Jego posłaniec wiedzą o tym lepiej», gdyż wiedzę proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wspominano tylko za jego życia.

«Wśród Moich sług ujawnili się wierzący we Mnie i niewierzący» - Wszechwyższy Allah podzielił sługi na dwie grupy: wierzących i niewierzących. «Wierzący w Allaha» - to ten, kto przypisał tę łaskę Wszechwyższemu Allahowi i podziękował Mu. Wie, że jest to od Wszechwyższego Allaha, dziękuje Mu za ten deszcz i wychwala Go. «Niewierzący w Allaha» - to ten, kto dokonuje niewiary (kufr). Niewiara bywa dwóch rodzajów: 1. Wielka niewiara (الكفر الأكبر) 2. Mała niewiara (الكفر

الأصغر). Ci, którzy wpadli w małą niewiarę, mówią, że «deszcz wypada z powodu takiej to a takiej gwiazdy». Taki człowiek uważa, że jakaś planeta lub gwiazda są przyczyną deszczu. Jest to mała niewiara, gdyż ten człowiek nie uważa, że gwiazda jest współtowarzyszem Allaha i sama z siebie coś czyni. Taki człowiek uznał za przyczynę to, czym ona nie jest, a także przypisał łaskę nie Allahowi, a gwieździe. Wszystko to jest małą niewiarą, jak powiedzieli uczeni.

Ci, którzy wpadli w wielką niewiarę, są przekonani o tym, że deszcz zsyłają gwiazdy lub planety. Myślą, że te planety zesłały deszcz, okazując swoją łaskę ludziom. Jest to wielka niewiara zgodnie z jednomyślnym zdaniem uczonych. Muslim przekazał podobny hadis od Ibn 'Abbasa, w którym mówi się, że niektórzy z ludzi powiedzieli: "Spełniła nadzieję taka to a taka gwiazda". I wtedy Allah zesłał następujące ajaty:

فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ (75) وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ (76) إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ (77) فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ (78) لَّا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ (79) تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ (80) أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنتُم مُّدْهِنُونَ (81) وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ

Przysięgam na miejsca zachodu gwiazd. Gdybyście tylko wiedzieli, że jest to – przysięga wielka. Zaprawdę to – szlachetny Koran, znajdujący się w strzeżonym Piśmie. Dotykają go tylko oczyszczeni. Jest zesłany przez Pana światów. Czyż nie wierzycie w tę opowieść i czynicie wasz udział tym, że uważacie prawdę za kłamstwo?

sura al-Wakia, ajaty 75-82

> Hadis przekazali Muslim, 73 i al-Buchari w formie /mu'allak/.
>
> **Rozpatrywane kwestie**

1. Tafsir 82 ajatu z sury «al-Wakia».

2. Wspomnienie o czterech cechach, pozostałych z czasów dżahilijji.

3. Niektóre z nich są niewiarą.

4. Czasami niewiarą jest to, co nie wyprowadza muzułmanina ze społeczności islamskiej.

5. Słowa Allaha z hadisu kudsi: «Wśród Moich sług ujawnili się wierzący we Mnie i niewierzący...» związane są z uznaniem łask Allaha i zaprzeczaniem im.

6. Uświadomienie wiary w tej sytuacji.

7. Uświadomienie niewiary w tej sytuacji.

8. Zrozumienie wypowiedzi «Spełniła nadzieję taka to a taka gwiazda».

9. Stawianie przez uczonego pytania przed uczącymi się po to, by przyciągnąć ich uwagę. Jaskrawym przykładem tego jest pytanie Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Czy wiecie, co powiedział wasz Pan?»

10. Surowa groźba dla płaczki.

ROZDZIAŁ 31. „I WŚRÓD LUDZI SĄ TACY, KTÓRZY DODAJĄ ALLAHOWI RÓWNYCH, I KOCHAJĄ ICH TAK, JAK KOCHAJĄ ALLAHA"

باب قول الله تعالى ﴿وَمِنْ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ﴾

Ten dział i te działy, które nastąpią po nim, opowiadają nam o rodzajach czci, związanych z sercem. Te rodzaje czci obowiązkowo powinny być poświęcone Wszechwyższemu Allahowi. W tych rozdziałach mowa idzie o obowiązkowych składnikach jedyności Boga (tauhidu) i o tym, co czyni ją doskonałą, o niektórych czciach serca, i o tym, jak człowiek powinien poświęcać je tylko jednemu Allahowi. Szejch zaczął te działy od rozdziału o miłości (mahabba). Zaprawdę sługa powinien kochać Wszechwyższego Allaha bardziej, niż wszystkie pozostałe rzeczy, i nawet bardziej, niż samego siebie. Tutaj ma się na myśli miłość czci. Jest to miłość, która wiąże serce z Tym, kogo kochasz, i pociąga za sobą wykonywanie Jego nakazów, pragnąc tego i dobrowolnie się podporządkowując. Jest to - pragnienie Tego, kogo kochasz, i wystrzeganie się Jego zakazów. Miłość czci - to taka miłość, której miejsce jest w sercu. Obowiązkowo towarzyszą jej nadzieja i strach, podporządkowanie, dążenie do zadowolenia Tego, kogo pokochałeś, i oddalenie od tego, z czego On jest niezadowolony. Monoteista staje się monoteistą tylko po tym, jak utwierdzi w swoim sercu miłość do Wszechwyższego Allaha. Jeśli sługa zaczyna kochać Pana, wtedy staje się dla niego obowiązkowe poświęcanie

wszystkich swoich czynów czci temu Panu. Tym osiągnie prawdziwą miłość.

Miłość, która jest czcią - to taka miłość, która pociąga za sobą wykonywanie nakazów, oddalenie od zakazów, nadzieję i strach.

Dlatego uczeni mówią, że miłość (mahabba), związana z Allahem, bywa trzech rodzajów:
1 - Miłość do Allaha (محبة الله) - jest taka, jak wcześniej opisaliśmy.
2 - Miłość dla Allaha (محبة في الله) - na przykład, człowiek kocha posłańców dla Wszechwyższego Allaha, kocha prawych, tzn. kochać kogoś dla Allaha i nienawidzić kogoś dla Allaha.
3 - Miłość do kogoś obok Allaha (محبة مع الله) - jest to miłość wielobożców do ich bóstw. Kochają swoje bóstwa obok Wszechwyższego Allaha. Zbliżają się do Allaha z nadzieją i strachem, lecz dokładnie tak samo zbliżają się i do innych bóstw.

Stanie się to zrozumiałe, jeśli poobserwować czcicieli grobów w naszych czasach. Zobaczysz w sercu tych, którzy zwracają się do grobów bliskich Allahowi, taką miłość do nich i takie wywyższanie, które pociągają za sobą nadzieję i strach, które z kolei prowadzą do czci wobec tego prawego. To właśnie jest miłość, która pociąga za sobą cześć. Jeśli taka miłość będzie poświęcona komukolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha, wtedy człowiek wpadnie w wielkie wielobóstwo (szirk ul-akbar). Ta miłość jest podstawą religii, podstawą prawości serca. Serce nie stanie się prawe, dopóki nie pokocha Allaha i nie uczyni tej miłości wznioślejszą, niż jakakolwiek inna rzecz.

Jest to to, co się tyczy tych rodzajów miłości, które związane są z Allahem. Także bywa i inna miłość, właściwa każdemu człowiekowi. Taki rodzaj miłości jest dozwolony w szariacie, gdyż ta miłość nie pociąga za sobą czci. Ta miłość związana jest z życiem doczesnym. Na przykład, miłość ojca do syna lub miłość syna do ojca, lub męża do żony i tak dalej. Nie ma

problemów w takiej miłości, właściwej każdemu człowiekowi. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

Są wśród ludzi tacy, którzy dodają Allahowi równych i kochają ich tak samo, jak kochają Allaha

sura al-Bakara, ajat 165

Ten ajat można przetłumaczyć na dwa sposoby: 1 - «Są wśród ludzi tacy, którzy dodają Allahowi równych i kochają ich tak samo, jak kochają Allaha». 2 - «Są wśród ludzi tacy, którzy dodają Allahowi równych i kochają ich tak samo, jak wierzący kochają Allaha». Pierwszy przekład jest bardziej właściwy. Dlatego Wszechwyższy Allah opowiedział, że mieszkańcy Piekła powiedzą: ﴿ تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (97) إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾

Przysięgamy na Allaha, byliśmy w oczywistym błądzeniu, gdy równaliśmy was z Panem światów

sura asz-Szu'ara, ajaty 97-98

Uczeni powiedzieli, że ci ludzie równali bożki i Allaha w miłości, a nie w Panowaniu.

Wszechwyższy Allah powiedział też: ﴿ قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ

كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللهُ بِأَمْرِهِ ﴾

Powiedz: "Jeśli wasi ojcowie, wasi synowie, wasi bracia, wasi małżonkowie, wasze rodziny, zdobyty przez was majątek, handel, którego zastój was niepokoi, i mieszkania, które upodobaliście, są milsze wam, niż Allah, Jego Posłaniec i walka na Jego drodze, wtedy czekajcie, dopóki Allah nie przyjdzie ze Swoim rozkazem"

sura at-Tauba, ajat 24

W tym ajacie wskazanie na to, że miłość do Allaha jest obowiązkowa (uadżib). Jest w nim wskazanie na to, że miłość do Allaha powinna być wyższa od wszystkich pozostałych rodzajów miłości. Ajat zawiera w sobie też groźbę! Ajat wskazuje nam na to, że kategorycznie zakazane jest stawianie miłości do kogoś przed miłością do Allaha, gdyż Allah skierował groźbę do człowieka, który dokonuje czegoś podobnego. Obowiązkowym składnikiem doskonałej jedyności Boga jest wyższość miłości do Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nad pozostałymi rodzajami miłości. Miłość do posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest miłością dla Wszechwyższego Allaha, a nie miłością do kogoś obok Allaha. Przecież Wszechwyższy Allah nakazał nam kochać Swojego proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

Przekazuje się od Anasa, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie uwierzy nikt z was, dopóki nie zacznie mnie kochać bardziej, niż kocha swojego ojca, i swoje dzieci, i wszystkich ludzi w ogóle». Al-Buchari, 15; Muslim, 44. «Nie uwierzy nikt z was» - tzn.: nie uwierzy doskonałą wiarą. Człowiek powinien czuć w duszy, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest dla niego bardziej ukochany, niż ojciec, dzieci i wszyscy pozostali

ludzie. Także przekazuje się, że 'Abdullah bin Hiszam, niech Allah będzie z niego zadowolony, powiedział: «Pewnego razu, gdy byliśmy w towarzystwie proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który trzymał za rękę 'Umara bin al-Chattaba, 'Umar powiedział mu: "O posłańcu Allaha, zaprawdę kocham cię bardziej niż wszystko inne, oprócz samego siebie!" Na to prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Nie, przysięgam na Tego, w Czyjej dłoni jest moja dusza, nie stanie się twoja wiara doskonała, dopóki nie zaczniesz mnie kochać bardziej niż samego siebie!" Wtedy 'Umar powiedział mu: "Zaprawdę teraz kocham cię bardziej niż samego siebie!" - i prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Teraz (twoja wiara jest doskonała), o 'Umarze!"» Al-Buchari, 6632.

Jeśli człowiek stawia miłość do rodziców, dzieci i tak dalej, przed zadowoleniem Allaha i tym, co nakazał prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), wtedy jego miłość do proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie będzie doskonała. Miłość - to to, co zmusza człowieka do działania, jak o tym powiedział szejchul-Islam w książce «Ka'ida fil-Mahabba». Kto kocha coś doczesnego, ten dąży do tego doczesnego. Kto kocha wiedzę, ten do niej dąży. Kto kocha Allaha miłością czci, w której jest nadzieja i strach, ten dąży do Jego zadowolenia. Taki człowiek dąży do wystrzegania się wszystkiego, w czym jest gniew Wszechwyższego Allaha. Także i ten, kto prawdziwie kocha proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), dąży do podążania za jego sunną, wykonywania jego nakazów, wystrzega się jego zakazów, kieruje się jego drogą i tak dalej.

Przekazuje się od Anasa, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Słodycz wiary odczuje ten, kto wyróżnia się trzema (cechami): kocha Allaha i Jego posłańca bardziej, niż wszystko pozostałe, kocha (tego czy innego) człowieka tylko dla Allaha i nie pragnie wracać do niewiary tak samo, jak nie pragnie zostać wrzuconym w ogień». Al-Buchari, 16; Muslim, 43. W innym hadisie powiedziano: «Nikt nie odczuje słodyczy wiary, dopóki nie będzie posiadał trzech cech....» Dalej tekst jest analogiczny do

poprzedniego. Al-Buchari, 5694. Ta słodycz nastaje tylko po tym, jak człowiek uczyni swoją wiarę doskonałą, ponieważ wiara ma słodycz. Ta słodycz odczuwana jest w duszy człowieka. Za każdym razem, gdy człowiek próbuje udoskonalić swoją wiarę, zaczyna odczuwać tę słodycz w swoim sercu.

Ibn 'Abbas przekazał: «Ten, kto zacznie kochać dla Allaha, nienawidzić dla Allaha, przyjaźnić się dla Allaha i wrogować dla Allaha, tym samym zdobędzie opiekę Allaha. Sługa Allaha nie poczuje smaku wiary, i nie pomogą mu długie modlitwy i post, dopóki nie będzie właśnie tak. Teraz zaś, braterstwo między ludźmi stało się dla życia doczesnego, i to nie przyniesie im żadnego pożytku». Hadis słaby. Jeśli człowiek kocha dla Allaha i nienawidzi dla Allaha, przyjaźni się dla Allaha i wroguje dla Allaha, wtedy staje się jednym z bliskich Bogu, zdobywając miłość i wsparcie swojego Pana.

W odniesieniu zaś do wypowiedzi Wszechwyższego: «...I zerwą się u nich więzi...» (al-Bakara, 166) Ibn 'Abbas powiedział: «Tzn. miłość i przywiązanie». To objaśnienie tłumaczy się tym, że poganie czcili bożki i je kochali, uważając, że będą świadczyć za nich w Dniu zmartwychwstania za to, że ich kochali i byli do nich przywiązani.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 165 ajatu z sury «Bakara».

2. Tafsir 24 ajatu z sury «at-Tauba».

3. Miłość człowieka do Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powinna być silniejsza od jego miłości do samego siebie, swoich bliskich i do pieniędzy.

4. Zaprzeczenie przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obecności wiary w tym hadisie nie świadczy o wyjściu z Islamu.

5. Wiara ma swoją słodycz, którą człowiek może odczuwać, a może i nie odczuwać.

6. Tylko cztery czyny serca mogą zapewnić człowiekowi opiekę Allaha i poznanie smaku wiary.

7. Zrozumienie przez towarzyszy Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) tego, że braterstwo ludzi częściej bywa dla życia doczesnego.

8. Sens wypowiedzi Allaha «...I zerwą się u nich więzi...» (al-Bakara, 166).

9. Wśród wielobożców są tacy, którzy kochają Allaha silną miłością.

10. Groźba dla tego, dla kogo osiem rodzajów bogactwa, wymienionych przez Allaha, są milsze, niż religia.

11. Kto pokochał coś tak samo silnie, jak Allaha, ten wpadł w wielobóstwo.

ROZDZIAŁ 32. „TO WSZYSTKO SZATAN STRASZY WAS SWOIMI POMOCNIKAMI. NIE BÓJCIE SIĘ ICH, A BÓJCIE SIĘ MNIE, JEŚLI JESTEŚCIE WIERZĄCY"

باب قول الله تعالى ﴿ إِنَّمَا ذلكم ٱلشَّيْطَان يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءهُ فَلاَ تَخَافوهُمْ و خافونِي إِن كنتمُ مُّؤْمِنِينَ ﴾

Ten dział objaśnia nam kwestie, związane ze strachem (hauf). Zgodność tego działu z Księgą Jedyności Boga jest oczywista. Strach sługi przed Allahem jest jednym z rodzajów czci, który uczynił obowiązkowym Wszechwyższy. Strach, miłość, nadzieja - to rodzaje czci, związane z sercem. Są nakazane obowiązkowo, a kto je udoskonali, ten udoskonali swoją jedyność Boga. Niedostatek w nich jest niedostatkiem pełni jedyności Boga. Obawa (الخوف) przed kimkolwiek obok Allaha dzieli się na trzy rodzaje:

1 - Strach, który zawiera w sobie wielobóstwo (خوف السر) - ktoś odczuwa strach przed kimś w swoim sercu. Człowiek boi się tego, że ktoś może mu skrycie zaszkodzić. Człowiek boi się kogoś, myśląc, że ten w Życiu Ostatecznym przyniesie mu szkodę lub pożytek. U takiego człowieka nie ma jawnych przyczyn strachu. Człowiek boi się, że jego obiekt czci może mu czymś zaszkodzić. Jest to - wielobóstwo! Także ten strach może być związany z Życiem Ostatecznym. Człowiek boi się kogokolwiek obok Wszechwyższego Allaha, tzn. boi się tego, że to bóstwo nie pomoże mu w Dniu Sądu. Ten człowiek ma nadzieję na to, że to bóstwo pomoże mu w

Życiu Ostatecznym, wstawi się za niego, przybliży go do Allaha i oddali od kary.

2 - Zakazany strach (خوف محرم) - człowiek boi się wykonywać to, co ma nakazane obowiązkowo, z powodu strachu przed jakimś stworzeniem. Na przykład, człowiek nie odprawia modlitwy, obawiając się kogoś. Człowiek nie uczęszcza na wspólną modlitwę, obawiając się poniżenia lub ganienia ze strony stworzeń. Jest to - zakazane! Niektórzy uczeni powiedzieli, że odnosi się to do jednego z przejawów wielobóstwa.

3 - Dozwolony naturalny strach (الخوف الطبيعي المأذون به) - na przykład, strach przed wrogiem, przed drapieżnikiem, przed ogniem i tak dalej.

Wszechwyższy Allah powiedział: ﴿ إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِي إِنْ كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴾

To wszystko szatan straszy was swoimi pomocnikami. Nie bójcie się ich, a bójcie się Mnie, jeśli jesteście wierzący

sura Ali 'Imran, ajat 175

«Nie bójcie się ich» - te słowa wskazują na zakaz odczuwania strachu przed kimkolwiek oprócz Wszechwyższego Allaha. Jest to jeden z przejawów wielobóstwa. «A bójcie się Mnie, jeśli jesteście wierzący» - Wszechwyższy Allah nakazał bać się Go, i to wskazuje na to, że strach (hauf) jest czcią.

Strach przed stworzeniami, jak na przykład porzucenie gorliwości na drodze Allaha, z powodu szatana. Szatan straszy wierzących swoimi pomocnikami. Straszy wierzących monoteistów za pomocą wrogów Allaha, by wierzący porzucili to, co mają nakazane obowiązkowo. Ten

strach jest zakazany! Sługa nie powinien nikogo się bać, oprócz swojego Pana.

Wszechwyższy Allah powiedział też: ﴿ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللهِ مَنْ آمَنَ بِاللهِ وَاليَوْمِ الآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلاَةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلاَّ اللهَ ﴾

Tylko ten ożywia meczety Allaha, kto uwierzył w Allaha i w Dzień Ostatni, kto odprawia modlitwę, wypłaca zakat i nie boi się nikogo, oprócz Allaha

sura at-Tauba, ajat 18

Ten ajat jednoznacznie świadczy o tym, że bać się należy tylko jednego Allaha. Wszechwyższy pochwalił tych sług za to, że boją się tylko Jego jedynego, i tutaj warto zauważyć, że "obawa" - (الخشية) jest mniej szerokim pojęciem, niż "strach" - (الخوف).

Wszechwyższy Allah powiedział też: ﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللهِ ﴾

Są wśród ludzi tacy, którzy mówią: "Uwierzyliśmy w Allaha". Lecz gdy tylko doznają cierpienia dla Allaha, biorą pokusę ludzi za mękę od Allaha

sura al-'Ankabut, ajat 10

Znaczy to, że przestają wykonywać obowiązki, które nałożył na nich Allah, lub zaczynają dokonywać grzechów, obawiając się ganienia ludzi.

Abu Sa'id opowiadał, że pewnego razu posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mu następujące: «Spośród

oznak słabości przekonania jest to, że zaczniesz szukać przychylności ludzi, gniewając Allaha, i oddawać im chwałę za ryzk, który dał ci Allah, a także ganić ich za to, czego Allah nie dał tobie samemu. Silne pragnienie pragnącego nie przyniesie ryzku Allaha, a nienawiść niepragnącego go nie odwróci». Przekazali Abu Nu'ajm w «al-Hiljja», 5/106; al-Bajhaki w «Szu'abil-Iman», 207. Hadis słaby. Zob. «Da'if al-Dżami'», 2009. Wymienione czyny są przyczynami słabości wiary, a wiadomo, że osłabiają wiarę tylko zakazane postępki, ponieważ wiara umacnia się dzięki prawym czynom i słabnie pod wpływem grzechów. Ten hadis świadczy też o tym, że dążenie do przypodobania się ludziom, gniewając przy tym Allaha, jest grzechem i zakazanym postępkiem.

'Aisza opowiadała, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto szuka przychylności Allaha, gniewając ludzi, Allah obdarza go Swoją przychylnością i zadowoleniem ludzi. Ten zaś, kto szuka przychylności ludzi, gniewając Allaha, temu Allah zsyła Swój gniew i wywołuje gniew ludzi przeciwko niemu». Przekazali Ibn Mubarak w «az-Zuhd», str. 66; Ibn Hibban, 276; at-Tirmidhi, 4/610. W tym hadisie mówi się o odpłacie, którą otrzymuje ten, kto boi się jednego Allaha, i o odpłacie, której dostępuje ten, kto boi się nie tylko Allaha, podważając doskonałość swojej jedyności Boga. Kto szukał zadowolenia Allaha, gniewając ludzi, ten wywyższał Wszechwyższego Allaha i się Go bał. A drugi dokonuje wielkiego grzechu, bojąc się ludzi, i ten strach zmusza go do dokonywania nowych grzechów i odmawiania wykonywania obowiązkowych przepisów.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 175 ajatu z sury «Ali 'Imran».

2. Tafsir 18 ajatu z sury «at-Tauba».

3. Tafsir 10 ajatu z sury «al-'Ankabut».

4. Przekonanie (jakin) człowieka może słabnąć i umacniać się.

5. Oznaki słabości przekonania, trzy z których zawierają się w hadisie Abu Saida.

6. Poświęcenie strachu jednemu Allahowi jest jednym z obowiązkowych przepisów religijnych.

7. Przypomnienie o nagrodzie dla tego, kto to czyni.

8. Przypomnienie o karze dla tego, kto to porzuca.

ROZDZIAŁ 33. „POLEGAJCIE NA ALLAHU, JEŚLI JESTEŚCIE WIERZĄCY"

باب قول الله تعالى ﴿ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا۟ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴾

Szejch przytoczył ten rozdział w tej wielkiej książce, by wyjaśnić, że poleganie (التوكل) jest jednym z zobowiązań, które nałożył Wszechwyższy Allah. Uwolnienie Wszechwyższego Allaha w tym rodzaju czci jest jedynością Boga (tauhid), a poleganie na kimkolwiek obok Niego jest wielobóstwem, które wyprowadza z religii. Poleganie na Allahu jest warunkiem ważności Islamu i Wiary (iman). Poleganie (tauakkul) - to wielka cześć! Dlatego szejch przytoczył ten dział, opowiadając ludziom o tej czci.

Istota polegania na Wszechwyższym Allahu zawiera się w tym, że sługa powinien wiedzieć, że cały ten świat jest w Rękach Wszechwyższego Allaha, i On nim zarządza tak, jak zechce. Dlatego sługa powierza wszystkie swoje sprawy Wszechwyższemu Allahowi, zwraca się do Niego swoim sercem, by Allah spełnił jego potrzebę. Sługa zwraca się ze swoimi potrzebami tylko do Allaha, a następnie dokonuje tych przyczyn, które nakazał mu Allah. Poleganie (tauakkul) wchłonęło w siebie zarówno przedstawianie swoich spraw Allahowi, jak i dokonywanie koniecznych przyczyn. Nawet sama wiara (iman) jest jedną z przyczyn. Wiara - to przyczyna, którą wcielają ci, którzy polegają na Wszechwyższym Allahu. I nawet samo poleganie (tauakkul) na Wszechwyższym Allahu jest jedną z takich przyczyn.

Z jednej strony, poleganie (tauakkul) - to wielka cześć serca, która wyraża się w powierzeniu wszystkich swoich spraw Wszechwyższemu Allahowi.

Jest to - wiedza o tym, że wszystkie sprawy należą tylko do Allaha. Nic się nie zdarza, oprócz tego, co przeznaczył Allah i pozwolił, by się zdarzyło. Z drugiej strony, człowiek wciela te przyczyny, do których zobowiązał go Wszechwyższy Allah. Porzucenie spraw (przyczyn) jest sprzeczne z istotą szariackiego polegania (tauakkulu). Lecz także sprzeczne jest z nim i to, że człowiek zaczyna polegać na tych przyczynach, porzucając powierzenie spraw Wszechwyższemu Allahowi. Poleganie (tauakkul), jak powiedział imam Ahmad, - to sprawa serca. Uwolnienie Wszechwyższego Allaha w tej czci jest obowiązkowe. Poleganie na kimkolwiek obok Wszechwyższego Allaha bywa dwóch rodzajów:

1 - Wielkie wielobóstwo (شرك أكبر) - człowiek polega na stworzeniu w tym, w czym może mu pomóc tylko Wszechwyższy Allah. Na przykład, polega na stworzeniu, mając nadzieję na otrzymanie od niego przebaczenia grzechów, otrzymanie od niego dobra w Życiu Ostatecznym. Na przykład, polega na stworzeniu, mając nadzieję, że ktoś ze stworzeń obdarzy go dzieckiem, pomoże mu znaleźć jakąś pracę i tak dalej. Człowiek polega na stworzeniu całym sercem, lecz to stworzenie nie jest w stanie mu pomóc. Zdarza się to często u czcicieli grobów, którzy zwracają się do zmarłych całym sercem. Powierzają swoje sprawy tym zmarłym, pragnąc otrzymać pożytek w obu światach. Jest to wielkie wielobóstwo i sprzeczne z podstawami jedyności Boga.

2 - Małe wielobóstwo (شرك أصغر) - człowiek polega na stworzeniu w tym, w czym to stworzenie jest zdolne mu pomóc. Odnosi się to też do wielobóstwa, a mianowicie jest to - rodzaj małego wielobóstwa. Dlatego niektórzy uczeni powiedzieli, że słowa «polegam na Allahu i na tobie» są małym wielobóstwem. Co więcej, mówią, że zakazane jest mówić nawet: «Polegam na Allahu i tylko potem na tobie». Objaśnili to tym, że stworzenie jest niegodne tego, by na nim polegać. Przecież poleganie (tauakkul) - to powierzenie wszystkich spraw i zwrócenie serca do Tego,

w Czyich Rękach są te sprawy, a to odnosi się tylko do Wszechwyższego Allaha.

Dlatego poleganie nie wolno poświęcać nikomu, oprócz Wszechwyższego Allaha. Człowiek powinien powierzać wszystkie swoje sprawy tylko Temu, w Czyich Rękach są te sprawy. A w rękach ludzi nie ma niczego z tego. Stworzenie nic nie może uczynić samo z siebie, gdyż jest jedynie przyczyną. Jeśli stworzenie jest jedynie przyczyną, wtedy nie wolno na nie polegać. Wszechwyższy Allah powiedział: ﴿ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾

Polegajcie na Allahu, jeśli jesteście wierzący

sura al-Ma'ida, ajat 23

Ten ajat zawiera w sobie nakaz polegania (tauakkul). Jeśli poleganie (tauakkul) jest nakazane, znaczy jest ono czcią. Słowa «و على الله» - jest to w gramatyce arabskiej /dżar madżrur/, i przyszły przed czasownikiem. W tym wskazanie na to, że poleganie można poświęcać tylko Wszechwyższemu Allahowi. «Jeśli jesteście wierzący» - w tym wskazanie na to, że wiara jest nieważna bez polegania (tauakkul). Także słowa Wszechwyższego Allaha: ﴿ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴾

Jeśli uwierzyliście w Allaha i staliście się muzułmanami, wtedy polegajcie na Nim

sura Junus, ajat 84

«To polegajcie na Nim» - w tych słowach nakaz Wszechwyższego Allaha, by ludzie polegali tylko na Nim. «Jeśli uwierzyliście w Allaha i staliście się muzułmanami» - w tych słowach zawiera się wskazanie na to, że poleganie (tauakkul) jest warunkiem ważności Islamu. Te dwa ajaty

wskazują na to, że poleganie jest czcią. Uwolnienie Wszechwyższego Allaha w tym rodzaju czci jest obowiązkowe. Jest to warunek ważności Islamu i wiary (iman). Wskazuje to na to, że jeśli zniknie poleganie, wtedy zniknie i podstawa jedyności Boga człowieka.

Wszechwyższy Allah powiedział też: ﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴾

Wierzącymi są tylko ci, których serca doświadczają strachu przy wspomnieniu Allaha, których wiara umacnia się, gdy im się czyta Jego ajaty, którzy polegają na swoim Panu

sura al-Anfal, ajat 2

Wszechwyższy Allah wymienił cechy wierzących, a ostatnią z tych cech: «którzy polegają na swoim Panu». Wyraźnie widać, że /dżar madżrur/ stoi wcześniej niż czasownik, i w tym wskazanie na to, że wierzący polegają tylko na Allahu. Scharakteryzował wierzących tymi cechami, i znaczy to, że są one najwyższymi z zalet prawdziwych wierzących. Wszechwyższy Allah powiedział też: ﴿ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللهُ وَمَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾

O Proroku! Tobie i twoim wierzącym naśladowcom wystarczy Allah

sura al-Anfal, ajat 64

A także: ﴿ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ﴾

Temu, kto polega na Allahu, wystarczy Jego

sura at-Talak, ajat 3

W tych ajatach wskazanie na to, że poleganie powinno być poświęcane tylko Allahowi. Wszechwyższy Allah nakazał Swoim sługom polegać na Nim, i Jego wystarczy, by ochronić się od wrogów. Jak już wspominaliśmy, poleganie na Allahu zależy od zrozumienia tego, że Allah jest Jedynym Panem, i mocnej wiary w to, ponieważ wśród wielobożców spotykają się i tacy, którzy polegają na Allahu dość silnie. Biorąc to pod uwagę, mówimy, że siła polegania w sercu zależy od zastanowienia się nad działalnością Pana. Im więcej sługa zastanawia się nad królestwem Allaha, niebiosami i ziemią, tym lepiej uświadamia sobie, że tylko Allah posiada władzę i zarządza losami stworzeń. Rozumie, że Boska pomoc słudze jest nędzna w porównaniu z tym, co Wielki i Potężny Allah tworzy we wszechświecie. Dzięki takim zastanowieniom wierzący zaczyna bardziej wywyższać Allaha, a jego poleganie staje się mocniejsze.

Ibn 'Abbas powiedział, że w Koranie powiedziano: ﴿ حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴾ "Wystarczy nam Allah, i On najlepszy, na kim można polegać!" (sura Ali 'Imran, ajat 173). Są to słowa Ibrahima, gdy został wrzucony w ogień. To samo powiedział Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim),

gdy usłyszał od ludzi: ﴿ الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴾

Ludzie powiedzieli im: "Lud zebrał się przeciwko wam. Ulęknijcie się więc ich". Jednak to tylko pomnożyło ich wiarę, i powiedzieli: "Wystarczy nam Allah, i jak wspaniały jest ten Opiekun i Stróż!"

sura Ali 'Imran, ajat 173

Przekazał al-Buchari, 4563. Ten hadis potwierdza wielkość słów «Wystarczy nam Allah, i jak wspaniały jest ten Opiekun i Stróż!» Jeśli sługa silnie ma nadzieję i polega na Allahu, wtedy Allah obowiązkowo ulży jego losowi i stworzy dla niego wyjście z trudnego położenia, nawet jeśli niebiosa i ziemia wraz ze wszystkimi ich mieszkańcami zamierzą wyrządzić mu zło.

Rozpatrywane kwestie

1. Poleganie na Allahu jest obowiązkowym przepisem religijnym.

2. Jest to jeden z warunków wiary.

3. Tafsir 2 ajatu z sury «al-Anfal».

4. Tafsir 64 ajatu z tej samej sury.

5. Tafsir 3 ajatu z sury «Rozwód».

6. Wielkość tego wyrażenia, gdyż Ibrahim i Muhammad, niech będzie nad nimi błogosławieństwo Allaha, odpowiedzieli właśnie nim w krytycznej sytuacji.

ROZDZIAŁ 34. O SŁOWACH WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA: „CZYŻ NIE OBAWIALI SIĘ PODSTĘPU ALLAHA? PODSTĘPU ALLAHA NIE OBAWIAJĄ SIĘ TYLKO LUDZIE, PONOSZĄCY STRATĘ!", A TAKŻE: „KTO ZAŚ TRACI NADZIEJĘ NA MIŁOSIERDZIE SWOJEGO PANA, OPRÓCZ BŁĄDZĄCYCH?!"

باب قول الله تعالى (أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ) وقوله: وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلا الضَّالُّونَ

Autor połączył dwa ajaty w jednym rozdziale. Uczynił to po to, by wskazać na to, że połączenie strachu (hauf) i nadziei (radża) jest obowiązkową częścią wiary (iman). Jedyność Boga nie będzie ważna, jak tylko z tymi dwiema rzeczami. Jeśli człowiek nie połączył w sobie strachu i nadziei, wtedy czyni to jego jedyność Boga niepełną. Sługa obowiązkowo powinien uczynić tak, by były w nim obecne zarówno strach, jak i nadzieja. Nie powinien czuć się bezpieczny od podstępu Allaha, lecz też nie powinien tracić nadziei na Jego miłosierdzie.

Wszechwyższy Allah powiedział:

أَفَأَمِنُواْ مَكْرَ اللَّهِ فَلاَ يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلاَّ الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ

Czyż nie obawiali się podstępu Allaha? Podstępu Allaha nie obawiają się tylko ludzie, ponoszący stratę!

sura al-A'raf, ajat 99

W tym ajacie wskazanie na to, że wielobożcy czuli się bezpieczni od kary Allaha i się jej nie bali. A powinno być odwrotnie! Serca powinny być przepełnione strachem przed Allahem. «Czyż nie obawiali się podstępu Allaha?» - choć znali przykłady tego, jak Allah zgubił narody, żyjące przed nimi. Wszechwyższy Allah opowiedział o tym w 7. surze «al-A'raf», a następnie zapytał: «Czyż nie obawiali się podstępu Allaha?» Czują się bezpieczni, mimo że Wszechwyższy Allah ich ostrzegł i doszły do nich opowieści o poprzednich społecznościach. Dlatego Allah powiedział dalej: «Podstępu Allaha nie obawiają się tylko ludzie, ponoszący stratę!»

Poczucie bezpieczeństwa od podstępu Allaha jest rezultatem braku strachu. Strach - to cześć serca. Jeśli taki strach jest obecny w sercu, człowiek dąży do zadowolenia Allaha i wystrzega się Jego zakazów. Sługa będzie wywyższał Wszechwyższego Allaha i zbliżał się do Niego poprzez ten strach, gdyż ten strach jest czcią. Człowiek może zbliżać się do Allaha poprzez taki strach, a także poprzez to, że nie czuje się bezpieczny od podstępu Allaha. Wszechwyższy Allah posiada władzę. Brak poczucia bezpieczeństwa u człowieka wraca do zrozumienia atrybutów Allaha i Jego imion. On - Wszechmocny (القهار والجبار). Daje schronienie, lecz nikt nie da schronienia od Niego i tak dalej. Podstęp Wszechwyższego Allaha - to atrybut, związany z czymś, tzn. «مقيدة». Wszechwyższy Allah podstępuje z tymi, którzy podstępują z Jego bliskimi, z Jego prorokami, z Jego religią. Sam podstęp jest niedostatkiem, i nie mówimy, że atrybutem Allaha jest podstęp, a mówimy, że Jego atrybutem jest podstęp wobec tych, którzy podstępują z Nim, a to jest już doskonałość. W tym wskazanie na Jego wielkość, moc, potęgę i inne atrybuty wielkości. Dlatego podstęp - to atrybut, którym opisany jest Wszechwyższy Allah. Jednak obowiązkowo musimy z czymś związać ten podstęp. Dlatego mówimy, że Allah podstępuje z Jego wrogami i wrogami Jego posłańców, a także podstępuje z tymi, którzy próbują Go przechytrzyć. Sens tego atrybutu w tym, że Allah zwodzi sługę, a następnie karze go wtedy, gdy ten się nawet tego nie spodziewa. Wszechwyższy Allah ułatwia człowiekowi wszystkie sprawy, i ten zaczyna myśleć, że znajduje się w pełnym bezpieczeństwie. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jeśli zobaczycie, że

Allah daje coś słudze, choć ten stale dokonuje grzechów, wtedy wiedzcie, że jest to - zwodzenie». Ten hadis przekazali Ahmad 4/145, at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir» 17/330 i al-Bajhaki w «Szu'ab al-Iman» 4540 od 'Ukby ibn 'Amira. Szejch al-Albani nazwał hadis autentycznym. Zob. «Sahih al-dżami' as-saghir» 561.

Wszechwyższy Allah powiedział też:

وَمَن يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلاَّ الضَّالُّونَ

Kto zaś traci nadzieję na miłosierdzie swojego Pana, oprócz błądzących?!

„al-Hidżr" 15:56

Oznaką błądzących jest to, że tracą nadzieję na miłosierdzie swojego Pana. Stąd wynika, że oznaką idących prostą drogą jest to, że nie tracą nadziei na miłosierdzie Wszechwyższego Allaha. Zawsze mają nadzieję na to miłosierdzie. Połączenie strachu i nadziei jest szariackim obowiązkiem. Strach i nadzieja są dwoma rodzajami czci. Obowiązkowo powinny być obecne razem w sercu sługi, by cześć była ważna. Wśród uczonych powstała różnica zdań co do tego, co powinno przeważać: strach czy nadzieja? Bardziej właściwe zdanie, że tutaj są różne sytuacje.

Pierwsze: Jeśli sługa jest zdrowy, znajduje się w bezpieczeństwie i Allah pomaga mu dokonywać prawych czynów, wtedy strach i nadzieja powinny być jednakowe. Powinien bać się Allaha i mieć na Niego nadzieję. Jeśli sługa jest zdrowy, znajduje się w bezpieczeństwie, lecz jednocześnie dokonuje grzechów, wtedy strach powinien przeważać w jego sercu, by sługa zdołał porzucić grzechy. Drugie: Jeśli sługa choruje i myśli, że umrze od tej choroby, wtedy nadzieja powinna przeważać nad strachem. W jego sercu powinny być obecne zarówno strach, jak i nadzieja, lecz nadzieja powinna przeważać nad strachem. Przecież prorok (pokój i

błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Niech nikt z was nie umiera, jak tylko z dobrymi myślami o Allahu». Muslim, 2877.

W tym też różnili się posiadający wiedzę. Niektórzy mówią, że strach i nadzieja zawsze powinny być równe. Niektórzy salafowie mówili, że strachu powinno być więcej, niż nadziei. Niektórzy mówią, że nadziei powinno być więcej, niż strachu. Zewnętrznie te słowa się różnią, jednak w istocie wszyscy mają rację, gdyż wszystko wraca do sytuacji, i opowiedzieliśmy o tym. Jeśli uczony mówi, że strach powinien przeważać nad nadzieją, wtedy ma na myśli grzesznika. Jeśli uczony mówi, że nadziei powinno być więcej, niż strachu, wtedy ma na myśli chorego człowieka, który boi się umrzeć. Jeśli uczony mówi, że strach i nadzieja powinny być równe, wtedy ma na myśli człowieka, który dokonuje dobrych czynów. O takich ludziach Allah mówi:

إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ

Zaprawdę spieszyli dokonywać dobra, wzywali Nas z nadzieją i strachem i byli pokorni przed Nami

sura al-Anbija, ajat 90

A także:

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا

Ci, do których zwracają się z modlitwą, sami szukają dróg zbliżenia się do swojego Pana, próbując wyprzedzić innych. Mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się mąk od Niego. Zaprawdę mąk od twojego Pana należy się wystrzegać

sura al-Isra, ajat 57

Ibn 'Abbas opowiadał, że pewnego razu posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytano o grzechy śmiertelne, i odpowiedział: «Jest to - dodawanie Allahowi równych, utrata nadziei na miłosierdzie (lub na pomoc) Allaha i poczucie bezpieczeństwa od podstępu Allaha». Al-Bazzar, 106 i Ibn Abu Hatim w swoim tafsirze, 5201. «Utrata nadziei na miłosierdzie Allaha» - to brak nadziei (radża) w sercu. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wymienił to spośród grzechów śmiertelnych. «Poczucie bezpieczeństwa od podstępu Allaha» - to brak strachu (hauf). Jest to też wielki grzech. Są to - wielkie grzechy, które związane są z sercem. Jeśli człowiek porzuci i strach, i nadzieję, wtedy jest to jeszcze gorsze, niż gdyby porzucił jedno z tych dwóch. Rozpacz pojawia się wtedy, gdy człowiek przestaje mieć nadzieję na Allaha, a poczucie bezpieczeństwa od podstępu Allaha pojawia się, gdy człowiek przestaje bać się Allaha. Wykonywanie obu tych obrzędów czci jest jednym z obowiązkowych przepisów, gdyż jeśli człowiek przestaje je

dokonywać w całości lub częściowo, wtedy podważa doskonałość swojej jedyności Boga.

Ibn Mas'ud powiedział: «Najstraszniejsze spośród grzechów śmiertelnych - to dodawanie Allahowi równych, poczucie bezpieczeństwa od podstępu Allaha, rozpacz co do miłosierdzia Allaha i utrata nadziei na pomoc (lub na miłosierdzie) od Allaha». Przekazał 'Abdur-Razzak, 10/459. W tym asarze mówi się o tym samym, o czym powiedziano w poprzednim hadisie. Lecz jednak tutaj rozdzielono między rozpaczą co do miłosierdzia Allaha a utratą nadziei na pomoc od Allaha, choć w podstawie jest to jedno i to samo. Rozpacz co do miłosierdzia Allaha - to pojęcie ogólne, a utrata nadziei - szczegółowe. Rozpacz co do miłosierdzia Allaha ma ogólny charakter, ponieważ miłosierdzie zawiera w sobie zarówno obdarzanie dobrami, jak i uwolnienie od zła. Co się zaś tyczy pomocy Allaha, wtedy pod nią najczęściej ma się na myśli uwolnienie od nieszczęść.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 99. ajatu z sury «al-A'raf».

2. Tafsir 56. ajatu z sury «Al-Hidżr».

3. Surowa groźba dla tych, którzy uważają siebie za bezpiecznych od podstępu Allaha.

4. Surowa groźba dla tych, którzy tracą nadzieję na miłosierdzie Allaha.

ROZDZIAŁ 35. CIERPLIWOŚĆ WOBEC PRZEZNACZENIA ALLAHA JEST CZĘŚCIĄ WIARY W NIEGO

باب من الإيمان بالله الصبر على أقدار الله

Cierpliwość (sabr) ma wielką pozycję! Cierpliwość jest wielką czcią, która przejawia się w sercu, na języku i w czynach. Sama cześć nie jest ważna bez cierpliwości (sabru), ponieważ cześć składa się z nakazów, zakazów, lub prób. Istota czci zawiera się w wykonywaniu tego, co nakazane; porzuceniu tego, co zakazane, a także w cierpliwości wobec nieszczęść, które przeznaczył Allah, by wypróbować sługi. Wszechwyższy Allah wypróbowuje ludzi w religii i w przeznaczeniu. Co się tyczy religii, wtedy Wszechwyższy Allah powiedział Swojemu prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w hadisie al-kudsi: «Zaprawdę zostałeś posłany po to, by wypróbować ciebie i wypróbować innych tobą». Muslim, 2865. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) został posłany, by wypróbować ludzi. Podczas próby obowiązkowo musi być okazana cierpliwość. Ta próba zawiera się w wykonywaniu nakazów i porzuceniu tego, co zakazane. Obowiązkowe czci potrzebują cierpliwości i zakazy Wszechwyższego Allaha też jej potrzebują. Także potrzebuje cierpliwości i to, co przeznaczył Allah w bycie. Dlatego grupa uczonych podzieliła cierpliwość na trzy rodzaje:

1. (صبر على الطاعة) - Cierpliwość w podporządkowaniu Allahowi
2. (صبر عن المعصية) - Cierpliwość, która nie pozwala być nieposłusznym Allahowi
3. (صبر على أقدار الله المؤلمة) - Cierpliwość wobec przeznaczenia Allaha

Cierpliwość jest przejawem doskonałej jedyności Boga, i szejch umieścił ten rozdział w swojej książce, ponieważ ludzie rzadko okazują cierpliwość. Cierpliwość wobec przeznaczenia Allaha jest obowiązkowa. Niezadowolenie i brak cierpliwości najczęściej przejawiają się wtedy, gdy Allah wypróbowuje sługę. Szejch wskazał w tym rozdziale na to, że cierpliwość wobec tego, co sprawia ból, jest obowiązkowa. Także cierpliwość w podporządkowaniu Allahowi i cierpliwość, która nie pozwala być nieposłusznym Allahowi, są obowiązkowe. Słowo «الصبر» w języku arabskim - to powstrzymywanie się od czegoś. W szariacie pod słowem «الصبر» - /sabr/ - ma się na myśli "cierpliwość", gdyż cierpliwość - to powstrzymywanie języka od skarg, powstrzymywanie serca od niezadowolenia i powstrzymywanie narządów od okazywania tego niezadowolenia. Powstrzymywanie się od tego wszystkiego nazywane jest cierpliwością. Powiedział imam Ahmad (niech Allah się nad nim zmiłuje), że cierpliwość wspomina się w Koranie w ponad 90 ajatach. Cierpliwość w odniesieniu do wiary jest podobna do pozycji głowy w odniesieniu do ciała, gdyż jeśli człowiek nie jest cierpliwy w podporządkowaniu Allahowi, nie jest cierpliwy i jest Mu nieposłuszny, a także nie jest cierpliwy wobec przeznaczenia Allaha, wtedy stracił większą część wiary (imanu).

Wiara (iman) ma stopnie i niewiara (kufr) ma stopnie. W tytule rozdziału szejch wskazał na to, że cierpliwość jest częścią wiary. Także dalej przyjdzie hadis o tym, że opłakiwanie zmarłych jest częścią niewiary (kufru). Każdemu stopniowi wiary (imanu) jest sprzeczny określony stopień niewiary (kufru). Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَن يُؤْمِن بِاللَّهِ يَهْدِ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Serce tego, kto uwierzył w Allaha, On prowadzi prostą drogą. Allah wie o wszelkiej rzeczy

sura at-Taghabun, ajat 11

Alkama[1] w odniesieniu do tego ajatu powiedział: «Jest to powiedziane w odniesieniu do człowieka, który, gdy dotyka go nieszczęście, wie, że dzieje się to z woli Allaha, i dlatego jest zadowolony i się podporządkowuje». Przekazali Ibn Dżarir w swoim tafsirze, 28/123; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 4/66; Isnad autentyczny, jak o tym powiedział szejch Sulajman ibn 'Abdillah w «Tajsir al-'Aziz al-Hamid».

To jest objaśnienie Alkamy, który jest naśladowcą towarzyszy (tabi'in). To objaśnienie jest bardzo właściwe, gdyż temu ajatowi poprzedzały ajaty o tym, że Wszechwyższy Allah wypróbowuje ludzi nieszczęściami. Z tego ajatu wynika, że jeśli człowiek czci Allaha, jest posłuszny Jego nakazom i unika wszystkiego, co zakazane przez Niego, wtedy Allah wnuka jego sercu czcić Pana, okazywać należytą cierpliwość i unikać niezadowolenia. Nieszczęścia zdarzają się zgodnie z przeznaczeniem Allaha, a przeznaczenie wraca do Jego mądrości. Mądrość (الحكمة) - to rozstawianie rzeczy na swoje miejsca tak, by odpowiadały swojemu przeznaczeniu. Kto stawia rzecz nie na swoje miejsce, ten okazuje niesprawiedliwość (zulm). A kto stawia rzecz na swoje miejsce, ten jest sprawiedliwy, lecz niekoniecznie mądry. Człowiek może być sprawiedliwy, lecz przy tym nie mieć mądrości. A kto stawia rzecz na swoje miejsce i przy tym ta rzecz daje pozytywne rezultaty, tylko ten jest mądry. Wszechwyższy Allah nie jest opisywany tym, że jest - niesprawiedliwy. Opisujemy Go doskonałą sprawiedliwością i doskonałą mądrością. Uświadamiając sobie to, człowiek rozumie, że jeśli sługę dotyka nieszczęście, wtedy jest w tym dla niego dobro, i jeśli okaże cierpliwość, wtedy otrzyma nagrodę. Lecz jeśli zacznie być niezadowolony z losu, wtedy weźmie na swoje barki brzemię grzechu. Zadowolenie z nieszczęścia (الرضى) jest pożądane, lecz nie obowiązkowe. Dlatego wielu ludzi myli między zadowoleniem (rida) a cierpliwością (sabr). Właściwe zdanie zawiera się w tym, że cierpliwość (sabr) przy nieszczęściach jest obowiązkowa. Cierpliwość - to porzucenie

> niezadowolenia wobec przeznaczenia Allaha. Co się tyczy zadowolenia (rida), ma ono dwie strony:

1. Zadowolenie, związane z czynem Allaha - tzn. człowiek jest zadowolony z czynów Allaha, zadowolony z Jego mądrości, zadowolony z tego, co daje mu Wszechwyższy Allah. Jest to obowiązkowe! A porzucenie tego zadowolenia jest zakazane, gdyż to porzucenie jest sprzeczne z pełnią jedyności Boga.

2. Zadowolenie, związane z samą przeznaczoną rzeczą - tzn. człowiek jest zadowolony z samego nieszczęścia. Jest to pożądane (mustahab). Nie jest obowiązkowe dla sługi, by był zadowolony ze swojej choroby lub, na przykład, śmierci syna. Jest to pożądane! Jest to dane tylko szczególnym sługom Allaha. Jednak zadowolenie z samego czynu Allaha jest obowiązkowe.

> Przekazuje się, że Abu Hurajra opowiedział o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Dwie cechy ludzi są przejawem niewiary: oczernianie rodu i opłakiwanie zmarłego». Muslim, 67. «Opłakiwanie zmarłego» - jest sprzeczne z cierpliwością (sabr). Cierpliwość przejawia się w tym, że człowiek powstrzymuje swoje narządy od zewnętrznego niezadowolenia, jak, na przykład, bicie się po policzkach i drzeranie swojej odzieży. Także cierpliwość zawiera się w tym, by człowiek powstrzymywał język od skarg i fraz, które prowadzą do opłakiwania. Opłakiwanie zmarłych jest stopniem niewiary (kufr) i jest sprzeczne z cierpliwością.
>
> Gdy mówimy «stopień niewiary», nie oznacza to, że ten, kto w to wpadł, jest niewierzący i wychodzi z religii. Wskazuje to na to, że ten czyn jest cechą niewierzących. Słowo «كفر» w hadisie przyszło w stanie nieokreślonym (nakira). Zasada głosi, że jeśli słowo «الكفر» przychodzi w Koranie i Sunnie w stanie określonym (z alif lam), wtedy wskazuje to na wielką niewiarę (kufr akbar). A jeśli słowo «كفر» przychodzi w stanie nieokreślonym (bez alif lam), wtedy wskazuje to na to, że jest to mała niewiara (kufr asghar). Na przykład, słowo «كفر» bez /alif lam/ przyszło w hadisie: «سباب المسلم فسوق وقتاله كفر» «Znieważanie muzułmanina jest

nieprawością, a walka z nim - niewiarą». Muslim, 221. Tzn. jest to mała niewiara, a nie duża. A słowo «الكفر» z /alif lam/ przyszło w hadisie: «بين الرجل وبين الشرك والكفر ترك الصلاة» «Między człowiekiem a wielobóstwem i niewiarą stoi porzucenie modlitwy». Muslim, 134.

Przekazuje się, że 'Abdullah ibn Mas'ud, niech Allah będzie z niego zadowolony, opowiedział o tym, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Nie odnosi się do nas ten, kto bije się dłońmi po policzkach, drze na sobie odzież i mówi to, co mówiono w czasach dżahilijji!" Al-Buchari, 1294; Muslim, 103. W tym wskazanie na to, że taki człowiek nie odnosi się do posiadających wiarę. Słowa «nie odnosi się do nas» wskazują na to, że ten czyn jest ciężkim grzechem. Dlatego mówimy, że porzucenie cierpliwości i niezadowolenie odnoszą się do wielkich grzechów. Grzechy zmniejszają wiarę. Wiara (iman) zwiększa się z powodu podporządkowania i zmniejsza się z powodu grzechów. Zmniejszenie wiary zmniejsza doskonałość jedyności Boga. Porzucenie cierpliwości jest sprzeczne z obowiązkową pełnią jedyności Boga (tauhidu).

Przekazuje się od Anasa, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jeśli Allah chce dobra Swojemu słudze, wtedy przyspiesza jego karę w życiu doczesnym. Jeśli zaś Wszechwyższy pragnie zła dla Swojego sługi, wtedy powstrzymuje się od kary za dokonany przez niego grzech aż do nastania dnia Zmartwychwstania». At-Tirmidhi, 2396; Abu Ja'la, 4254, 4255; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 3/356; al-Hakim w «al-Mustadrak», 4/608. W tym wskazanie na mądrość Wszechwyższego Allaha. Jeśli człowiek, którego dotknęło nieszczęście, przypomni sobie o tej mądrości, wtedy uzna cierpliwość za wielką. Pospieszy przyozdobić swoją duszę wykonaniem tego chwalebnego obrzędu czci. Tzn. odmówić niezadowolenia i zadowolić się tym, co dokonał i przeznaczył Wielki i Potężny Allah. Przecież, jeśli Allah pragnie dobra słudze, wtedy kara dotyka sługę już na tym świecie. Uwolnienie sługi od kary bywa dziesięciu rodzajów, i jednym z tych rodzajów jest kara już w tym życiu. Allah zsyła na człowieka chorobę, pozbawia go majątku lub przeznacza nieszczęście, ponieważ człowiek jest

sprzeczny z nakazami Wszechwyższego Allaha, a to pociąga za sobą karę. Oczywiście trzeba wspomnieć, że Wszechwyższy Allah może też wybaczyć słudze i ukryć jego grzech. Lepiej człowiek otrzyma karę w tym życiu, niż będzie karany w grobie lub w Dniu Sądu.

Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Temu, komu Allah pragnie dobra, poddaje próbom». Al-Buchari, 5645. Dlatego niektórzy salafowie obawiali się o siebie, jeśli widzieli, że Allah ich niczym nie wypróbowuje i nawet nie chorują. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział o gorączce: «Nie ganicie gorączki! Przysięgam na Tego, w Czyjej Ręce moja dusza, zaprawdę, ona ściera grzechy człowieka podobnie do tego, jak ogień oczyszcza żelazo». Zob. «Sahih Ibn Madżah», 2810. Te nieszczęścia są miłosierdziem dla sługi. Wszechwyższy Allah - Mądry i wie lepiej, w czym dobro dla Jego sługi.

Także przekazuje się od Anasa, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wielkość nagrody zależy od wielkości próby. Jeśli Wszechwyższy Allah pokochał jakiś lud, wtedy zsyła mu próbę. Kto okaże zadowolenie, temu będzie zadowolenie, a kto okaże niezadowolenie, na tego Allah zwróci Swój gniew». At-Tirmidhi, 2396; Ibn Madżah, 4031; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 3/356; al-Baghawi w «Szarh as-Sunna», 5/245. «Kto okaże zadowolenie, temu będzie zadowolenie» - zadowolenie (rida) jest czcią. «A kto okaże niezadowolenie, na tego Allah zwróci Swój gniew» - w tym wskazanie na to, że niezadowolenie jest zakazane. Niezadowolenie zawiera się w tym, że w sercu człowieka pojawia się brak miłości do przeznaczonej rzeczy, nienawiść do niej, brak zadowolenia i zaprzeczenie mądrości Allaha. Kto zbierze wszystkie te oznaki, ten okazał niezadowolenie. Niezadowolenie przejawia się na jego języku i na narządach, a także w sercu, gdy człowiek jest niezadowolony z nakazów i zakazów Wszechwyższego Allaha, niezadowolony z szariatu. Jest to bardzo straszny grzech, nawet jeśli człowiek dokonuje nakazanego i wystrzega się zakazanego. Wszystko to wskazuje na brak pełni jedyności Boga w sercu sługi. To niezadowolenie

może doprowadzić do tego, że człowiek w ogóle pozbawi się jedyności Boga, jeśli jest niezadowolony z szariatu i go oskarża.

[1] 'Alkama ibn Kajs ibn 'Abdullah an-Naha'i al-Kufi. Urodził się za życia proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Słyszał hadisy od Abu Bakra, 'Umara, 'Usmana, 'Alego, Sa'da, Ibn Mas'uda, 'Aiszy i innych. Jest wielkim tabi'inem. Zob. «Sijar a'lami-n-Nubala», 4/53.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 11. ajatu z sury «at-Taghabun».

2. Cierpliwość (sabr) jest składnikiem wiary w Allaha.

3. Oczernianie rodu jest niewiarą.

4. Surowa groźba dla tego, kto bije się po policzkach i drze swoją odzież, a także zwraca się z wezwaniem czasów dżahilijji.

5. Wskazanie na to, w jaki sposób Allah pragnie dobra Swojemu słudze.

6. Wskazanie na to, w jaki sposób Allah pragnie zła Swojemu słudze.

7. Przejaw miłości Wszechwyższego Allaha do Swojego sługi.

8. Zakaz niezadowolenia.

9. Nagroda za zadowolenie z próby.

ROZDZIAŁ 36. O POKAZYWANIU SIĘ (RIJA)

باب ما جاء في الرياء

Pokazywanie się (rija) - to dokonywanie jakiejś czci po to, by ludzie ją widzieli. Na przykład, odprawianie modlitwy, czytanie Koranu, wspominanie Allaha, jałmużna, hadżdż, dżihad i tak dalej. Dokonuje tego nie po to, by otrzymać to, co jest u Allaha, a po to, by ludzie go widzieli i pochwalili. To właśnie jest pokazywanie się (rija). Pokazywanie się może być w podstawie Islamu, jak pokazywanie się hipokrytów. Samo pokazywanie się (rija) bywa dwóch rodzajów:

1 - Pokazywanie się hipokrytów - człowiek przed stworzeniami pokazuje Islam i ukrywa swoją niewiarę. Jest to sprzeczne z podstawą jedyności Boga i jest wielką niewiarą. Dlatego Wszechwyższy Allah opisał hipokrytów:

يُرَاؤُونَ النَّاسَ وَلاَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلاَّ قَلِيلاً

Pokazują się przed ludźmi i wspominają Allaha zaledwie odrobinę

sura an-Nisa, ajat 142

2 - Pokazywanie się muzułmanów - człowiek jest muzułmaninem, lecz zajmuje się pokazywaniem się w niektórych swoich sprawach. Jest to

ukryte wielobóstwo, które jest sprzeczne z pełnią jedyności Boga. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّ اللَّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاء

Zaprawdę Allah nie wybacza, gdy dodaje się Mu współtowarzyszy, lecz wybacza wszystkie mniej ciężkie grzechy, komu zechce

sura an-Nisa, ajat 48

«Zaprawdę Allah nie wybacza, gdy dodaje się Mu współtowarzyszy» - zdaniem niektórych uczonych wchodzi tu, oprócz wielkiego wielobóstwa, także małe, i ukryte. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَى إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُو لِقَاء رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلا صَالِحًا وَلا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

Powiedz: "Zaprawdę jestem takim samym człowiekiem jak wy. Objawiono mi, że wasz Bóg jest Bogiem Jedynym. Ten, kto ma nadzieję na spotkanie ze swoim Panem, niech dokonuje prawych czynów i nie czci nikogo obok swojego Pana"

sura al-Kahf, ajat 110

«I nie czci nikogo obok swojego Pana» - jest to ogólny zakaz wielobóstwa, obejmujący wszystkie jego rodzaje. Wchodzi tu też pokazywanie się (rija). Dlatego salafowie przytaczali jako dowód ten ajat, mówiąc o pokazywaniu

się. Dokładnie tak samo autor książki przytoczył ten ajat w tym rozdziale, przecież pokazywanie się jest wielobóstwem.

Zgodność dowodu z tym rozdziałem jest oczywista, gdyż pokazywanie się jest małym wielobóstwem. Także czasami nazywa się je ukrytym wielobóstwem, gdyż nie można go jawnie wykryć, i znajduje się w sercu sługi. Dlatego wielu uczonych, mówiąc o małym wielobóstwie, od razu przytacza jako przykład pokazywanie się (rija). Abu Hurajra opowiadał od Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Wszechwyższy Allah powiedział: "Jestem najbogatszy ze wszystkich współtowarzyszy. I porzucę każdego, kto swoim czynem doda Mi współtowarzysza, razem z tym, kogo dodał Mi w charakterze współtowarzysza"». Muslim, 2985. W tym hadisie wskazanie na to, że pokazywanie się staje się przyczyną tego, że Allah odrzuca czyny człowieka. Wszechwyższy Allah nie przyjmuje czynu, w którym jest pokazywanie się.

Bywa kilka rodzajów tego, jak człowiek zajmuje się pokazywaniem się w swojej czci. Pierwsza sytuacja: Człowiek od razu ma zamiar zajmować się pokazywaniem się. W takiej sytuacji ta cześć będzie nieważna. Na przykład, człowiek zamierza iść na modlitwę, by ludzie widzieli, jak się modli, choć nie chciał się modlić od razu, nie zobaczywszy tych ludzi. Zobaczył, że ktoś na niego patrzy, i zaczął się modlić. Ten czyn jest nieważny, i człowiek zostanie ukarany za swoje pokazywanie się. Druga sytuacja: Człowiek od razu zebrał się, by czcić Allaha, jednak podczas czci zdecydował dokonać pokazywania się, na przykład, wydłużyć pokłon w pasie, dokonywać więcej tasbihu, czytać dłużej Koran, by ludzie to widzieli. Nieważne stanie się tylko to, co człowiek dodał dla ludzi, i zostanie ukarany za swoje pokazywanie się, choć podstawa czci pozostaje dla Allaha.

Abu Sa'id przekazał następującą wypowiedź Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Czy nie powiedzieć wam o tym, co jest dla was bardziej niebezpieczne i straszne, niż al-Masih ad-Dadżdżal?» Ludzie odpowiedzieli: «Powiedz, o posłańcu Allaha!» Powiedział: «Jest to -

ukryte wielobóstwo, gdy człowiek staje do modlitwy, celowo ją przyozdabiając, gdy widzi, że ktoś na niego patrzy». Ahmad, 3/30; Ibn Madżah, 4204; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 3/174 i wielu innych. W tym hadisie wskazanie na to, że jest to jeden z rodzajów wielobóstwa. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawia się dla swojej społeczności pokazywania się bardziej, niż ad-Dadżdżala. Tłumaczy się to tym, że pojawienie się Dadżdżala jest oczywistym wydarzeniem, ponieważ Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) objaśnił istotę wszystkiego, co się wydarzy podczas jego przyjścia, opisał go i ostrzegł społeczność przed nim. Nakazał im na końcu każdej modlitwy prosić u Wszechwyższego Allaha o schronienie od Dadżdżala. Co się zaś tyczy pokazywania się, próbuje ono przeniknąć do duszy człowieka bardzo często. To wielobóstwo zmusza człowieka stopniowo zapominać o tym, że Wielki i Potężny Allah go obserwuje, i skłania do coraz częstszego pamiętania o tym, że ludzie na niego patrzą. Właśnie dlatego Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) obawiał się, że pokazywanie się wyrządzi nam więcej szkody, niż Dadżdżal.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 110. ajatu z sury «al-Kahf».

2. Poważne ostrzeżenie o odrzuceniu jakiegokolwiek prawego czynu, jeśli w jakimś stopniu jest poświęcony nie Allahowi.

3. Wspomnienie przyczyny odrzucenia tego przez Allaha, która zawiera się w tym, że On absolutnie niczego nie potrzebuje.

4. Także przyczyną jest to, że jest lepszy od wszystkich tych, których do Niego dodają.

5. Obawa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) co do możliwości rozpowszechnienia pokazywania się wśród swoich towarzyszy.

6. Objaśnił to na przykładzie tego, jak człowiek modli się do Allaha, jednak przyozdabia swoją modlitwę, gdy widzi, że obserwują go inni.

ROZDZIAŁ 37. DĄŻENIE CZŁOWIEKA DO DOKONANIA PRAWEGO CZYNU DLA ZDOBYCIA DÓBR DOCZESNYCH JEST PRZEJAWEM WIELOBÓSTWA

باب من الشرك إرادة الإنسان بعمله الدنيا

Ten rozdział należy do wielkich rozdziałów tej książki. W tym rozdziale mowa idzie o małym wielobóstwie. Mowa idzie o tym, gdy człowiek dokonuje jakiegoś prawego czynu dla dóbr doczesnych, nie myśląc o Życiu Ostatecznym. Jest to bardziej ogólne pojęcie, niż pokazywanie się (rija). Co się tyczy pokazywania się (rija), pewien człowiek odprawia modlitwę, wydłużając ją i ozdabiając, po to, by ludzie, zobaczywszy to, go pochwalili. Jednak w tym rozdziale mowa idzie o czymś innym. Co się tyczy pokazywania się, rozpatrywaliśmy oddzielne hadisy na ten temat, i ludzie często w to wpadają. Człowiek dokonuje jakiegoś prawego czynu tylko dla

doczesnej nagrody. Jest to wielobóstwo i szczegółowo zostanie objaśnione dalej.

Wszechwyższy Allah powiedział:

مَن كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لاَ يُبْخَسُونَ (15) أُوْلَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الآخِرَةِ إِلاَّ النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُواْ فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ

Tym, którzy pragną życia w tym świecie i jego ozdób, sowicie odpłacimy za ich postępki w tym świecie, i nie będą pokrzywdzeni. Oni - ci, którzy w Życiu Ostatecznym nie otrzymają niczego, oprócz Ognia. Daremne są ich wysiłki w tym świecie, i bezużyteczne są ich czyny

„Hud" 11:15-16

Ogólny sens tego ajatu konkretyzowany jest przez inny ajat:

مَّن كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاء لِمَن نُّرِيدُ

Jeśli kto zapragnie życia przemijającego, wtedy natychmiast obdarzymy tym, co zechcemy, tego, kogo zechcemy

sura al-Isra, ajat 18

Ludzie, którzy duszą i ciałem dążą do zdobycia jedynie dóbr życia doczesnego, są niewierzącymi, i dlatego ten ajat został zesłany właśnie o nich. Mimo to jego tekst rozciąga się na wszystkich, którzy pragną zdobyć

doczesne dobra dzięki prawym postępkom. Dlatego szejch w jednym ze swoich listów wskazał na to, że salafowie, objaśniając ten ajat, mówili o czterech rodzajach ludzi, do których skierowana jest ta groźba.

1 - Ludzie, którzy pragną prawymi czynami czegoś doczesnego i wpadają w mały szirk - tzn. człowiek dokonuje prawego czynu, poświęcając go tylko Allahowi, jednak pragnie nagrody w życiu doczesnym, a nie w przyszłym. Na przykład, człowiek odprawia modlitwę dla Wszechwyższego Allaha, pragnąc tego, by mieć zdrowe ciało. Lub, na przykład, człowiek podtrzymuje więzi rodzinne tylko po to, by dobrze o nim mówiono. Człowiek pragnie tylko nagrody w życiu doczesnym. Czyny, które sługa dokonuje w nadziei na doczesną korzyść, nie pragnąc przy tym otrzymać za nie wynagrodzenia w Życiu Ostatecznym, dzielą się na dwie kategorie. Do pierwszej kategorii odnoszą się czyny, których dokonywanie Prawodawca nakazał, nie wspominając o doczesnym wynagrodzeniu, na przykład, modlitwa, post i inne podobne prawe czyny. Nie wolno ich dokonywać w nadziei na otrzymanie za nie nagrody na tym świecie, i jeśli człowiek postępuje w ten sposób, wtedy jest wielobożcą. Do drugiej kategorii odnoszą się czyny, za które Prawodawca ustanowił wynagrodzenie w życiu doczesnym, i dokonywanie których nakazał, wspominając o nagrodzie, którą można otrzymać za nie i w tym życiu. Do takich czynów należy podtrzymywanie więzi rodzinnych, dobre traktowanie rodziców itp. Na przykład, prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto chce zwiększenia środków do życia i zwiększenia okresu życia, niech podtrzymuje więzi rodzinne». Ahmad, 3/156 od Abu Sa'ida al-Chudri. A podstawa tego hadisu jest u al-Buchariego i Muslima od Anasa. Jeśli, dokonując takich czynów, człowiek myśli o wynagrodzeniu w życiu doczesnym i nie myśli o nagrodzie w Życiu Ostatecznym, wtedy naraża się na niebezpieczeństwo i dokonuje jednego z przejawów wielobóstwa, nawet jeśli postępuje szczerze dla jednego Allaha. Jeśli zaś ma nadzieję na otrzymanie nagrody zarówno w tym życiu, jak i po śmierci, wtedy nie ma w tym nic złego, ponieważ Prawodawca wezwał nas do dokonywania tych dobrych czynów, wspominając o doczesnej nagrodzie za nie, właśnie po to, byśmy do niej dążyli. Na

przykład, prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Kto (podczas bitwy) zabije człowieka, temu przypadną jego trofea». Ahmad, 5/306 od Abu Katady. Człowiek wyrusza na wyprawę wojenną, mając nadzieję na otrzymanie nagrody Allaha, lecz przy tym myśli i o trofeach. W tym nie ma żadnych problemów.

2 - Ludzie, którzy dokonują prawych czynów dla majątku - na przykład, człowiek studiuje nauki religijne po to, by otrzymać określone stanowisko, nawet nie myśląc o uwolnieniu się od ignorancji i nie dążąc do wejścia do Raju i uratowania się od Piekła. Lub, na przykład, człowiek uczy się Koranu, by być imamem w meczecie i otrzymywać pensję ze skarbca. Cały jego zamiar ogranicza się jedynie do majątku.

3 - Ludzie, którzy zajmują się pokazywaniem się (rija).

4 - Ludzie, którzy dokonują prawych czynów, lecz przy tym dokonują czynu, który wyprowadza ich z Islamu - na przykład, człowiek odprawia modlitwę, daje zakat i jałmużnę, lecz jest wielobożcą. I nawet jeśli tacy ludzie nazywają siebie wierzącymi, ich słowa nie są szczere, gdyż, gdyby byli szczerzy, czciliby tylko Wielkiego i Potężnego Allaha.

Wszystkie te rodzaje ludzi wpadają pod ten ajat, który rozpatrujemy. Niektórzy uczeni zwrócili uwagę na słowa Allaha w tych ajatach: «Oni - ci, którzy w Życiu Ostatecznym nie otrzymają niczego, oprócz Ognia. Daremne są ich wysiłki w tym świecie, i bezużyteczne są ich czyny». Powiedzieli, że mowa idzie o tych, którzy w podstawie są niewierzący. A co się tyczy tego, kto w podstawie jest muzułmaninem, lecz pragnie czegoś doczesnego, wtedy nie wchodzi w ten ajat. Lecz powiemy, że on też wpada w ten ajat. Przecież salafowie wprowadzili niektóre grupy muzułmanów w ten ajat. Słowa «oni - ci, którzy w Życiu Ostatecznym nie otrzymają niczego, oprócz Ognia» odnoszą się do tych ludzi, którzy nie dokonują niczego, co przybliżyłoby ich do Allaha. Te słowa dotyczą tych, którzy wszystkimi swoimi czynami pragnęli tylko życia doczesnego, nie mieli wiary i Islamu. A co się tyczy tych, którzy mają wiarę (iman) i Islam,

wtedy nieważne staną się niektóre z czynów, a mianowicie te, w których dodają Allahowi współtowarzyszy. Na zakończenie powiemy, że w tym ajacie jest straszna groźba, która obejmuje cztery wyżej wymienione kategorie ludzi.

Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Niech znajdzie się w nieszczęśliwym położeniu sługa dinara, sługa dirhama i sługa hamisy, który pozostaje zadowolony, jeśli mu jest to obdarzone, a jeśli nie, wtedy okazuje niezadowolenie, niech znajdzie się on w nieszczęśliwym położeniu, i niech wróci do niego choroba, i niech nie znajdzie się ten, kto wyciągnąłby z jego ciała cierń, gdy się ukłuje! Niech będzie błogosławiony ten sługa o rozczochranych włosach i pokrytych pyłem stopach, który będzie trzymał się wodzy swojego konia na drodze Allaha, i, jeśli (postawią go) na straży, pójdzie na straż, jeśli zaś jego (postawią) na tyłach, pójdzie na tyły, (a sam jest tak skromny, że) jeśli prosi, nie pozwalają mu, a jeśli wstawia się za kimś, jego wstawiennictwo nie jest przyjmowane». Al-Buchari, 2887.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wypowiedział modlitwę przeciwko słudze dinara, słudze dirhama i słudze odzieży (hamisy). Sługa dinara - to ten, kto dokonuje spraw dla tego dinara. Gdyby nie dinar, wtedy nic by nie dokonywał. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nazwał go sługą dinara, i to wskazuje na to, że dany postępek jest wielobóstwem. Cześć wobec kogokolwiek ma różne stopnie. Wśród nich, na przykład, to, co odnosi się do małego wielobóstwa, a także to, co odnosi się do wielkiego. Do wielkiego wielobóstwa odnosi się cześć wobec bożków, cześć wobec krzyża i tak dalej. A do małego wielobóstwa odnosi się więź serca z czymkolwiek doczesnym, czemu człowiek jakby czci. O takim mówią, że «czci jakąś rzecz», gdyż właśnie ona zmusiła go do dokonywania spraw. Powszechnie wiadomo, że sługa podporządkowuje

> się swojemu panu, a ten człowiek podporządkowuje się dinarowi i dirhamowi.

Rozpatrywane kwestie

1. Pragnienie człowieka zdobycia dóbr doczesnych za pomocą tego, co uczynił dla Życia Przyszłego.

2. Tafsir ajatów 15-16 z sury «Hud».

3. Nazywanie muzułmanina wyrażeniami «sługa dinara», «sługa dirhama», «sługa odzieży».

4. Objaśnienie tego tym, że «jest zadowolony, jeśli obdarzono go dobrem, a jeśli nie otrzymuje niczego, okazuje niezadowolenie».

5. Wypowiedź Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Niech będzie nieszczęśliwy i niech przewrócą się jego sprawy do góry nogami!»

6. Jego wypowiedź: «Nawet będąc ukłutym cierniem, niech go nie wyciągnie!»

7. Pochwała mudżahida, posiadającego wskazane w tym rozdziale cechy.

ROZDZIAŁ 38. PODPORZĄDKOWUJĄCY SIĘ UCZONYM I WŁADCOM, GDY TI ZAKAZUJĄ DOZWOLONEGO PRZEZ ALLAHA LUB DOZWALAJĄ ZAKAZANEGO PRZEZ NIEGO, CZYNIĄ Z NICH PANÓW

باب من أطاع العلماء والأمراء في تحريم ما أحل الله أو تحليل ما حرمه فقد اتخذهم أرباباً

Ten i kolejne działy objaśniają to, czego wymaga od nas jedyność Boga (tauhid), i to, co pomoże wcielić w życie świadectwo o tym, że nie ma bóstwa, godnego czci, oprócz Allaha. Świadectwo o tym, że nie ma bóstwa, godnego czci, oprócz Allaha, wymaga od sługi, by podporządkowywał się Wszechwyższemu Allahowi w tym, co On dozwolił i zakazał. Sługa powinien uważać za dozwolone to, co dozwolił Allah, i zakazywać to, co On zakazał. Powinien zwracać się o osąd jakiejś rzeczy tylko do Niego. Powinien uważać za sędziego w religii tylko szariat Allaha. Na uczonych spoczywa obowiązek objaśniania tego, co zesłał Wszechwyższy Allah prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Uczeni nie mają prawa uważać za dozwolone to, co zechcą, i zakazywać to, co zechcą. Jednak mają prawo dokonywać idżtihadu odnośnie zrozumienia kontekstów szariatu. Objaśniają ludziom, co dozwolił Allah, a co zakazał. Są środkiem do zrozumienia Koranu i Sunny. Podporządkowanie uczonym następuje po podporządkowaniu Allahowi i Jego posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Podporządkowujemy się uczonym w tym, w czym jest podporządkowanie Allahowi i Jego posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Podporządkowujemy się im też w kwestiach idżtihadu, ponieważ lepiej rozumieją teksty szariatu, niż inni. Podporządkowanie uczonym i władcom

następuje po podporządkowaniu Allahowi i Jego posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Co się tyczy indywidualnego podporządkowania tylko im, wtedy tego nie ma, gdyż podporządkowujemy się tylko Allahowi i nawet podporządkowanie posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) następuje po podporządkowaniu Allahowi. Przecież Wszechwyższy Allah, On - Ten, który pozwolił i nakazał podporządkowywać się prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). To właśnie jest sens świadectwa o tym, że Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest posłańcem Allaha. Wszechwyższy Allah powiedział:

مَّنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

Kto podporządkował się Posłańcowi, ten podporządkował się Allahowi

sura an-Nisa, ajat 80

A także:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلاَّ لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ

Wysłaliśmy posłańców tylko po to, by im się podporządkowywano za pozwoleniem Allaha

sura an-Nisa, ajat 64

Osobne podporządkowanie komukolwiek jest czcią. Ten rodzaj czci trzeba poświęcać tylko Allahowi. A co się tyczy pozostałych, wtedy podporządkowujemy się z nich temu, komu Allah pozwolił się podporządkowywać. Podporządkowujemy się im tylko w tym, co dozwolił

Wszechwyższy Allah. Nie ma posłuszeństwa stworzeniu, jeśli mowa idzie o nieposłuszeństwie Wszechwyższemu Allahowi. Wszechwyższy Allah to zakazał! Szejch (niech Allah się nad nim zmiłuje) przytoczył ten ajat, by wskazać na to, że podporządkowanie jest czcią. Jeśli ktoś podporządkowuje się komuś w kwestiach dozwalania lub zakazywania jakiejś rzeczy, wtedy zamienia tego, komu się podporządkował, w pana. Wszechwyższy Allah powiedział:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ

Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych w piśmie i mnichów, a także Mesjasza, syna Marjam

sura at-Tauba, ajat 31

Uczeni i władcy są tymi, o których powiedział Allah:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنكُمْ

O wy, którzy uwierzyliście! Bądźcie posłuszni Allahowi, bądźcie posłuszni Posłańcowi i posiadającym wpływ wśród was

sura an-Nisa, ajat 59

Uczeni mówią, że posiadający wpływ w religii - to uczeni, a w życiu doczesnym - władcy. Konieczne jest też wskazać na to, że przed słowami «posiadającym wpływ» nie przyszło słowo "bądźcie posłuszni". Dlatego Ibn al-Kajjim i inni mówili, że wskazuje to na to, że podporządkowanie władcom i uczonym nie jest jakimś szczególnym podporządkowaniem, jednak podporządkowują się im tylko wtedy, gdy jest podporządkowanie

Allahowi i Jego posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jeśli zaś posiadający wpływ nakazują dokonać grzechu, wtedy nie ma podporządkowania im, przecież mowa idzie o nieposłuszeństwie Stwórcy. Co się tyczy kwestii idżtihadu, odnośnie których nie ma tekstów w Koranie i Sunnie, wtedy podporządkowujemy się im, gdyż Wszechwyższy Allah to dozwolił i jest w tym pożytek dla ludzi w szariacie.

«...gdy ci zakazują dozwolonego przez Allaha» - na przykład, jakaś rzecz jest dozwolona, a ludzie ją zakazują. Władca i uczony coś zakazuje, a ludzie mu się podporządkowują, choć wiedzą o tym, że jest to rzecz dozwolona. Na przykład, Wszechwyższy Allah dozwolił jeść chleb, lecz przyszedł władca i powiedział: «Zaprawdę, wam w religii zakazane jest jedzenie chleba», i ludzie mu się podporządkowali. «...lub dozwalają zakazanego» - na przykład, Allah zakazał wina, lecz ktoś z uczonych lub władców ogłosił je dozwolonym. Kto podporządkuje się temu uczonemu lub władcy, wiedząc, że rzecz, którą dozwolił, jest zakazana, i weźmie sobie za przekonanie to, że wino jest dozwolone, ten uczynił z tego uczonego (lub władcy) pana obok Wszechwyższego Allaha. «...czynią z nich panów» - o tym powiedziano w ajacie:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ

Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych w piśmie i mnichów, a także Mesjasza, syna Marjam

sura at-Tauba, ajat 31

Słowo «الأرباب» jest liczbą mnogą słowa «الرب» - Pan. Słowa «pan» (robb) i «bóstwo» (ilah) niosą różny sens. «Pan» (robb) - to Król - Ten, który zarządza sprawami. A «bóstwo» (ilah) - to ten, kogo się czci. Szejch

Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab (niech Allah się nad nim zmiłuje) był zapytany o te słowa w takich ajatach, jak, na przykład, słowa Allaha:

وَلَا يَأْمُرَكُمْ أَن تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُم بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ

Nie przystoi mu też nakazywać wam uznawania aniołów i proroków za waszych panów. Czyż nakazywałby wam popełnianie niewiary po tym, jak staliście się muzułmanami?

sura Ali 'Imran, ajat 80

A także:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ

Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych w piśmie i mnichów

sura at-Tauba, ajat 31

Co znaczy słowo «pan» w tych ajatach? Powiedział, że w tych ajatach pod słowem «pan» (robb) ma się na myśli ten, kogo się czci. Przecież ten, kto się podporządkowuje w tym, w rzeczywistości czci, jak to przyjdzie w hadisie 'Adi ibn Hatima. Szejch powiedział też o tym, że słowa «pan» (robb) i «bóstwo» (ilah) są spośród tych słów, które, gdy przychodzą razem w jednym kontekście, wtedy każde niesie swój sens, a gdy przychodzą

osobno, wtedy zawierają w sobie oba sensy. Jest to podobne do słów iman (wiara) i islam.

Ibn 'Abbas powiedział: «Obawiam się, że lada chwila spadną na was kamienie z niebios! Mówię: "Powiedział posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)...", - a wy mówicie: "Abu Bakr i 'Umar powiedzieli..."» Zob. «Madżmu' al-Fatawa», 20/215; «Zad ul-Ma'ad», 2/195; «as-Sawa'ik al-Mursala», 3/1063. Asar o podobnym sensie przekazują Ahmad, 1/337; al-Bazzar, 5052; Ibn 'Abdul-Barr w "Dżami'ul bajan al-'ilm wa fadluhu", 2/1210 i inni.

Ten hadis przytoczył imam Ahmad z autentycznym isnadem od 'Abdur-Razzaka, od Ma'mara, od Tawusa, od Ibn 'Abbasa. Także szejchul-Islam Ibn Tajmijja przytaczał ten hadis i wspominał jego isnad. Ludzie, którzy dokonywali tachridżu na «Kitab at-Tauhid» powiedzieli, że ten asar nie ma podstawy właśnie w takiej formie. Jest to bardzo śmiałe z ich strony, jakby wszystkie zbiory hadisów były przed nimi. Gdyby czytali dzieła uczonych, wtedy znaleźliby w nich ten hadis i słowa o jego autentyczności. Muzułmanin, który usłyszał hadis proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zrozumiał go po objaśnieniu uczonych, w żadnym wypadku nie ma prawa porzucić tego hadisu i wziąć słowa jakiegokolwiek człowieka. Nie dotyczy to kwestii idżtihadu, gdzie przyszedł autentyczny hadis i uczeni zrozumieli go różnie. Słowa Ibn 'Abbasa (niech Allah będzie z nich obu zadowolony) skierowane są do tych ludzi, którzy zakazywali dokonywania hadżdżu at-tamattu', opierając się na zdaniu Abu Bakra i 'Umara, które było sprzeczne ze słowami proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Abu Bakr i 'Umar uważali, że hadżdż ifrad jest lepszy, niż hadżdż at-tamattu'. Co się tyczy Ibn 'Abbasa (niech Allah będzie z nich obu zadowolony), zobowiązywał ludzi do dokonywania hadżdżu at-tamattu'. Niektórzy uczeni wzięli zdanie Abu Bakra i 'Umara (niech Allah będzie z nich zadowolony), jak, na przykład, imam Malik. Niektórzy uczeni powiedzieli, że lepiej dokonać hadżdżu, a potem osobno wyjechać na 'umrę, niż połączyć hadżdż i 'umrę w jednej podróży. Tego zdania trzymał się szejchul-Islam Ibn Tajmijja. Lecz szejch przytoczył ten

asar nie po to, by rozpatrywać kwestie hadżdżu i 'umry. Chciał wskazać na to, że nie wolno stawiać w opozycji do wyraźnych słów proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) słów jakichkolwiek ludzi, nawet jeśli są to słowa Abu Bakra i 'Umara (niech Allah będzie z nich zadowolony). A co więc powiedzieć o tych, którzy są niżej od nich spośród tabi'inów lub towarzyszy? A co więc powiedzieć o czterech imamach i ich naśladowcach (niech Allah się nad nimi zmiłuje)? Obowiązkowo trzeba szanować uczonych, lecz także obowiązkowo trzeba wiedzieć, że jeśli dla kogokolwiek stała się jasna sunna posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), nie ma on prawa jej porzucać, podążając za słowami jakichkolwiek ludzi.

Ahmad ibn Hanbal powiedział: «Dziwię się ludziom, zorientowanym co do isnadu hadisu i jego autentyczności, lecz mimo to podążającym za zdaniem Sufjana (as-Sauriego), mimo że Wszechwyższy Allah mówi:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Niech więc się wystrzegają ci, którzy przeciwstawiają się jego woli, by ich nie dotknęła pokusa lub nie dotknęły ich bolesne cierpienia

sura an-Nur, ajat 63

A czy wiesz, czym jest pokusa? Pokusa - to szirk. Zapewne, oznacza to, że jeśli ktoś zacznie odrzucać niektóre wypowiedzi Proroka, wtedy wejdzie w jego serce błądzenie, i zginie».

Przypis

Sufjan ibn Sa'id ibn Masruk as-Sauri był jednym z najbardziej znanych uczonych. Miał swój mazhab, za którym podążali ludzie. «Lecz mimo to podążający za zdaniem Sufjana» - ma się na myśli zdanie Sufjana, które

nie jest poparte dowodami. I to mimo tego, że był jednym z uczonych, ascetą i był znany ze swojej prawości. Lecz może być tak, że nie dotarła do niego sunna, i wydał orzeczenie na podstawie swojego zdania lub na podstawie jakiejś zasady, jednak sunna jest sprzeczna z tym zdaniem. Dlatego nikomu nie wolno stawiać zdania Sufjana przed hadisem proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

Jeśli człowiek odrzuca słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) z powodu słów ludzi, wtedy trzeba się o niego obawiać tego, że zostanie ukarany i w jego serce wejdzie błądzenie, jak powiedział Allah o żydach:

فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ

Gdy zaś zboczyli, Allah zwiódł ich serca

sura as-Saff, ajat 5

Zboczyli ze swojej woli i wyboru, mimo że dowody były wyraźne. Gdy zaś zboczyli, Allah zwiódł ich serca w charakterze kary.

'Adi ibn Hatim opowiadał: «Słyszałem, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przeczytał następujący ajat:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ

Wzięli sobie za panów obok Allaha swoich uczonych i mnichów

sura at-Tauba, ajat 31

Powiedziałem mu: "Lecz przecież ich nie czciliśmy!" Wtedy zapytał: "Czyż nie zakazują tego, co dozwolone przez Allaha, i wy uważacie to za zakazane, a jeśli dozwalają tego, co zakazane przez Allaha, wtedy i wy sobie to dozwalacie?" Odpowiedziałem: "Tak, tak jest". Powiedział: "Na tym właśnie polega cześć wobec nich"». Przekazali Ahmad, 4/257; al-Buchari w «Tarich al-Kabir», 7/106; at-Tirmidhi, 3095; at-Tabarani w «al-Kabir», 17/92; at-Tabari w swoim tafsirze, 10/114 i inni.

W tym wskazanie na to, że podporządkowanie uczonym i mnichom może doprowadzić do wielkiego wielobóstwa. Podporządkowanie uczonym w dozwalaniu czegoś i w zakazywaniu bywa dwóch rodzajów:

Pierwszy rodzaj - Człowiek podąża za uczonymi i władcami w zmianie religii, tzn. w tym, gdy dozwalają zakazanego i zakazują dozwolonego. Człowiek wie, że Allah zakazał jakąś rzecz, lecz podąża za uczonymi, wywyższając ich. Człowiek dozwala to, co dozwolili uczeni, podążając za nimi i wywyższając, choć wie, że jest to zakazane. Tym samym podporządkowuje się uczonym i władcom w zmianie podstaw religii, tzn. uznaje ich za panów. Jest to wielka niewiara i wielkie wielobóstwo! Dlatego szejch Sulajman (niech Allah się nad nim zmiłuje) powiedział, objaśniając tę książkę: «Pod podporządkowaniem tutaj ma się na myśli konkretne podporządkowanie, tzn. podporządkowanie w dozwalaniu zakazanego i w zakazywaniu dozwolonego».

Drugi rodzaj - Człowiek podporządkowuje się uczonemu, władcy lub mnichowi w dozwalaniu zakazanego i w zakazywaniu dozwolonego od strony czynów. Tzn. człowiek podporządkowuje się im i wie, że jest to - grzech. Człowiek podąża za nimi tylko w czynach, a w sercu wie, że jest w błędzie. Podporządkowuje się im, ponieważ kocha ten grzech! W sercu zaś uważa dozwolone za dozwolone, a zakazane - za zakazane. Nie zmienił

religii. Szejchul-Islam Ibn Tajmijja powiedział, że taki człowiek jest grzesznikiem.

O tych dwóch rodzajach opowiedział szejchul-Islam Ibn Tajmijja, objaśniając ten ajat. Wspomniawszy o mnichach, szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, chciał podkreślić, że czasami ludzie są posłuszni tym, którzy poświęcają siebie czci. Odnosi się to do sufickich tarikatów i skrajnych zwolenników sufizmu, którzy nadmiernie wywyższają swoich szejchów. Są posłuszni szejchom i świętym, których za takich uważają, nawet gdy zniekształcają prawa religii, i swoimi postępkami zamieniają tych sług w panów obok Wielkiego i Potężnego Allaha. Wiedzą, że jest to wielobóstwo (szirk), znają dowody z Koranu i Sunny, jednak dozwolili to wielobóstwo, ponieważ dozwolili je ich szejchowie. Jest to w naszych czasach w wielu krajach.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 63. ajatu z sury «an-Nur».

2. Tafsir 31. ajatu z sury «at-Tauba».

3. Wskazanie na sens czci, który zaprzeczał 'Adi ibn Hatim.

4. Przytoczenie przez Ibn 'Abbasa jako przykładu Abu Bakra i 'Umara, a przez Ahmada - Sufjana as-Sauriego.

5. Zmiana prawdziwej religii do tego stopnia, że dla większości cześć wobec mnichów stała się najprawszym czynem, otrzymującym nazwę świętości (al-wilaja), a cześć wobec uczonych w piśmie stała się nauką i wiedzą. Następnie sytuacja się jeszcze pogorszyła, i obiektem czci obok Allaha stali się nie prawi, a ignoranccy ludzie.

ROZDZIAŁ 39. O 60-62 AJATACH Z SURY «AN-NISA»

باب قول الله تعالى ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ...﴾ (النساء 60-62)

Ten rozdział należy do wielkich i ważnych rozdziałów tej książki. Wiara w Panowanie Allaha i w Jego boskość wymaga od nas zwracania się o osąd tylko do Niego. Nie ma osądu, oprócz osądu Allaha w Jego posiadłościach. Dokładnie tak samo nie powinno być osądów, oprócz Jego osądów w tym, o co się spierają ludzie. Wszechwyższy Allah powiedział:

فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ

Decyzję podejmuje tylko Allah, Wzniosły, Wielki

sura Ghafir, ajat 12

A także:

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلَّهِ

Decyzję podejmuje tylko Allah

sura al-An'am, ajat 57

Dlatego podporządkowanie Jemu Jedynemu i wcielenie świadectwa o tym, że nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha, i o tym, że Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) - posłaniec Allaha, nie może być pełne, jeśli słudzy nie będą sądzić tym, co zesłał Allah Swojemu posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Kto porzuca sąd zgodnie z prawem Allaha, wykorzystując sąd dżahilijji, konstytucję, prawa plemion, ten wpada w wielką niewiarę, która jest sprzeczna ze słowami świadectwa o tym, że nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha, i o tym, że Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) - posłaniec Allaha. Szejch przytoczył ten rozdział, by wskazać na to, że nie wolno brać czegoś w charakterze praw, stawiając to obok Koranu. Jest to wielkie wielobóstwo i niewiara, która wyprowadza człowieka z Islamu. Szejch Muhammad ibn Ibrahim (niech Allah się nad nim zmiłuje) powiedział w swoim liście «Tahkim al-Kawanin»: «Jawną niewiarą jest to, gdy ktoś stawia prawa ludzi na poziomie Koranu, który zesłał Dżibril w serce pana posłańców (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), po to, by był sądem między ludźmi».

Nie ma wątpliwości co do tego, że podporządkowanie tylko Jemu Jedynemu i wcielenie dwóch świadectw wymaga od nas, byśmy brali szariat w charakterze sędziego. Dlatego sąd zgodnie z ludzkimi prawami, prawami plemion, jest wielką niewiarą. Jak powiedział Wszechwyższy Allah:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ

Czyż nie widziałeś tych, którzy oświadczają, że uwierzyli w zesłane tobie i w zesłane przed tobą, lecz chcą się zwracać na sąd do tagutu...

sura an-Nisa, ajat 60

Zgodność tego rozdziału z Księgą jedyności Boga jest oczywista. Zwrócenie się o sąd nie do Allaha jest sprzeczne z podstawą Jedyności Boga. Sąd zgodnie z prawem Allaha jest obowiązkowy. Sąd zgodnie z ludzkimi prawami, prawami plemion, prawami czasów dżahilijji, są sprzeczne z dwoma świadectwami. Świadectwo o tym, że Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) - posłaniec Allaha, wymaga od nas podporządkowania w tym, co nam nakazano, wiary w to, co przekazał, oddalenia się od tego, co zakazał, i tego, byśmy czcili Allaha tylko tak, jak nakazał. Jeśli dwaj ludzie spierają się o coś, wtedy w rozwiązaniu sporu powinniśmy wrócić do Tego, który stworzył tych spierających się, do Tego, który stworzył niebiosa i ziemię. Słudzy obowiązkowo powinni sądzić tylko na podstawie nakazów Allaha.

Wszechwyższy Allah powiedział:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُواْ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُواْ إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُواْ أَن يَكْفُرُواْ بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيدًا (60) وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ إِلَى مَا أَنزَلَ اللّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ صُدُودًا (61) فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَآؤُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلاَّ إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا

Czyż nie widziałeś tych, którzy oświadczają, że uwierzyli w zesłane tobie i w zesłane przed tobą, lecz chcą się zwracać na sąd do tagutu, choć nakazano im w niego nie wierzyć? Szatan pragnie wprowadzić ich w głębokie błądzenie. Gdy im mówią: "Przyjdźcie do tego, co zesłał Allah, i do Posłańca", - widzisz, jak hipokryci gwałtownie się od ciebie odwracają. A co będzie, gdy dotknie ich nieszczęście za to, co przygotowały ich ręce, po czym przyjdą do ciebie i będą przysięgać na Allaha: "Chcieliśmy tylko dobra i pojednania"?

sura an-Nisa, ajaty 60-62

«Oświadczają» - ma się na myśli, że kłamią. W jednym sercu nie mogą się połączyć wiara i pragnienie zwrócenia się o sąd do tagutu. «Pragną się zwracać na sąd do tagutu» - jest to bardzo ważna zasada! Jest to warunek, przy którym odchodzi wiara (iman) u tego, kto zwraca się do tagutu. Kto zwraca się o sąd do tagutu, może tego pragnąć, wybierać to i nie czuć żadnego obrzydzenia. Lecz może też tego nie pragnąć, jednak jest do tego zmuszony. Nie ma wyboru. Gani to sercem. Co się tyczy pierwszego, wtedy nie może się połączyć w sercu wiara (iman) i pragnienie zwrócenia się o sąd do tagutu. Pragnienie jest warunkiem! Wszechwyższy Allah to uwarunkował, mówiąc: «Pragną się zwracać na sąd do tagutu». Tagut - (الطاغوت) - to każdy, w odniesieniu do którego sługa przekracza granicę dozwolonego w czci, uległości i podporządkowaniu. «Choć nakazano im w niego nie wierzyć» - tzn. nie wierzyć w jakikolwiek sąd nie na podstawie szariatu Allaha. Ten nakaz jest obowiązkowy i odnosi się do jedyności Boga. Dlatego ten, kto zwraca się do tagutu, pragnąc tego, u takiego człowieka nie ma podstaw wiary (imanu). «Szatan pragnie wprowadzić ich w głębokie błądzenie» - wskazuje to na to, że taki sąd jest pokusą i podszeptem szatana.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لاَ تُفْسِدُواْ فِي الأَرْضِ قَالُواْ إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ

Gdy im mówią: "Nie szerzcie nieprawości na ziemi!" - odpowiadają: "Jedynie my ustanawiamy porządek"

sura al-Bakara, ajat 11

Pod nieprawością ma się na myśli wielobóstwo i sąd nie zgodnie z prawem Wszechwyższego Allaha. Porządek na ziemi będzie tylko przy szariacie i jedyności Boga. Nieprawość zaś powstaje tylko z powodu wielobóstwa (szirku) we wszystkich jego przejawach. Dlatego szejch przytoczył ten ajat

w tym rozdziale. Z tego ajatu jasno wynika, że hipokryci dodają Allahowi współtowarzyszy i dokonują czynów, prowadzących w rezultacie do wielobóstwa, lecz mimo to mówią, że to właśnie oni ustanawiają na ziemi porządek. Zaprawdę, to właśnie oni szerzą nieprawość, lecz tego sobie nie uświadamiają. Pragną wielobóstwa (szirku), zwracają się o sąd nie do szariatu, a jest to nieprawością.

Także Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا

Nie szerzcie nieprawości na ziemi po tym, jak wprowadzono na niej porządek

sura al-A'raf, ajat 56

A także:

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

Czyż szukają sądu czasów niewiedzy? Czyje decyzje mogą być lepsze od decyzji Allaha dla ludzi przekonanych?

sura al-Ma'ida, ajat 50

W czasach niewiedzy ludzie zwracali się na sąd jedni do drugich. Znaczy to, że w tamtych czasach prawa wydawane były przez ludzi, którzy następnie sądzili według nich wszystkich pozostałych. Wszechwyższy Allah stworzył sługi i wie lepiej, w czym dla nich pożytek, sprawiedliwość i tak dalej. Kto zwraca się do sądu czasów dżahilijji, ten czyni sędzią

człowieka. Podąża za nim, obok Allaha. Tym samym dodaje Allahowi współtowarzyszy w podporządkowaniu. Obowiązkowo trzeba zwracać się o sąd tylko do Allaha. Prawa Allaha są najlepsze. Wszechwyższy powiedział:

أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكَمًا

Powiedz: "Czyż zapragnę innego sędziego, obok Allaha"

sura al-An'am, ajat 114

Sąd nie zgodnie z prawem Allaha, jak powiedzieli uczeni, to - śmieci rozumu i strzępy myśli. Nie ma właściwego sądu, oprócz sądu Wszechwyższego Allaha. Ta kwestia jest kwestią, w której gubi się wielu ludzi, a zwłaszcza młodzież. Zdarza się to zarówno w naszym kraju, jak i w innych. Ta kwestia jest przyczyną rozłamu wśród muzułmanów, gdyż ludzie różnią się zdaniem w tej kwestii. Żądający wiedzy obowiązkowo powinien podążać za tym, na co wskazuje dowód, i za tym objaśnieniem, którego dokonali uczeni odnośnie tego dowodu. Powinien podążać za tym, co zrozumieli uczeni na podstawie szariatu i jedyności Boga. Zamęt zawiera się w tym, że ludzie uczynili kwestię sądu i zwracania się o sąd jedną kwestią. Uważają to za jeden dział, choć są tutaj różne rodzaje. Do pierwszego rodzaju odnosi się taka sytuacja, gdy człowiek opracowuje jakieś prawa i stawia je w jednym rzędzie z szariatem. Takie wprowadzenie prawa jest niewiarą. Kto pisze to prawo, ten przypisuje sobie szariat i sądzi zgodnie z tymi prawami. Ten człowiek jest niewierzącym. Jego niewiara jest jawna, gdyż uczynił z siebie taguta i wezwał ludzi do czczenia go. Jest zadowolony z tego, że jest czczony. Kto napisał te prawa, ten odnosi się do pierwszego rodzaju. Do drugiego rodzaju odnosi się ten, kto sądzi zgodnie z tymi prawami. Do trzeciego rodzaju odnosi się ten, kto zwraca się do

tych praw. A kto wniósł to do swojego kraju z zewnątrz, ten odnosi się do czwartego rodzaju. Otóż, mamy cztery rodzaje ludzi:

1 - Autor prawa - (المشرِّع) - i ten, kto mu się podporządkował w tym, że uczynił dozwolone zakazanym, a zakazane - dozwolonym. Jest sprzeczny z szariatem i jest niewierzącym. A ten, kto mu się podporządkowuje, bierze go za pana obok Allaha.

2 - Sądzący zgodnie z tym prawem - (والحاكم بذلك التشريع) - w tym są szczegóły. Kto sądził raz lub dwa razy, wiedząc, że grzeszy, ten jest grzesznikiem, a nie niewierzącym, jeśli oczywiście nie ogłosi tego za dozwolone. Dlatego znajdujemy, że niektórzy uczeni mówią o tym, że sąd nie zgodnie z prawem Allaha nie wyprowadza z Islamu, jeśli tylko człowiek nie ogłosi tego za dozwolone. Jest to właściwe! Jak powiedział Ibn 'Abbas: «Nie jest to ta niewiara, o której myślicie, jest to niewiara mniejsza od wielkiej niewiary». Odnosi się to do tego, kto sądził raz lub dwa razy, nie ogłaszając tego za dozwolone, uznając swój grzech. Jest to mała niewiara! A ten człowiek, który w ogóle nie sądzi zgodnie z prawem Allaha, zobowiązując do tego innych, wtedy odnośnie takiego niektórzy uczeni powiedzieli, że jest niewierzącym, podobnym do autora prawa. Jak powiedział Allah: «...lecz chcą się zwracać na sąd do tagutu...». Powiedzieli, że ten, kto w ogóle nie sądzi zgodnie z prawem Allaha, jest tagutem. Wśród uczonych są też tacy, którzy mówią, że taki człowiek nie jest niewierzącym, dopóki tego nie dozwoli. Ponieważ taki człowiek w duszy może wiedzieć, że jest grzesznikiem. Jest podobny do innych grzeszników, którzy nie okazują skruchy za swoje grzechy. Lecz pierwsze zdanie uważam za bardziej właściwe, i to zdanie należy do mojego dziadka Muhammada ibn Ibrahima (niech Allah się nad nim zmiłuje), które wyraził w swoim liście «Tahkim al-Kawanin», gdyż coś takiego nie może pochodzić z serca tego, kto zaprzecza tagutowi.

3 - Zwracający się do tego prawa - (المتحاكم) - tzn. ludzie się spierali i zwrócili się do tych praw. W tym też jest objaśnienie (tafsil). Jeśli człowiek zwraca się do tagutu, pragnąc tego, uważając to za dozwolone, nie czując

niechęci, staje się niewierzącym. Przecież wpada pod ten ajat. Uczeni powiedzieli, że nie połączy się w jednym sercu pragnienie zwrócenia się o sąd do tagutu i wiara w Allaha. Jedno przeczy drugiemu. Kto nie pragnie takiego sądu, jest z niego niezadowolony, jednak musiał się zwrócić, gdyż wezwano go do sądu lub zwraca się do tego sądu, by otrzymać to, do czego ma prawo w szariacie, wtedy jest to, moim zdaniem, dozwolone! Niektórzy zaś uczeni skłaniają do porzucenia tego prawa, nawet jeśli należy ono do człowieka. Wszechwyższy Allah opisał hipokrytów:

وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ

Gdyby mieli rację, przyszliby do niego (posłańca) posłusznie

sura an-Nur, ajat 49

Jeśli człowiek widzi swoje prawo do czegoś, a inaczej nie zwróciłby się do tego sądu, ten nie wpada w liczbę tych, którzy pragną sądu tagutu. Nienawidzi tego, i dlatego najpierw zwrócił się do szariatu, dowiedział się, że w szariacie ma prawo do określonej rzeczy, i dopiero potem uczynił konstytucję przyczyną tego, że osiągnie swoje prawo.

4 - Ten, kto wniósł to do swojego kraju - O tym też opowiedział szejch Muhammad ibn Ibrahim w swoich fatwach. Sens jego słów w tym, że wyrzeczenie się praw ludzi jest obowiązkowe. Jeśli sądu zgodnie z prawami ludzi w kraju jest mało i zdarza się rzadko, wtedy jest to ziemia Islamu. Jeśli zaś dzieje się to jawnie i jest rozpowszechnione, wtedy jest to ziemia niewiary. To objaśnienie jest właściwe! Wiemy, że w niektórych islamskich krajach pojawiły się prawa, wymyślone przez ludzi, i uczeni w pierwszych czasach nie wydali orzeczenia o tym, że są to kraje niewiary. I jest to podobne do wielobóstwa. Jeśli wielobóstwa w kraju jest mało i jest

ono ganione, wtedy kraj pozostaje ziemią islamu. A jeśli wielobóstwo jest jawne, rozpowszechnione, wtedy jest to ziemia niewiary.

To objaśnienie czyni tę kwestię jasną. W ten sposób zbierają się słowa uczonych tak, że następnie nie znajdziesz różnic zdań w tym. 'Abdullah ibn 'Umar opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Żaden z was nie uwierzy, dopóki nie podporządkuje swoich pragnień temu, z czym przyszedłem». Przekazali Ibn Abu 'Asim w «as-Sunna», 15; al-Chatib w «Tarich al-Baghdad», 4/369; al-Baghawi w «Szarh as-Sunna», 1/212-213; Ibn Batta w «al-Ibana», 1/387 i wielu innych. Wielu uczonych nazwało hadis autentycznym. Co się tyczy szejcha al-Albaniego, uznał go za słaby. Zob. «Tachridż Miszkat al-Masabih», 166. A Allah wie najlepiej!

An-Nawawi powiedział: «Jest to - autentyczny hadis. Przytoczyliśmy go w książce «al-Hudżdża» z autentycznym isnadem».

Asz-Sza'abi opowiadał: «Pewnego razu jeden z hipokrytów pospierał się z żydem, i żyd zaproponował: "Zwróćmy się do Muhammada", - gdyż wiedział, że nie bierze łapówek. Hipokryta zaś powiedział: "Zwróćmy się raczej do sądu żydów", - gdyż wiedział, że oni biorą łapówki. Obaj spierający się zgodzili się pójść do jakiegoś wróżbity w Dżuhajnie, by ich rozsądził. I zostało zesłane: «Czyż nie widziałeś tych, którzy oświadczają...»» Przekazał Ibn Dżarir w tafsirze, 5/96-97 i inni. Hadis mursal.

W innym hadisie o przyczynie zesłania tego ajatu mówi się następujące: «Pospierało się kiedyś między sobą dwóch ludzi, i jeden z nich zaproponował: "Zwróćmy się do Proroka, by nas rozsądził". Drugi zaś powiedział: "Zwróćmy się raczej do Ka'ba ibn al-Aszrafa [żyda]". W końcu zwrócili się do 'Umara, i jeden ze spierających się wszystko mu opowiedział. 'Umar zapytał tego, kto nie chciał się zwracać do Proroka: "Czy tak jest?" Człowiek odpowiedział: "Tak, tak jest". 'Umar wyciągnął swój miecz i go zabił». Ten opis przytacza al-Kalbi w swoim objaśnieniu

Koranu, od Ibn 'Abbasa. Hafiz Ibn Hadżar w «Fath al-Bari» 5/29 nazwał go słabym.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 60-62 ajatów z sury «an-Nisa» z objaśnieniem pojęć o tym, czym jest tagut.

2. Tafsir 11. ajatu z sury «al-Bakara»: «A gdy im mówią: "Nie szerzcie nieprawości na Ziemi!.."»

3. Sens ajatu 56. z sury «Przeszkody»: «Nie szerzcie nieprawości na Ziemi po tym, jak ustanowiono na niej porządek...».

4. Tafsir ajatu «Czyż szukają sądu czasów dżahilijji?..» (al-Ma'ida, 50).

5. Słowa asz-Sza'abiego odnośnie zesłania pierwszego ajatu.

6. Sens prawdziwej i fałszywej wiary.

7. Opowieść o 'Umarze i hipokrycie.

8. Wskazanie na to, że człowiek zdobędzie wiarę tylko w tym przypadku, jeśli podporządkuje swoje pragnienia temu, z czym został posłany posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

ROZDZIAŁ 40. O TYCH, KTÓRZY ZAPRZECZAJĄ NIEKTÓRYM IMIONOM I ATRYBUTOM ALLAHA

باب من جحد شيئاً من الأسماء والصفات

Ten rozdział jest ganieniem dla tych, którzy dokonują czegoś podobnego. Zaprzeczenie imion i atrybutów Wszechwyższego Allaha jest sprzeczne z podstawą jedyności Boga. Jest to oznaka niewierzących i wielobożców.

Już mówiliśmy o tym, że tauhid al-uluhijja ma dowody. Do tych dowodów odnosi się tauhid rububijja i tauhid al-asma wa-s-sifat. O tauhidzie rububijja mówiono w rozdziale 15. A teraz porozmawiamy o tauhidzie al-asma wa-s-sifat. Kto zbłądził w tauhidzie al-asma wa-s-sifat, ten obowiązkowo zbłądzi w tauhidzie al-uluhijja. Dlatego widzicie, że zwolennicy innowacji z tej społeczności, którzy zbłądzili w kwestii imion i atrybutów, jak, na przykład, dżahmici, mu'tazylici, rafidyci, aszaryci, maturydyci i tak dalej, wszyscy oni nie zatrzymali się na tym, a zbłądzili w tym, że nie zrozumieli istoty tauhidu al-uluhijja. Tłumaczą słowo «إِلَٰه» - /ilah/ - nie tak, jak powinno być rzeczywiście objaśnione. Dlatego objaśnili świadectwo o tym, że nie ma bóstwa (godnego czci), oprócz Allaha, nie tak, jak tego wymaga język arabski i szariat. Nie zrozumieli związku imion i atrybutów i ich śladów we władzy Wszechwyższego Allaha. Dlatego szejch (niech Allah się nad nim zmiłuje) przytoczył ten rozdział, by wskazać na to, że wywyższanie imion i atrybutów odnosi się do pełni jedyności Boga, a ich zaprzeczenie jest sprzeczne z podstawą jedyności Boga. Kto zaprzecza imieniu Allaha, którym On opisał Siebie, lub

tym imieniem opisał Go prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), ten jest niewierzącym, jak powiedział Allah o wielobożcach:

وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَٰنِ

Nie uwierzyli w Miłosiernego

sura ar-Ra'd, ajat 30

Obowiązkowa dla sługi, który przypisuje siebie do tej religii, jest wiara w jedność Wszechwyższego Allaha w Jego imionach i atrybutach. Co to znaczy? Człowiek powinien być głęboko przekonany, powinien wierzyć w to, że nikt nie jest podobny do Wszechwyższego Allaha w Jego imionach i atrybutach. Wszechwyższy Allah powiedział:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Nie ma nic Jemu podobnego, a On - Wszechsłyszący, Wszechwidzący

sura asz-Szura, ajat 11

W tym ajacie Wszechwyższy Allah zaprzecza i potwierdza. Wszechwyższy Allah zaprzecza w odniesieniu do Siebie podobieństwo, a następnie potwierdza dwa atrybuty: słuch i wzrok. Uczeni powiedzieli, że zaprzeczenie przyszło przed potwierdzeniem zgodnie ze znaną arabską zasadą, która głosi: «التخلية تسبق التحلية» «Oczyszczenie wyprzedza ozdobienie». Najpierw trzeba oczyścić serce z mocnego uchwytu upodobnienia (tamsilu), z tych przekonań, które mieli wielobożcy w czasach dżahilijji, gdy upodabniali Allaha do Jego stworzeń. Gdy serce się z tego oczyściło, zaczyna potwierdzać te atrybuty, które są właściwe

Allahowi. Co się tyczy tego ajatu, zawiera się w nim potwierdzenie dwóch atrybutów: słuchu i wzroku.

Dlaczego Wszechwyższy Allah wspomniał właśnie słuch i wzrok? Ponieważ te dwa atrybuty są rozpowszechnione praktycznie wśród wszystkich stworzeń. Praktycznie wszystkie żywe istoty, posiadające duszę, posiadają też słuch i wzrok. Człowiek posiada słuch i wzrok, zwierzęta to posiadają, i nawet muchy mają słuch i wzrok. Słuch i wzrok posiadają też ryby i ptaki, i nawet drobne owady. Każdy rozsądny wie, że słuch tych stworzeń mocno się różni. To samo można powiedzieć i o wzroku. Słuch zwierzęcia nie jest podobny do słuchu człowieka. Słuch człowieka może być lepszy, niż u wielu zwierząt, lecz są zwierzęta, których słuch jest silniejszy od ludzkiego. U wszystkich, którzy posiadają te atrybuty, podobieństwo jest tylko w podstawie atrybutu, lecz każdy ma taki słuch (lub wzrok), który mu odpowiada. Obecność słuchu i wzroku u człowieka i u zwierzęcia nie prowadzi do tego, że upodobniliśmy człowieka i zwierzę. W ten sam sposób potwierdzamy słuch i wzrok w odniesieniu do Króla, Żywego, Podtrzymującego życie. Nie znaczy to, że upodabniamy Go do człowieka lub innych stworzeń. Wszechwyższy Allah posiada słuch i wzrok tak, jak przystoi tylko Jemu. Słuch Wszechwyższego Allaha jest doskonały ze wszystkich stron. Nie ma u tego słuchu żadnego niedostatku. To samo mówimy o wzroku. Zaprzeczenie dokonuje się ogólnie, a potwierdzenie - szczegółowo. Słudzy obowiązkowo powinni wiedzieć, że Wszechwyższy Allah opisany jest pięknymi imionami i wzniosłymi atrybutami. W żadnym wypadku nie wolno zaprzeczać jakimkolwiek atrybutom. Kto zaprzecza imionom i atrybutom Wszechwyższego Allaha, ten jest niewierzący. Wiara w imiona i atrybuty staje się przyczyną silnej wiary w Allaha. Poprzez imiona i atrybuty człowiek poznaje Wszechwyższego Allaha. Wiedza o Allahu przychodzi tylko po studiowaniu imion i atrybutów, a także studiowaniu ich śladów w królestwie Wszechwyższego Allaha. Ten rozdział ma związek z księgą o jedyności Boga z dwóch przyczyn. Po pierwsze, jednym z dowodów konieczności czczenia jednego Allaha jest to, że tylko Allah posiada boskie imiona i cechy. Po drugie, zaprzeczenie jakimkolwiek imionom lub

cechom Allaha jest niewiarą, wielobóstwem i wyprowadza człowieka z łona religii. Jeśli boskie imię lub cecha wspominane są w świętych tekstach, i jeśli człowiekowi wiadomo, że Allah scharakteryzował Siebie lub Posłaniec scharakteryzował Go tym imieniem lub cechą, po czym on nadal im zaprzecza, wtedy dokonuje niewiary, ponieważ faktycznie próbuje obalić Koran i Sunnę.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لا إِلَهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ

Lecz nie uwierzyli w Miłosiernego. Powiedz: "On - mój Pan, i nie ma bóstwa, godnego czci, oprócz Niego. Polegam tylko na Nim, i do Niego wrócę ze skruchą"

sura ar-Ra'd, ajat 30

Miłosierny (الرحمن) - to jedno z imion Allaha. Mimo to mekkańscy poganie i niewierzący powiedzieli: «Nie znamy żadnego miłosiernego, oprócz miłosiernego z Jamamy». Odmówili uwierzenia w jedno z imion Allaha, i było to najprawdziwszą niewiarą. Dlatego Wielki i Potężny Allah powiedział, że odmówili uwierzenia w Miłosiernego, tzn. w jedno z imion Allaha. To imię odnosi się do pięknych imion Allaha. Świadczy o tym, że Allah posiada miłosierdzie. Imieniem «ar-Rahman» można nazywać tylko Wszechwyższego Allaha. To imię odnosi się do takich imion Wszechwyższego, którymi nikt nie jest opisany, oprócz Niego. Każde z imion Allaha wskazuje na jakąś z Jego cech. Nie wolno mówić, że imiona Allaha nie zawierają w sobie żadnego sensu. Jakiekolwiek z imion Allaha wskazuje na dwie okoliczności: na boską istotę Allaha i na jedną z Jego cech. Właśnie dlatego potwierdzamy, że jakiekolwiek imię Allaha oznacza jedną z Jego cech. Odnosi się to nawet do słowa "Allah", które wskazuje na to, że właśnie On jest Bogiem, zasługującym na cześć. Zgodnie z

najbardziej autentycznym z dwóch zdań teologów, jest ono pochodną słowa "ilah", które oznacza "bóstwo" i wskazuje na konieczność czczenia Go. W ten sam sposób wszystkie atrybuty wskazują na doskonałość Wszechwyższego Allaha. Wierzący sługa, który pragnie doskonałej jedyności Boga, powinien poświęcić uwagę kwestii imion i atrybutów. Wiedza o imionach i atrybutach Allaha zmusza sługę czuć to, że Allah go obserwuje. Imiona i atrybuty pozostawiają ślad w jedyności Boga człowieka, w jego sercu, w jego wiedzy o Allahu.

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczony jest następujący hadis o tym, że 'Ali (niech Allah będzie z niego zadowolony) powiedział: «Opowiadajcie ludziom to, co rozumieją. Czyż chcecie, by Allaha i Jego Posłańca uznano za kłamców?» Al-Buchari w Księdze Wiedzy z książki «as-Sahih», 1/59. Z tych słów wynika, że jest wiedza, którą nie należy ujawniać wszystkim ludziom. Odnoszą się do niej niektóre kwestie, związane z wiarą w imiona i cechy Allaha. Mogą być niewłaściwie zrozumiane przez niektórych ludzi, i dlatego niektórych subtelności tych kwestii nie należy omawiać przed nieoświeconą publicznością. Zobowiązani są wierzyć w imiona i cechy Allaha ogólnie, a także w najbardziej znane z tych, które wspominane są w Koranie i Sunnie, osobno, ponieważ omawianie niektórych imion i cech Allaha przed ludźmi, którzy nie są zdolni ich zrozumieć, jest jedną z przyczyn, z powodu których ludzie zaczynają im zaprzeczać. Ludzie mają ogólną wiarę w imiona i atrybuty, która czyni ważnymi ich jedyność Boga, ich Islam i ich wiarę (iman). Dlatego nie warto wchodzić w szczegóły tego działu, dopóki człowiek nie zrozumie tych kwestii należycie. Lecz większość ludzi nie odnosi się do tych, którzy rozumieją to należycie. Dlatego, gdy przy imamie Maliku (niech Allah się nad nim zmiłuje) mówiono o jednym z hadisów, zakazał tego, gdyż prostaczek nie zrozumiałby tych kwestii. Dlatego niektórych kwestii imion i atrybutów nie warto opowiadać prostaczkom, gdyż może to doprowadzić do tego, że zaczną zaprzeczać. Dlatego muzułmanin, a zwłaszcza żądający wiedzy, powinien się wystrzegać stania się przyczyną tego, że ludzie odrzucą słowa Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Przyczyną tego może być to, że człowiek zaczyna opowiadać ludziom to,

czego nie rozumieją. Jak przyszło w hadisie: «Jeśli człowiek opowiada narodowi to, czego nie może pojąć ich rozum, wtedy może stać się przyczyną zamętu (fitny)». Muslim, 14. Dokładnie tak samo imam al-Buchari umieścił w Księdze Wiedzy rozdział o tym, że trzeba porzucać niektóre wiadomości z obawy przed tym, że ludzie ich nie zrozumieją i wpadną w gorsze. Jest to bardzo ważna kwestia, na którą powinien zwrócić uwagę nauczyciel, opowiadacz, chatib i tak dalej.

'Abdur-Razzak przekazał od Ma'mara ibn Raszida od Ibn Tawusa od jego ojca o tym, że Ibn 'Abbas opowiadał: «Widziałem człowieka, który gwałtownie się wzdrygnął w znak oburzenia, usłyszawszy hadis od Proroka o cechach Allaha. Zapytałem: "Co ich straszy? Przyjmują jasne ajaty, jednak giną od niejasnych"». Przekazali Ma'mar w «al-Dżami'», 11/423; 'Abdur-Razzak w swoim tafsirze, 3/239; Ibn Abu 'Asim w «as-Sunna», 485.

Ten człowiek oburzył się dlatego, że niewłaściwie zrozumiał sens boskiej cechy. Dostrzegłszy jej podobieństwo do cech stworzeń, przestraszył się swoich myśli. Jednak muzułmanie powinni jednakowo odnosić się do wszystkich cech, spotykanych w Piśmie Allaha i Sunnie Jego Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Powinni uznawać te cechy, nie myśląc o tym, jak wyglądają, i nie upodabniając ich do cech stworzeń. Właśnie dlatego Ibn 'Abbas powiedział: «Co ich straszy?». «Przyjmują jasne ajaty» - znaczy to, że tacy ludzie chętnie przyjmują to, co jest dla nich zrozumiałe, lecz giną, gdy słyszą teksty Koranu i Sunny, sensu których nie mogą pojąć swoim rozumem. «Jednak giną od niejasnych» - te teksty ich straszą, i zaczynają zniekształcać ich sens i im zaprzeczać, choć jest to

jedna z przyczyn błądzenia. Pod niejasnymi tekstami tutaj ma się na myśli te, sens których pozostaje niejasny dla niektórych ludzi.

Koran, wiedza i szariat są w pełni jasne (muhkam) i są podobne (mutaszabiha). Coś z Koranu może być zrozumiałe dla określonego człowieka, a coś niezrozumiałe. Tego wszystkiego są trzy rodzaje:

1 - Jasne teksty - (المحكم) - jak o tym powiedział Wszechwyższy Allah:

الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ (1) أَلاَّ تَعْبُدُواْ إِلاَّ اللَّهَ

Alif. Lam. Ra. To - Pismo, ajaty którego są jasno wyłożone, a następnie objaśnione przez Mądrego, Wiedzącego. Nie czcijcie nikogo, oprócz Allaha

„Hud" 11:1-2

Koran - jest w całości jasno wyłożony (muhkam). Jego sens jest jasny. Wszechwyższy Allah uczynił go takim. W Koranie nie ma żadnych sprzeczności, przeciwnie, jedne ajaty potwierdzają inne. Jak powiedział Allah:

وَلَوْ كَانَ مِنْ عِندِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُواْ فِيهِ اخْتِلافًا كَثِيرًا

Gdyby nie pochodził od Allaha, znaleźliby w nim wiele sprzeczności

sura an-Nisa, ajat 82

2 - Podobne teksty - (متشابه) - część Koranu jest podobna do innej części. Jedne kwestie są podobne do innych. Jedno miejsce w Koranie potwierdza drugie, jeden ajat objaśnia drugi. Wszechwyższy Allah powiedział:

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ

Allah zesłał najpiękniejszą opowieść - Pismo, ajaty którego są podobne i powtarzają się. U tych, którzy się boją swojego Pana, przechodzi od tego dreszcz po skórze

sura az-Zumar, ajat 23

Na przykład, w jednym ajacie mówi się o Raju, i w drugim mówi się o nim. Jedne informacje objaśniają inne. Zdarza się to w całym Koranie.

3 - Niejasne teksty - (متشابه) - jak powiedział Wszechwyższy:

هُوَ الَّذِي أَنزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُّحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ

On - Ten, który zesłał ci Pismo, w którym są jasno wyłożone ajaty, stanowiące matkę Pisma, a także inne ajaty, będące niejasnymi

sura Ali 'Imran, ajat 8

Wiemy, że ahlu-s-sunna wal-dżama'a przekonani są o tym, że nie ma w Koranie absolutnie niezrozumiałej rzeczy, której nikt by nie znał. Nie ma takich kwestii, które byłyby niezrozumiałe dla całej społeczności. Dla

jednych ludzi niektóre kwestie są niezrozumiałe, lecz dla innych są jasne, jak powiedział Allah:

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلاَّ اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ

Objaśnienia tego nie zna nikt, oprócz Allaha i posiadających gruntowną wiedzę

sura Ali 'Imran, ajat 8

Tzn. niektóre ajaty są niezrozumiałe dla części tej społeczności. Dlatego, jeśli jakieś kwestie jedyności Boga i szariatu są niezrozumiałe dla człowieka, nie powinien się przestraszyć, nie powinien oskarżać szariatu, gdyż inaczej w serce człowieka wniknie odchylenie. To właśnie miał na myśli Ibn 'Abbas (niech Allah będzie z nich obu zadowolony). Wszechwyższy Allah powiedział:

فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاء الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاء تَأْوِيلِهِ

Ci, których serca zbaczają na bok, podążają za wieloznacznymi ajatami, pragnąc siać zamęt i osiągnąć objaśnienie

sura Ali 'Imran, ajat 8

Ci ludzie wykorzystują dwie drogi: bądź pragną siać zamęt, bądź pragną osiągnąć objaśnienie. Lecz dla nas obowiązkowe jest sprowadzanie niezrozumiałego (mutaszabih) do jasnego (muhkam). Przecież wiemy, że jedna część szariatu potwierdza drugą, jedna część jedyności Boga wskazuje na drugą. Powszechnie znana zasada w kwestiach atrybutów, którą wspomniało wielu uczonych, wśród nich Hattabi i szejchul-Islam,

głosi: «أن القول في بعض الصفات كالقول في بعض» «Zaprawdę mowa o jednych atrybutach jest podobna do mowy o innych atrybutach».

Gdy Kurajszyci usłyszeli wspomnienie posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) o Miłosiernym, odrzucili to. Wtedy Allah zesłał w tej sprawie:

وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لا إِلَهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ

Lecz nie uwierzyli w Miłosiernego. Powiedz: "On - mój Pan, i nie ma bóstwa, godnego czci, oprócz Niego. Polegam tylko na Nim, i do Niego wrócę ze skruchą"

sura ar-Ra'd, ajat 30

Zob. «Tafsir al-Baghawi», 3/19; «Zad al-Masir», 4/329; «Dar ul-Mansur», 4/650 i wiele innych tafsirów.

Pod zaprzeczeniem cesze lub imieniu Allaha ma się na myśli pełne nieuznanie ich. Jest to niewiara, w odróżnieniu od zniekształcenia boskich cech. Zniekształcenie i zaprzeczenie imion i cech Allaha mają różne stopnie, o których porozmawiamy później, jeśli będzie taka wola Wszechwyższego.

Rozpatrywane kwestie

1. Zaprzeczenie jakiemukolwiek z imion i cech Allaha jest oznaką braku wiary.

2. Tafsir 30. ajatu z sury «ar-Ra'd».

3. Zakaz opowiadania tego, czego słuchający nie rozumie.

4. Przyczyna tego zawiera się w tym, że niezrozumiałe prowadzi do odrzucenia Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), nawet jeśli zaprzeczający czyni to niezamierzenie.

5. Wypowiedź Ibn 'Abbasa o tym, kto zaprzecza czemukolwiek z imion i cech Allaha, i że to go gubi.

ROZDZIAŁ 41. „POZNAJĄ ŁASKĘ ALLAHA, A NASTĘPNIE JĄ ZAPRZECZAJĄ, GDYŻ WIĘKSZOŚĆ Z NICH - NIEWIERZĄCY"

باب قول الله تعالى ﴿يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا﴾

Ten dział odnosi się do ważnych działów tej książki, zwłaszcza w naszych czasach, z powodu silnej potrzeby w tym. Autor uczynił podstawą tego rozdziału ajat, w którym powiedziano:

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ

Poznają łaskę Allaha, a następnie ją zaprzeczają, gdyż większość z nich - niewierzący

sura an-Nahl, ajat 83

Wszechwyższy Allah opisał niewierzących w surze «an-Nahl», która nazywana jest też surą o łaskach, tym, że zaprzeczają łaskom Wszechwyższego Allaha, choć o nich wiedzą. Zaprzeczają tym łaskom tym, że przypisują je nie Allahowi, choć w rzeczywistości On dał tę łaskę.

Sługa zobowiązany jest wiedzieć, że wszystkie łaski - od Allaha, i że osiągnąć doskonałą jedyność Boga można tylko w tym przypadku, jeśli wiąże wszystkie łaski i dobra z Wielkim i Potężnym Panem. Jeśli zaś przypisuje je komukolwiek, oprócz Allaha, wtedy jego przywiązanie do jedyności Boga jest niedostateczne. Podobny czyn jest małym wielobóstwem. Zgodność tego działu z naszą książką w tym, że jest wiele słów na językach ludzi, które prowadzą do tego zaprzeczenia. W tym

rozdziale mówi się o słowach, które prowadzą do małego wielobóstwa. Człowiek przypisuje łaski nie Allahowi, choć On powiedział:

وَمَا بِكُم مِّن نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ

Wszystkie dobra, które macie, - od Allaha

sura an-Nahl, ajat 53

Jest to wyraźne wskazanie na wszechogólność ('umum). Przyjście słowa w stanie nieokreślonym (nakira) w kontekście zaprzeczenia wskazuje na wszechogólność. A przed słowem w stanie nieokreślonym (nakira) przyszła partykuła «من» - /min/ - co z kolei jeszcze silniej podkreśla wszechogólność. Z tej wszechogólności nic nie jest wyłączone. Znaczy w ajacie zawiera się wskazanie na to, że wszelka łaska (mała lub wielka, wspaniała lub nędzna) jest od Allaha. Słudzy są jedynie przyczyną tego, że łaska do nich dotarła. Stworzenie nie jest tym, kto daje ci łaskę. Zaprawdę, tę łaskę obdarzył Pan. Jest to pełnia jedyności Boga. Serce monoteisty wie, że wszelka rzecz w królestwie Wszechwyższego, bądź On ją daje, bądź zabiera. Wszechwyższy Allah powiedział:

مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِن بَعْدِهِ

Nikt nie zatrzyma łaski, którą Allah otwiera ludziom. A to, co zatrzymuje, nikt nie może zesłać po Nim

sura Fatir, ajat 2

Jakakolwiek łaska od Wszechwyższego Allaha, a słudzy są jedynie przyczyną.

Dlatego obowiązkowo trzeba przypisywać łaskę Temu, kto ją daje, a nie temu, kto jest przyczyną. Przecież, jeśli Wszechwyższy Allah zechce, uczyni tak, że przyczyna przestanie działać. Jeśli przyczyną jest człowiek, wtedy serce człowieka znajduje się między palcami Wszechwyższego Allaha. Jeśli Wszechwyższy Allah zechce, zatrzyma tego człowieka, i ten przestanie być przyczyną. Szejchul-Islam (niech Allah się nad nim zmiłuje) powiedział, że jakikolwiek człowiek, wiążący swoje serce ze stworzeniem, obowiązkowo zostanie poniżony i pozostawiony bez pomocy. Obserwuje się to u większości muzułmanów. Muzułmanin obowiązkowo powinien wiązać swoje serce tylko z Allahem. Powinien wiedzieć, że wszystkie łaski są od Wszechwyższego Allaha, a słudzy są jedynie przyczyną. W tym zawiera się istota jedyności Boga.

Mudżahid powiedział, że sens tego (ajatu) jest w tym, że człowiek mówi: «Jest to - mój majątek, który odziedziczyłem po moich przodkach». Przekazał Ibn Dżarir at-Tabari w tafsirze, 14/158. Zob. też «Dar ul-Mansur», 5/155. Te słowa nie dają się pogodzić z doskonałą jedynością Boga i są przejawem wielobóstwa, ponieważ taki człowiek uważa, że ten majątek zdobył dzięki sobie i swoim przodkom. Lecz w rzeczywistości właśnie Allah obdarzył tym bogactwem jego przodków, a następnie zmiłował się nad nim samym, wyznaczając dla niego udział w dziedzictwie. Wszystko to jest łaską i szczodrością Wielkiego i Potężnego Allaha. Rodzic jest jedynie przyczyną, dzięki której człowiek zdobywa majątek. Ojcu lub posiadaczowi majątku nawet nie wolno rozdzielać dziedzictwa tak, jak mu się podoba, ponieważ w rzeczywistości cały jego

majątek nie jest wyłącznie jego własnością. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَآتُوهُم مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ

I obdarzcie ich z majątku Allaha, który wam dał

sura an-Nur, ajat 33

Majątek należy do Allaha i On go dzieli tak, jak zechce. Sługa powinien wiedzieć, że majątek, który do niego dociera z powodu jego rodziców, dociera tylko dzięki łasce Wszechwyższego Allaha. Jego ojciec, matka i krewni są jedynie przyczyną. Dlatego człowiek powinien wznosić chwałę Wszechwyższemu Allahowi za te łaski, a dopiero potem dziękować temu, kto stał się przyczyną.

'Aun ibn 'Abdullah powiedział, że te słowa odnoszą się do tego, kto mówi: «Gdyby nie taki to a taki, to by się nie wydarzyło». Przekazał Ibn Dżarir at-Tabari w tafsirze, 14/158. Jest to podobne do słów «Gdyby nie pilot, wtedy byśmy zginęli!», «Gdyby kierowca nie był profesjonalistą, wtedy zdarzyłoby się to a to», lub innych podobnych wypowiedzi, w których ludzie wiążą to, co się wydarzyło, z jego bezpośrednią przyczyną, którą może być człowiek, przedmiot, miejsce lub inne stworzenia Allaha, takie jak deszcz, woda lub powietrze. W rzeczywistości zaś, ta rzecz zdarza się zgodnie z przeznaczeniem Wszechwyższego Allaha. Dlatego sługa powinien okazywać jedyność Boga i mówić: «Gdyby nie Allah, a następnie taki to a taki...», tzn. stawiać przyczynę na drugim miejscu.

Ibn Kutajba powiedział: «Mówią: "Osiągnęliśmy to z powodu wstawiennictwa naszych bóstw"». Zob. «Szifa al-'Alil», str. 36. Gdy takim ludziom trafia się dobro, przypominają sobie, że zwracali się z modlitwami do świętych, proroków, posągów lub bożków i mówią: «Bogowie wstawili

się za nas, i dzięki temu otrzymaliśmy to dobro». Przypominają sobie swoich bogów i zapominają o tym, że tylko Allah obdarza ich dobrami, i że Allah nie przyjmuje wstawiennictwa, w którym jest choć część wielobóstwa.

Po hadisie Zajda ibn Chalida, w którym mówi się, że Wszechwyższy Allah powiedział: «Wśród Moich sług ujawnili się wierzący we Mnie i niewierzący...», - Abul-'Abbas Ibn Tajmijja pisał: «W Księdze Allaha i Sunnie jest wiele tekstów, w których Wszechwyższy potępia tych, którzy przypisują Jego dobra innym i tym samym dodają Mu współtowarzysza». Zob. «Madżmu' al-Fatawa», 8/23.

Temu rozdziałowi konieczne jest poświęcić dużą uwagę, ponieważ Allah obdarzył nas niezliczonymi łaskami, i jesteśmy zobowiązani wiązać wszystkie te szczodrości i dobra z naszym Wielkim i Potężnym Panem, wspominać Go poprzez te dobra i dziękować Mu za nie. Dla wyrażenia wdzięczności za obdarowane szczodrości człowiek powinien wiązać je z tym, kto go nimi obdarzył. Jest to - pierwszy stopień wdzięczności, o którym Wszechwyższy powiedział:

وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

I zwiastuj łaskę swojego Pana

sura ad-Duha, ajat 11

Znaczy to, że człowiek powinien mówić: «To się wydarzyło dzięki łasce Allaha. Jest to - jedna ze szczodrości Allaha». Lecz jeśli jego serce zwraca

się z wdzięcznością do stworzenia, wtedy grzęźnie w jednej z form wielobóstwa, która podważa doskonałość jego jedyności Boga.

Rozpatrywane kwestie

1. Objaśnienie poznania i zaprzeczenia łasce Allaha.

2. Coś podobnego jest rozpowszechnione u wielu na języku.

3. Podobne wypowiedzi nazywane są «zaprzeczeniem łasce Allaha».

4. W sercu człowieka mogą się połączyć dwa przeciwieństwa.

ROZDZIAŁ 42. „POSIEGO NIE RÓWNAJCIE Z ALLAHEM ŚWIADOMIE"

باب قول الله تعالى ﴿فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

W tym dziale zawiera się wskazanie na niektóre wyrażenia, w których zawiera się wielobóstwo, tzn. dodawanie Wszechwyższemu Allahowi równego. Człowiek wpada w to, przypisując łaski komukolwiek oprócz Allaha, lub przysięga nie na Allaha, lub mówi: «Tak zapragnął Allah i ty». Jest to małe wielobóstwo. Wszechwyższy Allah powiedział:

فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ

Posiego nie równajcie z Allahem świadomie

sura al-Bakara, ajat 22

Ten ajat zawiera w sobie zakaz zarówno wielkiego wielobóstwa, jak i jego małych rodzajów. Słowo «أنداد» przyszło w stanie nieokreślonym (nakira) w kontekście zakazu, a to wskazuje na wszechogólność. Wśród dodawania Allahowi równych jest to, co wyprowadza z islamu, i jest to, co z niego nie wyprowadza.

Odnośnie tego ajatu Ibn 'Abbas powiedział: «Dodawanie Allahowi równych jest wielobóstwem, które jest bardziej ukryte, niż ślady mrówki, pełznącej po czarnym, gładkim kamieniu w kompletnej ciemności nocy. Takim wielobóstwem będzie, jeśli powiesz: "Przysięgam na Allaha, twoje życie i moje życie!" lub "Gdyby nie ten pies, lub gdyby nie kaczki na podwórku,

wtedy weszliby do nas złodzieje". Czasami jeden człowiek mówi drugiemu: "Jeśli zapragnie Allah i ty..." Lub mogą powiedzieć: "Gdyby nie Allah i taki to a taki". Nie trzeba przypisywać łaski komukolwiek oprócz Allaha. We wszystkich tych wyrażeniach jest obecne wielobóstwo». Przekazał Ibn Abu Hatim w tafsirze, 1/62. Szejch Sulajman ibn 'Abdullah nazwał isnad dobrym (dżejjid).

Prawdziwa jedyność Boga osiąga się wtedy, gdy w sercu człowieka nie pozostaje nikt, oprócz Wielkiego i Potężnego Allaha. Nie ma u Niego ani współtowarzyszy, ani równych, i dlatego zakazane jest nawet przysięganie kimkolwiek, oprócz Allaha, lub mówienie: «Tak zapragnęli Allah i taki to a taki!» Te i inne podobne wyrażenia są zakazane, ponieważ muzułmaninowi przystoi wiązać zdarzające się wydarzenia z Allahem. Dozwolone są dwa stopnie w słowach, i jeden z nich jest lepszy, niż drugi, a wszystko pozostałe jest zakazane.

1 - Doskonały stopień - ﴿ الكاملة ﴾ - przypisywanie wszystkich czynów tylko Wszechwyższemu Allahowi, nawet jeśli ktoś inny jest przyczyną. Na przykład, człowiek mówi: «Gdyby nie Allah, wtedy by się to nie wydarzyło».

2 - Dozwolony stopień - ﴿ الجائزة ﴾ - na przykład, człowiek mówi: «To by się nie wydarzyło, gdyby nie Allah, a następnie taki to a taki». Ta wypowiedź nie jest sprzeczna z jedynością Boga, ponieważ podkreśla się w niej, że udział stworzeń stoi o stopień niżej od tej łaski, którą okazuje człowiekowi Allah, jednak nie jest to doskonałe. Właśnie dlatego Ibn 'Abbas powiedział: «Nie trzeba przypisywać łaski komukolwiek oprócz Allaha». Tzn. wzywa do doskonałego stopnia, a nie do dozwolonego. Co się zaś tyczy zakazanych wypowiedzi, Ibn 'Abbas powiedział, że w każdej z nich obecne są elementy wielobóstwa. Odnosi się to, na przykład, do słów: «Gdyby nie Allah i taki to a taki...», wykorzystując partykułę «و», tzn. spójnik "i". Ta partykuła wiąże jednorodne części zdania, lecz nie podkreśla różnicy w stopniu ich udziału. Co się tyczy słowa «ثم» - /a następnie/ - podkreśla różnicę w stopniu udziału i wskazuje na kolejność wydarzeń w

czasie. Jest to powszechnie znane dla wszystkich, którzy studiowali sens tych partykuł. Dlatego, jeśli człowiek powie: «Gdyby nie Allah i taki to a taki», wtedy wpadnie w mały szirk.

Przekazuje się, że 'Abdullah ibn 'Umar ibn al-Chattab opowiadał, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Ten, kto przysiągł nie na Allaha, wpadł w niewiarę lub dodał współtowarzyszy Allahowi». Przekazał at-Tirmidhi, 1535; Abu Dawud, 3251. Przysięga (اليمين) - to potwierdzenie prawdziwości własnych słów poprzez wspomnienie tego, kto jest szanowany przez tych, którzy uczestniczą w rozmowie. W języku arabskim przy wypowiadaniu przysiąg wspominane są partykuły «ب» ,«و» i «ت». Muzułmanie zobowiązani są potwierdzać prawdziwość swoich słów tylko przysięgami na imię Allaha, ponieważ tylko Wielki i Potężny Allah zasługuje na prawdziwe szacunek i wywyższanie. A co się tyczy ludzi, wtedy nie są tak wielcy, by na nich przysięgać. Dlatego kto pragnie złożyć przysięgę, niech przysięga tylko na Allaha. Jeśli zaś człowiek przysięga na kogokolwiek, oprócz Allaha, wtedy wpada w niewiarę lub wielobóstwo. Dlaczego tak? Ponieważ swoim postępkiem wywyższa stworzenie tak, jak przystoi wywyższać jednego Allaha. Przysięga nie na imię Allaha odnosi się do przejawów małej niewiary i małego wielobóstwa, lecz może doprowadzić do wielkiego wielobóstwa, jeśli człowiek zacznie wywyższać stworzenie tak, jak przystoi wywyższać Allaha, czcząc je. Poprzez przysięgę człowiek wywyższa tego, na kogo przysięga. Jeśli zaś człowiek oprócz przysiąg wywyższa człowieka, czcząc go, wtedy przekształca się to już w wielkie wielobóstwo. Przysięga nie na imię Allaha jest przejawem wielobóstwa, nawet jeśli człowiek jedynie wypowiada ją ustami, nie utwierdzając jej w duszy. Odnosi się to do ludzi, którzy często przysięgają na Proroka, Ka'bę, honor, świętych itp. Powtarzają te słowa, nie wkładając w nie ich prawdziwego sensu, i ich przysięgi można rozpatrywać jako pustosłowie, jednak wciąż odnoszą się

do przejawu wielobóstwa, ponieważ oznaczają wywyższanie stworzeń obok Wielkiego i Potężnego Allaha.

'Abdullah Ibn Mas'ud powiedział: «Wolałbym fałszywie przysiąc na Allaha, niż prawdziwie przysiąc nie na Allaha». Przekazali 'Abdur-Razzak, 15929; Ibn Abu Szajba, 12281; at-Tabarani w «al-Kabir», 8902. Tłumaczy się to tym, że przysięgi nie na imię Allaha są ciężkim grzechem i przejawem wielobóstwa. Kłamliwa przysięga też jest ciężkim grzechem, jednak mały szirk jest bardziej niebezpieczny od pozostałych ciężkich grzechów. Dlatego Ibn Mas'ud wolałby skłamać, pozostając zwolennikiem jedyności Boga, niż powiedzieć prawdę, dodając współtowarzyszy Allahowi. Nagroda za jedyność Boga jest większa, niż kara za kłamstwo, a kara za dodawanie współtowarzyszy Allahowi jest straszniejsza od kary za kłamstwo.

Chuzajfa opowiadał, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie mówcie: "Jeśli będzie miłe Allahowi i takiemu to a takiemu". Powinniście mówić: "Jeśli będzie miłe Allahowi, a następnie takiemu to a takiemu"». Przekazali at-Tajalisi, 430; Ibn Mubarak w swoim musnadzie, 180; Ahmad, 5/384; Ibn Abu Szajba, 26690; Abu Dawud, 4980; an-Nasa'i w «Sunan al-Kubra», 10821.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wskazał nam, jak właściwie się wyrażać. Nie trzeba zrównywać pragnienia sługi z pragnieniem Allaha. Sługa zobowiązany jest oczyszczać swoją mowę, by wywyższać Wszechwyższego Allaha. Serce, wywyższające Allaha, nie może wykorzystywać słów, które zrównują Allaha ze stworzeniem. Ten zakaz Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) ma charakter kategoryczny, ponieważ człowiek, stawiając pragnienie stworzenia w jednym rzędzie z pragnieniem Allaha, dokonuje małego wielobóstwa. Co się zaś tyczy słowa "następnie", wskazuje ono na to, że pragnienie sługi

zależy od pragnienia Wielkiego i Potężnego Allaha. Wszechwyższy powiedział:

وَمَا تَشَاؤُونَ إِلاَّ أَن يَشَاء اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

Lecz nie zapragniecie tego, jeśli tego nie zapragnie Allah, Pan światów

sura at-Takwir, ajat 29

Ibrahim an-Nacha'i uważał za zakazane mówić: «Uciekam się do ochrony Allaha i twojej ochrony», a dozwalał mówić: «Uciekam się do ochrony Allaha, a następnie proszę o ochronę u ciebie». Powiedział: «Dopuszczalne jest też mówić: "Gdyby nie Allah, a następnie taki to a taki...", lecz nie mówcie: "Gdyby nie Allah i taki to a taki..."».

Wykorzystanie spójnika "i" oznacza, że człowiek jednocześnie ucieka się do ochrony Allaha i ochrony Jego stworzenia. Uciekanie się do ochrony ma widoczną i ukrytą stronę. Ta ostatnia zawiera się w tym, że człowiek ze strachem i nadzieją szuka ochrony i opieki tego, do kogo zwraca się o pomoc całą duszą. Bez wątpienia, w ten sposób przystoi uciekać się tylko do ochrony Allaha.

Warto zauważyć, że wcześni muzułmanie, z reguły, nie dozwalali lub ganili czyny, które są kategorycznie zakazane. W niektórych przekazaniach te słowa nie oznaczają kategorycznego zakazu, jednak odnosi się to tylko do tych przypadków, odnośnie których nie ma jasnych świętych tekstów.

Rozpatrywane kwestie

1. Objaśnienie 22. ajatu z sury «al-Bakara» w odniesieniu do dodawania Allahowi równych.

2. Towarzysze Proroka (niech Allah będzie z nich zadowolony i niech Allah błogosławi naszego Proroka) objaśniali ten ajat, zesłany w kwestii wielkiego

wielobóstwa, w tym sensie, że obejmuje on i zakaz małego wielobóstwa.

3. Przysięga nie na Allaha jest wielobóstwem.

4. Prawdziwa przysięga nie na Allaha jest bardziej grzeszna, niż fałszywa przysięga na Allaha.

5. Różnica między spójnikiem «i» a przysłówkiem «następnie» w mowie.

ROZDZIAŁ 43. O TYM, KOGO NIE ZADOWALA PRZYSIĘGA NA ALLAHA

باب ما جاء فيمن لم يقنع بالحلف بالله

Człowiek powinien się zadowolić, jeśli ktoś potwierdził swoje słowa, składając przysięgę, gdyż jest w tym wywyższanie Wszechwyższego Allaha. Wielu z komentatorów tej książki powiedziało o tym, że tutaj ma się na myśli przysięga podczas sporów sądowych. Dlatego, jeśli sędzia prowadzi rozprawę sądową i zobowiązał kogoś do złożenia przysięgi, wtedy strona przeciwna powinna się tym zadowolić. Ci uczeni mówią, że dotyczy to tylko rozpraw sądowych. Inni zaś uczeni uznali hadis, który przyszedł odnośnie tej kwestii, za ogólny. 'Abdullah Ibn 'Umar opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie przysięgajcie na swoich ojców! Kto zaś przysiągł na Allaha, ten powinien powiedzieć prawdę, a ten, komu przysięgli na Allaha, powinien się tym zadowolić. Jeśli zaś go to nie zadowala, wtedy nie jest od Allaha». Przekazali Ibn Madżah, 2101; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 10/181. Hafiz Ibn Hadżar nazwał isnad dobrym. Zob. «Fath ul-Bari», 11/535.

Jest to ogólne orzeczenie, które dotyczy wszystkich przysiąg, czy to przysięgi w obecności sędziego, czy w innych okolicznościach. To zdanie jest bardziej właściwe, ponieważ zadowalać się przysięgą trzeba ze względu na Tego, na czyje imię się przysięga. Właśnie szacunek do Wielkiego i Potężnego Allaha zmusza sługę wierzyć temu, kto przysięga na imię Allaha, nawet jeśli jest on kłamcą. Bez wątpienia, w tym przypadku człowiek może się nie opierać na jego słowach, jednak ze względu na szacunek do Wielkiego i Potężnego Allaha, nie powinien okazywać tego, że mu nie wierzy. Tym samym potwierdzi swoje przywiązanie do jedyności

Boga i okaże szacunek Allahowi, a kłamliwa przysięga na imię Allaha nie zaszkodzi nikomu, oprócz samego kłamcy. Trzecie zaś zdanie uczonych zawiera się w tym, że to orzeczenie dotyczy tylko tego, czyja prawdomówność w przysięgach jest znana. Co się tyczy grzesznika-nieprawego, dla którego jego przysięgi są nieważne, wtedy nie jest obowiązkowe mu wierzyć, zwłaszcza jeśli są jawne przyczyny, wskazujące na to, że kłamie. «...wtedy nie jest od Allaha» - w tym wskazanie na to, że jego czyn odnosi się do ciężkich grzechów. Odnośnie tego rozdziału wśród uczonych powstały różnice zdań. Jednak szejch (niech Allah się nad nim zmiłuje) przytoczył go, by wskazać na wielkość Allaha. Jeśli człowiek przysięga na Allaha, jest zobowiązany mówić prawdę. Jest mu zakazane przysięgać na ojców lub kogokolwiek jeszcze, oprócz Wszechwyższego Allaha. A ten, komu przysięgli na Allaha, jest zobowiązany to przyjąć, wywyższając imię Wszechwyższego Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz przysięgania na ojców.

2. Nakaz zadowolenia się temu, komu przysięgają na Allaha.

3. Surowa groźba dla tego, kto się tym nie zadowala.

ROZDZIAŁ 44. O WYRAŻENIU „JEŚLI ZAPRAGNIE ALLAH I TY"

باب قول: ما شاء الله وشئت

To wyrażenie zawiera w sobie elementy wielobóstwa, ponieważ w nim pragnienie Allaha i pragnienie stworzenia stawiane są w jednym rzędzie. Wypowiadając je, człowiek dokonuje małego wielobóstwa.

Kutajla opowiadała: «Pewnego razu do Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyszedł pewien żyd i powiedział: "Dokonujecie wielobóstwa, gdyż mówicie: 'Jeśli zapragnie Allah i ty', a także przysięgacie na Ka'bę". Po tym Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nakazał, by, składając przysięgę, ludzie mówili: "Przysięgam na Pana Ka'by", a także: "Jeśli zapragnie Allah, a następnie ty"». Przekazali an-Nasa'i w «'Amal al-jaum wa-l-lajla», 986; Ahmad, 6/371; at-Tirmidhi w «'Ilal al-Kabir», 457; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 25/14; al-Hakim, 7815. Ibn Hadżar nazwał hadis autentycznym. Zob. «al-Isaba», 8/79.

W tym hadisie zawiera się bardzo ważny pożytek. Szejch powiedział: «Zrozumienie przez człowieka podobnych kwestii, jeśli to odpowiada jego namiętnościom». Żydzi są wielobożcami, mówią, że 'Uzajr - syn Allaha. Mimo że są wielobożcami, zwracają się do muzułmanów, mówiąc, że ci wpadli w wielobóstwo. Dzieje się tak dlatego, że znaleźli powód, by się przyczepić do muzułmanów. Celem żydów było poniżenie muzułmanów. Dlatego zrozumieli, z której strony się przyczepić. Muzułmanie są monoteistami, a żydzi oskarżają ich o wielobóstwo, choć sami w nie wpadli. Jednak z tego wynika, że błądzący człowiek czasami może uświadomić sobie prawdę, jeśli odpowiada ona jego namiętnościom. I jeśli

mówi właściwe słowa, wtedy muzułmanie są zobowiązani się z nim zgodzić, ponieważ powinni przyjmować prawdę od jakiegokolwiek człowieka, kimkolwiek by nie był, nawet jeśli okaże się żydem lub chrześcijaninem. Żydzi i chrześcijanie zaczęli ganić muzułmanów za wielobóstwo. Lecz prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nic nie przeszkodziło przyjąć prawdę od żydów, ponieważ wierzący powinien dążyć do prawdy, gdziekolwiek by jej nie znalazł. Przyjmujemy prawdę, nawet jeśli wyszła z ust wielobożcy, niewierzącego, nieprawego, innowatora i tak dalej. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wierzący dąży do mądrości i bierze ją, gdziekolwiek by jej nie odkrył». Ibn Madżah, 4169.

Przekazuje się od Ibn 'Abbasa, że pewien człowiek powiedział Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): "Jeśli zapragnie Allah i ty". W odpowiedzi na to Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytał go: «Czyż zrównujesz mnie z Allahem? Jeśli zapragnie Jeden Allah!» Przekazał an-Nasa'i w «'Amal al-jaum wa-l-lajla», 988.

Ibn Madżah przekazał hadis Tufajla, brata 'Aiszy ze strony matki: «Pewnego razu we śnie zobaczyłem, że podszedłem do grupy żydów i powiedziałem: "Zaprawdę, bylibyście wspaniałym ludem, gdybyście nie mówili, że 'Uzajr - syn Allaha". Odpowiedzieli: "I wy bylibyście wspaniałym ludem, gdybyście nie mówili: 'Jeśli zapragnie Allah i Muhammad'". Następnie podszedłem do grupy chrześcijan i powiedziałem im: "Zaprawdę, bylibyście wspaniałym ludem, gdybyście nie mówili, że Isa - syn Allaha". Powiedzieli: "I wy bylibyście wspaniałym ludem, gdybyście nie mówili: 'Jeśli zapragnie Allah i Muhammad'". Obudziwszy się rano, opowiedziałem o tym niektórym ludziom, a następnie przyszedłem do Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i także opowiedziałem mu o swoim śnie. Zapytał: "Czy opowiedziałeś komuś o tym?" Odpowiedziałem: "Tak". Wtedy Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) wzniósł chwałę Allahowi, podziękował Mu, a następnie powiedział: "Tufajl widział sen, o którym opowiedział niektórym z was. Wykorzystywaliście wyrażenie, którego z powodu pewnych okoliczności

nie mogłem wam wcześniej zakazać. Otóż, nie mówcie więcej: 'Jeśli zapragnie Allah i Muhammad', - a mówcie: 'Jeśli zapragnie Jeden Allah'"». Przekazali Ahmad, 5/72; ad-Darimi, 2699; al-Buchari w «Tarich al-Kabir», 4/363; Abu Ja'la, 4655; ad-Dija w «al-Muchtara», 154-155 i inni.

Z tego hadisu widać, że błądzący człowiek lub zwolennik niewłaściwego wyznania czasami może znaleźć błąd w słowach zwolennika prawdy, nawet mimo tego, że wiele z jego poglądów też jest błędnych. I jeśli udowodni mu prawdziwość swoich słów, wtedy zwolennik prawdy jest zobowiązany je przyjąć i nie odrzucać prawdy tylko dlatego, że odkrył ją mu błądzący człowiek. Zasada ahlu-s-sunna wal-dżama'a głosi, że innowacja nie jest obalana za pomocą innej innowacji, a kłamstwo nie jest obalane innym kłamstwem. Kwestie, poruszone w tym hadisie, odnoszą się do przejawów małego wielobóstwa, o czym świadczą słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Wykorzystywaliście wyrażenie, którego z powodu pewnych okoliczności nie mogłem wam wcześniej zakazać». Wielobóstwo w słowach wykorzeniano stopniowo, a wielkie wielobóstwo Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zdemaskował i zakazał od razu na samym początku swojej misji. Z demaskowaniem wielkiego wielobóstwa nie można zwlekać, a z niektórymi przejawami wielobóstwa w słowach można poczekać, jeśli tego wymagają okoliczności, po to, by z czasem można było osiągnąć jeszcze większe rezultaty. Określa to metody wezwania i konieczność stopniowego przejścia od ważniejszych kwestii do mniej ważnych. Co się zaś tyczy wielkiego wielobóstwa, wtedy jego istnienie nie może przynieść ludziom żadnego pożytku.

Rozpatrywane kwestie

1. Wiedza żydów o małym wielobóstwie.

2. Zrozumienie przez człowieka podobnych kwestii, jeśli to odpowiada jego namiętnościom.

3. Wypowiedź Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Czyż zrównujesz mnie z Allahem?» Na co więc zasługuje człowiek, który napisał następujące

wersy: «O najszlachetniejszy z ludzi! Nie mam u kogo szukać zbawienia, oprócz jak u ciebie...».

4. To wyrażenie nie jest wielkim wielobóstwem, gdyż Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «...z powodu pewnych okoliczności nie mogłem...».

5. Prawe marzenie senne jest częścią Boskiego objawienia.

6. Sen czasami może służyć podstawą dla niektórych postanowień prawnych.

ROZDZIAŁ 45. GANIĄCY CZAS OBRAŻA ALLAHA

باب من سبّ الدهر فقد آذى الله

Czas (الدهر) - na przykład, dzień i noc, tygodnie, miesiące, lata i tak dalej. Czas sam z siebie niczego nie czyni. Wszechwyższy Allah zarządza czasem. Wszyscy wiedzą, że lata same z siebie niczego nie czynią. Dlatego kto gani lata, ten w rzeczywistości gani Tego, kto zarządza tymi latami. W tym rozdziale szejch wskazał na to, że ten postępek jest sprzeczny z pełnią jedyności Boga. Zgodność tego rozdziału z tą książką jest oczywista. Ganienie czasu jest zakazane, i muzułmanin jest zobowiązany uwolnić się od takich słów, ponieważ ich wykorzystywanie podważa doskonałość jego jedyności Boga. Ignoranccy ludzie często postępują w ten sposób. Wystarczy, że zdarzy się wydarzenie, które jest im nieprzyjemne, jak zaczynają ganić czas, wiązać z nim niepowodzenia i przeklinać ten dzień, miesiąc lub rok. Bez wątpienia, to ganienie nie może być skierowane po prostu do czasu, ponieważ czas niczego nie tworzy. Wydarzenia po prostu zdarzają się w czasie, a zarządza nimi i przeznacza je Wielki i Potężny Allah. Dlatego ganiący czas w rzeczywistości obraża Wielkiego i Potężnego Allaha. To ganienie bywa różnych rodzajów. Człowiek albo poniża czas, albo go przeklina, albo go znieważa, albo przypisuje mu niedostatki i tak dalej. Wszystko to jest ganieniem. Ganienie czasu jest zakazane. Najcięższą formą ganienia jest przeklinanie czasu. Trzeba wiedzieć, że człowiek nie gani czasu, jeśli nazywa rok ciężkim, dzień - czarnym, a

miesiąc - nieudanym, ponieważ te epitety związane są z konkretnymi okolicznościami. Na przykład, Wszechwyższy Allah powiedział:

فِي أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ

...w niepomyślne dni, by dać im posmakować mąk hańby...

sura Fussilat, ajat 16

Wszechwyższy Allah opisał dni tym, że są niepomyślne. Ta niepomyślność związana jest z ludźmi, którzy zostali ukarani w te dni. Lub, na przykład, słowa Allaha:

فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ

W *dniu, którego niepomyślność trwała nieustannie*

sura al-Kamar, ajat 19

Nie jest to ganienie czasu. Te słowa oznaczają, że dzień okazał się nieudany dla konkretnego człowieka lub sprawił wiele kłopotów konkretnemu człowiekowi. Zatem, charakteryzując przedział czasu takim epitetem, człowiek faktycznie charakteryzuje wydarzenia, które się w nim

wydarzyły, i swoje położenie. Nie charakteryzuje bezpośrednio czasu, wychwalając go lub znieważając.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلاَّ حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلاَّ الدَّهْرُ

Powiedzieli: "Jest tylko nasze życie doczesne. Umieramy i rodzimy się, i niczego nas nie gubi, oprócz czasu"

sura al-Dżasija, ajat 24

Wiązanie wydarzeń z czasem jest cechą, właściwą wielobożcom - przeciwnikom jedyności Boga. Z tego wynika, że monoteiści wiążą zdarzające się wydarzenia z wolą Wielkiego i Potężnego Allaha. Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wszechmocny i Wielki Allah powiedział: "Syn Adama obraża Mnie, znieważając czas /dahr/, podczas gdy Ja jestem czasem, wszystko jest w Mojej władzy, i (z Mojej woli) dzień zastępuje sobą noc!"» Al-Buchari, 4826.

W innej wersji powiedziano: «Nie ganicie czasu, gdyż, zaprawdę, Allah jest czasem». Muslim, 2246. «Jestem czasem» - nie oznacza to, że czas jest jednym z imion Allaha. To wyrażenie jest znaczeniową kontynuacją tego, co zostało powiedziane wcześniej. Człowiek gani czas, choć czas nie ma władzy nad zdarzającymi się wydarzeniami i niczego nie tworzy. Ganiąc czas, człowiek gani Wielkiego i Potężnego Allaha, ponieważ Allah tworzy w czasie, co zechce, kierując się Swoją boską mądrością. Czas niczego nie tworzy, niczego nie pozbawia, nie daje zdrowia, nie okazuje szczodrości i tak dalej. W rzeczywistości zaś, wszystkimi sprawami zarządza Wszechwyższy Allah. Allah przemienia dzień i noc, z których składa się

czas. Ani dzień, ani noc nie wpływają na wydarzenia, i jeśli człowiek je gani, wtedy faktycznie gani Tego, kto je przemienia.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz ganienia czasu.

2. Ganienie czasu uważane jest za obrazę Allaha.

3. Rozważanie wypowiedzi: «...gdyż, zaprawdę, Allah jest czasem».

4. Ganiący czas obraża Allaha, nawet jeśli nie ma takiego celu w swoim sercu.

ROZDZIAŁ 46. O TYTUŁACH TAKICH JAK „SĘDZIA WSZYSTKICH SĘDZIÓW" I IM PODOBNYCH

باب التَّسمِّي بقاضي القضاة ونحوه

Jedyność Boga wymaga od wierzącego monoteisty wywyższania Wszechwyższego Allaha i niestawiania obok Niego nikogo ze stworzeń. Czasami człowiek opisuje stworzenie tym, czym można opisywać tylko Wszechwyższego Allaha. Na przykład, głównego sędziego w państwie mogą nazwać sędzią wszystkich sędziów. Szejch, niech Allah się nad nim zmiłuje, zwrócił uwagę na to, że zakazane jest nazywanie człowieka imionami i epitetami, które odnoszą się do Wielkiego i Potężnego Allaha. Jedyność Boga wymaga nazywania nimi jednego Allaha i nienadawania ich nikomu, oprócz Niego. Niedozwolone jest nazywanie kogoś tymi imionami, o których mowa będzie dalej. Te imiona są najgorsze i najniższe i bardziej niż wszystkie inne imiona wywołują gniew Wszechwyższego Allaha. Mowa idzie o takich tytułach, jak, na przykład, sędzia wszystkich sędziów, król wszystkich królów, szahinszach i tak dalej. Sędzią wszystkich sędziów zwykle nazywano głównego sędziego, który mógł sądzić między samymi sędziami. Takim imieniem można nazywać tylko Wszechwyższego Allaha, gdyż to właśnie On będzie sądził między sługami. On właśnie jest Sędzią wszystkich sędziów. Sługa nie powinien wykorzystywać tego słowa w odniesieniu do ludzi i nie powinien być zadowolony z takiego tytułu.

Nie wolno też nazywać człowieka królem wszystkich królów, gdyż tym można opisać tylko Wszechwyższego Allaha. Jedyność Boga wymaga od nas tego, byśmy nie nazywali nikogo tym imieniem, i by nikt nie był zadowolony, jeśli go tak przezwano. Nawet jeśli przeczytasz w niektórych książkach podobne wyrażenia, nie przekazuj ich! W «Sahihach» al-

Buchariego i Muslima przytoczony jest hadis Abu Hurajry, który słyszał, jak Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najniższym człowiekiem u Allaha jest ten, kogo nazywano królem wszystkich królów, gdyż nie ma króla, oprócz Allaha». Al-Buchari, 6206; Muslim, 2143.

Sufjan ibn 'Ujajna powiedział: «Jest to to samo, co "szahinszah"». W innej wersji powiedziano: «Ten człowiek wywoła najsilniejszy gniew Allaha i będzie najnędzniejszym człowiekiem przed Allahem w Dniu Sądu». Muslim, 2143.

Znaczy to, że całe królestwo i cała władza należą do jednego Allaha. Człowieka nie wolno nazywać Królem wszystkich królów, ponieważ to imię jest właściwe tylko Allahowi. Nikt nie posiada królestwa, oprócz Allaha, i to królestwo jest bardzo wielkie. Człowieka można nazwać właścicielem konkretnej rzeczy, jednak nie może być właścicielem wszystkiego, co istnieje. To samo odnosi się do władzy, gdyż człowiek może panować w jednym kraju, lecz nie może być królem wszystkiego, co istnieje. Człowieka można nazwać właścicielem, jeśli posiada własność, lub królem, jeśli rządzi państwem, w tym sensie, że jego wola jest w nim wykonywana. W tym przypadku jego władzę konieczne jest sprecyzować jakimś jednym krajem, nazywając go królem tego kraju itp. Jednak królem wszystkich królów w szerokim sensie jest tylko Wielki i Potężny Allah. Jedyność Boga zobowiązuje nas do nienadawania tego imienia nikomu, oprócz Niego, i niezgadzania się z tymi, którzy postępują inaczej. I nawet jeśli muzułmanin czyta o tym w jakiejś książce, nie powinien przekazywać tych słów tak, jak są napisane.

Człowiek, którego nazywa się tym imieniem, w Dniu zmartwychwstania wywoła najsilniejszy gniew Allaha i okaże się najnędzniejszym

człowiekiem, ponieważ zrównał siebie z Wielkim i Potężnym Allahem, nazywając siebie Jego imieniem.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz nazywania siebie «królem wszystkich królów».

2. Wszystkie wyrażenia, mające taki sam sens, są też zakazane, i wskazał na to Sufjan ibn 'Ujajna.

3. Zrozumienie tego, że to i podobne wyrażenia są zakazane, nawet jeśli człowiek nie ma takiego celu w swoim sercu.

4. Zrozumienie tego, że człowiek powinien odmówić podobnych tytułów ze względu na szacunek do Wszechwyższego i Wszechmocnego Allaha.

ROZDZIAŁ 47. O KONIECZNOŚCI SZACUNKU WOBEC IMION WSZECHWYŻSZEGO ALLAHA I ZMIANIE IMIENIA Z TEGO POWODU

باب احترام أسماء الله تعالى وتغيير الاسم لأجل ذلك

W tym rozdziale zwraca się uwagę na etykietę, którą zwolennik jedyności Boga zobowiązany jest przestrzegać przy zwracaniu się do Wielkiego i Potężnego Allaha w myślach i w słowach. Przecież monoteista zawsze wywyższa Wszechwyższego Allaha. Nie szydzi z rzeczy, w której jest wspomnienie Wszechwyższego Allaha. Nie mówi o Allahu po prostu tak, nie zastanawiając się nad sensem powiedzianego. Nie nazywa nikogo imionami Wszechwyższego Allaha i nawet zmienia swoje imię z tego powodu. Co się tyczy imion Wszechwyższego Allaha, jesteśmy zobowiązani je szanować i wywyższać. Do szacunku odnosi się to, że nie nazywamy nikogo tymi imionami, którymi można nazywać tylko Wszechwyższego Allaha. W niektórych przypadkach przestrzeganie tej etykiety i szacunku jest pożądane, a w niektórych przypadkach - obowiązkowe. Szanować imiona i cechy Allaha konieczne jest też po to, by nikt nie był nimi nazywany i charakteryzowany, oprócz Niego. Wraca to do wywyższania obrzędów Wszechwyższego Allaha, jak On powiedział:

وَمَن يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ

I jeśli ktoś czci obrzędowe znaki Allaha, wtedy pochodzi to z bogobojności serc

sura al-Hadżdż, ajat 32

A także:

ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُ عِندَ رَبِّهِ

Tak właśnie! Kto czci świętości Allaha, ten postępuje na swój pożytek przed swoim Panem

sura al-Hadżdż, ajat 30

«Obrzędowe znaki» - to wszystko to, co Wszechwyższy Allah nakazał wywyższać. Jego piękne imiona też odnoszą się do tych rzeczy, które nakazano nam czcić. Dlatego uczeni mówią, że zakazane jest lekceważące odnoszenie się do Jego imion, w tym wtedy, gdy są napisane w gazetach lub na papierze, nie wolno ich wyrzucać do śmieci. Jako dowód przytaczają te dwa ajaty. Abu Szurajh opowiadał, że przezwano go Abu al-Hakam («najlepszy sędzia»; dosł.: «ojciec sędziego»), i pewnego razu Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział mu: «Zaprawdę, Allah - On jest Sędzią, i do Niego należy cała władza». Abu Szurajh objaśnił: «Gdy w środowisku mojego plemienia powstawał jakiś konflikt, przychodzili do mnie, i sądziłem między nimi tak, że obie strony pozostawały zadowolone». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jest to piękne. A czy masz synów?» Ten odpowiedział: «Szurajch, Muslim i 'Abdullah». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zapytał: «A który z nich jest najstarszy?» Odpowiedział: «Szurajch». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wtedy jesteś - Abu Szurajch ("ojciec Szurajcha")». Przekazali al-Buchari w «Tarich al-Kabir», 8/227-228, i w «Adab al-Mufrad», 811; Abu Dawud, 4955; at-Tabarani w «al-Kabir», 22/179; Ibn Hibban, 405; al-Hakim, 62; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 10/145.

Arabskie słowo "hakam", oznaczające "sędzia", należy do imion Wielkiego i Potężnego Allaha, który nie zrodził i nie był zrodzony. Dlatego przezwisko

"abu al-hakam", oznaczające "ojciec sędziego", jest niestosowne. Z drugiej strony, oznacza ono "najlepszy sędzia", tzn. sędzia, który osiągnął doskonałość w rozwiązywaniu sporów między spierającymi się stronami. Nazywać w ten sposób można tego, kto posiada rzeczywistą władzę ustawodawczą, a jest nim tylko Wielki i Potężny Allah. Człowiek może być sędzią w drugorzędnym rozumieniu tego słowa. Właśnie dlatego Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie zaaprobował tego przezwiska i powiedział: «Zaprawdę, tylko Allah jest Sędzią, i tylko do Niego należy cała władza». Znaczy to, że cała władza ustawodawcza należy do jednego Allaha, i dlatego arabskie słowo "hakam", podkreślające posiadanie wszystkich cech sędziego w pełnym stopniu, może odnosić się tylko do Wielkiego i Potężnego Allaha.

Wtedy mężczyzna objaśnił Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), dlaczego ludzie nazywali go w ten sposób, i powiedział: «Gdy wśród moich rodaków powstaje konflikt, przychodzą do mnie, i sądzę między nimi tak, że obie strony pozostają zadowolone». Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jest to piękne!» Pokojowe rozwiązanie sporów między spierającymi się stronami jest piękne, lecz czy ten człowiek rozwiązywał spory na podstawie szariatu? Czy też opierał się na swoim własnym zdaniu? Oczywiście, opierał się na swoim własnym zdaniu, i mówimy, że z szacunku do Allaha nie wolno nazywać człowieka sędzią, jeśli nie sądzi ludzi zgodnie z prawami Wielkiego i Potężnego Allaha. Jeśli zaś postępuje w ten sposób, wtedy można go tak nazwać w szerokim sensie tego słowa. Nie ma w tym nic złego, ponieważ Allah nazwał sędziami tych, którzy sądzą zgodnie z muzułmańskim szariatem.

Rozpatrywane kwestie

1. Konieczność szacunku wobec imion i cech Allaha i zakaz przypisywania ich ludziom, nawet jeśli nie ma w tym specjalnego zamiaru.

2. Zmiana swojego imienia z tego powodu.

3. Wybór imienia najstarszego syna dla kunji.

ROZDZIAŁ 48. O ŻARTOWANIU Z TEGO, W CZYM JEST WSPOMNIENIE IMIENIA ALLAHA, Z KORANU LUB Z POSŁAŃCA ALLAHA

باب من هزل بشيء فيه ذكر الله أو القرآن أو الرسول

Jedyność Boga wymaga od człowieka pokory wobec Allaha, posłuszeństwa Mu słowem i czynem oraz szacunku wobec Niego, i dlatego kpiny ze wspomnienia Allaha, Koranu lub Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) są nie do pogodzenia z prawdziwą jedynością Boga. Są przeciwieństwem szanującego stosunku do Allaha. Dlatego niektórzy uczeni podzielili niewiernych na dwa rodzaje.

1 - Odwracający się - (معرضون) - Wszechwyższy Allah powiedział:

بَلْ أَكْثَرُهُمْ لا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُم مُّعْرِضُونَ

Jednak większość z nich nie wie o prawdzie i się odwraca

sura al-Anbija, ajat 24

2 - Spierający się - (معارضون) - to ci, którzy wchodzą w spory. Zaczynają się spierać, pragnąc zgasić światło Wszechwyższego Allaha.

Jedyność Boga (tauhid) - to podporządkowanie, podążanie, przyjęcie i wywyższanie. Dlatego kpiny ze wspomnienia Allaha, Koranu lub Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) są nie do pogodzenia z jedynością

Boga, gdyż są sprzeczne z wywyższaniem. Dlatego ten postępek jest wielką niewiarą, gdyż niemożliwe jest, by coś podobnego wyszło z serca monoteisty. Coś takiego dokonuje bądź hipokryta, bądź niewierzący wielobożca.

Zgodność tego rozdziału z księgą jedyności Boga jest oczywista. Kpiny ze wspomnienia Allaha, Koranu lub Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) są nie do pogodzenia z prawdziwą jedynością Boga. Wszystko to jest niewiarą, wyprowadzającą z Islamu. Człowiek szydzi z Koranu i posłańca, a Wszechwyższy Allah mówi:

وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنتُمْ تَسْتَهْزِؤُونَ (65) لاَ تَعْتَذِرُواْ قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

Jeśli ich zapytasz, koniecznie powiedzą: "Tylko gawędziliśmy i się zabawialiśmy". Powiedz: "Czyż szydziliście z Allaha, Jego ajatów i Jego Posłańca? Nie usprawiedliwiajcie się. Staliście się niewierzącymi po tym, jak uwierzyliście"

sura at-Tauba, ajaty 65-66

Poniżają Wszechwyższego Allaha, lub lekceważąco odnoszą się do tego, w czym jest wspomnienie Wszechwyższego, jak to czynią niektórzy nieprawi, którzy wypowiadają słowa, nie zwracając na nie uwagi, a te słowa wprowadzają ich na siedemdziesiąt lat do Ognia. Wszystko to (kpiny z Allaha, Jego posłańca i Koranu) jest wielką niewiarą, która wyprowadza z religii. Ta zasada nie zawsze rozciąga się na tych, którzy szydzą z religii, ponieważ ta kwestia wymaga dodatkowego objaśnienia. Jeśli człowiek szydzi z Islamu, wtedy dokonuje niewiary. Jeśli zaś gani religię (mając na myśli religię tego człowieka, z którym się spiera), przeklina ją lub szydzi z niej, lecz nie ma na myśli muzułmańskiej wiary, wtedy jego postępek nie

odnosi się do kpin z Allaha, Jego Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i Koranu. Dlatego mówimy, że niewiara będzie tylko wtedy, gdy szydzą z Allaha, Jego Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i Koranu. Jeśli zaś mowa idzie o jakiejś innej rzeczy, wtedy ta kwestia wymaga dodatkowego objaśnienia. Jeśli człowiek szydzi z religii, trzeba zapytać, co ma na myśli: religię Islam czy religię (tzn. obyczaje) tego człowieka? Na przykład, człowiek szydzi z czegoś w religii lub z jakiejś sunny, czy wychodzi z Islamu? Nie, ponieważ te kpiny mogą wracać do człowieka, a nie do samej religii. Trzeba objaśnić temu człowiekowi, że to, z czego szydzi, jest sunną proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Jeśli dowie się, że to sunna, zgodzi się z tym, i będzie kontynuował kpiny, wtedy uważa się to za kpiny z posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Także kpiny człowieka mogą być związane z Koranem, a czasami mogą nie być związane. W tym trzeba się rozeznać. Jeśli człowiek szydzi z Allaha, Jego imion, Jego atrybutów, z posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), z Koranu, wtedy to wszystko jest wielką niewiarą. Jeśli zaś te kpiny nie są związane z tymi trzema rzeczami, wtedy są zakazane, a nie wielką niewiarą.

Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنتُمْ تَسْتَهْزِؤُونَ (65) لاَ تَعْتَذِرُواْ قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

Jeśli ich zapytasz, koniecznie powiedzą: "Tylko gawędziliśmy i się zabawialiśmy". Powiedz: "Czyż szydziliście z Allaha, Jego ajatów i Jego Posłańca? Nie usprawiedliwiajcie się. Staliście się niewierzącymi po tym, jak uwierzyliście"

sura at-Tauba, ajaty 65-66

W tym ajacie mowa idzie o tych, którzy szydzą z Allaha, Jego Posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i znaków Allaha. Pod tymi znakami ma się na myśli koraniczne ajaty. I jeśli człowiek z nich szydzi, wtedy jest niewierzący, a usprawiedliwienie jego postępku tym, że chciał się tylko zabawić i pożartować, jest zupełnie bezużyteczne. Taki człowiek jest najprawdziwszym niewierzącym. Ten ajat został zesłany w sprawie hipokrytów. Co się zaś tyczy prawdziwych zwolenników jedyności Boga, wtedy nigdy nie pozwolą sobie szydzić z takich rzeczy. Jeśli zaś zacznie szydzić, wtedy jego jedyność Boga zniknie. Dlatego muzułmanie, a zwłaszcza żądający wiedzy, powinni bać się słów! Wielu ludzi mówi jakieś słowa, nawet nie zwracając na to uwagi. W tym, z czego żartują, czasami wspomnienie Wszechwyższego Allaha, czytanie Koranu i wiedza. Jest to zakazane i wpada pod słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Zaprawdę, pewien człowiek wypowiada słowo, nawet nie zwracając na nie uwagi, i wchodzi z powodu tego słowa na siedemdziesiąt lat do Ognia». At-Tirmidhi, 2314. Prosimy u Wszechwyższego Allaha o ochronę i bezpieczeństwo! Sługa obowiązkowo powinien wywyższać Wszechwyższego Allaha. Jeśli coś mówi, powinien zastanowić się nad swoją mową, zanim to powie. Język jest przyczyną zguby człowieka. Mu'az zapytał u proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «O posłańcu Allaha! Czyż będziemy zapytani nawet za to, co mówimy?» Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: «Niech straci cię twoja matka! Czyż nie wiedziałeś, że ludzie będą wrzuceni twarzami do Ognia z powodu tego, co wypowiadały ich języki?» Ahmad, 5/231; at-Tirmidhi, 2619.

Obawiajcie się Allaha w swoich mowach! Język jest najbardziej niebezpiecznym narządem, a ludzie odnoszą się do niego lekceważąco. Zwłaszcza uważaj, gdy prowadzisz mowę o religii, o wiedzy, o bliskich Allaha, o uczonych, o towarzyszach proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), o tabi'inach. Wszystko to jest bardzo niebezpieczne. Zamęt stał się wielki, a uratowany będzie tylko ten, kogo ustrzeże Wszechwyższy Allah. Ibn 'Umar, Muhammad ibn Ka'b, Zajd ibn Aslam i Katada opowiadali: «Podczas wyprawy do Tabuk pewien człowiek powiedział: "Nie

widzieliśmy większych żarłoków, kłamców i bardziej tchórzliwych w bitwie, niż ci czytacze Koranu", - mając na myśli posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i jego towarzyszy, czytających Koran. 'Auf ibn Malik zaoponował mu: "Nie tylko jesteś kłamcą, lecz i hipokrytą! Obowiązkowo poinformuję o tym posłańca Allaha". Po tym 'Auf udał się do Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), by mu o wszystkim opowiedzieć. Jednak, przyszedłszy, odkrył, że objawienie w tej sprawie go wyprzedziło. Gdy ten człowiek przybył do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), by się usprawiedliwić, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) już zebrał się w drogę i siedział na swojej wielbłądzicy. Powiedział: "O posłańcu Allaha, po prostu gawędziliśmy w drodze, by umilić jej trudy..." Ibn 'Umar opowiadał: "Wyglądał na przywiązanego do popręgu wielbłądzicy Proroka, a jego stopy uderzały o kamienie, i powtarzał: 'Po prostu gawędziliśmy i żartowaliśmy!..' Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zaś powiedział mu tylko: ﴿ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنتُمْ تَسْتَهْزِؤُونَ ﴾ "Czyż szydziliście z Allaha, Jego ajatów i Jego Posłańca?" (sura at-Tauba, ajat 65) Nie zwracał na niego uwagi i niczego nie dodał do powiedzianego"». Hadis autentyczny. Zob. szczegółowo o nim w książce «Tajsir al-'Aziz al-Hamid» w objaśnieniu tego rozdziału.

Rozpatrywane kwestie

1. Bardzo ważna kwestia zawiera się w tym, że każdy, kto pozwala sobie na podobne żarty, jest niewierzącym.

2. Takie jest objaśnienie ajatu w odniesieniu do tego, kto tego dokonał, kimkolwiek by nie był.

3. Różnica między donosem a życzliwością wobec Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

4. Różnica między miłosierdziem, które jest miłe Allahowi, a bezlitosnością wobec wrogów Allaha.

5. Kwestia tego, że nie każde usprawiedliwienie powinno być przyjęte.

ROZDZIAŁ 49. O 50. AJACIE Z SURY «FUSSILAT»

باب قول الله تعالى ﴿وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ﴾ (فصلت 50)

W tym rozdziale, jak i w poprzednich, mówi się o ważności wywyższania Wszechwyższego Allaha w swoich mowach i o tym, że łaski trzeba przypisywać Jemu i dziękować Mu za te łaski. Sługa powinien mówić: «To Wszechwyższy Allah okazał mi Swoją łaskę». Jeśli zaś człowiek ucieka się do kłamstwa w tych kwestiach, opowiada o tym, co nie odpowiada rzeczywistości, może to doprowadzić go do zguby i do tego, że Wszechwyższy Allah pozbawi go tej łaski z powodu słów. Człowiek powinien być ostrożny w swoich mowach, a zwłaszcza w tych, które związane są z Allahem, z Jego imionami i atrybutami, z Jego czynami, z Jego łaskami, z Jego sprawiedliwością i mądrością. Ostrożność w tym odnosi się do pełni jedyności Boga. Przecież ostrożność w tych kwestiach jest właściwa tylko temu, czyje serce wywyższa Wszechwyższego Allaha. Wie, że Wszechwyższy Allah go widzi. Wszechwyższy Allah, On - Ten, kto dał człowiekowi łaskę! On bardziej godny jest tego, by Go wywyższano!

Bardziej godny jest miłości, niż wszyscy pozostali. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِن بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَى رَبِّي إِنَّ لِي عِندَهُ لَلْحُسْنَى فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ

Jeśli damy mu skosztować miłosierdzia od Nas po tym, jak dotknie go nieszczęście, wtedy koniecznie powie: "To - dla mnie, i nie myślę, że nastanie Godzina. Jeśli zaś zostanę zwrócony do mojego Pana, wtedy u Niego obowiązkowo będzie dla mnie przygotowane najlepsze". Koniecznie oznajmimy niewierzącym o tym, co uczynili, i damy im skosztować srogich mąk

sura Fussilat, ajat 50

Mudżahid powiedział, że to objawienie zostało zesłane o tych, którzy mówią: «Zarobiłem to własną pracą i na to zasłużyłem». Człowiek przypisał tę łaskę sobie. Oświadcza, że sam zasłużył na to bogactwo, które posiada. Nie uważa, że Wielki i Potężny Allah okazał mu łaskę, ponieważ uważa, że jest godny wszystkich tych dóbr. Dotyka to tych, których wiara jest słaba. Obowiązkowo trzeba wiedzieć, że sługa jest biedny i niczego nie jest godny u Wszechwyższego Allaha. A Pan jest godny tego, by sługa Mu dziękował, wspominał Go i przypisywał Mu wszystkie łaski. Co się zaś tyczy sługi, wtedy niczego nie jest godny w tym życiu. Podobnych wyrażeń jest bardzo wiele wśród ludzi. Na przykład, lekarz mówi: «Dzięki mojej pracy wyzdrowiał ten chory». Ibn 'Abbas powiedział, że taki człowiek mówi: «Sam sobie zapewniłem tę łaskę». Cechy, wspomniane w powyższym ajacie, odnoszą się do dwóch kategorii ludzi. Jedni z nich wiążą wszystkie swoje osiągnięcia z własnymi wysiłkami i w ogóle nie

uznają łaski Allaha. Drudzy zaś uważają, że Allah obdarzył go tymi łaskami, ponieważ jest tego godny, i ponieważ Allah był zobowiązany postąpić w ten sposób. Właśnie tak sądzą niektórzy zwiedzeni ludzie. Zapominają, że to Wszechwyższy Allah okazuje łaskę Swoim sługom. Gdyby Wszechwyższy Allah rozliczył człowieka za jego czyny, wtedy człowiek niczego by nie był godny. Dlatego sługa obowiązkowo powinien przypisywać wszystkie łaski Wszechwyższemu Allahowi. Powinien czuć, że Allah niczym mu nie jest zobowiązany. Wszechwyższy Allah jest godny naszej czci, naszej wdzięczności, naszego szacunku, a sługa zawsze pozostanie biednym grzesznikiem. Spójrz na Abu Bakra as-Siddika (niech Allah będzie z niego zadowolony)! Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nauczył go słów na końcu modlitwy: «O Allahu! Byłem bardzo niesprawiedliwy wobec siebie, a nikt oprócz Ciebie nie wybacza grzechów, dlatego wybacz mi je». Al-Buchari, 8387; Muslim, 2705. Jeśli Abu Bakr (niech Allah będzie z niego zadowolony) mówi podobne słowa, to co powiedzieć o takich, jak my? Jak więc człowiek myśli, że jest czegoś godny?

Do pełni jedyności Boga odnosi się to, że sługa szanuje Wszechwyższego Allaha i Go wywyższa. Nie ma przekonania o tym, że jest godny jakichś łask. Czyny sługi są przyczyną zdobycia przez niego dóbr doczesnych. Czasami te przyczyny nie przynoszą żadnych rezultatów, a czasami sprzyjają zdobyciu dóbr doczesnych, lecz dzieje się to za pozwoleniem Wielkiego i Potężnego Allaha. Zatem są one łaską Allaha, którą obdarza, kogo zechce.

Wszechwyższy Allah powiedział:

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَى عِلْمٍ عِندِي

Powiedział: "Wszystko to zostało mi dane dzięki wiedzy, którą posiadam"

sura al-Kasas, ajat 78

Jest to historia Karuna. Wszechwyższy Allah mówi:

إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِن قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوأُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ

Zaprawdę Karun był z ludu Musy, lecz ich uciskał. Daliśmy mu tyle skarbów, że klucze od nich były ciężkie nawet dla kilku silaczy

sura al-Kasas, ajat 76

Katada powiedział, że te słowa oznaczają "dzięki mojej wiedzy o tym, jak można zarobić". Przekazał Ibn Abu Hatim w tafsirze, 17123.

W ten sposób postępuje wielu z tych, których Allah wzbogacił. Przypisują wszystkie te łaski sobie. Mówią: «Jestem profesjonalistą, jestem rozumny, wiem, gdzie zarobić zysk». Zapomnieli, że to Wszechwyższy Allah okazał im tę łaskę, i gdyby Allah nie pozwolił przyczynie działać, wtedy ten człowiek niczego by nie osiągnął. Dlatego sługa powinien zapomnieć o sobie i wiedzieć, że nie ma siły ani mocy u nikogo, oprócz Wszechwyższego Allaha. Te słowa odnoszą się do skarbnic Raju.

Ten rozdział został przytoczony po to, by człowiek uwolnił się od podobnych słów i przekonań. Jedyność Boga wymaga, by człowiek był poniżony i pokorny przed Allahem. Powinien wiedzieć, że Allah niczym mu nie jest zobowiązany. Niektórzy inni komentatorzy powiedzieli: «Jest to dzięki temu, że Allah zna mnie jako człowieka, godnego tego», - co pod względem sensu jest identyczne z wypowiedzią Mudżahida: «Zostało mi to dane w znak szacunku». Przekazali Ibn Abu Hatim, 17125 i Ibn Dżarir w tafsirze, 12/24.

Jedni z nich uważają, że samodzielnie zdobywają dobra doczesne, i mówią, że wiedzą, jak można zarobić pieniądze. A gdy powołuje się ich na wysokie

stanowisko, mówią, że stało się to dzięki ich wysiłkom.

Abu Hurajra opowiadał, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Niegdyś żyło trzech synów Israela: trędowaty, łysy i ślepy. Chcąc ich poddać próbie, Allah posłał do nich anioła. Podszedłszy do trędowatego, anioł zapytał go: "Czego by chciał najbardziej?" Trędowaty odpowiedział: "Czystej, przyjemnego koloru skóry, i by zniknął ten wstręt, który żywią do mnie ludzie". Anioł dotknął jego ciała i oczyściła się jego skóra, stając się czysta i przyjemnego koloru. Po tym anioł zapytał go: "A jaki majątek chciałbyś posiadać?" Odpowiedział: "Wielbłądy lub krowy". I dano mu wielbłądzicę cielną, i anioł powiedział: "Niech będzie ci w niej błogosławieństwo Allaha". Przyszedłszy do łysego, anioł zapytał go: "Czego by chciał najbardziej?" Łysy odpowiedział: "Pięknych włosów, i by zniknął ten wstręt, który żywią do mnie ludzie". Anioł dotknął jego głowy, i zniknęła jego choroba, i dano mu piękne włosy. Następnie zapytał go: "A jaki majątek chciałbyś posiadać?" Odpowiedział: "Krowy". I dano mu krowę cielną, i anioł powiedział: "Niech będzie ci w niej błogosławieństwo Allaha". Przyszedłszy do ślepego, anioł zapytał go: "A czego chcesz najbardziej?" Ślepy odpowiedział: "By Allah zwrócił mi wzrok, i bym mógł widzieć ludzi". Anioł go dotknął, i Allah zwrócił mu wzrok. Następnie anioł zapytał go: "A jaki majątek chciałbyś posiadać?" Odpowiedział: "Owce". I dano mu owcę w ciąży. Następnie zwierzęta się rozmnożyły, i u jednego pojawiło się stado wielbłądów, u drugiego - stado krów, a u trzeciego - stado owiec.

Następnie anioł w postaci trędowatego zjawił się u pierwszego z nich i powiedział: "Jestem - biednym podróżnym, w drodze skończyły mi się zapasy, i nikt mi dzisiaj nie zdoła pomóc, oprócz Allaha, a następnie ciebie. W imię Tego, który obdarzył cię przyjemnym wyglądem i czystą skórą, a także tym majątkiem, proszę cię, byś dał mi jednego wielbłąda, bym mógł kontynuować swoją drogę". Odpowiedział: "Lecz przecież to nie należy tylko do mnie samego..." Wtedy anioł powiedział mu: "Zdaje się, że cię poznałem! Czyż nie byłeś trędowatym i pogardzanym przez wszystkich biedakiem, a następnie Allah, Wszechmocny On i Wielki, obdarzył cię tym

bogactwem?" Odpowiedział: "Nie, odziedziczyłem to w spadku". Anioł powiedział: "Niech zwróci cię Allah do poprzedniego stanu, jeśli kłamiesz!"

Następnie zjawił się u drugiego w postaci łysego i powiedział mu to samo, co mówił pierwszemu, lecz ten odpowiedział tak samo, jak poprzedni. Anioł powiedział mu: "Niech zwróci cię Allah do poprzedniego stanu, jeśli kłamiesz!"

Następnie anioł zjawił się u trzeciego w postaci ślepego i powiedział: "Jestem - biednym podróżnym, w drodze skończyły mi się zapasy, i nikt mi dzisiaj nie zdoła pomóc, oprócz Allaha, a następnie ciebie. W imię Tego, który zwrócił ci wzrok, proszę cię, byś dał mi na drogę jedną owcę, bym mógł kontynuować swoją drogę". Odpowiedział: "Byłem ślepy, lecz Allah zwrócił mi wzrok. Dlatego bierz sobie, co chcesz, i zostaw, co chcesz. Przysięgam na Allaha, nie zamierzam ci przeszkadzać wziąć to, co weźmiesz dla Allaha". Wtedy powiedział mu anioł: "Zostaw sobie swoje bogactwo, gdyż zostało wam zesłane wypróbowanie. Allah pozostał z ciebie zadowolony i rozgniewał się na twoich dwóch towarzyszy"». Al-Buchari, 3464; Muslim, 2964.

Zupełnie oczywiste, że ten hadis ma związek z tym rozdziałem. Allah obdarzył tych trzech zdrowiem i bogactwem przez Swoją łaskę. Dwaj z nich zdecydowali, że wszystkie te dobra zdobyli sami dzięki sobie, i tylko trzeci pamiętał o tym, że nadał mu je Allah. Za to Wszechwyższy obdarzył go wielkim dobrem i przedłużył jego dobrobyt, a dwóch jego towarzyszy dotknęła surowa kara. Allah obdarza sługi dobrami, po czym pozostawia je u jednych i odbiera je innym. By zachować u siebie te dobra doczesne, człowiek zobowiązany jest wywyższać swojego Pana i wiedzieć, że łaska - w Rękach Allaha, i że Allah niczym nie jest zobowiązany swoim sługom. Przeciwnie, Allah jest naszym Panem, który zasługuje na cześć,

wdzięczność i szacunek Swoich sług. Zasługuje na to, by pamiętali o Nim i wiązali wszystkie swoje sukcesy tylko z Nim.

I na koniec rozdziału chcę wam przypomnieć, byście byli ostrożni w swoich mowach. Wiedz, że wszelkie dobro jest tylko od Wszechwyższego Allaha. Nie ma siły ani mocy u nikogo, oprócz Niego. Jeśli Wszechwyższy Allah pozostawi cię bez opieki na mgnienie oka, wtedy zginiesz. أسأل الله لي ولكم النور في القلوب والصواب في الأقوال والأعمال والاعتقادات وصلى الله وسلم وبارك على نبينا محمد

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir ajatu z sury «Fussilat»: «...On, oczywiście, mówi: "To - moje..."».

2. Sens słów: «...oczywiście, mówi: "To - moje (lub dane mi)"».

3. Sens słów: «Wszystko, co mi dane, - dzięki wiedzy» z sury «al-Kasas».

4. Zdumiewająca opowieść, zawierająca wiele pouczających lekcji.

ROZDZIAŁ 50. O 190. AJACIE SURY «AL-A'RAF»

باب قول الله تعالى ﴿فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا﴾ (الأعراف 190)

Zgodność tego i poprzednich rozdziałów zawiera się w tym, że wszystkie mają jeden sens. Ich sens w tym, że wdzięczność za łaski Allaha zawiera się w tym, że przypisujemy te łaski Jemu i wznosimy Mu za nie chwałę. Powinniśmy wykorzystywać tę łaskę w tym, z czego jest On zadowolony. Powinniśmy opowiadać o łaskach. A kto przypisuje łaski sobie, ten nie wcielił jedyności Boga należycie. Nie tylko porzucił wywyższanie Wszechwyższego Allaha, lecz i przypisał sobie to, czego nie posiada. Odnosi się to też do człowieka, który przypisuje łaski komukolwiek oprócz Allaha, mówiąc: «Gdyby nie taki to a taki, to by się nie wydarzyło». Wszechwyższy Allah powiedział:

فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ

Posiego nie równajcie z Allahem świadomie

sura al-Bakara, ajat 22

A także:

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ

Poznają łaskę Allaha, a następnie ją zaprzeczają, gdyż większość z nich - niewierzący

sura an-Nahl, ajat 83

Do łask Allaha odnosi się też to, że daje słudze zdrowe dziecko, i dlatego sługa powinien Mu za to dziękować. A jeśli człowiek przypisuje tę łaskę komukolwiek oprócz Niego, wtedy jest to wskazaniem na brak wdzięczności. Odnosi się do tego też to, gdy rodzice nazywają go nie sługą Allaha ('Abdullah), a sługą kogoś innego. Może to doprowadzić człowieka do wielkiego wielobóstwa wtedy, gdy człowiek nazywa dziecko takim imieniem nie po prostu jako imię, a uważając, że w rzeczywistości powinno czcić kogoś oprócz Allaha. Jak, na przykład, niektórzy nazywają dzieci "'Abdul-Badawij", tzn. "Sługa Badawiego" i tak dalej.

Wszechwyższy Allah powiedział:

فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلاَ لَهُ شُرَكَاء فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Gdy zaś dał im obu prawe dziecko, zaczęli dodawać Mu współtowarzyszy w tym, czym ich obdarzył. Allah jest ponad to, co Mu dodają w charakterze współtowarzyszy

sura al-A'raf, ajat 190

Wielu spośród salafów uważało, że mowa idzie o Adamie i Hawie. Szejch Sulajman ibn 'Abdullah (niech Allah się nad nim zmiłuje) powiedział: «Zaprawdę, tę historię do Adama i Hawy przypisują tylko innowatorzy». Dlatego, opierając się na słowach salafów, szejch Muhammad ibn 'Abdul-Uahhab przytoczył ten rozdział. «Zaczęli dodawać Mu współtowarzyszy» - ma się na myśli językowy sens tego słowa. Dodali współtowarzyszy Allahowi w tym, czym ich obdarzył. Nazwali dziecko 'Abdul-Haris (Sługa Harisa), a Haris - to Iblis. Powiedział im: «Podporządkujcie się więc mnie, w przeciwnym razie uczynię wasze dziecko takim to a takim». Hawa, usłyszawszy to, przestraszyła się i podporządkowała się szatanowi w tym. Dlatego dodawanie współtowarzyszy było w podporządkowaniu. Adam i Hawa podporządkowali się szatanowi jeszcze wcześniej, w tym momencie, gdy skosztowali owoców drzewa. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Byli oszukani dwa razy». Zob. «Tafsir al-Kurtubi», 7/338. Jest to powszechnie znane wśród salafów. Dodawanie współtowarzyszy było w podporządkowaniu. Powszechnie wiadomo, że każdy grzesznik podporządkowuje się szatanowi. Jeśli człowiek dokonuje grzechu, jest w nim dodawanie współtowarzyszy w podporządkowaniu: bądź podąża za swoimi namiętnościami, bądź podąża za szatanem. Dlatego szejchul-Islam (niech Allah się nad nim zmiłuje) powiedział, że jakikolwiek grzech następuje z powodu tego, że sługa bądź podporządkowuje się szatanowi, bądź podporządkowuje się swoim namiętnościom. W tym jest dodawanie współtowarzyszy. Właśnie to wydarzyło się z Adamem i Hawą (pokój z nimi obojgiem), lecz nie wskazuje to na to, że jest w nich niedostatek. Nie wskazuje to też na to, że wpadli w wielobóstwo, jednak dodali współtowarzyszy w podporządkowaniu. Prorocy wpadają w małe grzechy, jak to jest znane wśród uczonych. Adam - to prorok, z którym rozmawiał Wszechwyższy Allah. Nie wskazuje to na jego niedostatek, gdyż prorocy nie pozostają przy tych grzechach, przeciwnie, spieszą się przynieść skruchę. Ogólnie, ta historia jest autentyczna i przekazań od salafów na ten temat jest wiele. Także wskazują na to ostatnie ajaty z sury «al-A'raf». Lecz niektórzy późniejsi komentatorzy Koranu powiedzieli, że nie wolno mówić, że Adam i Hawa

dodali Allahowi współtowarzyszy, i ta historia nie jest o nich. Jednak, jak objaśniliśmy, ma się na myśli dodawanie współtowarzyszy w językowym sensie. Nie jest to małe wielobóstwo. Są ustrzeżeni od wielobóstwa. A w ajacie mowa idzie o dodawaniu współtowarzyszy w podporządkowaniu. Wszechwyższy Allah powiedział:

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

Widziałeś tego, kto ubóstwił swoją zachciankę? Czyż jesteś jego opiekunem i stróżem?

sura al-Furkan, ajat 43

A także:

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ

Widziałeś tego, kto ubóstwił swoją zachciankę? Allah wprowadził go w błądzenie na podstawie wiedzy

sura al-Dżasija, ajat 23

Każdy, kto podąża za swoimi namiętnościami, tym samym się im podporządkowuje. Jest w tym ubóstwienie, jednak o takim człowieku nie mówi się, że czci nie Allaha lub że dokonuje wielobóstwa. Sługa obowiązkowo powinien wywyższać Wszechwyższego Allaha i nie podporządkowywać się nikomu, oprócz Niego.

Jak wyraźnie widać z historii, nie ma w niej żadnego poniżenia Adama i Hawy. Był to jeden z grzechów, po którym okazali skruchę. Na przykład,

to, że skosztowali owoców z zakazanego drzewa, mimo nakazu Allaha, było znacznie gorsze, niż to, o czym mówi się w tej historii. Dzieje się tak dlatego, że Wszechwyższy Allah Sam zakazał Adamowi kosztowania tych owoców. A co się tyczy tej historii, wtedy nie było tu bezpośredniego zakazu. Ibn Hazm powiedział: «Oni [salafowie] jednogłośnie zgodzili się co do tego, że jakiekolwiek imię, sens którego zawiera cześć wobec kogokolwiek obok Allaha, jak, na przykład, 'Abdu 'Amr ("sługa 'Amra"), 'Abdul-Ka'ba ("sługa Ka'by") itp., jest zakazane. Wyjątkiem [z jednomyślnego zdania] jest imię 'Abdul-Muttalib». Zob. «Maratib al-Idżma'», str. 154.

Opierając się na własnej wiedzy, Ibn Hazm poinformował, że muzułmańscy teolodzy są jednomyślni co do tego, że nazywanie człowieka sługą kogokolwiek, oprócz Allaha, jest zakazane. Co więcej, było to zakazane w prawach wszystkich Bożych proroków, ponieważ podobny czyn oznacza przypisywanie łask stworzeniom zamiast Allahowi. Jest też brakiem szacunku wobec Allaha, który jest Jedynym Panem Bogiem. Poza tym jest niewłaściwe pod względem sensu i znaczenia. Dlatego w szariacie zakazane są podobne imiona i uczeni są jednomyślni w tym. «Wyjątkiem [z jednomyślnego zdania] jest imię 'Abdul-Muttalib» - znaczy to, że teolodzy nie byli jednomyślni odnośnie zakazu tego imienia. Niektórzy teolodzy uważali, że przezwanie człowieka takim imieniem jest niepożądane, lecz niezakazane, gdyż prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) rzeczywiście powiedział: أنا النبي لا كذب أنا ابن عبد المطلب «Jestem - prorokiem, i to - nie kłamstwo. Jestem - potomkiem 'Abdul-Muttaliba» al-Buchari, 2864; Muslim, 1776.

Także ci uczeni poinformowali o tym, że niektórych towarzyszy nazywano 'Abdul-Muttalib i prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie zmienił ich imion. Lecz nie jest to dowodem. Te słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) są jedynie opisem i nie zawierają bezpośredniego wskazania na to, że stworzenie, o którym mowa, jest sługą kogokolwiek, oprócz jego Stwórcy. Są opisem, i, jak wiadomo, opisy

tego, co się wydarzyło wcześniej, mają szerszy sens, niż dokonywanie jakiegoś czynu.

Co się zaś tyczy przekazań o tym, że niektórzy towarzysze nadawali ludziom imię 'Abdul-Muttalib, wtedy w najbardziej dokładnych przekazaniach zaznacza się, że ludzi, którzy znani są pod imieniem 'Abdul-Muttalib, w rzeczywistości nazywano po prostu al-Muttalib. Tylko w niektórych przekazaniach nazywa się ich imieniem 'Abdul-Muttalib, ponieważ zdobyło ono większą znajomość, niż imię al-Muttalib. To właśnie stało się przyczyną powstania takiego błędu.

Komentując powyższy ajat, Ibn 'Abbas powiedział: «Adam ją posiadł [Ewę] i zaszła z nim w ciążę. Wtedy przyszedł do nich Iblis i powiedział: "Jestem - waszym przyjacielem, który was wyprowadził z Raju. Podporządkujcie się więc mnie, w przeciwnym razie uczynię wasze dziecko rogatym, z rogami dzikiej kozy, i rozerwie ci brzuch". Kontynuował ich zastraszanie, żądając, by nazwali go 'Abdul-Harisem (al-Haris, dosł. "oracz" - imię Iblisa). Zatem, 'Abdul-Haris oznacza "sługa Iblisa". Jednak odmówili mu podporządkowania, i dziecko urodziło się martwe. Następnie zaszła w ciążę po raz drugi, i Iblis znów przyszedł do nich i powiedział to samo. I w tym razie odmówili, i dziecko znów urodziło się martwe. Zaszła w ciążę po raz trzeci. Znów przyszedł Iblis i przypomniał im o tym, co wydarzyło się dwa razy. Tym razem miłość do dziecka nimi zawładnęła, i nazwali go 'Abdul-Harisem. Dlatego powiedziano: ﴿ جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا ﴾ "Zaczęli dodawać Mu współtowarzyszy w tym, czym ich obdarzył" (sura al-A'raf, ajat 190)». Przekazali Sa'id ibn Mansur w «as-Sunan», 973; Ibn Abu Hatim

w tafsirze, 8654. Odnośnie tego przekazania były różnice zdań, a Ibn Kasir uważał, że ta opowieść jest wzięta od ludzi Pisma. A Allah wie najlepiej!

Katada powiedział: «Współtowarzysze zostali Mu dodani w podporządkowaniu, lecz nie w czci». Przekazali Ibn Dżarir w tafsirze, 9/149; Ibn Abu Hatim w tafsirze, 8659.

Jest różnica między dodawaniem współtowarzyszy w czci a w podporządkowaniu. Wielobóstwo w czci jest wielką niewiarą, która wyprowadza człowieka z Islamu. Co się tyczy dodawania współtowarzyszy w podporządkowaniu, wtedy bywa różnych stopni, zaczynając od grzechu, kończąc na wielkiej niewierze. Ma bardzo wiele stopni. Dodawanie współtowarzyszy w podporządkowaniu może być po prostu grzechem, może być ciężkim grzechem, a może być wielką niewiarą. Dlatego uczeni rozdzielili te dwa pojęcia. Co się zaś tyczy wypowiedzi Wszechwyższego:

لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَّنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ

Jeśli dasz nam prawe dziecko, wtedy koniecznie będziemy wdzięczni

sura al-A'raf, ajat 189

Mudżahid powiedział: «Obawiali się, że nie będzie człowiekiem». Przekazał Ibn Abu Hatim w tafsirze, 8648. O tym samym wspominali al-Hasan al-Basri, Sa'id ibn Dżubajr i inni. Co się tyczy słów Hasana al-Basri, przekazuje je Ibn Abu Hatim od Ma'mara od Hasana i isnad jest słaby, przerwany. Słowa Sa'ida ibn Dżubajra przekazuje Ibn Abu Hatim, 8646. Isnad dobry (hasan). - przypis redaktora.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz wszystkich imion, sens których zawiera cześć wobec kogokolwiek, oprócz Allaha.

2. Tafsir 190. ajatu z sury «al-A'raf».

3. Jest to wielobóstwo tylko w nazwie, a nie w rzeczywistości.

4. Obdarowanie przez Allaha człowieka zdrową dziewczynką jest też Jego dobrem.

5. Salafowie podkreślali różnicę między wielobóstwem w podporządkowaniu a wielobóstwem w czci.

ROZDZIAŁ 51. O 180. AJACIE SURY «AL-A'RAF»

باب قول الله تعالى ﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى فَادْعُوهُ بِهَا﴾ (الأعراف 180)

Jest to rozdział o obowiązku wywyższania imion Wszechwyższego Allaha. Do wywyższania odnosi się też porzucenie odchylenia od prawdy w nich. Konieczne jest też zwracanie się do Allaha poprzez te piękne imiona. Piękne imiona - to takie imiona, które osiągnęły ostateczny stopień swojego piękna. Stworzenia też mają imiona, które mogą być dobre, a mogą być niedobre, lecz mimo to nie osiągną ostatecznego stopnia piękna. A to piękno zawiera się w tym, że atrybut, który wypływa z tego imienia, zawiera się w nim w rzeczywistości. Na przykład, człowieka mogą nazywać Salih (prawy), a nie jest taki. Lub człowieka nazywają Chalid (długowieczny), a przeżyje bardzo mało. Dlatego człowiek nazwany jakimś imieniem, lecz nie jest ono w odniesieniu do niego piękne. Jednak Wszechwyższy Allah opisany jest pięknymi imionami. Imiona Wszechwyższego Allaha zawierają w sobie doskonałe atrybuty, atrybuty wielkości, piękna, mocy, wielkości i tak dalej. Dlatego jeśli uczeni objaśniają ludziom imiona Wszechwyższego Allaha, wskazują jedynie na podstawy sensu tych imion. Co się tyczy pełnego sensu tych imion, wtedy nie zna go nikt, oprócz Wszechwyższego Allaha. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówił w swoich modlitwach: «Nie zdołam policzyć wszystkich pochwał, których jesteś godny, gdyż tylko Ty Sam wzniosłeś je Sobie w dostatecznej mierze». At-Tirmidhi, 3566; Ibn Madżah, 1179. Dlatego ludzie, objaśniający imiona Allaha, objaśniają jedynie ogólny sens. Co się tyczy pełnego zrozumienia tych imion, wtedy ludzie tego nie wiedzą. Wszechwyższy Allah ma też imiona, które są piękne, tylko jeśli są związane z czymś. O Allahu nie mówi się, że jest - Mówiącym (المتكلم), a wiąże się to imię z czymś, i mówi się, że jest - Mówiący to, co

zechce i kiedy zechce. Mówi zgodnie ze Swoją mądrością i pełnią sprawiedliwości. Właśnie w ten sposób ten atrybut staje się chwalebny. Także nie wolno nazywać Allaha imieniem «Czyniący» (الصانع), gdyż dokonywać można zarówno dobra, jak i zła.

Grupa uczonych podzieliła imiona Wszechwyższego Allaha na dwie grupy:

1 - Imiona piękna - (أسماء الجمال) - takie imiona, jak Kochający (al-Uadud), Miłosierny (ar-Rahim) i tak dalej.

2 - Imiona wielkości - (أسماء الجلال) - to imiona, które wskazują sługom na wielkość Allaha, na przykład, Wszechmocny (kadir) i tak dalej.

Także imiona Wszechwyższego Allaha dzielą się innym sposobem, jak o tym można przeczytać u Ibn ul-Kajjima i innych uczonych. Wierzący sługa Allaha powinien poznawać Jego imiona i atrybuty. Nie będzie pełna jedyność Boga w sercu sługi, dopóki nie pozna imion Allaha i Jego atrybutów. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَلِلَّهِ الأَسْمَاء الْحُسْنَى فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُواْ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ

U Allaha - najpiękniejsze imiona. Wzywajcie więc Go poprzez nie i porzućcie tych, którzy zaprzeczają Jego imionom. Koniecznie otrzymają zapłatę za to, co dokonywali

sura al-A'raf, ajat 180

Partykuła "lam" wskazuje na to, że Wielkiemu i Potężnemu Allahowi przystoją tylko najpiękniejsze i najdoskonalsze imiona. «Wzywajcie Go poprzez nie» - Allah jest godny, by nazywano Go nimi, i słudzy są

zobowiązani wzywać Go poprzez te imiona. Jest to - obowiązkowy przepis religii. Komentatorzy zaznaczali, że pod modlitwą i wezwaniem tutaj ma się na myśli wychwalanie i cześć, i dlatego czcimy Allaha, próbując zbliżyć się do Niego poprzez Jego piękne imiona i te wzniosłe cechy, na które one wskazują. Zgodnie z innym objaśnieniem, pod modlitwą i wezwaniem tutaj ma się na myśli prośby i modlitwy. Znaczy to, że jeśli chcemy zwrócić się do Allaha z prośbą, wtedy powinniśmy Go prosić, wspominając piękne imiona, odpowiadające rodzajowi naszej prośby. Oba wspomniane objaśnienia są właściwe. «Porzućcie tych, którzy zaprzeczają Jego imionom» - następnie Allah nakazał muzułmanom unikać tych, którzy zaprzeczają imionom Wielkiego i Potężnego Allaha. Pod zaprzeczeniem tutaj ma się na myśli odchylenie od ich prawdziwego sensu i objaśnianie ich niewłaściwym sposobem.

To odchylenie ma kilka stopni. Na przykład, jakiemuś stworzeniu przypisano imiona Wszechwyższego Allaha, jak to uczynili Arabowie. Dali imiona swoim bóstwom, i imię "al-Lat" pochodzi od słowa "ilah", a imię "'Uzza" - od imienia Allaha "'Aziz". Odnosi się do tego też to, że przypisują Allahowi syna, jak to uczynili chrześcijanie. Odnosi się do tego też zaprzeczenie imion i atrybutów Wszechwyższego Allaha. Na przykład, skrajni dżahmici, którzy zaprzeczali wszystkim imionom i atrybutom Allaha, oprócz Jego istnienia. Odnosi się do tego też to, że ludzie zniekształcają jawny sens imion i atrybutów. Tak postąpili mu'tazylici, aszaryci i im podobni.

Dlatego z odchylenia w imionach jest niewiara, a jest innowacja. Co się tyczy innowacji, wtedy jest to zniekształcenie (tawil) imion i atrybutów Wszechwyższego Allaha. A co się tyczy tego, w co wpadli dżahmici,

chrześcijanie i wielobożcy-Arabowie, wtedy jest to niewiara. Ibn Abu Hatim przytacza objaśnienie Ibn 'Abbasa do słów Allaha:

يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ

...którzy zaprzeczają Jego imionom...

sura al-A'raf, ajat 180

Ibn 'Abbas powiedział: «Są to - ci, którzy dodają Mu współtowarzyszy». Nie znaleźliśmy tego u Ibn Abu Hatima. A Allah wie najlepiej!

Ibn 'Abbas powiedział też: «Nazwa "al-Lat" pochodzi od "al-Ilah" (Bóstwo), a nazwa "al-'Uzza" - od "al-'Aziz" (Wszechmocny)». Przekazuje Ibn Dżarir w tafsirze, 9/133; Ibn Abu Hatim w tafsirze, 5/1623. Isnad bardzo słaby (da'if dżiddan).

Al-A'masz powiedział: «Oni [którzy odchylają się od prawdy] wnoszą do nich [imion Allaha] to, co się do nich nie odnosi». Isnad słaby.

Jedną z form zaprzeczenia imion i cech Allaha jest przezywanie sług imionami Allaha. Poganie, na przykład, przezwali swoje bożki imieniem al-Lat, które pochodzi od słowa "bóstwo", i al-'Uzza, które jest pochodną słowa "wszechmocny".

Rozpatrywane kwestie

1. Potwierdzenie obecności imion u Allaha.

2. Jego imiona są piękne.

3. Nakaz wzywania Allaha poprzez te imiona.

4. Nakaz odrzucania ignoranckich ludzi, którzy zaprzeczają imionom Allaha i odchylają się od prawdy w nich.

5. Objaśnienie pojęcia «odchylają się od prawdy» w odniesieniu do imion Allaha.

6. Groźba dla tego, kto odchyla się od prawdy.

ROZDZIAŁ 52. O NIEDOPUSZCZALNOŚCI WYRAŻENIA „POKÓJ (AS-SALAM) ALLAHOWI"

باب لا يقال: السلام على الله

Porzucenie tego wyrażenia jest wywyższaniem pięknych imion Wszechwyższego Allaha. As-Salam - to imię Wszechwyższego Allaha. Opisany jest tym, że jest w pełni oczyszczony od wszystkich niedostatków. Jest oczyszczony i daleki od jakiegokolwiek niedostatku. Ma absolutną doskonałość w istocie, w imionach i atrybutach. Także daje bezpieczeństwo ludziom, chroniąc ich od wszelkiego zła. Wszechwyższy Allah daje sługom bezpieczeństwo (as-salam), a słudzy nie dają Allahowi niczego, gdyż nie potrzebuje On Swoich stworzeń. Wszechwyższy Allah powiedział:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنتُمُ الْفُقَرَاء إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

O ludzie! Potrzebujecie Allaha, podczas gdy Allah - Bogaty, Godny Chwały

sura Fatir, ajat 15

Dlatego w żadnym wypadku nie wolno mówić: "Pokój (as-salam) Allahowi". Przeciwnie, mówimy: "Pokój (as-salam) nam i wszystkim prawym sługom". Zgodność tego rozdziału z księgą jedyności Boga jest oczywista. Spośród zasad zachowania jest to, że nie powinniśmy zwracać się do Allaha z podobnymi słowami. To wyrażenie nie da się pogodzić z prawdziwym przekonaniem w jedyności Boga, i jeśli człowiek wyznaje prawdziwą

jedyność Boga, wtedy jest zobowiązany go unikać, ponieważ Allah absolutnie nie potrzebuje Swoich, podczas gdy słudzy całą swoją istotą potrzebują swojego Stwórcy.

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczony jest następujący hadis Ibn Mas'uda: «Gdy byliśmy razem z Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) na modlitwie, mówiliśmy: "Pokój Allahowi od Jego sług, pokój takiemu to a takiemu...". Usłyszawszy to, Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział nam: "Nie mówcie 'salam 'ala Allah' (pokój Allahowi), gdyż, zaprawdę, Allah Sam jest as-Salamem"». Al-Buchari, 835; Muslim, 402.

Towarzysze wyrażali się tak, mimo że byli monoteistami i wiedzieli o prawach Wszechwyższego Allaha. Wypowiadali te słowa, uważając, że mogą być jedynie powitaniem. Jednak jakiekolwiek powitanie w muzułmańskim szariacie określa się jego sensem. Pragnąc Allahowi pokoju, chcieli Go powitać, i choć ich intencje były dobre, sens ich słów był niewłaściwy. Słowa "pokój Allahowi" oznaczają życzenie tego, by Allah zyskał dobrobyt dzięki Swoim sługom. Bez żadnych wątpliwości, te słowa są kłamliwe i są brakiem szacunku wobec panującego położenia Allaha, a także wobec Jego imion i cech. Dlatego Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zakazał towarzyszom wypowiadania takich słów, i ten zakaz ma charakter kategoryczny.

Jeśli to zrozumieliśmy, pójdźmy dalej i rozpatrzmy, co znaczą słowa «Assalamu 'alejkum wa rahmatullahi wa barakatuhu!» Jest to - powitanie wierzących w tym życiu i w Życiu Ostatecznym, jak powiedział Allah:

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ

W tym dniu, gdy Go spotkają, ich powitaniem będzie słowo: "as-salam!"

sura al-Ahzab, ajat 44

Niektórzy uczeni powiedzieli, że sens tych słów: «Niech wszystkie imiona Allaha będą dla ciebie», tzn. człowiek prosi o błogosławieństwo (barakat) imion Wszechwyższego Allaha i Jego atrybutów dla innego człowieka. Jest to jeden z dwóch sensów. Także z sensu tych słów: «Niech będziesz w takim bezpieczeństwie, na które wskazuje imię Allaha "as-Salam"». Wielu zaś muzułmanów, wypowiadając to słowo, nawet się nie zastanawia nad jego sensem. Człowiek mówi drugiemu: «Assalamu 'alejkum», a następnie wyrządza mu szkodę.

I tutaj chcę wskazać na ważny pożytek. Każdy żądający wiedzy, a nawet prosty człowiek, mówiąc o czymś, powinien rozumieć sens tych słów. Jeśli mężczyzna mówi o czymś, nie zastanawiając się nad sensem, wtedy wskazuje to na niedostatek w jego obyczajach. Nie powinno to pochodzić od rozumnych ludzi, nie mówiąc już o żądających wiedzy.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir słowa «salam».

2. Wskazanie na to, że jest to powitanie.

3. To powitanie jest niedopuszczalne w odniesieniu do Allaha.

4. Wskazanie na przyczynę tego.

5. Jak trzeba zwracać się do Allaha z powitaniem.

ROZDZIAŁ 53. O WYRAŻENIU „O ALLAHU, PRZEBACZ MI, JEŚLI TO JEST TOBIE MIŁE!"

باب قول: اللهم اغفر لي إن شئتَ

Te słowa oznaczają, że człowiek nie potrzebuje przebaczenia. Jakby nie chce się poniżać przed Allahem i jakby nie potrzebuje Jego miłosierdzia. W ten sposób postępują wynioślі pyszałkowie i ludzie, którzy po prostu odwracają się od Allaha. Z tego powodu te słowa nie dają się pogodzić z doskonałą jedynością Boga i są sprzeczne z szanującym stosunkiem do panującego położenia Wielkiego i Potężnego Allaha. Sługa jest zobowiązany podkreślać swoją potrzebę i zależność od Pana i to, że pilnie potrzebuje przebaczenia, miłosierdzia, wyrozumiałości, szczodrości i wielkoduszności Allaha. Właśnie dlatego szejch wspomniał w tym rozdziale następujący hadis.

W «Sahihu» al-Buchariego przytoczony jest hadis Abu Hurajry o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Niech żaden z was nie mówi: "O Allahu, przebacz mi, jeśli to jest Tobie miłe!" lub "O Allahu, zmiłuj się nade mną, jeśli to jest Tobie miłe!" Konieczne jest wytrwale prosić o pożądane, gdyż nic nie może zmusić Allaha do niczego». Al-Buchari, 6339; Muslim, 2679.

W wersji u Muslima powiedziano, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) mówił: «Wytrwale proście o pożądane, gdyż wszystko to, co daje, niczego Go nie kosztuje».

Człowiek powinien prosić Allaha wytrwale, podkreślając swoją potrzebę i poniżając się przed swoim Panem. Nie powinien zwracać się z prośbami tak, jakby nie potrzebował miłosierdzia Allaha, i nie powinien okazywać

wyniosłości. Zwłaszcza dotyczy to tego, kto prosi o coś najbardziej wielkiego, tzn. o przebaczenie Wszechwyższego Allaha i Jego miłosierdzie. «...nic nie może zmusić Allaha do niczego» - nikt nie jest zdolny zmusić Allaha do czegokolwiek, ponieważ jest bogaty, samowystarczalny, potężny, władny i wszechmocny. Wszystko to jest wynikiem doskonałości boskich imion i cech. Dlatego zakazane jest słudze zwracać się z podobnymi słowami do swojego Pana. Niektórzy uczeni powiedzieli, że dotyczy to tylko tej modlitwy, w której jest bezpośrednie zwrócenie się do Allaha. Na przykład, dozwolone jest mówić: «Niech Allah go przebaczy, jeśli zechce», gdyż w tej modlitwie nie ma bezpośredniego zwrócenia się do Allaha. Jednak bardziej właściwe pod względem etykiety (adabu) jest to, że w ogóle nie trzeba wykorzystywać tego słowa, gdyż przyczyna zakazu jest ogólna i obejmuje wszystkie sytuacje.

Tutaj stosowne jest dotknąć słów Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «To będzie dla ciebie oczyszczeniem, jeśli będzie to miłe Allahowi!» Al-Buchari, 3616. Te słowa nie są modlitwą, a są opisem. Oznaczają, że choroba oczyści człowieka, jeśli będzie to miłe Allahowi. Zatem, różnią się zasadniczo od modlitwy i prośby.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz mówienia «In sza Allah» podczas modlitwy.

2. Wskazanie przyczyn tego zakazu.

3. Wypowiedź Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Konieczne jest wytrwale prosić o pożądane...».

4. Konieczność wzmacniania życzenia zwracającego się z modlitwą.

5. Wskazanie na przyczyny tego.

ROZDZIAŁ 54. O NIEDOZWOLONOŚCI WYRAŻEŃ „MÓJ SŁUGA" LUB „MOJA SŁUŻĄCA"

باب لا يقول: عبدي وأمتي

Ten rozdział, jak i poprzednie, opowiada nam o konieczności wywyższania Wszechwyższego Allaha, Jego imion i atrybutów. Wywyższanie Wszechwyższego Allaha odnosi się do pełni jedyności Boga. Wcielenie jedyności Boga nastąpi tylko wtedy, gdy człowiek zacznie wywyższać Wszechwyższego Allaha. Człowiek zdoła wcielić w sobie jedyność Boga tylko wtedy, gdy przestanie wykorzystywać słowa, w których zawiera się brak szacunku wobec panowania Allaha. Każdy człowiek jest sługą Allaha: bądź dobrowolnie, bądź zmuszony. Wszyscy, którzy na niebiosach i na ziemi, są sługami Wszechwyższego Allaha. Powiedział:

إِن كُلُّ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ إِلاَّ آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا (93) لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا (94) وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا

Każdy, kto na niebiosach i na ziemi, przyjdzie do Miłosiernego tylko w charakterze sługi. On zna ich liczbę i ich policzył. Każdy z nich przyjdzie do Niego w Dniu zmartwychwstania samotny

sura Marjam, ajaty 93-95

Niewolnictwo stworzeń przed Allahem jest oczywiste, gdyż On - Pan, który zarządza sprawami. Dlatego, gdy człowiek mówi słudze: "mój sługa", jakby przypisuje ich niewolnictwo sobie. W tych słowach sprzeczność z

obowiązkową etykietą w relacjach z Allahem. Dlatego wielu uczonych zakazało podobnych wyrażeń, lecz niektórzy uznali je jedynie za niepożądane. Dlatego przyczyna tego zakazu zawiera się w tym, że ludzie powinni wywyższać Wszechwyższego Allaha.

W «Sahihach» al-Buchariego i Muslima przytoczony jest hadis Abu Hurajry o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Niech nikt z was nie mówi [swojemu słudze]: "Nakarm swojego pana", lub: "Pomóż dokonać obmycia swojemu panu". Trzeba mówić "...swojego pana" lub "...swojego gospodarza". Niech nikt z was nie mówi: "Mój sługa" lub "moja służąca", a mówi "mój młodzieniec", "moja dziewczynka" lub "mój chłopiec"». Al-Buchari, 2552; Muslim, 2249.

Uczeni różnili się zdaniem odnośnie istoty zakazu, wspomnianego w tym hadisie. Jedni uważali ten zakaz kategoryczny, a inni uważali, że postępowanie inaczej jest niepożądane, ponieważ omawiana kwestia dotyczy etykiety w zwracaniu się. Jako dowód przytoczyli ajat o historii Jusufa (pokój z nim):

اذْكُرْنِي عِندَ رَبِّكَ فَأَنسَاهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ

"Wspomnij o mnie u twojego pana (robb)". Lecz szatan zmusił go zapomnieć o wspomnieniu tego jego panu, i przebywał w więzieniu kilka lat

sura Jusuf, ajat 42

Tutaj ma się na myśli takie panowanie, które odpowiada ludzkiej istocie, tzn. pod słowem «pan» ma się na myśli właściciel. Słowo "pan" (arab. "sajjid") wolno wykorzystywać w połączeniu z ludźmi, mimo tego, że Wielki i Potężny Allah jest Panem w najszerszym sensie tego słowa. Człowiek może być czyimś panem, choć panowanie w najdoskonalszej formie nad wszystkimi stworzeniami jest właściwe tylko Allahowi.

Opierając się na tym hadisie, niektórzy teolodzy pozwalali też nazywać ludzi słowem "gospodarz" (arab. "maula"). Mimo to inni teolodzy uważali to za niepożądane. Zgodnie z najbardziej autentycznym zdaniem, do ludzi można się zwracać słowami "mój pan" i "mój gospodarz". Te cechy mogą być właściwe ludziom, i te wyrażenia różnią się od słów "mój pan (Bóg)", "mój sługa" i "moja służąca". [1]

Konieczne jest zaznaczyć, że zakaz dotyczy tego przypadku, gdy kogoś nazywa się sługą człowieka lub panem człowieka. A jeśli drugie słowo nie wskazuje na człowieka, wtedy nie ma problemów. Na przykład, Arabowie mówią: «رب الدار», tzn. właściciel domu (dosłownie: pan domu). W tych słowach nie ma mowy o czci, gdyż dom nie może nikogo czcić.

[1] - W tym rozdziale mowa idzie o zakazie określonych arabskich słów, takich jak «أمتي» ,«عبدي» i tak dalej, a na język polski te słowa przetłumaczono tylko po to, by wskazać wam na przybliżony sens, choć sam zakaz dotyczy arabskich słów.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz wyrażeń «mój sługa» i «moja służąca».

2. Sługa nie powinien zwracać się do swojego gospodarza słowami «mój pan (Bóg)», a gospodarz nie powinien mówić swojemu słudze «nakarm swojego pana».

3. Gospodarz powinien zwracać się do sługi słowami: «mój młodzieniec», «moja dziewczynka» lub «mój chłopiec».

4. Sługa zaś powinien zwracać się do swojego gospodarza słowami: «mój panie» lub «mój gospodarzu».

5. Cel tego zawiera się w wcieleniu jedyności Boga nawet w słowach.

ROZDZIAŁ 55. O TYM, ŻE NIE WOLNO ODMAWIAĆ PROSZĄCEMU W IMIĘ ALLAHA

باب لا يردّ من سأل بالله

W tym rozdziale, jak i w poprzednich, mówi się o wywyższaniu Wszechwyższego Allaha, Jego imion i atrybutów. Jego wywyższanie odnosi się do doskonałej jedyności Boga i pomaga wcielić ją w życie. Kto prosi w imię Allaha, ten prosi o coś wielkiego. Prosi o schronienie w imię Tego, kto włada wszystkim, co istnieje. Jak po tym można odmówić temu, kto prosi w Jego imię? Dlatego do obowiązkowego wywyższania odnosi się to, że nie wolno odmawiać nikomu, kto poprosił dla Wszechwyższego Allaha. Jeśli człowiek zwraca się do innych z prośbą i prosi o jej spełnienie w imię Allaha, wtedy nie wolno mu odmówić z szacunku dla Wielkiego i Potężnego Allaha. Trzeba być tym, czyje serce wywyższa Wszechwyższego Allaha i drży przy Jego wspomnieniu, jak powiedział Allah:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُم

Wierzącymi są tylko ci, których serca doświadczają strachu przy wspomnieniu Allaha

sura al-Anfal, ajat 2

Zaczynają odczuwać strach, gdy wspominają Allaha, gdyż wiedzą o Nim i o tym, czego jest godny. Dlatego, jeśli ktoś prosi monoteistę w imię Allaha, ten nie może odmówić, gdyż wywyższa Wszechwyższego Allaha.

Uczeni mówią, że bywają takie momenty, gdy ktoś poprosił w imię Allaha i obowiązkowo trzeba mu odpowiedzieć, a odmówić jest zakazane. A czasami bywają takie sytuacje, gdy odpowiedzieć mu nie jest obowiązkowe. Jest to zdanie szejchul-Islama Ibn Tajmijji (niech Allah się nad nim zmiłuje) i wielu uczonych po nim. Inni zaś uczeni mówią, że zakazane jest odmówić temu, kto poprosił w imię Allaha, w jakichkolwiek sytuacjach. A trzeci mówią, że odpowiedzieć mu jest tylko pożądane (mustahab). Rozpatrzmy zdanie szejchul-Islama. Uważa on, że odmówienie człowiekowi, który zwraca się do określonego człowieka z konkretną prośbą, jest kategorycznie zakazane. Mowa idzie o człowieku, który nie prosi o coś wszystkich po kolei, a zwrócił się właśnie do ciebie. Nie odnosi się do tego biedak, który najpierw prosi tego, potem tamtego, a potem trzeciego. Także nie odnosi się do tego ten, kto kłamie, mówiąc, że czegoś potrzebuje. Jeśli zaś człowiek nie zwraca się z tą prośbą bezpośrednio do ciebie, a zwraca się od razu do kilku ludzi, wtedy pomóc mu nie jest obowiązkowe. Dlatego mamy w tej kwestii trzy pozycje:

1 - Zakazane jest odmówić proszącemu w imię Allaha, jeśli zwraca się do określonego człowieka z konkretną prośbą. Dotyczy to tego przypadku, gdy człowiek może wykonać prośbę proszącego.

2 - Pożądane jest nie odmawiać proszącemu w imię Allaha, jeśli zwraca się nie tylko do ciebie, a do wielu ludzi.

3 - Dozwolone jest odmówić proszącemu w imię Allaha, jeśli człowiek wie, że ten, kto go prosi, jest kłamcą.

'Abdullah Ibn 'Umar opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Jeśli ktoś poprosił u was o coś w imię Allaha, wtedy mu dajcie; jeśli ktoś poprosił u was o schronienie

w imię Allaha, wtedy mu je udzielcie; jeśli ktoś was zaprosił (w gości), wtedy mu odpowiedzcie; jeśli ktoś wam wyświadczył dobro, wtedy mu podziękujcie, a jeśli nie znajdziecie czym mu podziękować, wtedy zróbcie za niego du'a, dopóki nie uznacie, że mu podziękowaliście». Przekazali at-Tajalisi, 1895; Ahmad, 2/68; al-Buchari w «Adab al-Mufrad», 216; Abu Dawud, 1672; an-Nasa'i, 5/82; Ibn Hibban, 3408; al-Hakim, 1/412.

«Jeśli ktoś poprosił u was o schronienie w imię Allaha, wtedy mu je udzielcie» - jeśli człowiek prosi o pomoc i opiekę w imię Allaha, wtedy trzeba mu okazać opiekę, ponieważ uciekł się do imienia Tego, który najbardziej zasługuje na to, by Jego imieniem prosić o ochronę i opiekę. Przekazuje się od 'Aiszy, niech Allah będzie z niej zadowolony, że gdy córkę al-Dżauna wprowadzono (jako narzeczoną) do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), zawołała: «Uciekam się do ochrony Allaha od ciebie!» - i wtedy prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Uciekłaś się do ochrony Wielkiego, więc wracaj do swojej rodziny». Al-Buchari, 5254. Uciekła się do Allaha od niego i prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) ją zostawił. «Jeśli ktoś was zaprosił (w gości), wtedy mu odpowiedzcie» - większość uczonych uważała, że dotyczy to tylko zaproszenia na wesele. Co się zaś tyczy zaproszeń z innych okazji, wtedy odpowiadanie na nie jest pożądane.

«Jeśli ktoś wam wyświadczył dobro, wtedy mu podziękujcie» - jeśli zaś człowiekowi wyświadczono dobro, wtedy powinien odpowiedzieć na nie takim samym dobrem. Jeśli człowiekowi kiedyś pomógł pieniędzmi, wtedy też powinien podziękować pieniędzmi. Jest to nakazane po to, by sługa mógł oczyścić swoje serce, i wtedy, wspominając o wyświadczonej mu przysłudze, nie będzie odczuwał poniżenia lub pokory przed innym stworzeniem. Lecz jeśli nie może odpowiedzieć swojemu dobroczyńcy równoważnym dobrem, wtedy powinien się za niego modlić, dopóki nie zdecyduje, że już mu podziękował. Wejść na tak wysoki stopień mogą

> tylko szczerzy wierzący, prawdziwie przekonani w jedyności Boga, i prosimy Allaha, by uczynił nas jednymi z nich.
>
> **Rozpatrywane kwestie**

1. Konieczność udzielenia schronienia temu, kto o nie prosił w imię Allaha.

2. Konieczność spełnienia prośby proszącego w imię Allaha.

3. Konieczność odpowiedzi na wezwanie tego, kto zaprasza w gości.

4. Konieczność podziękowania temu, kto wyświadczył wam dobro.

5. Jeśli człowiek nie ma możliwości podziękować, wtedy konieczne jest zrobić za niego du'a.

6. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...Dopóki nie uznacie, że mu podziękowaliście».

ROZDZIAŁ 56. OBLICZEM ALLAHA MOŻNA PROSIĆ TYLKO O RAJ

بابٌ لا يُسأل بوجه الله إلا الجنة

«Oblicze» - (وجه) - to atrybut istoty Wszechwyższego Allaha. Jest opisany atrybutem Oblicze (uadżh) tak, jak przystoi Jego wielkości. Potwierdzamy podstawy sensu, jednak wygląd tego Oblicza pozostawiamy Temu, który o tym wie. Potwierdzamy ten atrybut bez upodobnienia i zaprzeczenia, jak powiedział Allah:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Nie ma nic Jemu podobnego, a On - Wszechsłyszący, Wszechwidzący

sura asz-Szura, ajat 11

«Raj» - (الجنة) - to siedziba, którą przygotował Wszechwyższy Allah dla tych ze Swoich sług, którzy odpowiedzieli posłańcom, wyznawali jedyność Boga i dokonywali prawych czynów. Jest to najwspanialsze z tego, o co można prosić, gdyż wejście do Raju jest najwspanialszym z tego, co może uradować sługę. Dżabir ibn 'Abdullah opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Obliczem Allaha można

prosić tylko o Raj». Przekazali Abu Dawud, 1671; al-Bajhaki, 4/199 i inni. Hadis słaby.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz proszenia o cokolwiek obliczem Allaha, oprócz najwyższego celu - Raju.

2. Potwierdzenie atrybutu Oblicze (uadżh).

ROZDZIAŁ 57. O WYRAŻENIU „GDYBY..."

باب ما جاء في اللو

Serce monoteisty nie zdoła wcielić w sobie jedyności Boga, dopóki nie dowie się, że każda rzecz następuje zgodnie z przeznaczeniem Wszechwyższego Allaha, a czyny sługi są jedynie przyczyną. Jeśli Wszechwyższy Allah coś przeznaczył, wtedy koniecznie się to wydarzy. Cokolwiek by nie czynił sługa, nie zdoła przekroczyć granic tego, co przeznaczył Allah. Jeśli sługa to zrozumie, wtedy jego serce zawsze będzie wywyższało Wszechwyższego Allaha. Nigdy w jego sercu nie powstanie pragnienie, by to, co się z nim wydarzyło, wydarzyło się inaczej. Nie zapragnie, by przeszłość się zmieniła. Przecież wie, że koniecznie będzie tak, jak przeznaczył Allah. Sługa nie może wrócić do przeszłości i zmienić położenie. I dlatego, gdy człowiek mówi: "Gdyby...", lub wykorzystuje jakieś inne słowa, wskazujące na żal z powodu przeszłości, to osłabia jego serce. Taki człowiek wiąże serce z przyczynami. Pełnia jedyności Boga zawiera się w tym, że człowiek nie zastanawia się nad tym, co wydarzyło się w przeszłości. Na przykład, w przeszłości ze sługą wydarzyło się jakieś nieszczęście, zakazane jest mu mówić: "Gdybym wtedy uczynił tak to a tak, wtedy byłoby tak". Przeciwnie, powinien znosić te trudy, okazując cierpliwość, i być zadowolony z czynów Allaha. A jeśli zaś mowa idzie o poprzednich grzechach, człowiek powinien się spieszyć przynieść

skruchę, a nie mówić: "Gdybym uczynił tak, wtedy byłoby tak". Jak powiedział Allah:

وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى

Zaprawdę wybaczam tym, którzy okazali skruchę, uwierzyli, zaczęli postępować prawo, a następnie poszli prostą drogą

„Ta Ha" 20:82

Szatan wchodzi do serca i zmusza sługę myśleć źle o Panu i Jego przeznaczeniu. Jeśli człowiek zaczyna myśleć źle o Allahu, staje się słaba jego jedyność Boga. Autor napisał ten rozdział, ponieważ wielu ludzi wyraża niezadowolenie przeznaczeniem, wiążąc je z własnymi czynami. Uważają, że gdyby postąpili inaczej, wtedy to, co się wydarzyło, mogłoby się nie wydarzyć, choć Wielki i Potężny Allah od początku przeznaczył wszystkie czyny i ich rezultaty, i wszystko na świecie dzieje się zgodnie z Jego boską mądrością.

Wszechwyższy Allah powiedział:

يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا

Mówią: "Gdybyśmy mieli jakiś udział w tej sprawie, wtedy nie bylibyśmy tutaj zabici"

sura Ali 'Imran, ajat 154

A także:

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا

Są to ci, którzy powiedzieli swoim braciom, podczas gdy sami siedzieli w domach: "Gdyby nas posłuchali, wtedy nie byliby zabici"

sura Ali 'Imran, ajat 168

Wspominaliśmy już o zakazaności wyrażenia "gdyby", a te dwa ajaty są dowodami. Przyczyna tego zakazu zawiera się w tym, że wykorzystywanie tego wyrażenia jest cechą, właściwą hipokrytom. Te ajaty opowiadają nam o bitwie pod Uhud, jak to jest znane. Jeśli to słowo jest oznaką hipokrytów, wtedy w konsekwencji jest zakazane. W «Sahihu» Muslima przytoczony jest hadis Abu Hurajry o tym, że posłaniec Allaha powiedział mu: «Bądź wytrwały w tym, co przynosi ci pożytek, proś o pomoc u Allaha i w żadnym wypadku się nie poddawaj przed trudnościami. Jeśli zaś coś ci się przydarzyło, wtedy nie mów: "Gdybym uczynił tak to a tak, wtedy byłoby tak to a tak". Powiedz jedynie: "To przeznaczył Allah i On uczynił tak, jak Mu było miłe", ponieważ "gdyby" otwiera możliwość dla intryg Szatana». Muslim, 2664.

Jeśli człowieka spotkało nieszczęście, wtedy jest mu kategorycznie zakazane mówić: "Gdybym uczynił tak to a tak, wtedy byłoby tak to a tak", - ponieważ to wyrażenie otwiera drzwi dla szatana i osłabia przekonanie sługi. Sługa zaczyna myśleć, że mógłby coś zmienić w przeznaczeniu, choć w rzeczywistości jest to niemożliwe. Jeśli Wszechwyższy Allah coś przeznaczył, wtedy koniecznie się to wydarzy. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nauczył nas słów: قدر الله و ما شاء فعل «To przeznaczył Allah i On uczynił tak, jak Mu było miłe». Odnosi się to do

wszystkich słów, które wyrażają żal z powodu tego, co wydarzyło się w przeszłości.

Co się zaś tyczy wypowiedzi o wydarzeniach w przyszłości, wtedy wykorzystywanie takich wyrażeń w podstawie jest dozwolone, jeśli są związane z dobrymi czynami i oznaczają nadzieję na pomoc Allaha w dokonaniu tych czynów. Jednak zakazane jest wykorzystywanie tego wyrażenia, jeśli człowiek mówi o wydarzeniach w przyszłości z dumą i wyniosłością, ponieważ w jego słowach pojawiają się elementy pysznego stosunku do boskiego przeznaczenia.

Rozpatrywane kwestie

1. Sens ajatów 154 i 168 z sury «Ali 'Imran».

2. Jawny zakaz wypowiadania wyrażenia «gdyby...» w przypadku jakiejś nieprzyjemności.

3. Przyczyną tego jest to, że przy wykorzystaniu tego wyrażenia otwiera się możliwość dla intryg Szatana.

4. Piękne słowa, które konieczne jest wypowiadać w takich przypadkach.

5. Nakaz wytrwałego dążenia do pożytecznego, prosząc przy tym o pomoc u Allaha.

6. Zakaz tego, co jest przeciwieństwem tego, tzn. okazywania słabości i bezsilności.

ROZDZIAŁ 58. O ZAKAZIE GANIENIA WIATRU

باب النهي عن سب الريح

Wiatr jest jedynie stworzeniem Wszechwyższego Allaha. Wszechwyższy Allah kieruje wiatr tam, dokąd zechce. Sam wiatr, jak i czas, niczym nie włada i niczym nie zarządza. Ganiąc wiatr, jak i ganiąc czas, człowiek obraża Wielkiego i Potężnego Allaha, ponieważ Allah zsyła wiatry według Swojego uznania. Czasami wiatr przynosi ze sobą coś nieprzyjemnego, by słudzy zastanowili się nad skruchą. A czasami wiatry, które zesłał Allah, przynoszą wielki pożytek.

Ten rozdział wskazuje nam na zakaz znieważania wiatru, podobnie do rozdziału o czasie, który studiowaliśmy wcześniej. Ten dział jest bardzo podobny do tamtego. Jednak przytoczono go osobno od tamtego rozdziału, gdyż ludzie często w to wpadają. Ganienie wiatru jest zakazane, i ten zakaz ma charakter kategoryczny. Rozciąga się to zarówno na znieważanie wiatru, jak i na jego przeklinanie. Lecz człowiek nie gani wiatru, jeśli nazywa go silnym lub opisuje go cechami, które są niedobre

dla tych, którzy trafiają pod ten wiatr. Przyszło to w słowach Wszechwyższego Allaha:

وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ (6) سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا

Lud 'Ad zaś zgubiono mroźnym, gwałtownym wiatrem. Allah uczynił go szalejącym nad nimi przez siedem nocy i osiem dni nieprzerwanie

sura al-Hakka, ajaty 6-7

Wiatr opisany jest tym, że był mroźny i gwałtowny. Jak powiedział Allah:

مَا تَذَرُ مِن شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلاَّ جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيمِ

Wiatr zamieniał w podobieństwo prochu wszystko, na co się natknął

sura az-Zarijat, ajat 42

Podobny opis nie odnosi się do naszego rozdziału.

Ubajj ibn Ka'b opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie ganicie wiatru. Jeśli zobaczyliście w nim to, co jest wam nieprzyjemne, wtedy powiedzcie: "O Allahu, prosimy u Ciebie o dobro tego wiatru, dobro, które ze sobą niesie, i dobro, które mu nakazano czynić, i uciekamy się do Ciebie od zła tego wiatru, zła, które ze sobą niesie, i zła, które mu nakazano czynić"». Ahmad, 5/123; Ibn Abu

Szajba, 6/27; al-Buchari w «Adab al-Mufrad», 719; at-Tirmidhi, 2252; an-Nasa'i w «Sunan al-Kubra», 6/231-232; al-Hakim, 2/298.

Ten hadis świadczy o tym, że Wielki i Potężny Allah zsyła wiatry według Swojego pragnienia i nakazuje im omijać tych, kogo zechce. Zatem, wiatry są w pełni podporządkowane woli Wielkiego i Potężnego Allaha. Wszechwyższy Allah ustanowił aniołów, którzy zarządzają wiatrami zgodnie z Jego wolą. Wiatry mogą być dobre, a mogą służyć jako kara. Gdy prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) widział coś na niebie, zaczynał wychodzić z domu, a następnie znów wychodzić, obserwując niebo. Uspokajał się dopiero wtedy, gdy zaczynał padać deszcz. Pewnego razu 'Aisza zwróciła jego uwagę na to, i prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Nie wiem, być może z nami będzie to samo, co i z ludźmi, słowa których przytacza się w tym ajacie, gdzie mówi się: ﴿ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُم بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ (24) تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا ﴾ "Gdy zaś zobaczyli karę w postaci chmury, nadciągającej na ich doliny, powiedzieli: 'To - chmura, która ześle na nas deszcz'. O nie! Oto to, o co się spieszyliście, - wiatr, niosący ze sobą bolesne cierpienia. Niszczy wszelką rzecz na rozkaz swojego Pana" (sura al-Ahkaf, ajaty 24-25)». Al-Buchari, 3206.

Dlatego, jeśli coś podobnego się dzieje, obowiązkowo trzeba się obawiać Wszechwyższego Allaha. Wszechwyższy Allah przypomina sługom o Sobie bądź poprzez coś dobrego, bądź poprzez karę. Jeśli człowiek zobaczy coś nieprzyjemnego, powinien zwrócić się do Allaha o pomoc. Dlatego prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nauczył nas modlitwy, która przyszła w tym hadisie.

Rozpatrywane kwestie

1. Zakaz ganienia wiatru.

2. Napomnienie, by mówić dobre słowa, gdy człowiek widzi to, co jest mu nieprzyjemne.

3. Wskazanie na to, że wiatr jest podporządkowany woli Allaha.

4. Wiatrowi może być nakazane nieść ze sobą dobro lub zło.

ROZDZIAŁ 59. O 154. AJACIE SURY «ALI 'IMRAN» I 6. AJACIE SURY «AL-FATH»

باب قول الله تعالى ﴿يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ﴾ (آل عمران 154، الفتح 6)

Zaprawdę Wszechwyższy Allah opisany jest doskonałymi atrybutami, w Jego czynach jest mądrość, sprawiedliwość, miłosierdzie i pobożność. Jest doskonały w Swoich imionach i atrybutach, w Swoim Panowaniu. Wszystko, co czyni, odpowiada doskonałej mądrości. Mądrość (hikma) - to rozstawianie rzeczy na swoich miejscach tak, by odpowiadały pozytywnemu rezultatowi. Wskazuje to na Jego doskonałość. Jest opisany atrybutami wielkości i piękna. Dlatego ludzie obowiązkowo powinni dobrze myśleć o Allahu. Zakazane jest myśleć o Nim źle. Człowiek powinien być przekonany o tym, że Allah posiada doskonałą mądrość, sprawiedliwość, miłosierdzie, doskonałe imiona i atrybuty. Kto myśli, że Wszechwyższy Allah czyni coś bez mądrości, ten źle myśli o Allahu, co więcej te myśli są podobne do myśli ludzi dżahilijji. Takie myśli są sprzeczne z jedynością Boga. Czasami te myśli mogą doprowadzić do tego, że człowiek wyjdzie z Islamu, jak, na przykład, myśli niektórych ludzi o przeznaczeniu, jak to przyjdzie dalej. Bywają też myśli, które są

sprzeczne z pełnią jedyności Boga, jak, na przykład, zaprzeczenie mądrości Allaha w czynach. Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَاء لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ

Powiedz: "U Allaha jest przekonujący dowód. Gdyby zechciał, wtedy poprowadziłby prostą drogą wszystkich was"

sura al-An'am, ajat 149

Ten ajat został zesłany w sprawie wielobożców, którzy nie wierzyli w przeznaczenie. A także:

حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ

Jest to doskonała mądrość, lecz jaki pożytek przynoszą ostrzeżenia?

sura al-Kamar, ajat 5

Wszechwyższy Allah opisany jest doskonałą mądrością i tym, że jest godny doskonałej chwały za Swoje czyny. Czyny Wszechwyższego Allaha bywają dwóch rodzajów:

1 - Czyny, które wracają do mądrości i sprawiedliwości

2 - Czyny, które wracają do miłosierdzia i pobożności wobec stworzeń

Nawet te sprawy, w których jest przejaw miłosierdzia wobec stworzeń, związane są z wielką mądrością. Czasami Wszechwyższy Allah czyni coś, a ludzie nie widzą w tym pożytku dla siebie, nie widzą żadnej mądrości.

Lecz dobre myśli o Allahu wymagają od człowieka, by był przekonany o tym, że jakakolwiek rzecz zdarza się zgodnie z Jego wielką mądrością. By wcielić obowiązkową jedyność Boga, trzeba zawsze dobrze myśleć o Allahu. Co się tyczy złych myśli, wtedy te myśli są z czasów dżahilijji, które bądź są sprzeczne z samą podstawą jedyności Boga, bądź szkodzą jej doskonałości. Dlatego autor przytoczył ten rozdział, by przekazać czytelnikowi, że niemożliwe jest wcielić w sobie jedyność Boga, zaprzeczając mądrości Wszechwyższego Allaha. A kto zaprzecza mądrości w czynach Allaha, ten jest innowatorem!

Ludzie dżahilijji i hipokryci myśleli też, że Wszechwyższy Allah nie pomaga Swojemu posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), nie pomaga Swojej Księdze. Myśleli, że Wszechwyższy Allah pozwoli zniknąć religii, którą przyniósł prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim). Odnosi się to też do złych myśli o Allahu. Spośród oznak prorokowania u ahlu-s-sunna jest to, że każdy fałszywy prorok znikał i nikt o nim nie pamiętał, a prawdziwy prorok był wsparty znakami i dana mu była pomoc przeciwko wrogom, a jego religia była wywyższona. Wszechwyższy Allah powiedział:

إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الأَشْهَادُ

Zaprawdę okażemy pomoc Naszym posłańcom i wierzącym w życiu doczesnym i w tym dniu, gdy staną świadkowie

sura Ghafir, ajat 51

A także:

وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ (171) إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنصُورُونَ (172) وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ

Naszym posłanym sługom już przyszło Nasze Słowo. Zaprawdę zostanie im okazana pomoc. Zaprawdę Nasze wojsko odniesie zwycięstwo

sura as-Saffat, ajaty 171-173

A oni myślą, że jeśli zaczną wykorzystywać wszystkie przyczyny, walczyć i tak dalej, wtedy religia zniknie. Mało tego, że walka z prawdą jest zakazana, do tego jeszcze myśleli źle o Allahu, uwiedzeni swoją siłą. Wszechwyższy Allah daje zwycięstwo Swoim posłańcom i wierzącym sługom. Lecz czasami Wszechwyższy Allah może wypróbować sługi tym, że nie będzie im dane zwycięstwo przez pewien czas, czasami nawet przez setki lat, jak powiedział Allah:

فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلاَّ خَمْسِينَ عَامًا

Nuh przebywał wśród nich tysiąc lat bez pięćdziesięciu lat

sura al-'Ankabut, ajat 14

I dopiero potem Wszechwyższy Allah dał mu zwycięstwo. Także podobne opowiadał Ibn ul-Kajjim o wielu prawych ludziach. Czasami złe myśli o Allahu można zobaczyć nawet ze strony tych, którzy przypisują siebie do wiedzy. Dlatego wierzący sługa powinien być bardzo ostrożny, by nie wpaść w złe myśli o Allahu. Czasami z niektórymi ludźmi coś się dzieje, a oni uważają, że są godni więcej. Lub, na przykład, Allah coś przeznaczył

ludziom, a oni myślą, że są tego niegodni. Pragną, by to nieszczęście dotknęło kogoś innego. Człowiek zaczyna oskarżać przeznaczenie Allaha. Niewielu uratowało się od tego zewnętrznie i wewnętrznie! Niektórzy nie okazują tego zewnętrznie, jednak ich serce przepełnione jest myślami czasów dżahilijji. Wierzący powinien oczyścić swoje serce od niesprawiedliwych myśli o Allahu. Powinien studiować imiona Allaha i Jego atrybuty, ich odcisk na bycie, dopóki nie będzie przekonany o tym, że Allah - to Prawda. Tej wiary nie zdołają zachwiać nawet najwięksi nieszczęśliwcy i tragedie. Dlatego oczyszczaj swoje serce, o muzułmaninie, a zwłaszcza ty, o żądający wiedzy! Oczyszczaj serce od wszystkich złych myśli o Allahu!

Jak powiedział Ibn ul-Kajjim, że złe myśli o Allahu wracają do trzech rzeczy: 1. Zaprzeczenie przeznaczenia. 2. Zaprzeczenie mądrości. 3. Zaprzeczenie wsparcia (pomocy) Allaha.

Przeznaczenie rzeczy przed ich pojawieniem się wskazuje na wielkość Wszechwyższego Allaha i Jego moc. Dlatego zaprzeczenie tego przeznaczenia odnosi się do złych myśli o Allahu, gdyż tym samym człowiek przypisuje niedostatki Wszechwyższemu Allahowi, a On jest doskonały w Swoich imionach i atrybutach. Daje ratunek ludziom, a od Niego nikt nie zdoła uratować. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ

Sprawy całkowicie należą do Allaha

sura Ali 'Imran, ajat 154

Dlatego wszystko, co dzieje się wśród stworzeń, dzieje się tylko zgodnie z Jego przeznaczeniem, które odpowiada Jego mądrości i wiedzy. Co się tyczy zaprzeczenia mądrości (hikma) Allaha, którą potwierdza Koran,

sunna i jednomyślne zdanie salafów, wtedy odnosi się to też do złych myśli o Allahu. Wszechwyższy Allah ma imię «الحكيم» - /al-Hakim/. To imię wskazuje na kilka sensów. Po pierwsze, wskazuje na to, że Wszechwyższy Allah - Sędzia (Hakim). Po drugie, Wszechwyższy Allah czyni wszystko należycie (محكِم للأمور). Po trzecie, posiada doskonałą mądrość. Są to trzy objaśnienia imienia «الحكيم» - /al-Hakim/ i wszystkie są właściwe. Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

مَّا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِن تَفَاوُتٍ

W stworzeniu Miłosiernego nie zobaczysz żadnej niewspółmierności

sura al-Mulk, ajat 3

Mądrość (الحكمة) jest atrybutem Wszechwyższego Allaha. Mądrość (hikma) - to rozstawianie rzeczy na swoich miejscach tak, by odpowiadały pozytywnemu rezultatowi. Dlatego mówią ahlu-sunna wal-dżama'a, że wszystkie sprawy Wszechwyższego Allaha mają przyczynę. Zaprzeczali temu mu'tazylici i aszaryci. Powiedzieli, że czyny Wszechwyższego Allaha nie są związane z mądrością. A to odnosi się do złych myśli o Allahu. Dlatego autor przytoczył ten rozdział, by przekazać czytelnikowi, że niemożliwe jest wcielić w sobie jedyność Boga, zaprzeczając mądrości Wszechwyższego Allaha. A kto zaprzecza mądrości w czynach Allaha, ten jest innowatorem!

Ludzie dżahilijji i hipokryci myśleli też, że Wszechwyższy Allah nie pomaga Swojemu posłańcowi, nie pomaga Swojej Księdze i pozwoli zniknąć religii. Odnosi się to też do złych myśli o Allahu, gdyż Allah obiecał zwycięstwo

Swoim posłańcom i wierzącym, choć czasami wypróbowuje ich zwłoką w tym zwycięstwie.

Odnośnie pierwszego ajatu Ibn ul-Kajjim powiedział: «Zdaniem komentatorów Koranu, te złe myśli mušrików zawierały się w tym, że Wszechwyższy, jakoby, nie pomaga Swojemu posłańcowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i że jego sprawa zniknie. Inni komentatorzy uważają, że te myśli zawierały się w tym, że wszystko, co się dzieje, nie jest wynikiem przeznaczenia Allaha i Jego mądrości. Objaśniano je też jako zaprzeczenie Mądrości Allaha i Jego przeznaczenia, zaprzeczenie temu, że Allah dokończy Swoją sprawę i wywyższy Islam nad wszystkimi religiami. To właśnie są te złe myśli, które mieli hipokryci i mušricy i o których mówi się w surze «al-Fath».

To rzeczywiście były złe myśli, ponieważ absolutnie nie przystoi wymyślać czegoś podobnego o Wychwalonym Allahu, Jego mądrości, chwale i wiernej obietnicy. A ci, którzy dopuszczają, że ktoś odniesie zwycięstwo nad prawdą, którzy zaprzeczają temu, że wszystko, co się dzieje, dzieje się zgodnie z Jego Ustaleniem i Przeznaczeniem, i temu, że Jego Przeznaczenie związane jest z głęboką mądrością, godną wysławiania, i którzy twierdzą, że wszystko dzieje się z powodu zwykłego zbiegu okoliczności, ci mają takie same złe myśli, jakie mają niewierzący. Biada tym, którzy nie wierzą, z powodu tego, że trafią do Ognia!

Większość ludzi ma złe myśli o Allahu pod wpływem tego, co dzieje się w życiu z nimi lub z innymi ludźmi. Od podobnych myśli mogą się uwolnić tylko ci, którzy poznali Allaha, Jego imiona i cechy, ci, którzy znają przyczynę i konieczność Jego Mądrości i wysławiania Go. Niech każdy rozumny człowiek się nad tym zastanowi, okaże skruchę przed Allahem i poprosi Allaha o wybaczenie za swoje złe myśli. Kogo byś nie zapytał, zobaczysz rozdrażnienie z powodu Przeznaczenia i wyrzut w jego adres. Wszyscy mówią, że powinno się było wydarzyć tak to a tak, a wydarzyło się tak to a tak. Każdy człowiek w większym lub mniejszym stopniu

narzeka na los. Sprawdź siebie, czy jesteś uwolniony od podobnego szemrania?» Zob. «Zad al-Ma'ad», 3/228-235.

Jak powiedział Ibn ul-Kajjim, że złe myśli o Allahu wracają do trzech rzeczy: zaprzeczenia przeznaczenia, zaprzeczenia mądrości, zaprzeczenia wsparcia Allaha.

Przeznaczenie rzeczy przed ich pojawieniem się wskazuje na wielkość Wszechwyższego Allaha i Jego moc.

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir 154. ajatu z sury «Ali 'Imran».

2. Tafsir 6. ajatu z sury «al-Fath».

3. Wiadomość o tym, że liczba odmian złych myśli w odniesieniu do Allaha, które mają hipokryci i wielobożcy, nie jest ograniczona.

4. Od podobnych myśli uwolnią się tylko ci, którzy poznali imiona i cechy Allaha i uznali swoją nędzną istotę.

ROZDZIAŁ 60. O TYCH, KTÓRZY ZAPRZECZAJĄ PRZEZNACZENIU

باب ما جاء في منكري القدر

Jak mówiliśmy w poprzednim rozdziale, zaprzeczenie przeznaczeniu odnosi się do złych myśli o Allahu. W tym rozdziale mówi się bardziej szczegółowo o tym, o czym powiedziano w poprzednim. Wiara w przeznaczenie jest obowiązkowa! Jedyność Boga sługi nie będzie ważna, dopóki nie uwierzy w przeznaczenie. Zaprzeczenie przeznaczeniu jest niewiarą, sprzeczną z podstawą jedyności Boga. Ibn 'Abbas mówił, że przeznaczenie - to naszyjnik Jedyności Boga, a kto nie wierzy w przeznaczenie, ten zerwał swoją jedyność Boga. I jest to zrozumiałe, gdyż przeznaczenie odnosi się do sześciu filarów wiary. Przeznaczenie (القدر) oznacza, że Allah od początku wiedział o wszystkim, co się wydarzy; zapisał to na Strzeżonej Tablicy; zapragnął, by wszystko wydarzyło się właśnie tak; i stworzył wszystkie stworzenia razem z ich cechami i czynami. Jest to - właściwa definicja, która objęła cztery stopnie przeznaczenia:

1 - Wiara w to, że Allah od początku wiedział o wszystkim, co się wydarzy - (الإيمان بالعلم السابق) - jest to pierwszy stopień.

2 - Wiara w to, że Allah zapisał to na Strzeżonej Tablicy - (الإيمان بكتابة الله جل وعلا لعموم الأشياء) - jak powiedział prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Allah przeznaczył (zapisał) losy pięćdziesiąt tysięcy lat przed stworzeniem niebios i ziemi». At-Tirmidhi, 2156.

3 - Wiara w to, że zapragnął, by wszystko wydarzyło się właśnie tak - (عموم المشيئة) - to, czego zapragnie Allah, koniecznie się wydarzy, a to, czego nie

pragnie, się nie wydarzy. Sługa nie zdoła niczego zapragnąć, dopóki tego nie zapragnie Allah. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا تَشَاؤُونَ إِلاَّ أَن يَشَاء اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

Lecz nie zapragniecie tego, jeśli nie zapragnie Allah. Zaprawdę Allah - Wiedzący, Mądry

sura al-Insan, ajat 30

A także:

وَمَا تَشَاؤُونَ إِلاَّ أَن يَشَاء اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

Lecz nie zapragniecie tego, jeśli tego nie zapragnie Allah, Pan światów

sura at-Takwir, ajat 29

Pragnienie sługi podąża za pragnieniem Wszechwyższego Allaha.

4 - Wiara w to, że Allah stworzył wszystkie stworzenia razem z ich cechami i czynami - (الإيمان بأن الله جل وعلا خالق كل شيء) - Wszechwyższy Allah stworzył człowieka, zwierzęta, niebiosa i Ziemię. Wszechwyższy Allah

stworzył dla stworzeń określone cechy, a także stworzył czyny sług. Wszechwyższy Allah powiedział:

اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ

Allah - Stwórca wszelkiej rzeczy

sura az-Zumar, ajat 62

Znaczy to, że stworzył zarówno samych sług, jak i ich czyny. To właśnie są cztery stopnie przeznaczenia. Jeśli człowiek zaprzecza choćby jednemu z tych stopni, wtedy mowa o nim będzie w tym rozdziale o zaprzeczających przeznaczeniu. Człowiek nie zdoła nazywać się wierzącym w przeznaczenie, dopóki się przed nim nie ukorzy i nie uwierzy w nie w pełni, o czym świadczą jasne święte teksty.

Do liczby zaprzeczających przeznaczeniu wchodzą skrajni kadaryci (القدرية الغلاة). Zaprzeczają samemu pierwszemu stopniowi, a jest to - od początku istniejąca wiedza Allaha. Są niewierzącymi i ich przekonania są sprzeczne z podstawą jedyności Boga. Dokładnie tak samo odnosi się to do tych, którzy zaprzeczają temu, że Allah zapisał to na Strzeżonej Tablicy. Co się tyczy tego, kto zaprzecza czwartemu stopniowi przeznaczenia, wtedy jest to droga mu'tazylitów i im podobnych. Jest to sprzeczne z pełnią jedyności Boga, lecz nie wyprowadza ich z Islamu, jednak są błądzącymi innowatorami. Dlatego zrozumieliśmy, że zaprzeczenie przeznaczeniu może być niewiarą, która w pełni niszczy jedyność Boga i wyprowadza człowieka z łona religii. A niektóre inne formy zaprzeczenia przeznaczeniu są mniej ciężkim grzechem i herezją, podważającą doskonałość jedyności Boga.

'Abdullah ibn 'Umar powiedział: «Przysięgam na Tego, w Czyich rękach jest dusza Ibn 'Umara, gdyby jeden z nich miał górę złota wielkości góry

Uhud, i wydałby cały ten majątek na drodze Allaha, wtedy Allah by tego nie przyjął, dopóki ten człowiek nie uwierzy w Przeznaczenie». Następnie przytoczył jako dowód swoich słów wypowiedź Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Wiara oznacza, że wierzysz w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego posłańców, Dzień Ostateczny, a także wierzysz w Przeznaczenie z jego dobrem i złem». Muslim, 8.

Dlaczego więc Allah nie przyjmuje dobrych czynów sługi, dopóki nie uwierzy w przeznaczenie? Ponieważ Wielki i Potężny Allah przyjmuje prawe czyny tylko od muzułmanów, a człowiek, który zaprzecza przeznaczeniu i odmawia weń wierzyć, nie jest muzułmaninem, i jego czyny nie są przyjmowane, nawet jeśli ofiaruje złoto wielkości góry Uhud. Dowodem tego są słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Wiara oznacza, że wierzysz w Allaha, Jego aniołów, Jego Pisma, Jego posłańców, Dzień Ostateczny, a także wierzysz w przeznaczenie z jego dobrem i złem». Dobro i zło są pojęciem względnym dla potomków Adama. Jeśli zaś rozpatrywać je przez pryzmat czynów Allaha, wtedy wszystkie boskie czyny są absolutnym dobrem, ponieważ odpowiadają wielkiej mądrości Allaha. Dowodem na to są słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Zło nie ma do Ciebie odniesienia». Muslim, 771.

'Ubada ibn as-Samit powiedział swojemu synowi: «Synku, poczujesz smak wiary tylko wtedy, gdy uświadomisz sobie, że nieszczęście, które cię spotkało, nie mogło cię ominąć, a to, co cię ominęło, nie mogło cię spotkać. Słyszałem, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Gdy tylko Allah stworzył Pióro, nakazał mu: 'Pisz!' Pióro zapytało: 'O Panie, co mam pisać?' Wszechwyższy powiedział: 'Pisz wszystko, co jest przeznaczone aż do nastania Godziny'". Synku, słyszałem też, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Ten, kto zmarł bez podobnych przekonań, nie jest ze mną"».

Abu Dawud, 4700; at-Tabarani w «Musnad asz-Szamijjin», 59; al-Bajhaki w «Sunan al-Kubra», 10/204 i inni.

W tym hadisie przytoczony jest dowód odnośnie drugiego stopnia przeznaczenia (zapis na Strzeżonej Tablicy). Muzułmanin zobowiązany jest wierzyć w to, co powiedziano w tym hadisie, ponieważ Allah już dawno przeznaczył wszystkie wydarzenia we wszechświecie. Lecz by właściwie wierzyć w przeznaczenie, człowiek powinien wiedzieć, że Allah dał mu możliwość wyboru. Człowiek nie jest zmuszany do dokonywania tego, co mu przeznaczono, i właśnie ta okoliczność czyni go odpowiedzialnym za dokonywane czyny.

W wersji u Ahmada powiedziano: «Gdy tylko Allah stworzył Pióro, nakazał mu: "Pisz!" I w tej godzinie zostało zapisane wszystko, co istnieje, aż do dnia Zmartwychwstania». Ahmad, 5/317.

W wersji u Ibn Wahba powiedziano: «Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Ten zaś, kto nie uwierzy w Przeznaczenie z jego dobrem i złem, zostanie spalony przez Allaha w Ogniu"». Przekazali Ibn Wahb w «Kitab al-Kadar», 26 i inni.

Ahmad w «al-Musnad» i Ibn Madżah w «as-Sunan» przekazali hadis Ibn ad-Dajlamiego, który powiedział: «Przyszedłszy do Ubajja ibn Ka'ba, powiedziałem: "W mojej duszy jest coś, co zmusza mnie wątpić w Przeznaczenie. Opowiedz mi coś, być może, Allah usunie to z mojego serca". Powiedział: "Jeśli wydasz na drodze Allaha złoto wielkości góry Uhud, wtedy On tego od ciebie nie przyjmie, dopóki nie uwierzysz w Przeznaczenie i nie uświadomisz sobie, że nieszczęście, które cię spotkało, nie mogło cię ominąć, a to, co cię ominęło, nie mogło cię spotkać. Jeśli zaś umrzesz bez podobnych przekonań, wtedy znajdziesz się wśród mieszkańców Ognia". Po tym odwiedziłem 'Abdullaha ibn Mas'uda, Chuzajfę ibn al-Jamana i Zajda ibn Sabita, i każdy z nich powiedział mi to samo, powołując się na Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)».

Przekazali Ahmad, 5/185-189; Abu Dawud, 4699; Ibn Madżah, 77; at-Tabarani w «al-Kabir», 4940; Ibn Hibban, 1817.

Rozpatrywane kwestie

1. Objaśnienie obowiązkowości wiary w Przeznaczenie.

2. Objaśnienie tego, jak trzeba wierzyć w Przeznaczenie.

3. Wskazanie na bezpłodność czynów tego, kto nie uwierzył w Przeznaczenie.

4. Wskazanie na to, że człowiek nie poczuje smaku wiary, dopóki nie uwierzy w Przeznaczenie.

5. Wspomnienie o tym, co Allah stworzył jako pierwsze.

6. W tej godzinie, gdy Allah stworzył Pióro, zostało zapisane przeznaczenie wszystkiego, co istnieje, aż do nastania Godziny.

7. Wyrzeczenie się Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) tego, kto nie uwierzył w Przeznaczenie.

8. Zwyczaj salafów usuwania wątpliwości odnośnie jakiejś kwestii poprzez postawienie tego problemu przed uczonymi.

9. Uczeni odpowiadali im tym, co usuwało ich wątpliwości, uzasadniając swoje słowa jedynie powołaniem się na posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

ROZDZIAŁ 61. O TWORZĄCYCH WIZERUNKI

باب ما جاء في المصَوِّرين

Człowiek będzie monoteistą, jeśli nie będzie dodawał Allahowi współtowarzyszy w tym, czego godny jest tylko On. A tworzenie wizerunków jest dodawaniem Allahowi współtowarzyszy, gdyż człowiek próbuje powtórzyć to, co uczynił Allah. Dlatego ten, kto zajmuje się tworzeniem wizerunków, wpada w słowa Allaha:

فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ

Posiego nie równajcie z Allahem świadomie

sura al-Bakara, ajat 22

Człowiek jest przekonany o tym, że ktoś tworzy wizerunek, choć w rzeczywistości tworzy go Wszechwyższy Allah. Do doskonałej jedyności Boga odnosi się to, że człowiek jest niezadowolony z wizerunków, i sam ich nie tworzy. Tworzenie wizerunków jest sprzeczne z pełnią jedyności Boga. Także tworzenie wizerunków jest przyczyną, która prowadzi człowieka do wielobóstwa, a musimy zamykać wszystkie drogi, które do niego prowadzą. Jeśli nie zamkniemy tych dróg, wtedy ludzie wpadną w wielobóstwo. Wielu spośród wielobożców dodawało w charakterze współtowarzyszy Allahowi właśnie wizerunki, i dlatego wierzący, prawdziwie przekonany w jedyności Boga, nie powinien uważać tworzenia

wizerunków za dozwolone. Jednym słowem, wizerunki są jednym ze środków dodawania współtowarzyszy Allahowi.

Przekazuje się od Abu Hurajry, niech Allah będzie z niego zadowolony, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Wszechwyższy Allah powiedział: "A kto jest bardziej niesprawiedliwy, niż ten, kto próbował stworzyć coś podobnego do Mojego stworzenia? Niech stworzą choćby ziarenko, niech stworzą małą mrówkę!"» Al-Buchari, 7559; Muslim, 2111.

Tworząc rzeźby i wizerunki, ludzie sądzą, że tworzą stworzenia, podobne do stworzeń Allaha, choć w rzeczywistości nikt nie jest zdolny stworzyć czegoś podobnego do Bożych stworzeń. Właśnie dlatego człowiek, który próbuje upodobnić się do Wielkiego i Potężnego Allaha, jest najbardziej niesprawiedliwy ze stworzeń.

Mudżahid (ibn Dżabr) i inni salafowie, opierając się na słowach «niech stworzą ziarenko», powiedzieli, że zakazane jest tworzenie nawet wizerunków tego, w czym nie ma duszy. Tzn., wychodząc z hadisu, zakazali wizerunków drzew, ziaren i tak dalej.

Jednak większość uczonych się z tym nie zgadza, gdyż ziarenko wspomniano w hadisie tylko po to, by wskazać na bezsilność człowieka, a nie by wskazać przyczynę. Dlatego w innym hadisie powiedziano: «Tego, kto za życia stworzył jakiś wizerunek, zmuszą tchnąć w niego ducha, a on nie będzie w stanie tego uczynić». Dlatego staje się zrozumiałe, że zakazane jest tworzenie tylko wizerunków tych, w kim jest dusza. Przytaczają też hadis 'Aiszy, która opowiadała, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «W Dniu zmartwychwstania najsurowsza kara czeka tych, którzy próbują naśladować Allaha w Jego stworzeniu». Al-Buchari, 5954; Muslim, 2106.

W hadisie wskazana jest przyczyna zakazu, a jest to - upodobnienie do Allaha w stworzeniu. Jest to jedna z przyczyn, z powodu których zakazane

są wizerunki. Tworzenie wizerunków jest zakazane (haram), a ten, kto je tworzy, zostanie poddany najsurowszej karze. Po pierwsze, tworzący wizerunki próbuje tworzyć podobnie do Allaha, a po drugie, wizerunki prowadzą do wielobóstwa. Wielu uczonych powiedziało o tym, że najsurowszej karze zostanie poddany ten, kto wpadł w niewiarę z powodu tworzenia wizerunków. Tworzenie wizerunków dla naśladowania Allaha jest przejawem wielkiej niewiary w dwóch przypadkach. Po pierwsze, jeśli człowiek tworzy wizerunek, wiedząc z góry, że będzie czczony. Na przykład, człowiek robi dla buddystów wizerunek (lub pomnik) Buddy, a dla chrześcijan rysuje ikonę Isy (pokój z nim) lub jego matki Marjam. Bez wątpienia, taki postępek jest wielką niewiarą wobec Wielkiego i Potężnego Allaha, gdyż człowiek robi dla ludzi bożka, który będzie czczony. Po drugie, jeśli człowiek tworzy wizerunek i uważa, że wygląda lepiej, niż stworzenie Samego Allaha. Właśnie z tej przyczyny rzeźby i wizerunki mają związek z tą książką, choć wspomniany przez nas zakaz rozciąga się na wszystkich, którzy naśladują Allaha, tworząc rysunki lub rzeźby. I nawet jeśli dokonywany przez nich postępek nie wyprowadza ich z łona religii, wciąż dokonują ciężkiego grzechu, skazują siebie na przeklęctwo i cierpienia w Piekle. Przytaczają też hadis Ibn 'Abbasa: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha powiedział: "Każdy tworzący wizerunki w Ogniu! I każdemu stworzonemu przez niego wizerunkowi zostanie dana dusza, która będzie mu sprawiać cierpienia w Piekle"». Al-Buchari, 2225; Muslim, 2110.

Ze wspomnienia o duszy wynika, że mowa idzie o wizerunku stworzeń, posiadających duszę, tzn. zwierząt i ludzi. Właśnie te wizerunki są zakazane w szariacie. «Każdy tworzący wizerunki w Ogniu» - z tych słów rozumiemy, że odnosi się to do bardzo ciężkich grzechów. Przytaczają też inny hadis Ibn 'Abbasa od Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), który powiedział: «Tego, kto za życia stworzył jakiś wizerunek, zmuszą

tchnąć w niego ducha, a on nie będzie w stanie tego uczynić». Al-Buchari, 5963; Muslim, 2110.

Zostanie im nakazane tchnąć duszę w stworzone przez nich zakazane wizerunki, jednak nie zdołają tego uczynić, ponieważ dusze znajdują się tylko we władzy Wielkiego i Potężnego Allaha.

Muslim przytacza hadis Abu al-Hajjadża, który powiedział: «'Ali powiedział mi: "Czy nie posłać cię z tym, z czym w swoim czasie posłał mnie posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim)? Zobaczywszy jakikolwiek wizerunek, natychmiast go zniszcz, a zobaczywszy jakikolwiek wywyższony grób, zrównaj go z ziemią"». Muslim, 969.

W tym hadisie zawarte jest wskazanie na drugą przyczynę, z powodu której Islam zakazuje tworzenia wizerunków. Ta przyczyna zawiera się w tym, że wizerunki mogą doprowadzić do pojawienia się wielobóstwa. Sens tego hadisu staje się jasny z tego, że Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jednocześnie nakazał niszczyć wizerunki i zrównywać z ziemią wywyższające się nad nią groby, a ponieważ istnienie wysokich grobów może doprowadzić do pojawienia się wielobóstwa, istnienie wizerunków i rzeźb też można uznać za jedną z przyczyn powstania wielobóstwa.

Rozpatrywane kwestie

1. Straszna groźba w adres tworzących wizerunki.

2. Wskazanie na przyczynę tego, tzn. ich brak szacunku wobec Allaha, który powiedział: «Kto zaś może być bardziej niesprawiedliwy od tego, kto próbuje stworzyć coś podobnego do tego, co Ja stworzyłem?»

3. Wskazanie na Jego moc i ich bezsilność, gdyż Wszechwyższy powiedział: «Niech spróbują stworzyć choćby robaczka lub choćby pszeniczne czy jęczmienne ziarno».

4. Tacy ludzie poniosą najsurowszą karę.

5. Allah stworzy dusze zgodnie z liczbą wykonanych wizerunków i ożywi je wszystkie, i będą męczyć artystę (rzeźbiarza) w Piekle.

6. Artyście (rzeźbiarzowi) będzie nakazane tchnąć w nie duszę.

7. Nakaz wycierania lub niszczenia wizerunków przy ich zobaczeniu.

ROZDZIAŁ 62. O LICZNYCH PRZYSIĘGACH

باب ما جاء في كثرة الحلف

Człowiek, który wywyższa Allaha i którego serce się kurczy przy Jego wspomnieniu, nie będzie wykorzystywał przysiąg. Liczne przysięgi nie dają się pogodzić z pełnym przekonaniem w jedyności Boga, gdyż jeśli w sercu sługi zakorzenia się prawdziwa jedyność Boga, lub jeśli jego jedyność Boga zbliża się do doskonałej, wtedy nie pragnie często wykorzystywać imienia Allaha w swoich przysięgach. Nie jest podobny do tych, którzy zawsze przysięgają: kupuje - przysięga, sprzedaje - przysięga i tak dalej. Kto zawsze przysięga, ten nie wywyższa Wszechwyższego Allaha. Tutaj mowa idzie o przysięgach, które ludzie utwierdzają swoimi intencjami, tzn. wypowiadają je świadomie. Co się zaś tyczy przysiąg, wypowiedzianych nieświadomie, wtedy Allah je wybacza. Mimo to, pożądane jest, by zwolennik jedyności Boga chronił swoje usta i serce od licznych przysiąg i nie próbował przypodobać się ludziom, rozdając próżne przysięgi na Allaha. Zgodność tego rozdziału z Księgą Jedyności Boga jest oczywista. Liczne przysięgi nie odpowiadają pełni jedyności Boga, a są jej sprzeczne. Przysięga, jak mówiliśmy wcześniej, jest to potwierdzenie słów Kimś wielkim, a jest to - Wszechwyższy Allah. A kto stale świadomie przysięga, ten nie wywyższa Wszechwyższego Allaha. Trzeba chronić imię Wszechwyższego Allaha, unikać przysiąg na Jego

imię, oprócz przypadków, gdy jest to konieczne. A liczne przysięgi nie są oznaką prawych ludzi. Dlatego Wszechwyższy Allah powiedział:

وَاحْفَظُوٓا۟ أَيْمَٰنَكُمْ

Chrońcie więc swoje przysięgi

sura al-Ma'ida, ajat 89

Ten nakaz wskazuje na obowiązkowość, dlatego człowiek nie powinien przysięgać stale.

Abu Hurajra opowiadał, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Przysięga sprawia, że towar dobrze się sprzedaje, jednak niszczy błogosławieństwo (barakat) jego (zarobku)» Al-Buchari, 2087; Muslim, 1606.

Zniszczenie dochodu (lub barakatu) jest swego rodzaju karą za to, że człowiek nie okazuje należytego szacunku imieniu Wielkiego i Potężnego Allaha. Salman opowiadał, że słyszał, jak posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Z trzema ludźmi Allah nie będzie rozmawiał w Dniu zmartwychwstania i nie oczyści ich [od grzechów] i dotknie ich bolesna kara: jest to - rozpustny starzec, wyniosły biedak i człowiek, który uczynił Allaha przedmiotem swojego handlu: niczego nie kupuje, nie przysięgając na Allaha, i niczego nie sprzedaje, nie przysięgając na Allaha». Przekazali at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 6111; al-Bajhaki w «Szu'ab al-Iman», 4/220.

«Rozpustny starzec» - jego głowę pokryła siwizna, a serce jak dawniej związane jest z cudzołóstwem, niech Allah nas ustrzeże! Nie wzywa go do tego namiętność, w odróżnieniu od młodego młodzieńca, lecz w sercu ma miłość do nieposłuszeństwa. Dlatego takiemu człowiekowi grozi ta

najstraszniejsza kara. «Wyniosły biedak» - jest też podobny do pierwszego. Jak mówią uczeni, wyniosłość powstaje z dwóch przyczyn: bądź człowiek sam z siebie jest wyniosły, bądź ma czym się chełpić. Co się tyczy drugiego rodzaju, jest to zakazane! Na przykład, człowiek chełpi się swoim majątkiem lub pozycją w społeczeństwie. Lecz jednak taki człowiek ma jakąś przyczynę, która skłania go do okazywania wyniosłości. Jest to bardzo częste zjawisko wśród bogatych ludzi. Często zachowują się wyniośle wobec biedaków. U takich ludzi jest jakaś przyczyna, która zmusza ich do chełpliwości. Jednak jeszcze straszniejsze jest położenie tego, kto jest wyniosły sam z siebie, choć nie ma żadnych przyczyn do wyniosłości. Człowiek niczego nie posiada, a widzi siebie wielkim. Ten grzech odnosi się do największych grzechów i właśnie o nim mowa w naszym hadisie. W hadisie mowa idzie o biedaku, który nie ma żadnych powodów do wyniosłości. «...i człowiek, który uczynił Allaha przedmiotem swojego handlu: niczego nie kupuje, nie przysięgając na Allaha, i niczego nie sprzedaje, nie przysięgając na Allaha» - właśnie dlatego autor przytoczył ten hadis w tym rozdziale. Z hadisu jawnie widać, że ten postępek jest ganiony, a ten, kto go dokonał, dokonał ciężkiego grzechu. Uczynił Allaha przedmiotem swojego handlu. Jest to nie do pogodzenia z doskonałą jedynością Boga, nie do pogodzenia z wywyższaniem Allaha. Taki człowiek wpada w wielki grzech.

Przekazuje się od 'Imrana ibn Husajna o tym, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najlepsi ludzie w mojej społeczności - to moje pokolenie, następnie idące po nim, a następnie - idące po nim». 'Imran kontynuował: "Nie pamiętam dokładnie, ile pokoleń wymienił po swoim: dwa czy trzy". Po nich zaś pojawią się ludzie, którzy będą świadczyć, zanim zostanie od nich zażądane świadectwo, będą dokonywać zdrad, w czasie gdy będzie im się ufać, będą dawać śluby, lecz nie będą ich wykonywać. I będzie wśród nich wielu grubych». Muslim, 2535.

Przekazuje się też od Ibn Mas'uda o tym, że Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Najlepsi z ludzi - to moje

pokolenie, następnie - idące po nim, a następnie - idące po nim. Po nich zaś pojawią się ludzie, którzy będą przysięgać wcześniej, niż przynosi świadectwa, i przynosić świadectwa wcześniej, niż przysięgać». Ibrahim an-Nacha'i opowiadał: «Gdy byliśmy mali, bito nas za to, że świadczyliśmy lub dawaliśmy obietnicę (lub też: za świadectwo i obietnicę)». Muslim, 2533.

To przekazanie świadczy o tym, że wczesnym muzułmanie wychowywali swoje dzieci i potomków w duchu szacunku do Wielkiego i Potężnego Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Testament chronienia przysiąg.

2. Wiadomość o tym, że przysięga przy kupnie-sprzedaży prowadzi do utraty błogosławieństwa (barakatu) w dochodzie mimo tego, że ten towar dobrze się sprzedaje.

3. Surowa groźba dla tego, kto niczego nie kupuje i nie sprzedaje, nie przysięgając.

4. Wskazanie na to, że dokonany grzech się nasila, jeśli u dokonującego go nie ma na to przyczyny.

5. Ganienie tych, którzy przysięgają, gdy ich o to nie proszą.

6. Pochwała Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) trzech lub czterech pokoleń i zwiastowanie tego, co się wydarzy po nich.

7. Ganienie tych, którzy świadczą, gdy ich o to nie proszą.

8. Salafowie bili dzieci za zobowiązania lub za świadectwa.

ROZDZIAŁ 63. O OCHRONIE ALLAHA I OCHRONIE JEGO PROROKA (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM)

بابُ ما جاء في ذِمّة الله وذمّة نبيه

Ten wielki rozdział przytoczony jest pod koniec naszej książki. Człowiek powinien wywyższać Wszechwyższego Allaha w Swoich modlitwach, w Swojej czci i nie zapominać wywyższać Go w relacjach z ludźmi. Wszystko to odnosi się do doskonałej jedyności Boga. W tym rozdziale mówi się właśnie o wywyższaniu Allaha w relacjach z ludźmi, nawet w takich trudnych momentach, jak wojna. Sługa powinien szanować Wszechwyższego Allaha, wywyższać Jego imiona i atrybuty, a także powinien szanować gwarancje Allaha i Jego posłańca (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim).

Mowa idzie o umowach (العهد). Jeśli człowiek udziela ludziom gwarancji od Allaha, a następnie je łamie, wtedy nie wykonał umowy Allaha. Jest to nieprawość, sprzeczna z obowiązkową pełnią jedyności Boga. Przecież sługa obowiązkowo powinien wywyższać Wszechwyższego Allaha, nie łamiąc tych gwarancji, które dał Wszechwyższy. Jeśli człowiek daje jakieś gwarancje w imieniu Allaha, wtedy obowiązkowo powinien ich

przestrzegać, by ludzie nie przypisali niedostatku tym gwarancjom. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَأَوْفُواْ بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدتُّمْ وَلاَ تَنقُضُواْ الأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلاً إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ

Bądźcie wierni przymierzu z Allahem, które zawarliście; nie łamcie przysiąg po tym, jak je utwierdziliście, przecież uczyniliście Allaha swoim Poręczycielem. Zaprawdę Allah wie o tym, co dokonujecie

sura an-Nahl, ajat 91

Zgodnie z jednym objaśnieniem, pod przymierzem tutaj ma się na myśli umowy, zawierane między ludźmi. Zgodnie z innym objaśnieniem, ma się pod nim na myśli przysięgi. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَأَوْفُواْ بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْؤُولاً

I bądźcie wierni swoim obietnicom, gdyż za obietnice zostaniecie wezwani do odpowiedzialności

sura al-Isra, ajat 34

A także:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ

O wy, którzy uwierzyliście! Bądźcie wierni zobowiązaniom

sura al-Ma'ida, ajat 1

Muzułmanie zobowiązani są być wierni umowom i przysięgom ze względu na szacunek do swojego Wielkiego i Potężnego Pana, przecież, jeśli człowiek przysięga na imię Allaha, jakby gwarantuje wykonanie swojej przysięgi imieniem swojego Wielkiego i Potężnego Pana. Jeśli zaś po tym łamie przysięgę, wtedy nie okazuje należytego szacunku Allahowi, ponieważ właśnie szacunek do Pana zmusza sługę wystrzegać się łamania przysiąg i niewykonywania swoich obowiązków przed Nim. Dlatego, jeśli człowiek nie wykonał świadomej przysięgi, jest zobowiązany ją okupić, a bardziej szczegółowo o tym mówi się w książkach o fikhu.

Burajda opowiadał: «Wyznaczając dowódcę armii lub dowódcę oddziału, posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nakazywał mu bać się Allaha i dobrze obchodzić się z muzułmanami, znajdującymi się pod jego podporządkowaniem. Mówił mu: "Wyruszajcie na wyprawę z imieniem Allaha i walczcie dla Allaha. Wyruszajcie na wyprawę, lecz nie przywłaszczajcie sobie trofeów, dopóki nie zostaną sprawiedliwie podzielone między wszystkich, nie łamcie umów, nie dokonujcie znieważenia ciał zabitych i nie zabijajcie dzieci.

Spotkawszy przeciwników spośród wielobożców, wezwij ich do trzech rzeczy, i jeśli zgodzą się choćby na jedną z nich, wtedy pozostaw ich w spokoju: Najpierw wezwij ich do Islamu, i jeśli go przyjmą, wtedy pozostaw ich w pokoju. Następnie wezwij ich do przesiedlenia się do muhadżirów i poinformuj, że jeśli to uczynią, wtedy otrzymają wszystkie prawa, z

których korzystają muhadżirowie, i zostaną na nich nałożone wszystkie te obowiązki, które leżą na muhadżirach. Jeśli odmówią przesiedlenia się, wtedy poinformuj ich, że będą się znajdować w pozycji zwykłych muzułmanów, którzy żyją na pustyni, tzn. rozciąga się na nich postanowienie Wszechwyższego Allaha. Otrzymywać swój udział w łupach będą tylko w tym przypadku, jeśli będą prowadzić Dżihad razem z muzułmanami.

Jeśli zaś odmówią, wtedy zażądaj od nich wypłaty dżizji [podatku pogłównego lub gruntowego], jeśli się zgodzą, wtedy pozostaw ich w spokoju. Jeśli zaś odmówią też płacić dżizję, wtedy walcz przeciwko nim, prosząc przy tym o pomoc u Allaha. Jeśli otoczyłeś wrogów w twierdzy, i zechcą otrzymać zobowiązania od Allaha i zobowiązania od Jego proroka, wtedy nie dawaj im zobowiązania od Allaha i zobowiązania od Jego proroka. Lecz daj im swoje własne zobowiązania i zobowiązania swoich ludzi. Rzecz w tym, że jeśli ty i twoi ludzie nie wykonacie swoich zobowiązań, wtedy będzie to mniejszy grzech, niż nieprzestrzeganie zobowiązań Allaha i Jego proroka. Jeśli zaś oblężeni w twierdzy poproszą cię, byś postąpił z nimi zgodnie z sądem Allaha, wtedy nie zgadzaj się z nimi na to, że postąpisz z nimi zgodnie z sądem Allaha, jednak ustanów nad nimi swój sąd, gdyż nie wiadomo, czy zdołasz ustanowić nad nimi sąd Allaha czy nie zdołasz"». Muslim, 1731.

Z tego hadisu jasno wynika, że muzułmanie zobowiązani są czcić Wielkiego i Potężnego Allaha, nie udzielając ludziom ochrony Allaha i Jego Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), a udzielając im tylko swojej własnej ochrony. Zawiera się w nim też ważna uwaga dla wszystkich zwolenników jedyności Boga i żądających wiedzy, którzy dbają o zachowanie tej nauki i którzy znani są z tego, że poświęcają dużą uwagę jej studiowaniu. Ta uwaga zawiera się w tym, że nie powinni wypowiadać słów i dokonywać postępków, świadczących o tym, że nie podporządkowują się przepisom religii. Jedyność Boga jest miejscem proroków i posłańców, miejscem prawych. Zwolennicy jedyności Boga powinni pamiętać o tym, że ludzie na nich patrzą, zwłaszcza w naszych

czasach, które można nazwać epoką wątpliwości i pokus. Jest to - wielka kwestia! Ludzie na nich patrzą, uważając, że kierują się przepisami Sunny i wykonują wszystkie wymagania jedyności Boga, i dlatego są zobowiązani okazywać szacunek Wielkiemu i Potężnemu Panu każdym swoim postępkiem i uczyć otaczających czcić Allaha tak, jak to czynią oni. Nie powinni łamać przysiąg, przekraczać przymierza z Allahem, przynosić fałszywych świadectw lub łamać dozwolonego we wzajemnych relacjach z ludźmi, ponieważ każde z tych przewinień gubi owoce tej wiedzy o religii, które zdobyli. Pamiętaj o tym! Pamiętaj słowa proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Jeśli zaś oblężeni w twierdzy poproszą cię, byś postąpił z nimi zgodnie z sądem Allaha, wtedy nie zgadzaj się z nimi na to, że postąpisz z nimi zgodnie z sądem Allaha, jednak ustanów nad nimi swój sąd, gdyż nie wiadomo, czy zdołasz ustanowić nad nimi sąd Allaha czy nie zdołasz». Jeśli nawet się pomylisz, ta pomyłka będzie przypisana tobie, a nie Wszechwyższemu Allahowi. Jeśli zaś człowiek postąpi inaczej, wtedy ludzie mogą odwrócić się od religii Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Różnica między zobowiązaniami Allaha i Jego proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) a zobowiązaniami muzułmanów.

2. Napomnienie, by zawsze wybierać najmniej niebezpieczny wariant.

3. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «Wyruszajcie na wyprawę z imieniem Allaha i dla Allaha...».

4. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...walczcie przeciwko tym, którzy nie wierzą w Allaha».

5. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): «...walcz przeciwko nim, prosząc o pomoc u Allaha».

6. Różnica między postanowieniem Allaha a postanowieniem muzułmańskich uczonych.

7. Towarzysz Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w razie potrzeby mógł wydać postanowienie, jednak przy tym nie wiedzieć, czy odpowiada ono

postanowieniu Allaha, czy nie.

ROZDZIAŁ 64. O PRZYSIĘDZE W IMIENIU ALLAHA

باب ما جاء في الإقسام على الله

Przysięgi w imieniu Allaha bywają dwóch rodzajów. W pierwszym przypadku człowiek przysięga w imieniu Allaha z wyniosłością i zarozumiałością, jakby Allah był mu zobowiązany i podejmował decyzje na korzyść jego pragnień. Bez wątpienia, takie zachowanie podważa doskonałość jedyności Boga, a czasami może ją zniszczyć w pełni. Kto wpadł w coś podobnego, temu grozi kara, o której wspomniano w hadisie, który przyjdzie dalej. Taki człowiek jakby pragnie, by Allah wydał taką decyzję, która jest miła samemu temu człowiekowi. Coś podobnego nie może pochodzić od człowieka, który wywyższa Wszechwyższego Allaha. W drugim przypadku człowiek przysięga w imieniu Allaha, wyrażając pokorę, uniżenie i pilną potrzebę pomocy swojego Nieskazitelnego Pana. Odnośnie tego w hadisie mówi się: «Wśród sług Allaha są tacy, którym warto przysiąc w imię Allaha, gdyż Allah koniecznie potwierdzi ich prawdomówność». Al-Buchari, 2703; Muslim, 1675. A przyczyna tego zawiera się w ich nadziei na miłosierdzie Wielkiego i Potężnego Allaha. Jest to dozwolone! Wśród Jego sług są tacy, którym warto przysiąc w imię Allaha, gdyż Allah koniecznie potwierdzi ich prawdomówność, ponieważ jego serce przepełnione jest pokorą, uniżeniem i tak dalej.

Dżundub ibn 'Abdullah opowiadał, że posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Pewien człowiek powiedział: "Przysięgam na Allaha, że On nie wybaczy takiemu to a takiemu!" Wtedy Wielki i Wszechmocny Allah powiedział: "Kim jest ten, kto przysięga Mi, że

nie wybaczę takiemu to a takiemu? Już mu wybaczyłem, i uczyniłem daremnymi wszystkie twoje czyny"». Muslim, 2621.

W hadisie Abu Hurajry powiedziano: «Ten, kto to powiedział, był gorliwie czczącym człowiekiem». Następnie Abu Hurajra dodał: «Wypowiedział zaledwie jedno słowo, które zgubiło jego życie doczesne i życie Przyszłe». Przekazał Ahmad, 2/323; Abu Dawud, 4901; Ibn Hibban, 5712.

W tej historii mowa idzie o dwóch ludziach, z których jeden był grzesznikiem, a drugi wiele czcił Allaha. Prawy powiedział: «Przysięgam na Allaha, że On nie wybaczy takiemu to a takiemu», ponieważ ten grzesznik ugrzązł w grzechach. Patrząc na grzesznika, prawy poczuł swoją wyższość i zdecydował, że dzięki swojej czci Wielkiego i Potężnego Allaha zdołał osiągnąć tak wysoką pozycję, że może wpływać na decyzje Allaha, i że Allah nie odmówi mu spełnienia jakichkolwiek jego próśb. Bez wątpienia, takie zachowanie było niestosowne dla sługi, i Allah go ukarał. «Kto ośmielił się przysięgać na Mnie?» - powiedział Wielki i Potężny Allah. Wszechwyższy Allah wybaczył nieszczęsnemu grzesznikowi i uczynił daremnymi wszystkie starania tego, kto Go czcił. Z tego staje się jasne, jak niebezpieczne jest okazywanie braku szacunku Wielkiemu i Potężnemu Allahowi i naruszanie zasad jedyności Boga. A grzesznik otrzymał dobro stamtąd, skąd nawet się nie spodziewał. Z powodu słów prawego, które nieprzyjemnie było słyszeć temu grzesznikowi, Wszechwyższy Allah wybaczył wszystkie jego grzechy. Dlatego szejch wspomniał na końcu rozdziału kwestię: «Człowiekowi może być wybaczone przez Allaha z powodu tego, co najbardziej mu jest znienawidzone». Nie trzeba zwracać uwagi na to, że ludzie tobą gardzą, nie trzeba patrzeć na ich słowa, ich obelgi, nie trzeba patrzeć na to, jakie przezwiska ci dają! Najważniejsze - to na czym ty stoisz. Wszyscy słudzy zobowiązani są wywyższać Wszechwyższego Allaha, być pokorni przed Nim. Każdy sługa powinien uważać siebie za najgorszego ze sług, po to, by jego serce odczuwało potrzebę Allaha. Co się tyczy tego, kto uważa siebie za wielkiego,

wychwala siebie, ten nie odnosi się do tych, którzy wywyższają Wszechwyższego Allaha.

Rozpatrywane kwestie

1. Przestroga o zakazie przysiąg w imieniu Allaha.

2. Ogień jest bliżej każdego z nas, niż rzemyki jego sandałów.

3. Raj znajduje się od nas w takiej samej odległości.

4. W tym hadisie to samo, co w hadisie «Zaprawdę, człowiek czasami mówi jedno słowo, nie zwracając na nie uwagi, i wchodzi do Ognia na siedemdziesiąt lat».

5. Człowiekowi może być wybaczone przez Allaha z powodu tego, co najbardziej mu jest znienawidzone.

ROZDZIAŁ 65. NIE WOLNO PROSIĆ ALLAHA O WSTAWIENNICTWO PRZED JEGO STWORZENIAMI

باب لا يُستشفع بالله على خلقه

W tym rozdziale objaśnia się, że jeśli człowiek czyni Allaha pośrednikiem przed kimkolwiek ze stworzeń, wtedy jego przywiązanie do jedyności Boga jest dalekie od doskonałości. Wszechwyższy Allah jest Wielki i nie przystoi brać Go za pośrednika, by otrzymać coś od stworzeń. Wstawiennictwo (szafa'a) - rzecz znana. Człowiek przychodzi do drugiego i prosi go o wstawiennictwo przed kimś za niego. Człowiek prosi, by za niego poproszono przed tym, kto włada tym, czego potrzebuje. A pośrednik niczym nie może pomóc, oprócz jak poprosić u trzeciego. Lecz o Allahu nie wolno tak myśleć. Odnosi się to do nędznych myśli o Allahu. Wszechwyższego Allaha nie wolno czynić pośrednikiem przed kimś lub dla kogoś. Wszechwyższy Allah Sam włada wszystkimi sprawami. Człowiek, który prosi o coś podobnego, jest sprzeczny swoim postępkiem z obowiązkowym wywyższaniem Wszechwyższego Allaha.

Dżubajr ibn Mut'im opowiadał: «Pewnego razu do Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyszedł pewien beduin i powiedział: "O posłańcu Allaha! Dusze są wyczerpane, ludzie głodują, cały majątek zginął. Poproś u swojego Pana o deszcz dla nas. Prosimy Allaha, by wstawił się przed tobą, i prosimy ciebie, byś wstawił się przed Allahem". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawołał: "Subhanallah! Subhanallah!" Kontynuował powtarzanie tego, dopóki jego niezadowolenie nie odbiło się na twarzach jego towarzyszy. Następnie powiedział: "Biada ci! Czyż wiesz, kim jest Allah?! Wielkość Allaha jest ponad to, by prosić Go o wstawiennictwo przed jakimkolwiek z Jego stworzeń"». Przekazali al-

Buchari w «Tarich al-Kabir», 2/224; Abu Dawud, 4726; Ibn Abu 'Asim w «as-Sunna», 575-576; ad-Darimi w «ar-Radd 'ala-l-dżahmijja», 71; at-Tabarani w «al-Kabir», 1547; Ibn Abu Hatim w tafsirze, 8/2515; Ibn Chuzajma w «at-Tauhid», 1/239-240; al-Adżurri w «asz-Szari'a», 3/1090-1091 i wielu innych. Lecz hadis jest słaby, a Allah wie najlepiej!

Ludzie prosili Wielkiego i Potężnego Allaha, by wstawił się za nich przed Prorokiem (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), po to, by się za nich modlił. Lecz, bez żadnych wątpliwości, Allah jest znacznie ponad tym. Człowiek prosi kogoś, by wstawił się przed kimś, jeśli potrzebuje tego trzeciego, a Allah Sam jest Właścicielem wszystkich rzeczy. Zarządza sercami. W Jego Rękach władza, w Jego Rękach niebiosa i Ziemia, w Jego Rękach skarby. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلاَّ عِندَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنَزِّلُهُ إِلاَّ بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ

Nie ma takich rzeczy, których skarbców u Nas by nie było, i zsyłamy je tylko w znanej mierze

„al-Hidżr" 15:21

Słudzy potrzebują Allaha, a On jest znacznie wznioślejszy od nich. Wszystkie stworzenia są nędzne i godne pogardy w porównaniu z Wielkim i Potężnym Panem. Dlatego nie wolno czynić Allaha pośrednikiem przed jakimkolwiek stworzeniem. Dlatego Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zawołał: «Wolny jest Allah! Wolny jest Allah!» Kontynuował powtarzanie tych słów, podkreślając doskonałość i nieskazitelność Pana i świadcząc o tym, że wszystkie boskie cechy są dalekie od najmniejszych niedostatków, dopóki jego niezadowolenie nie odbiło się na twarzach jego towarzyszy. Jest to - przejaw gniewu dla Wszechwyższego Allaha. Niech Allah błogosławi i ześle pokój prorokowi Muhammadowi (pokój i

błogosławieństwo Allaha z nim)! On najlepiej ze wszystkich znał swojego Pana.

Rozpatrywane kwestie

1. Ganienie przez Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) słów mówiącego: «Prosimy Allaha, by wstawił się przed tobą...».

2. Od tych słów Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) tak bardzo się zmienił na twarzy, że zmusiło to do zmiany i twarze jego towarzyszy.

3. Słowa «...i prosimy ciebie, byś wstawił się przed Allahem» nie zostały im zakazane.

4. Tafsir słów «Subhanallah!»

5. Muzułmanie zwracali się do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) z prośbami o przeczytanie modlitwy o zesłanie deszczu.

ROZDZIAŁ 66. O OCHRONIE PRZEZ PROROKA (POKÓJ I BŁOGOSŁAWIEŃSTWO ALLAHA Z NIM) NIENARUSZALNOŚCI JEDYNOŚCI BOGA I ZAMYKANIU PRZEZ NIEGO DRÓG DO WIELOBÓSTWA

باب ما جاء في حماية النبي صلى الله عليه وسلم حمى التوحيد وسدِّه طرق الشرك

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił nienaruszalność jedyności Boga (tauhidu), chronił wszystko, co otaczało jedyność Boga. Zamykał wszystkie drogi, prowadzące do wielobóstwa (szirk). W sunnie proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) jest ponad sto dowodów na to, że trzeba zamykać drogi do grzechu. A najwspanialszym grzechem, do którego trzeba zagrodzić wszystkie drogi, jest wielobóstwo (szirk). Do słów, które mogą doprowadzić do wielobóstwa, odnoszą się słowa: «Ty - nasz pan i syn naszego pana. Ty - najlepszy z nas, syn najlepszego z nas» i tak dalej. W tych słowach jest takie wywyższanie, z którym nie wolno zwracać się do człowieka. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) rzeczywiście jest panem synów Adama, jak sam o tym poinformował. Jednak nie podobało mu się, gdy go tak nazywano, jak to przyjdzie dalej.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił jedyność Boga i zagradzał wszystkie drogi, prowadzące do wielobóstwa (szirk), czy to w przekonaniach, w słowach, czy w czynach. Dlatego, jeśli człowiek zastanowi się nad sunną proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) i nad książką, którą teraz studiujemy, zrozumie, że prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zagrodził wszystkie drogi do fałszywych przekonań. Zamknął wszystkie drogi do niewłaściwych czynów. Jak, na przykład, prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział:

«Silny jest gniew Allaha na ludzi, którzy zamienili groby swoich proroków w miejsca czci». Zob. «Tachridż al-Miszkat», 715. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) zamykał drogi do ganionego wywyższania w słowach. Na przykład, powiedział: «Nie wywyższajcie mnie tak, jak wywyższają chrześcijanie syna Marjam, gdyż jestem - sługą. Dlatego mówcie: "Sługa Allaha i Jego posłaniec"». Al-Buchari, 3445. 'Abdullah ibn asz-Szichchir opowiadał: «Przybyłem do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) w składzie delegacji od plemienia banu 'Amir. Zwróciliśmy się do niego: "O nasz panie!" Na to Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) odpowiedział: "Pan (as-Sajjid) - to Wszechwyższy i Błogosławiony Allah". Wtedy powiedzieliśmy: "O najgodniejszy i najwspanialszy z nas!" Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Mówcie swoje słowa, lecz bądźcie uważni w swoich wypowiedziach, by nie uwiódł was Szatan"». Przekazali Ibn Sa'd w «Tabakat al-Kubra», 7/34; Ahmad, 4/24-25; al-Buchari w «Adab al-Mufrad», 211; Abu Dawud, 4806; Ibn as-Sunni w «'Amalu al-jaum wa al-lajla», 389; al-Bajhaki w «Dalailu-n-Nubuwa», 5/318 i inni.

W tym hadisie wskazanie na to, że nazywanie człowieka panem (as-Sajjid) jest ganione. Trzeba zagradzać drogi do takich zwrotów. Nie trzeba zwracać się do kogokolwiek, mówiąc: «Ty - nasz pan», gdyż w tych słowach jest wywyższanie. Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) rzeczywiście był panem wszystkich potomków Adama, lecz, mimo to, powiedział, że Panem jest Wszechwyższy i Wszechbłogosławiony Allah. Zakazał zwracać się do niego w podobny sposób, gdyż mogło to doprowadzić do nadmiernego wywyższania. W tym właśnie jest zgodność tego hadisu z naszym rozdziałem. Ten hadis świadczy o tym, jak gorliwie chronił jedyność Boga, zagradzając wszystkie drogi, prowadzące do wielobóstwa. I, bez wątpienia, jedną z tych dróg jest nadmierne wysławianie ludzi w słowach.

Co się zaś tyczy wykorzystywania słowa "pan" przy zwracaniu się do człowieka lub wspominaniu o nim, wtedy muzułmańscy teolodzy zaznaczali, że skrajnie niepożądane jest wykorzystywanie w języku

arabskim dla tego słowa "as-sajjid" w określonej formie (z alif lam), gdyż to oznacza, że ten człowiek posiada wszystkie cechy pana. Właśnie dlatego ludzie, którzy wywyższają swoich świętych, jak al-Badawi i im podobni, bardzo szanująco odnoszą się do słowa "pan". Często nazywają ludzi imieniem, oznaczającym "sługa pana", mając na myśli swojego pana al-Badawiego. Następnie poświęcają mu jakieś rodzaje czci, mając na myśli to, że posiada Panowanie i zarządza sprawami. To właśnie w co są przekonani. Myślą, że al-Badawi (i podobni jemu), zarządzają Ziemią i odpowiadają na wezwanie potrzebujących. W omawianym przez nas hadisie Prorokowi (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) nie podobało się takie zwracanie się, gdyż ludzie zaczęli go wychwalać w oczy. Szatan podszepnie ludziom postępować w ten sposób, gdyż zmusza ich do zwiedzenia siebie, co zwykle kończy się rozczarowaniem. Jeśli człowiek zapomina, że nie ma siły ani mocy, jak tylko od Allaha, i przestaje szukać w sobie niedostatków, poniżać się i pokornieć przed Allahem, wtedy Allah się o tym dowiaduje i pozbawia tego sługę Swojego boskiego wsparcia. Wtedy nieszczęście dotyka go znienacka. Anas opowiadał: «Niektórzy ludzie powiedzieli: "O posłańcu Allaha! O najlepszy z nas i synu najlepszego z nas! Panie nasz i synu pana naszego!" Prorok odpowiedział im: "O ludzie! Mówcie swoje słowa, lecz wystrzegajcie się zwiedzenia Szatana! Jestem - Muhammad, sługa Allaha i Jego posłaniec. Nie podoba mi się, że wywyższacie mnie ponad to miejsce, które dał mi Wszechwyższy i Wszechmocny Allah"». Przekazali Ahmad, 3/153, 241; Abu Nu'ajm w «al-Hilja», 6/252; al-Lalakai w «Szarh Usul al-I'tikad», 8/1395 i inni.

Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był taki, jakim go opisali. Był najlepszy z nich i był ich panem. Jednak prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) chronił nienaruszalność jedyności Boga, po to, by nikt po tym nie zdołał zwrócić się do jakiegokolwiek człowieka podobnymi słowami. Jeśli jeden człowiek wychwala i wywyższa drugiego, wtedy szatan zbliża się do nich obu. Robi wszystko po to, by serca ludzi przywiązały się do tego, kogo wywyższają, i wtedy zaczynają dodawać go w charakterze współtowarzysza Allahowi i wywyższać go w niedopuszczalny sposób. Zatem, ten rozdział ogólnie wskazuje na

konieczność zagrodzenia wszystkich dróg, prowadzących do pojawienia się wielobóstwa. Jest to obowiązkowe dla muzułmanina! Powinien zakazywać innym wywyższania siebie. Najbardziej zaszczytne jest to, że człowiek doświadcza pokory przed Wszechwyższym Allahem, boi się Go, wzywając Go z nadzieją i strachem. Jest to opis najszczerszych sług Allaha. Właśnie im Wszechwyższy Allah obiecał dobro. Wszechwyższy Allah powiedział o nich:

إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ

Zaprawdę spieszyli dokonywać dobra, wzywali Nas z nadzieją i strachem i byli pokorni przed Nami

sura al-Anbija, ajat 90

Co się zaś tyczy pokory, wtedy bywa dwóch rodzajów: pokora serca i pokora narządów. Co się tyczy pokory serca, wtedy jest to poniżanie siebie przed Wszechwyższym Allahem. Co się zaś tyczy pokory narządów, wtedy jest to ich spokój. Przecież, Allah powiedział o ziemi:

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً

Wśród Jego znaków - to, że widzisz ziemię pokorną (lub spokojną)

sura Fussilat, ajat 39

Rozpatrywane kwestie

1. Przestroga ludzi przed nadmiarem w religii.

2. Co należy powiedzieć temu, komu powiedziano: «Ty - nasz pan».

3. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): "...by nie uwiódł was Szatan", mimo że to, co mówili ludzie, było prawdą.

4. Słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim): "Nie podoba mi się, że wywyższacie mnie ponad to miejsce, które dał mi Wszechwyższy i Wszechmocny Allah".

ROZDZIAŁ 67. ZAKOŃCZENIE

باب قول الله تعالى ﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ﴾ (الزمر 67)

Szejch, będąc chwalebnym propagatorem jedyności Boga, umieścił ten rozdział na końcu swojej książki, kończąc ją tym samym w wielkiej formie. Jeśli człowiek pojmie sens tych wielkich cech Allaha, o których mówi się w tym rozdziale, wtedy nie pozostanie mu nic innego, jak pokornie ukorzyć się przed Wielkim i Potężnym Panem. Wszechwyższy Allah powiedział:

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

Nie cenili Allaha należycie, a przecież cała ziemia w Dniu zmartwychwstania będzie zaledwie Garścią Jego, a niebiosa będą zwinięte Jego Prawicą. Wolny jest On i ponad to, co Mu dodają w charakterze współtowarzyszy

sura az-Zumar, ajat 67

Stworzenia są takie, że nie cenią Allaha należycie. Na przykład, Allah mówi:

وَمَا قَدَرُواْ اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُواْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ

Nie ocenili Allaha należycie, gdy powiedzieli: "Allah niczego nie zesłał człowiekowi"

sura al-An'am, ajat 91

Dotyczy to zesłania Pism i wysłania posłańców. Także Wszechwyższy Allah powiedział, wskazując na Swój atrybut:

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

Nie cenili Allaha należycie, a przecież cała ziemia w Dniu zmartwychwstania będzie zaledwie Garścią Jego, a niebiosa będą zwinięte Jego Prawicą

sura az-Zumar, ajat 67

Znaczy to, że nie wywyższali Go należycie, ponieważ w przeciwnym razie nie zaczęliby czcić nikogo, oprócz Niego. Czciliby Go należycie, stale znajdując się w pokorze i poniżeniu. Jednak nie cenili Allaha należycie. A następnie Wszechwyższy Allah opowiedział o wielkich atrybutach Swojej istoty, mówiąc: «A przecież cała ziemia w Dniu zmartwychwstania będzie zaledwie Garścią Jego, a niebiosa będą zwinięte Jego Prawicą». Jeśli człowiek spojrzy na tę ziemię, na jej wielkość, na jej zwiedzionych mieszkańców (tzn. ludzi), na jej rozmiary, na jej szerokość, a następnie uświadomi sobie, że wszystko to będzie zaledwie garścią w Jego Ręce.

Dlatego rozumiemy, że Ręka Wszechwyższego Allaha jest znacznie wznioślejsza, niż to wszystko. I dokładnie tak samo niebiosa będą zwinięte prawą Ręką Wszechwyższego Allaha, podobnie do tego, jak zwija się zwoje ksiąg. Przecież powiedział:

وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

A niebiosa będą zwinięte Jego prawą Ręką

sura az-Zumar, ajat 67

A także:

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُ

W tym dniu zwiniemy niebo, jak zwija się zwoje ksiąg. Ponownie stworzymy stworzenia, tak jak zaczęliśmy je tworzyć po raz pierwszy

sura al-Anbija, ajat 104

Ibn Mas'ud opowiadał: «Pewnego razu do posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przyszedł jeden z żydowskich uczonych i powiedział: "O Muhammadzie! Czytamy, że Allah w dniu Zmartwychwstania umieści niebiosa na jednym palcu, ziemie - na drugim, drzewa - na trzecim, wody - na czwartym, bogactwa - na piątym, a wszystkie pozostałe Swoje stworzenia - na szóstym, i powie: 'Jestem - Królem'". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) roześmiał się, zgadzając się ze słowami uczonego, a następnie przeczytał ajat: «Nie cenili Allaha należycie, a przecież cała ziemia w Dniu zmartwychwstania będzie

zaledwie Garścią Jego, a niebiosa będą zwinięte Jego Prawicą»». Al-Buchari, 4811; Muslim, 2786.

W wersji u Muslima powiedziano: "...a góry i drzewa - na palcu, następnie nimi potrząśnie i powie: 'Jestem - Król. Jestem - Allah'". Muslim, 2786.

W wersji zaś, przytoczonej przez al-Buchariego, powiedziano: «...umieści niebiosa na jednym palcu, wody i ziemię - na drugim, a wszystkie pozostałe Swoje stworzenia - na trzecim...». Al-Buchari, 4811, 7513.

Muslim przytacza słowa Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), przekazane przez Ibn 'Umara: «W dniu Zmartwychwstania Allah zwinie niebiosa i weźmie w Swoją prawą Rękę, a następnie powie: "Jestem - Król. Gdzie są wszyscy wyniośli i zarozumiali?" Następnie zwinie wszystkie siedem ziem i weźmie je w lewą Rękę i powie: "Jestem - Król. Gdzie są wszyscy wyniośli i zarozumiali?"». Muslim, 2788.

Ibn 'Abbas powiedział: «Siedem niebios i siedem ziem umieszcza się na dłoni Miłosiernego podobnie do ziarenka gorczycy w ręce jednego z was». Zob. «Tafsir Ibn Dżarir», 24/25.

Ibn Dżarir powiedział: «Junus opowiedział mi od Ibn Wahba od Ibn Zajda od jego ojca hadis o tym, że Posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Siedem niebios w porównaniu z Kursi (Tronem) są podobne do siedmiu dirhamów, rzuconych na dużą okrągłą przestrzeń"». Zob. «Tafsir Ibn Dżarir», 3/10; Abu asz-Szajch w «al-'Azama», 220. Hadis słaby.

On też przekazał hadis Abu Zarra, który powiedział: «Słyszałem, jak posłaniec Allaha powiedział: "Kursi (Tron) w porównaniu z 'Arszem (Tronem Wielkim) podobny jest do żelaznego kółeczka, rzuconego w

nieskończonej pustyni"». Zob. «Tafsir Ibn Dżarir», 3/10; Abu asz-Szajch w «al-'Azama», 2/587.

Ibn Mas'ud przekazał: «Między pierwszym a następnym niebem - pięćset lat. I dalej odległość od jednego nieba do drugiego wynosi pięćset lat. Między siódmym niebem a Kursi (Tronem) - pięćset lat, a między Kursi (Tronem) a wodą - także pięćset lat. 'Arsz (Tron Wielki) zaś znajduje się nad wodą, a Allah - nad 'Arszem (Tronem Wielkim), i nic nie jest przed Nim ukryte z waszych czynów». Przekazali ad-Darimi w «ar-Radd 'ala-l-Dżahmijja», 81; Ibn Chuzajma w «Kitab at-Tauhid», 594; at-Tabarani w «Mu'dżam al-Kabir», 8987; Abu asz-Szajch w «al-'Azama», 203, 279; al-Bajhaki w «al-Asma wa-s-Sifat», 2/290; Ibn 'Abdul-Barr w «at-Tamhid», 7/139; al-Lalakai w «Szarh Usul al-I'tikad», 659; Ibn Kudama w «Isbat al-'Uluu», str. 104-105; az-Zahabi w «al-'Uluu», 45 i inni.

Al-'Abbas ibn 'Abdul-Muttalib opowiadał: «Pewnego razu posłaniec Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział nam: "Czy wiecie, jaka jest odległość między niebem a ziemią?" Odpowiedzieliśmy: "Wie o tym Allah i Jego posłaniec". Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Między nimi odległość pięciuset lat, a od każdego nieba do następnego - także pięćset lat. Każde niebo też rozciąga się na odległość pięciuset lat. Między siódmym niebem a Tronem leży morze, odległość od dna do powierzchni którego jest taka sama, jak między niebem a ziemią. Wszechwyższy Allah zaś znajduje się nad tym wszystkim, i nic nie jest przed Nim ukryte z czynów synów Adama"». Przekazali Abu Dawud at-Tajalisi, 2292; Ahmad, 1/206-207; Abu Dawud, 4723; at-Tirmidhi, 3320; Ibn Madżah, 193; Ibn Abu 'Asim, 589; Muhammad ibn 'Usman ibn Abu Szajba w «Kitab al-'Arsz», 9-10; ad-Darimi w «ar-Radd 'ala-l-Dżahmijja», 72; al-Bazzar, 1310; Abu Ja'la, 6713; Ibn Chuzajma w «at-Tauhid», 1/237; al-Adżurri w «asz-Szari'a», 663-665; Ibn 'Adi w «al-Kamil», 7/200; al-Lalakai w

«Szarh Usul al-I'tikad», 650; al-Hakim, 2/412; Ibn 'Abdul-Barr w «at-Tamhid», 7/140.

W tych hadisach mówi się o wielkości Pana w Jego istocie i w Jego atrybutach. Zastanów się nad Jego niezmierzonymi posiadłościami, w porównaniu z którymi ziemia wydaje się zaledwie maleńkim stworzeniem. Między ziemią a pierwszym niebem odległość, równa tej drodze, którą podróżnik pokonuje na koniu przez pięćset lat. Taka sama odległość między pierwszym niebem a drugim. I to samo dotyczy wszystkich niebios aż do siódmego. Dlatego ziemia w porównaniu z niebiosami jest maleńka. Także prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: "Siedem niebios w porównaniu z Kursi (Tronem) są podobne do siedmiu dirhamów, rzuconych na dużą okrągłą przestrzeń". Zob. «Tafsir Ibn Dżarir», 3/10; Abu asz-Szajch w «al-'Azama», 220. Hadis słaby. Te siedem niebios jest bardzo małe w porównaniu z Tronem (al-Kursij). I Wszechwyższy Allah powiedział:

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضَ

Jego Tron obejmuje niebiosa i ziemię

sura al-Bakara, ajat 255

Ziemia, na której żyjesz, jest podobna do małego punktu w porównaniu z niebiosami. A w ajacie przyszedł opis niebios i ziemi w porównaniu z Tronem (kursij). Nad Tronem jest woda, a nad wodą - Tron Wielki ('Arsz). Tron (kursij) w porównaniu z Tronem Wielkim ('Arsz), jak małe kółeczko, rzucone w nieskończonej pustyni. Tzn. Tron (kursij) jest bardzo, bardzo mały w porównaniu z Tronem Wielkim, nad którym wywyższył się Miłosierny. Gdyby ludzie zastanowili się nad wielkością Pana, wtedy zrozumieliby swoją nędzność. Zrozumieją, że nie będą mieli żadnego szacunku, jeśli nie uznają siebie za Jego sługi. Jak po tym stworzenie może

czcić inne stworzenie?! Sługa obowiązkowo powinien czcić tylko Tego, który opisany jest tymi wielkimi atrybutami. Tylko On jest godny tego, by Mu się podporządkowywano. Tylko On jest godny tego, by Go wywyższać. Tylko On jest godny tego, by Go prosić. Tylko On jest godny tego, by sługa oddawał wszystkie siły, by osiągnąć Jego zadowolenie. Tylko wtedy sługa będzie cenił i wywyższał Allaha należycie. Pomyśl o swoim Wszechmocnym i Mądrym Panu, posiadającym wzniosłe cechy i epitety. Znajduje się nad Swoim Tronem, wydaje rozkazy i zsyła zakazy. Jest oddzielony od Swoich stworzeń z powodu Swojej wielkości. Wtedy sługa zrozumie, że cześć można poświęcać tylko Jemu. Zastanów się nad Jego niezmierzonymi posiadłościami, w porównaniu z którymi ziemia wydaje się zaledwie maleńkim stworzeniem. Osnowuje Swoim miłosierdziem i obdarza Swoimi dobrami, kogo zechce. Karze, kogo zechce i chroni od nieszczęść i katastrof, kogo zechce. Posiada miłosierdzie i szczodrość. Spójrz na to, czego Wielki i Potężny Allah dokonuje na niebiosach. Spójrz na aniołów, którzy Go czczą na niebiosach. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) powiedział: «Zaskrzypiały niebiosa, i mają one prawo skrzypieć. Nie ma na niebiosach miejsca na cztery palce, oprócz jak na tym miejscu stoi Anioł, lub dokonuje pokłonu ziemskiego, lub stoi w pokłonie w pasie». Przekazali Ahmad, 5/173; at-Tirmidhi, 2312; Ibn Madżah, 4190. A następnie zastanów się nad tym, że Wielki i Chwalebny Allah, władający tym wielkim królestwem, zwraca się do ciebie, nędznego i godnego pogardy sługi, i nakazuje ci czcić Go. Zaprawdę, jest to - wielki zaszczyt dla ciebie, gdybyś tylko to zrozumiał. Nakazuje ci wyznawać bogobojność, i jest to też wielki zaszczyt dla ciebie. Nakazuje ci być Mu posłuszny, i jest to też zaszczyt dla ciebie, gdybyś tylko to sobie uświadomił. Jeśli zrozumiałeś, czego rzeczywiście godny jest Allah, jeśli poznałeś Jego wzniosłe cechy i wysoką pozycję nad stworzeniami, wtedy nie pozostaje ci nic innego, jak ukorzyć się przed Nim z własnej woli, ukorzyć się przed Nim, być Mu posłusznym i dążyć do zbliżenia się do Niego poprzez to, co jest Mu miłe. Czytając Jego słowa, zobaczysz, że zwraca się do ciebie z nakazami i zakazami, podczas gdy ty nie cenisz Go należycie i nie czcisz Go należycie. Właśnie dlatego, by osiągnąć mocną

wiarę w sercu i czcić swojego Wielkiego i Potężnego Pana, sługa zobowiązany jest zastanawiać się nad niebiosami i ziemią tak, jak mu nakazał Allah. Wszechwyższy Allah powiedział:

قُلِ انظُرُواْ مَاذَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ

Powiedz: "Popatrzcie na to, co jest na niebiosach i na ziemi"

sura Junus, ajat 101

A także:

أَوَلَمْ يَنظُرُواْ فِي مَلَكُوتِ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ

Czyż się nie wpatrują w królestwo niebios i ziemi, a także we wszystko, co stworzył Allah?

sura al-A'raf, ajat 185

A także:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ وَاخْتِلافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لِّأُولِي الأَلْبَابِ (190) الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي

خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلاً سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (191) رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ

Zaprawdę w stworzeniu niebios i ziemi, a także w zmianie nocy i dnia zawarte są znaki dla posiadających rozum, którzy wspominają Allaha stojąc, siedząc i leżąc na boku i zastanawiają się nad stworzeniem niebios i ziemi: "Panie nasz! Nie stworzyłeś tego na próżno. Wolny jesteś Ty! Ochroń nas więc od mąk w Ogniu. Panie nasz! Ten, kogo wtrącisz do Ognia, zostanie zhańbiony, i nie będzie u niesprawiedliwych pomocników"

sura Ali 'Imran, ajaty 190-192

Rozpatrywane kwestie

1. Tafsir słów Wszechwyższego «...a przecież cała Ziemia w Dniu zmartwychwstania będzie zaledwie garścią Jego, a niebiosa będą zwinięte Jego Prawicą...» (az-Zumar, 67).

2. Ta i podobna jej wiedza wciąż zachowała się u żydów, żyjących w czasach Proroka (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), którzy wtedy jeszcze temu nie zaprzeczali i nie zajmowali się ich alegorycznym objaśnianiem.

3. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) potwierdził prawdziwość tego, co opowiedział mu uczony, a Allah to potwierdził zesłanym ajatem.

4. Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) roześmiał się, gdy usłyszał tę wielką wiedzę, którą odkrył mu uczony.

5. Wspomnienie o posiadaniu przez Allaha dwóch rąk i umieszczeniu przez Niego wszystkich niebios w prawej ręce, a wszystkich ziem w drugiej ręce.

6. Wspomnienie o tym, że druga ręka nazywana jest lewą.

7. Po tym Wszechwyższy Allah wspomniał o położeniu wyniosłych i zarozumiałych ludzi.

8. Słowa Ibn 'Abbasa: «...podobnie do ziarenka gorczycy w ręce jednego z was».

9. Wielkość Kursi (Tronu) w porównaniu z niebiosami.

10. Wielkość 'Arszu (Tronu Wielkiego) w porównaniu z Kursi (Tronem).

11. 'Arsz (Tron Wielki) jest czymś odmiennym od Kursi (Tronu) i wody.

12. Odległość między każdym niebem a następnym.

13. Odległość między siódmym niebem a Kursi (Tronem).

14. Odległość między Tronem a wodą.

15. Tron znajduje się nad wodą.

16. Allah znajduje się nad Tronem.

17. Odległość między niebem a ziemią.

18. Każde z niebios rozciąga się na odległość pięciuset lat.

19. Głębokość morza, znajdującego się nad niebiosami, wynosi pięćset lat.

Chwała Allahowi, Panu światów.

وصلى الله وسلم وبارك على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين